

မဟာရာ

(လွိုင်ကော်)

အင်္ဂုပဒုဒသု

BURMESE
CLASSIC

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

အင်္ဂါမဋ္ဌနသု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၄၅၀၅၀၀
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၄၃၀၆၀၄

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊

နီတိယ ကကြံ
 တန်ဖိုး - ၀၀၀/-
 တုပ်ရေ - ၅၀၀တုပ်

ထုတ်ဝေသူ... ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၁၈၁၉) ချစ်မင်းလွှဲစာပေ
 အမှတ်-၄၃/တ၊မလိခလမ်း၊၇-မိုင်၊
 မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊

ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်၊

ဒီတာဝန်အရသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်ရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး
 အရပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
 ဒီအရေး
 ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ထောင်စု၊ ပုဆိန်နီ၊ အစိုးရပြင်ပဒီမိုကရေစီ၊ အနီကျင့်ကြံ၊
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းစစ်ကို ဝင်ရောက်ခွက်မက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ၊

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် ညှိနှိုင်းညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများတိုးလှည်း တက်နံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပိုမိုမြင့်မား ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီးနိုင်မှု နှစ်ဆားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိဗ္ဗာန်မြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မကျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ခောင့်ရွက်ရေး
- မျိုးနွယ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်တက်ကြွရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝဉာဏ်ညီဖြင့်စားရေး

မဟာရာ ပု (လွိုင်ကော်)

အဂီပဒူနု (ပထမတွဲ)

ဒီဇိုင်း
မောင်ကျော်လှိုင်
စတုရန်းစာပေ

BURMESE
CLASSIC

“ကျေးဇူးတင်လွှာ”

စာရေးသူအား မှတ်မြဲအနွဲ့ ဘုရားများ ..
ကျေးဇူးများသို့ မေတ္တာဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်
ကူညီပေးသော ရောဟိတယ်မှ ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ
ကိုညွန့်ဝင်းအား စာရေးသူမှ လိုက်လံစွာ
ကျေးဇူးတင်ရှိအပ်ပါသည်။

မဟာရာ(လွိုင်ကော်)

BURMESE
CLASSIC

မင်းစောလူး အမျက်တော်ရှစ်က
တိမ်းရှောင်ရ ကျန်စစ်သခင် ...။
ခင်နှမ အပယ်ရတနာ
မခွဲသာရင်မှာ လွမ်းတာမို့
မြင်းကပါ ထိုအရပ်ကိုဖြင့်
လှိုင်းထပ်ခါ လေထန်စမ်းစေတော့
နှမခင် ချစ်အင်အားတွေနဲ့
တွန်းငှေ့ကာ ဇွတ်တိုးဝင်ပါရဲ့
ကျန်စစ်ရှင် ရင်ခွင်တစ်ခုသာပဲ
(အရှင်ရယ် ...)
စွဲမြဲလို့ ကမ္ဘာထင် ...။
အပယ်ရတနာ ... ရယ်လို့
ဖွဖွညှင် ကျန်စစ်ရှင် ခေါ်ရင်ဖြင့်
နှမခင် ရင်သဉ်းတွင်းမှာကွယ်
စမ်းရေယဉ် တစ်ရာပင် စီးချေပေါ့
(သခင်ရယ် ...)
အချစ်စောနဲ့ ချစ်အားအင် ...။

အပယ်ရတနာ သစ္စာတရားရယ်က
 ပန်းပွင့်နယ် အလှကြွယ် ရနံ့သင်းကာပ
 ကျောက်သားနယ် ခိုင်ကာမတ်တာမို့
 (ကြင်သူရယ် ...)
 ယုံကြည်စမ်းပါလှည့်
 တော်ဝင်သူ အပယ်ရတနာ နှမလိုပဲ
 ခင်လည်းလေ ...
 သစ္စာမြဲစွာဖြင့်
 ကျွမ်းချစ်ကာ ကြည်ဖြူသွားပါမယ်
 ဪ ... အရိမဒ္ဒနသူ ...။



အရိမဒ္ဒန လှေဆိပ် ...။

အကံစံအီး ကားဖြူလေးကို ရပ်လိုက်မိလျက် သိမ်
 မွေ့ခင် ငေးကြည့်မိပါ၏။

ဪ ... အရိမဒ္ဒနပြည်၏ အဝင် သရပါတံခါး
 အနီးမှာ ရှိပါလေသည့် အရိမဒ္ဒန လှေဆိပ်။

ရှေးလက်ရာဆန်ဆန် ကုံးကုံး ခုံးခုံး လက်ရာ ပန်း
 ကနုတ်တို့ဖြင့် ရှိပါသည့် အရိမဒ္ဒန လှေဆိပ်အမည်ပါ စာသား။

ခပ်ပြေပြေ ရှိလင့်သည့် လှေကားထစ် အနည်း
 အကျဉ်းလေးကို ဆင်းလိုက်လျှင် ထိုခုံးနေရာကို ရောက်ချေ၏။
 တံခါးရွက်မရှိလေသော ခုံးတံခါး။ ထိုအဆုံးတွင် ကြည်စင်ပြာလှ
 သော ရေပြင်သည် ကျုံးရေအဖြစ် ရှိလင့်ချေ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းဆီဝယ် သရပါတံခါးနှင့် တစ်ဆက်
 တည်းရှိလင့်သည့် မြို့ရိုး။ ဪ ... တူးဖော်လက်စ ပြန်လည် တွေ့
 မြင်လာရပါသည့် ရှေးဟောင်း မြို့ရိုးကို နိသော အုတ်နီမွေးမွေး
 ဟောင်းအိုအိုတို့ဖြင့် တွေ့မြင်ရလင့်ပါသည် မြို့ရိုး။



လွမ်းဆွတ် တမ်းမောစိတ်ဖြင့် သိမ်မွေ့ခင် ငြိမ်သက်စွာပဲ မြင်ကွင်းကို ဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင် ငေးကြည့်နေမိဆဲ။ တစ်ချိန်သောအခါက သိမ်မွေ့ခင် ဆိုသည့် သူငယ်မလေး သွားလာခဲ့ရာ မြေဆီသို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက် ပြန်၍ရောက်ခဲ့ရပြန်ချေပြီပဲလေ။

နှစ်များစွာ ကြာခဲ့သောအခါတုန်းကတော့ သိမ်မွေ့ခင် ဤနေရာလေးမှ ထွက်ခွာခဲ့ရဖူးသည်။ သိမ်မွေ့ခင် ဆိုသည့် ကလေးငယ်လေးသည် ဤမြေမှ ကားလှလှတစ်စီးဖြင့် ရန်ကုန်မြေကို ရောက်ခဲ့ရသည်။

နောက် ... နောက်တော့ရောကွယ်။ ဘိုးဘိုး အသည်းအသန်ဖြစ်စဉ်က တစ်ကြိမ်၊ ဤနေရာသို့ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ဖြန်လည်ရောက်ခဲ့ရဖူးပြန်သည်။

နောက် ... ယခု။ ဪ ... ယခုကျတော့ ဘာထူးချေသည်လဲလေ။ နာကျင်ခံစားနေရသော နာကြည်းခံပြင်းမှုတွေ၊ ကြေကွဲခံစားရမှုတွေနှင့် ဤမြေကို သိမ်မွေ့ခင် ဖြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာရပြန်ပါပြီ။ တစ်နင့်တစ်ပိုး သယ်ပိုးယူဆောင် လာရပါသည်။ ဝေဒနာ များစွာတို့ဖြင့် ရှိလင့်ရပါသော သိမ်မွေ့ခင်ကို အရိမဒ္ဒန လှေဆိပ်သည် ယခင်တုန်းကနယ်ပင် အေးချမ်းကြည်စင်သော ရေပြင်ဖြင့်ပင် ဆီးကြိုလင့်ချေ၏။

“ဟေ့ ... အရိမဒ္ဒနသူလေး၊ ဘယ်လို ကြေကွဲစရာတွေနဲ့ မင်းလေး ဒီနေရာကို ရောက်လာပြန်ပြီလဲ ကလေးရယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ဟုန်းကလိပ် ငါ့လှေကားထစ် နေရာလေးတွေမှာ မင်း လာထိုင်ဦးမှာလား၊ မျက်ရည်ကျနေဦးမှာလား၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မင်းကို ပျော်ရွှင်နေတာပဲ၊ ငါ မြင်ချင်တယ် သိမ်မွေ့ခင်”

ဟုများ လှေဆိပ်လေးက လွမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လေ သယောင်။ ရင်ထဲတွင် တွေးမိပါသည် အတွေးတွေထဲမှာပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပါသည် လှေဆိပ်လေး၏ နှုတ်ဆက်သံထဲမှာ သိမ်မွေ့ခင်၏ ရင်တွင်းမှ ကြေကွဲခြင်းဆိုသည့် အရာတွေက ကပ်တွယ်၍ ယှဉ်တွဲပါလာချေသည် အဖြစ်။ ဪ ... တကယ်တော့ ဤလှေဆိပ်လေးသည် သက်မဲ့ပဲလေ။ သိမ်မွေ့ခင်၏ ရင်ထဲမှ ခံစားမှုတွေကို ဘယ်လို သိနိုင်ပါချေမည်လဲ။ ဒါပေမဲ့ သိမ်မွေ့ခင်၏ ရင်ထဲမှာ အရိမဒ္ဒန လှေဆိပ်လေးသည်လည်း သက်ရှိပဲ ဖြစ်နေသည်။ သရပါတံခါးသည်လည်း သက်ရှိ ဖြစ်နေသည်။ ဟိုးမှာ မြင်နေရသည့် မြို့ရိုးသည်လည်း သက်ရှိပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဪ ... ဤပုဂံမြေမှ အရာရာတိုင်းသည် သိမ်မွေ့ခင် အတွက် သက်ရှိတွေချည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေသည်။ သိမ်မွေ့ခင် ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို သူတို့ကလည်း မျှဝေနားလည်ပေးနေသည်ဟုပဲ ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်။

ကြေကွဲရတာတွေကိုလည်း သူတို့အနားမှာ သိမ်မွေ့မျက်ရည်ကျရင်း ရင်ကွင်းမှ တိုးတိတ်စွာဖြင့် ရင်ဖွင့်ပြောပြနေမိတတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ပြီးတော့ ... သိမ်မွေ့ကိုလည်း သူတို့က အရိမဒ္ဒနသုဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြသူဟုလည်း ခံစားနေမိရသည်။ ဪ ... တကယ်တော့လည်း သိမ်မွေ့ခင်သည် ဤပုဂံသူ။ တစ်နည်း ဆိုရလျှင် အရိမဒ္ဒနသုပဲ မဟုတ်လားလေ။

“ညီမလေး၊ ဆင်းမလို့လား ... ဆင်းလေ၊ လှေဆိပ်လေးက လွမ်းစရာလေးနော်၊ မမဖြင့် ဟိုးတစ်ကြိမ်၊ အင် ... ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာမှာ ရှိခဲ့လေမယ့် လှေဆိပ်လေးရယ်၊





ပုဂံသားတွေရယ်၊ လှည်းသံတွေရယ်၊ စိတ်ထဲက ရှေးမင်းများ နေပြည်တော်ကြီး တစ်ခုကို စိတ်ကူးနဲ့ တွေးမိ ရုပ်လုံး ဖော်နေမိတယ် သိမ်မွေ့။”

အတွေးစသည် မမနွယ်၏ တိုးသဲ့သော စကားကြောင့် လွင့်လွင့်ပျံ့ပျံ့ ရှိနေဆဲမှ တန့်၍ မမနွယ် ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်မိသည်။

စာနာ နားလည်ပုံဖြင့် ပြုံး၍ကြည့်နေပါသည့် မမနွယ်။

“မမနွယ် ဆင်းချင်ဆင်းလေ၊ မမနွယ်က ခုမှ ရောက်ဖူးတာ၊ သိမ်မွေ့ကတော့ မကြာ မကြာ ဒီနေရာလေးတွေကို ရောက်ဖူးနေတာပါ။ ငယ်ကတည်းက ဆိုပါတော့၊ ဒက်ဒီ သိမ်မွေ့ကို ခေါ်မထားနဲ့တဲ့အထိ ဆိုပါတော့၊ ဒက်ဒီ ခေါ်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ဒီနေရာလေးတွေနဲ့ သိမ်မွေ့ အကြာကြီး ဝေးခဲ့ရတာပါပဲ”

သိမ်မွေ့ အသံလေးတွေ တုန်ခါလာသည်။ ရင်ထဲတွင် ဆို့ခဲနေအောင် ခံစားနေရပါသည့် အဖြစ်။

ဒက်ဒီ။

စကားစုထဲတွင် ဒက်ဒီသည်လည်း ပါလာခဲ့ရပြီ။

ဒက်ဒီသည် သိမ်မွေ့ခင် ဆိုသော သမီးငယ်လေး၏ ဘဝကို သူ့ရင်ခွင် သူ့အရိပ်မှာ ဆွဲသွင်းခဲ့၏။ ထိုအချိန်တုန်းကလည်း ဘိုးဘိုးကို မခွဲနိုင်လွန်းသည့်စိတ်ဖြင့် သိမ်မွေ့ခင် ငိုယိုအော်ဟစ်ပြီး လိုက်ပါသွားခဲ့ရဖူးသည်လေ။

ဒက်ဒီ အခေါ်ခိုင်းသည့်အတွက် လာရောက် ခေါ်ငင်ပါသည့် ကိုကြီးပြည်စိုးသည်လည်း ထိုစဉ်ကတည်း သိမ်မွေ့ခင်၏ ဘဝ အဦးအစမှာ တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့ချေသည်ပဲ။



သြော် ... ခုတော့ ဒက်ဒီသည်ပင်လျှင် သိမ်မွေ့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီးတာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့ချေပြီတည်း။

“မမနွယ် နောက်များမှပဲ ကြည့်တော့မယ်လေ၊ သိမ်မွေ့ကားမောင်းလာရတာ ပင်ပန်းလှရောပေါ့၊ ဟိုတယ်ကိုပဲ တောက်လျှောက် မောင်းလိုက်ပါကွယ်၊ သိမ်မွေ့လေး အနားယူသင့်ပါပြီ၊ သိမ်မွေ့လေးရဲ့ ကိုကြီးက ခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ သိမ်မွေ့ ထွက်လာတာကို တားမရလို့သာ ခွင့်ပြုလိုက်ရတာ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ချတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမနွယ်ကိုပဲ ထည့်လိုက်တာ ကြည့်လေ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ အမှုရက်ချိန်းတွေကလည်း ပျက်ဖို့ခက်နေလို့သာ၊ အဲဒီ ရုံးချိန်းတွေ ဝင်ပြီးတာနဲ့ ရက်ချိန်းကို နည်းနည်းခွာယူပြီး သိမ်မွေ့လေး နောက်ကို လိုက်လာမယ်လို့ ကိုပြည်စိုးက မမကို မှာလိုက်တာ ...”

မမနွယ် ပြောနေသမျှ ဘာမျှ တုံ့ပြန်မပြောမိ။
ကိုကြီးပြည်စိုး။

သူလည်း ဘာထူးချေသည်လဲလေ။ အများနှင့် ဘာများ ထူးနေချေသည်လဲ။

သိမ်မွေ့ ဘယ်သူဆိုတာ သိထားသည့် ကိုကြီး၏ ရင်ထဲမှာလည်း သိမ်မွေ့ကို ဆက်ဆံရာမှာ အပေါ်ယံက ဘာမျှမထူးခြားသလို ရှိနေပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော စိတ်ထဲ မသန့်ဘဲ ရှိနေချေသည်ဟုပဲ သိမ်မွေ့ နားလည်ထားသည်လေ။

ကားစက်ကို သိမ်မွေ့ နှိုးလိုက်လျက် ဘီးကို ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်၍ မောင်းလာသည်။ သိမ်မွေ့၏ တံခါးကို မမနွယ် ကြည့်နိုင်အောင်ပါ။



“ဒီ သရပါတံခါးက ကိုးရာစုနှစ်မှာ ဖျဉ်ပြားမင်း တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ပုဂံကျုံးမြို့ရိုးမှာ ရှိတဲ့ တံခါးတစ်ဆယ့်နှစ်ခု အနက်က အကောင်းပကတိလိုပဲ မြင်ရတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အဝင်တံခါးပဲ မမနွယ်၊ ဒီ တံခါးက အရှေ့မြို့ရိုးရဲ့ အလယ်တံခါးမကြီးပေါ့၊ မမနွယ် သေချာကြည့်၊ တံခါးဝရဲ့ အပြင်နံရံ အထက်ပိုင်း ပတ်လည်မှာ အင်္ဂတေဘီလူးပန်းဆွဲနဲ့ ပုလဲကုံးပန်းတော့ လက်ရာတွေကို တွေ့ရမယ်”

သိမ်မွေ့ခင် ပြောတော့ မမနွယ် ခေါင်းဖြူထွက်၍ မော့ကြည့်၏။ ထုကြီးကြီးနှင့် အုတ်မြို့ရိုး၏ အဝင်ဝတွင် နတ်မောင်နှမ နတ်ကွန်းသည် တည်ရှိလင့်၏။

“တံခါး အဝင်ဝရဲ့ ဘယ်ဘက် နတ်ကွန်းက နည်းနည်းနိမ့်တယ် မမနွယ်၊ အဲဒီမှာ မောင်တော်နတ်ရုပ် ရှိတယ်၊ ညာဘက်က နတ်ကွန်းက ပိုမြင့်တယ်၊ အစ်မတော် နတ်ရုပ်ရှိတယ်၊ အဲဒါ မဟာဂီရိ တောင်ကြီးရှင် နတ်မောင်နှမ နတ်ကွန်းပဲ မမနွယ်”

ကားကို ဖြည်းဖြည်းလေး မောင်းဂင်လာရင်း သိပ်မွေ့ရှင်းပြသွားသမျှ မမနွယ် ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သည်။

“ပုဂံရာဇဝင်အရ ပုဂံမြို့မှာ တံခါးဆယ့်နှစ်ပေါက် ရှိခဲ့ဖူးတယ် မမနွယ်၊ အရှေ့မျက်နှာမှာ သာရဝတီ၊ သာရပါ၊ သာရပေ ဆိုတဲ့ တံခါး သုံးပေါက်၊ မြောက်ဘက်မှာ ကသာတန်း၊ ငါးပြီးခတ်၊ ညောင်ဖြူ ဆိုတဲ့ တံခါးသုံးပေါက်၊ အနောက်ဘက်မှာ သာဠေ၊ မင်္ဂလာတံဆိပ်၊ မကြည်သာနဲ့ တောင်ဘက်မျက်နှာမှာ ဝဏ်မနား၊ မဟောင်းတန်း ကလေး

တံခါးတွေ ဖြစ်တယ် မမနွယ်၊ အခုတော့ သိမ်မွေ့တို့ ဝင်လာတဲ့ ဒီသရပါ တံခါးတစ်ပေါက်ပဲ ရှိနေတော့တယ်”

ကားလေးသည် သရပါတံခါးကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။

စိတ်ရှည်လက်ရှည်လေး ပြောပြနေသည့် သိမ်မွေ့ခင်၏ ဖြူနေသော မျက်နှာလေးကို မမနွယ် ငေးခနဲ ကြည့်မိ၏။

အသားက ပြူနေ ဥနေသည်။ အသားအရေက အဝါဘက်ကို လှသည်မို့ ဖြူခြင်းတွင် ရွှေရည်ရိပ်သမ်းသည့် အသား။

ထူတန်းနေသော မျက်ခုံးလေးသည် စိတ်ရှိ လက်ရှိ ဆွဲထားသည့် မျက်ခုံးလေးနယ် ရှိလင့်ပါသည် အဖြစ်။ မျက်ခုံးအောက်မှ မျက်ဝန်းလေးသည်လည်း ရွှန်းတောက်ကြည်စင်လျက် မျက်နက်အိမ်သည် ကျယ်လျက် နက်မှောင်နေကာ မျက်တောင်က ရှည်လျား ကော့ညွတ်နေသည်။

နာတလေးက သေးသွယ် စင်းထင်းနေလျက် နှုတ်ခမ်းလေးသည် အောက်နှုတ်ခမ်း ထူအိအိလေးထက်မှာ အပေါ်နှုတ်ခမ်းသည် ပုံပန်းတကျ က၊ကြီးပုံလေးနယ် ခပ်ပိပိလေး ရှိနေ၏။ ဆံနယ်လေးများက နဖူးပြင်လေးထက်မှာ စိမ်းဖန်စွာ ခွေနှံ့လျက် ရှိချေ၏။ ဂျပန်မလေး၏ မျက်နှာလေးကို အနီးကပ်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်နယ် ရှိပါသည့် အဖြစ်။

ကိုယ်ဟန်လေးက သွယ်နဲ့သည်နှင့်အမျှ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးနယ် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်ပျောင်းနဲ့၏။

လက်ချောင်းလေးတွေ၊ လက်ဖမိုးလေးတွေက အစအပြစ် ဆိုရက်စရာ မရှိအောင် လှပပျောင်းအိနေပါသည် အဖြစ်။

“ဪ ... ကျော်စွာလေး ဖြတ်နီးမယ် ဆိုလဲ ဖြတ်နီးလောက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလားလေ”





ဟု တွေးမိလျက် သက်ပြင်းတစ်စကို မျှင်း၍ ချလိုက်
မိရပါသည့် မမနွယ်။

ရင်ထဲတွင် မကောင်းနိုင်။

ယခုလို... သိမ်မွေ့ခင်ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း၏အကြောင်း
ရင်းထဲမှာ ကျော်စွာသည်လည်း တစ်ကြောင်းတစ်စအဖြစ် အကြောင်း
တရား ရှိရဉှေသည်ပဲလေ။ သိမ်မွေ့၏မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ယခုတိုင်
နာကြည်းခံပြင်းရိပ်သည် ကျန်ရှိနေဆဲဟု မမနွယ် မြင်သည်။

သိမ်မွေ့ခင် ကတော့ ကားလေးကို တည်ငြိမ်စွာပဲ
မှန်မှန်လေး မောင်းနေဆဲပါ။ လေပြည်အနောက်ယံ တစ်ဝိုက်
ရှိနေပါသည့် ဆံနွယ်လေးများနှင့်အတူ ဖူးနု ဥနေအောင် လှလိုက်ပါ
သည့် ဤမိန်းကလေး၏ အလှတရားများကို ငေးကြည့်ရင်း မမနွယ်
ဘာတွေ တွေးနေသည် ဆိုတာကို သိမ်မွေ့ခင် ရိပ်စားမိဟန်မတူ။

“သရပါကို သဗ္ဗရန်ကာ လို့လဲ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့ မမနွယ်၊
သဘောကတော့ သဗ္ဗရန်ကာ ဆိုတာ ရန်အပေါင်းကို ကာ
ကွယ် တားဆီးရာလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်တဲ့လေ”

ပြောပြီး သရပါတံခါး ကျန်ရှိရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ
သိမ်မွေ့ခင် လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သိမ်မွေ့၏ မျက်နှာတွင်
တိတိပပ တွေ့မြင်ရသည်က ပုဂံကို ချစ်သောအရိပ်။ ဖြတ်နိုး
ဂုဏ်ယူသော အရိပ်များပါတကား။

ဟောင်းအိုနေပေမယ့် ဤသရပါ တံခါးသည် တစ်
ချိန်သော အခါက အရိပ်ဒုက္ခနေပြည်၊ ပုဂံပြည်၏ ဖြို့အဝင်တံခါး။
ဪ... ဘေးရန်အပေါင်းကို ကာကွယ်တားဆီးရာ အဓိပ္ပာယ်ကို
ဆောင်ပါသည့်တံခါး။

“သိမ်မွေ့လေးက တော်တော်ကို သိထားတာပဲနော်”

မမနွယ် ပြောတော့ သိမ်မွေ့ ပြုံးသည်။

“သိမ်မွေ့ကို ဘိုးဘိုးက ပြောပြောပြတယ်လေ၊ ပုဂံဟာ
သိမ်မွေ့အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ သွေးကြောပဲ၊ နှလုံးအိမ်ပဲ၊
သိမ်မွေ့ဟာ ဒီပုဂံမြေ၊ ဒီပုဂံမြေက ဘုရားတွေ အားလုံးနဲ့
ဘယ်လိုမှ ခွဲခွာလို့ မရစကောင်းဘူးလေ”

ကားက ပုဂံ၏ မြေလမ်းလေး တစ်ခုကို ကျိုးကွေ့
ခင်၏။ မဟာဗောဓိဘုရားကို ဖူးတွေ့ရ၏။

“ဘာလို့ သိမ်မွေ့ သိနေရလဲ ဆိုတော့ ဘိုးဘိုးက ပြောပြ
တယ်လေ၊ ပုဂံနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပါးစပ်ရာဝင်လဲ
ပါတယ်၊ အနံ့ပေါ့ မမနွယ်၊ ပြီးတော့ ... ဘိုးက စာဖတ်
တယ်၊ သိမ်မွေ့လဲ ဘိုးလိုပဲ စာတွေ ပတ်တယ်လေ၊
သိမ်မွေ့ဆိုမှာ ပုဂံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ အများကြီး
စုဆောင်းထားတယ်”

စောစောက စကားကို သိမ်မွေ့ခင် ဆက်၏။

“ပြီးတော့ ... မမနွယ် သိထားတာပဲ၊ သိမ်မွေ့ဟာ ဘယ်
သူလဲ ဆိုတာ၊ သိမ်မွေ့တို့ကို တချို့က မတူမတန်သလို
လုပ်ချင်ကြတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သိမ်မွေ့ အားမငယ်ပါဘူး၊
ဝမ်းလဲ မနည်းပါဘူး၊ သိမ်မွေ့တို့ကို မတူမတန်ရယ်လို့
သဘောထားသူတွေတိုင်းဟာ နားမလည်ကြလို့ပါ”

ကားလေးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောဟိုတယ်ကို
မှမ်းလင့် တွေ့မြင်နိုင်ရာဆီသို့ ရောက်လာပြီ။

သိမ်မွေ့၏ နာဝဝယ် ရောဝတီ မြစ်ပြင်ဆီမှ ဖြတ်
နန်း တိုက်ခတ်လာသည့် မြစ်ပြင်ဆီမှလာသည့် လေကို ရှူရှိုက်
သည်သို့ ခံစားလာရ၏။



“သိမ်မွေ့ရယ် ... စိတ်မကောင်းစရာတွေကို မေ့ထားလို့မ
စေချင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒီကို အနားယူဖို့ ရှောင်
လာတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မမနွယ်၊ သိမ်မွေ့ရဲ့ မြေကို သိမ်မွေ့လာတာ
လွမ်းလွန်းလို့ လာတာ ... ကြည့်စမ်းပါဦး မမနွယ်၊ မျက်
တကြည့်လေးကို တစ်နေရာလောက် ရွှေ့ကြည့်လိုက်စမ်းစံ
စေတီပုထိုးနဲ့ ဂူဘုရားကို ဘယ်လိုမှ လွဲလို့မရနိုင်အောင်
ဖူးတွေ နေရမှာပဲ၊ ဒီစေတီတွေ၊ ဒီဂူဘုရားတွေ၊ ဒီမြေ ဒီ
ကို သိမ်မွေ့မြတ်နိုးတယ်၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သိမ်မွေ့ဟ
ဘုရားကျွန်လေး၊ အဟင်း ဟင်း ... လူတွေ ရှောင်ရှားဖ
ကြည့်စရာရယ်လို့ မြင်မြင်နေချင်ကြတဲ့ ဘုရားကျွန်ဆို
မျိုးနွယ်ဖွားလေ”

ကားကို ရပ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည် သိမ်မွေ့
အသံတွင် နာကြည်းရိပ်သည် ထင်းခနဲပါလာ၏။ မမနွယ် ဘာရှု
မပြောတော့။ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြင့်သာ သိမ်မွေ့ခင်၏ မျက်နှာ
လေးကို ငေးခနဲ ကြည့်မရပါပြီတည်း။ သိမ်မွေ့ခင်၏ မျက်ဝန်းတွေ
တွေက လက်တောက်နေသည်။ “မေးရိုးရှိရာ နားရွက်အောက်နားတွေ
တွင် မေးရိုးသည် တင်းခနဲ တင်းခနဲ ရှိအောင် အံ့ကိုတင်းကြီး
ထား၏။”

စိန်ပွင့်လေး ပန်ဆင်ထားရာ နားရွက်ဖြူနုနု
သည် နီရဲသည့်ဘက်သို့ လှနေသည်။

“ဟဲ့ ... အောင်မယ်လေးလေး၊ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး၊
ထိုင်ခဲ့တဲ့ ငါတို့ရဲ့ ကားဆိုဟာ နေရာကအစ နွားနို့နဲ့ အေး
ပစ်ရမယ်ဟဲ့”

ဟူသော ကျော်စွာ မယ်မယ် ထိပ်တင်မကြီး၏
အသံ။

သိမ်မွေ့၏ နားစည်တွင်းသို့ ကျယ်လောင် စူးရှစွာ
အသစ်တစ်ဖန် ဝင်လာပြန်သည့်အသံ။

ညှိုးဖျော့စွာ ကြည့်လာပါသည် ကိုကို၊ မျက်ဝန်းတွေ
ကို သိမ်မွေ့ခင် မေ့ပစ်နိုင်သည်။ ကိုကိုဟု သိမ်မွေ့ ခေါ်ခဲ့ရပါ
သည် ကိုကျော်စွာဦး မိခင်ဆိုသူ၏ မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကြီး
တွေကိုတော့ သိမ်မွေ့ မေ့မပစ်နိုင်။

ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းရိပ်များဖြင့်ပင် သိမ်မွေ့ခင်
မေ့မပစ်လိုက်နိုင်။ ရပ်ထားသည့် ကားကို အံတင်းတင်းမိလျက်
အနေအထားဖြင့်ပင် ရုတ်ခြည်း စက်နှိုး၍ အရှိန်ဖြင့် ကားလေးကို
ဖောင်းချလိုက်မိရပါပြီ။

ဘုရားကျွန် ...။

ဪ ... ဘုရားကျွန် ဖြစ်လိုက်ရသည်နှင့် သီးခြား
သူတန်းစားတစ်ရပ် ဖြစ်သွားရချေတော့မည်တဲ့လား။

နိမ့်ကျစွာ အောက်ကျိုလျက် လူမှုဝန်းကျင်တွင် ရှိ
နေရချေမည်တဲ့လား။

သိမ်မွေ့ခင်၏ နှင်းဆီပွင့်ဖပ်လေးနယ် ရှိလင့်သည့်
နှုတ်ခမ်းလေးတွင် အဖြိုးရိပ်တစ်ခုက တည်ရှိလာရပါသည် အဖြစ်။

အရုံးမပေးသော အဖြိုး။

ထိမထင်သော အဖြိုး။





ညောင်ဦး ...။ ကားလေးက ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီးနှင့် မလှမ်းကမ်းမှာ ရှိလင့်နေသည့် မြေလမ်းလေးဘက်သို့ ဖဲ့၍ ချိုးကွေ့ ဝင်လာသည်။

ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် မမနွယ်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

နံနက်စောစော ဧရာဟိုတယ်မှ သိမ်မွေ့စင်၊ မမနွယ်နှင့် အတူ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

ဘရိတ်ပတ်စ်ကို ဟိုတယ်မှာပဲ စားခဲ့သည်။

မနေ့ညက မိုးရွာထားတာမို့ ပုဂံမြေသည် မပူပြင်း။

မြေလမ်းလေးကလည်း ဖုန်မထ။ ကားမောင်းရတာ အဆင်ပြေသည်။ ဇန်နဝါရီလပေမဲ့ ပုဂံမှာ မိုးက ရွာလာသည်။ ဆောင်းကြွင်းကာလနှင့် မိုးစက် မိုးမှုန်များကြောင့် ပုဂံမြေသည် အေးစိမ့်စိမ့်လေးပင် ဖြစ်ချင်၏။

မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲလေး ထပ်ရွာလာတာမို့ ကားမှန်မှ ဝိုက်ပါခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်ရင်း သိမ်မွေ့စင် ငေးကြည့်နေမိလိုက်သည်။ က မှန်ပြင်မှာ စည်းချက်မှန်မှန်ဖြင့် ရွှေလျားလျက် ရှိနေသော မိုးရေသုတ်တံ ဝိုက်ပါလေးကိုပါ။



ဪ ... တစ်ချိန်သောအခါက ဤနေရာလေးမှာ ပြေးလွှား နေတာကစားခဲ့ဖူးလေသော သိမ်မွေ့စင် ဆိုသော သူငယ်မလေးသည် ယခုခါမှာကျတော့ အက်စ်အီးကားဖြူလေးထက်မှာ ဖူးနေသော အသွင်လေးနှင့် ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနေရချေမည်ဟု ဘယ်သူက ကြိုတင် မျှော်လင့်ခဲ့ကြဖူးချေမည်လဲ။

ဒါပေမဲ့ ...။

ဪ ... ဒါပေမဲ့။ ဘုရားကျွန် ဆိုသည့် အရိပ်သည် သိမ်မွေ့ အပေါ် အရိပ်နယ် လိုက်ပါနေဆဲ။ ဤသို့ ဖြစ်ရတာကိုလည်း သိမ်မွေ့စင် အားမငယ်။

အတွင်းကျကျ တိတ်တိတ်ပပ မသိသူတို့ အလယ်မှာ သိမ်မွေ့စင် ဆိုသည့် မိန်းကလေးက ဘုရားကျွန် ဆိုသည့် အဖြစ်အတွက် ဝမ်းနည်းပေးလိုက်ရမည်တဲ့လား။

လေးစား မြတ်နိုးဖွယ်သော ဘဝတစ်ခု၏ အရင်းအမြစ်ကို မသိသူတို့က အထင်သေး အမြင်သေး လာလိုက်တာနှင့်ပင် သိမ်မွေ့စင် ဆိုတာက မျက်ရည်သွယ်ချရမည်တဲ့လား။

သိမ်မွေ့စင်၏ နှုတ်ခမ်းလေးက တင်းခနဲ နေ၏။

နောက်ပါးဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီဖြစ်သည့် ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီးနှင့် လှမ်းလင့် တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်သည့် ရွာလေးတို့သည် မေမေနှင့် ဒက်ဒီတို့၏ လွမ်းမောရာ ဇာတ်လမ်းလေးနှင့်ပတ်သက်နေသည့် နေရာလေးများပါ။

ဤအရပ်ကို ရောက်ရလေတိုင်း သိမ်မွေ့ ရင်ထဲမှာ မေမေကို လွမ်းတစိတ်၊ ဒက်ဒီကို သတိရစိတ်၊ ဘိုးဘိုး အတွက် လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲရစိတ်တွေကတော့ ခံစားလာရမေ့ပြီပါ။

လူတို့မှာ ဘဝတစ်ခုသည် ဇာတ်အိမ်တစ်ခုနယ် ဖြစ်တည်ရပြီပေ။

စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်း ရေးဖွဲ့ရာ ဇာတ်အိမ်မျိုး မဟုတ်။ မိမိဘကို မွေးဖွားသည်မှ သေဆုံးချိန်အထိ ဖြစ်တည်ဖြစ်ပျက်ရလေသမျှ၊ ကြုံရလေသမျှတို့သည် ဇာတ်အိမ် ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရချေသည်ပေ။

မေမေ ဒေါ်ဖွေးသူနှင့် ဒက်ဒီတို့၏ ဇာတ်လမ်းကျတော့ ကြေကွဲဖွယ်အတိ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် မြစ်ဖျားခံခဲ့ကြချေသော ဒက်ဒီနှင့် မေမေတို့၏ ဇာတ်အိမ်လေးသည် ကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်ရမည့်အစား ကြေကွဲခြင်း အတိဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပြီးပြီ။

“ငါကျတော့ရော၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်တဲ့လား၊ ဟင့်အင်း၊ သိမ်မွေ့ရဲ့ ဘဝဟာ မျက်ရည်နဲ့ အဆုံးမသတ်စေရဘူး၊ ဘာလို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို အရှုံးပေးရမှာလဲ၊ ငါက လူတွေနဲ့ မတူတဲ့ သိမ်မွေ့မှ မဟုတ်တာ၊ လူထဲက လူဖြစ်တဲ့ သိမ်မွေ့ခင်ပဲ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်မမကြီးက ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူ့ကို သိမ်မွေ့က ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

ရင်ထဲမှာ တောက်လျှောက်ကြီး တွေးနေမိရင်းမှ အရမ်းကို မြတ်နိုးစွာ သိမ်မွေ့ အပေါ် ချစ်ရှာပါသည့် ကိုကို့မျက်နှာလေးကို မြင်လာမိပြန်သည်။

ကျော်စွာဦး ဆိုသည့် သိမ်မွေ့ကို စွဲလမ်းလွန်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးရှာပါသည့် ကိုကိုနှင့် သိမ်မွေ့ခင်တို့၏ ဇာတ်အိမ်ဇာတ်ကြောင်းလေးသည် မည်သို့ အဆုံးသတ်ရချေမည်တဲ့လဲ။

“ဘယ်လို အဆုံးသတ်ရမလဲ၊ ဟုတ်လား ... သိမ်မွေ့၊ ဒါစဉ်းစားနေဖို့ မလိုအပ်တော့တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ သူနဲ့ ငါဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး အကြောင်းဆက်စရာ မရှိတော့တဲ့ သူတွေပဲ။ ထိပ်တင်မမကြီး ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာရိပ်အောက်မှာ မလူးမလွန့်သာတဲ့ အနှိမ်ခံဘဝမျိုးကို ငါက ခံမှာတဲ့လား၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီလို အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ နေပါရစေလို့ ငါက တောင်းဆိုရင်ရော၊ အဲဒီ ထိပ်တင်မမကြီးက လက်ခံမှာတဲ့လား၊ ငါကရော ငါ့မာနကရော အဲလိုအောက်ကျိုး ပြောမှာတဲ့လား”

သိမ်မွေ့ခင်၏ မျက်နှာလေးက ပန်းဆီရိပ် ပြေးလာပြီး ရင်ထဲမှ ခံပြင်းရိပ်သည် မျက်နှာနုနုညလေးထက်မှာ ရိပ်ရိပ်ပြီး တက်လာနေချေသည့် အဖြစ်။

တကယ်တော့လည်း ဤခရီးကို နာကြည်းခံပြင်းခြင်းများကို သယ်ပိုးလျက် သိမ်မွေ့ခင် ထွက်လာခဲ့သည်ပေ။

“မဖွေးသူနဲ့ ကိုမင်းထက် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး သိမ်မွေ့ခင်အထိ သယ်ယူမလာဘူး၊ မဖွေးသူဟာ ကိုမင်းထက်ရဲ့ မိသားစုအရိပ်မှာ ညှိုးပျော့အားငယ်စိတ်နဲ့ နေခဲ့ရပေမယ့် မဖွေးသူရဲ့ သမီးဟာ အဲလိုဘဝမျိုးကို ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံဘူး၊ အရောက်မခံဘူး”

သိမ်မွေ့ခင်၏ အသွားလေးတွေက ကျိခနဲမြည်အောင် ခပ်ဖိဖိလေး ကြိတ်မိသွားရပါပြီ။

နာကြည်း ခံပြင်းသူ တစ်ယောက်၏ ခံစားမှုကို ကိုယ်တိုင်ကြုံရသည့်သူမှ ပို၍ နားလည်နိုင်ရပါသည့် အဖြစ်။



ရွာလေးကို တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်စွာ မြင်နေရပြီ။
 “အဲဒီရှေ့က ရွာပဲ မမနွယ်၊ သိမ်မွေ့ ငယ်တုန်းက နေခဲ့တဲ့
 အရပ်ပေါ့၊ ဟိုးဘက်မှာ ဧရာဝတီမြစ် ရှိတယ်၊ မြစ်ရဲ့တစ်
 ဖက်မှာ စိုက်ခင်းတွေ ရှိတယ်၊ ရွာက လူတွေက အဲဒီနေရာ
 မှာ ပဲတို့၊ ငရုတ်တို့ စိုက်ကြတယ်၊ စားပင် သောက်ပင် ပေါ့
 မမနွယ်”

ကားလေးကို မောင်းနေရင်းမှ ဦးစွာ သိမ်မွေ့ခင်
 စတင်၍ စကားဆိုသည်။ မမနွယ်ကတော့ တရုတ်ပွင့်ရိုက် ဝါဝါ
 လေးတွေနှင့် ပန်းနုရောင်လေးတွေ လှပစိုလှစွာ ရှိနေပါသည့် နို့
 နှစ်ရောင် အခံပါသည့် ဝတ်စုံလေးနှင့် အရမ်းကို လှနေပါသည့်
 သိမ်မွေ့ခင်၏ အသွင်လေးကိုသာ ငေးကြည့်လိုက်ပါလာသည်။

တန်ဖိုးကြီးဝတ်စုံ မဟုတ်ပေမယ့် သိမ်မွေ့ခင်၏
 အဆင်အသွေး ရွေးတတ်မှုလေးနှင့် လှပ နုထွေးသော ပင်ကိုယ်
 ပါရမီ အလှတရားများကြောင့် တရုတ်ပွင့်ရိုက် ထက်အောက်ဆင်တူ
 ဝတ်စုံလေးသည် သိမ်မွေ့ခင်နှင့် အရမ်းကို လိုက်ဖက်လှပါချေ
 သည့် အဖြစ်။

တကယ်တော့ စိတ်ကြိုက် ရေးဆွဲထားပါသည့် ပန်းချီ
 ကျော် တစ်ယောက်၏လက်ရာ ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်နယ် သိမ်မွေ့ခင်၏ အလှများက ရွှန်းရွှန်းစက်မျှ လှပလွန်း
 သည်မှာ အမှန်။

ခြေချောင်း လက်ချောင်းလေးတွေက အစ ခြေဖမိုး
 လေးတွေကအစ လှပပါသည့် သိမ်မွေ့ခင်။

အဆုံးစွန် ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းဆိုသည့် အရာပင်
 သိမ်မွေ့မှာ ပြည့်စုံသည်။

ကားလေးက ရွာလေးထဲ-ဝင်လာပြီ။

သိမ်မွေ့ခင် ခြံဝိုင်းလေး တစ်ဝိုင်းရှေ့မှာ ကားလေး
 ကို ရပ်၏။

ထနောင်းပင်လေး၏ အောက်မှာ ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေး
 သည်လည်း ယခင်တုန်းကလိုပင် ရှိနေဆဲ ပါလာလေ။ ဒါပေမဲ့
 ဤဝါးကွပ်ပျစ်လေးသည် နောက်ထပ် အသစ်လဲလှယ် ခင်းကျင်း
 ခဲ့ရာပဲ ဖြစ်မည်။ ဘိုးဘိုး ထိုင်ခဲ့သော ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးကတော့
 ဆွေးပျက်သွားခဲ့ပြီးရောမည်။ ဒါပေမဲ့ နေရာလေးကတော့ မပြောင်း၊
 ယခင်တုန်းကလိုပဲ ထနောင်းပင်လေးအောက်မှာ ဝါးကွပ်ပျစ်လေး
 က ရှိနေမြဲ။

ခြေတံနိမ့်နိမ့်နှင့် ဝါးထရံကာ အိမ်လေးတစ်လုံးက
 လည်း ရှင်းသန့်နေသော ခြံဝင်းထဲမှာ ရှိနေဆဲ။ အိမ်လေးက
 အတော်ကြီးကို ဟောင်းအိုနေပြီ။

ကားလေးပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် ခြံဝင်းလေး
 နှင့် အိမ်လေးကို ငေးငေးဝေဝေလေး သိမ်မွေ့ခင် အတန်ကြာ
 ကြည့်နေသည်။

“အဲဒါ သိမ်မွေ့တို့ နေခဲ့တဲ့ အိမ်လေးပေါ့ မမနွယ်၊ ခုတော့
 ဘိုးဘိုး သူငယ်ချင်း ဦးကြီးဘမောင်ရဲ့အိမ် ဆိုပါတော့၊
 ဦးကြီးရော ရှိသေးရဲ့လား မသိပါဘူး၊ သူ့သားသမီးတွေ
 လဲ ဒီမှာပဲ နေကြတယ်လေ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောပြသည်။

တကယ်တော့ သိမ်မွေ့ခင်၏ စိတ်လေးတွေက
 အတိတ်ဆီသို့ လွင့်လျှံလျက် ရှိရပါပြီ။

တယောအိုလေးနှင့် ရှိပါသော ဘိုးဘိုး။

ယွန်းပန်းချီ ရေးသည်ဆိုသော မေမေ။

“လာ ... မမနွယ်၊ ဆင်းကြရအောင်”

ပြောပြီး သိမ်မွေ့ခင် ကားလေးပေါ်မှ ဆင်းတော့ မမနွယ် လိုက်ဆင်းသည်။ ခြံရှေ့မှာ ကားလေး လာရပ်၍ထိုင်။ အိမ်ပေါ်မှ ခေါင်းပေါင်းပတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

သိမ်မွေ့ခင်နှင့် မမနွယ်ကို ကြည့်လာတာမို့ ...

“ဘိုးဘိုး ဦးသာဟန်ရဲ့မြေး၊ သိမ်မွေ့ခင်ပါ ဦးလေးရဲ့၊ ဦးကြီးဘမောင်ရောဟင်”

သိမ်မွေ့ခင် ဆိုတာ ကြားလိုက်တာနှင့် အိမ်ပေါ်မှ လူမှာ ဝမ်းသာအားရပုံဖြင့် ...

“ဟေ့ ... ခင်မိ၊ ဘိုးဘိုးရဲ့မြေး လာတယ်ဟဲ့၊ ငါ့ မြင့်အုန်းလေ၊ အဖေ မနစ်ကပ် ဆုံးတယ်ဟ၊ လာ ... လာ ... ခုလို မြင့်ရတာ ဦးလေး ဝမ်းသာတယ်ကွယ်၊ ချမ်းသာလဲ ချမ်းသာ၊ နုနုစွာ လှလှပပလေးလည်း မြင်ရဆိုတော့၊ အင်း ... ဝမ်းသာတယ် တူမရယ်”

တကယ့်ကို အရိုးခံအတိုင်း လိုက်လံ ကြည့်နူးစွာ ပြောရှာမှန်း သိမ်မွေ့ခင် သိပါသည်။

ကားလေး ရပ်ထားရာ အနီးအပါးမှ အိမ်နီးချင်းတွေ ကလည်း စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြသည်။ တစ်အောင်လောက်ပဲ ကြာမည်။

သိမ်မွေ့နှင့် မမနွယ် ရှိရာ ဦးလေးဦးမြင့်အုန်း၏ အိမ်ထက်မှာ လူတွေ စုစုရုံးရုံး ရှိလာ၏။

ဘိုးသာဟန်ရဲ့ မြေးတဲ့ ဆိုသည့် သတင်းကြောင့်ပင် ဝမ်းသာအားရ သက်ကြီးရွယ်အိုကအစ ရောက်လာကြသည်။ ပြောကြ ဆိုကြနှင့်ပါ။

“ကျောင်းစာ ဘယ်လောက်တတ်ပြီလဲဟဲ့ သိမ်မွေ့ရဲ့၊ အမယ်လေး ... ချောလိုက်ချက်အေ၊ နုလိုက်တာလည်း နုပပ်နေတာပဲ”

အရိုးစိမ်းက ကွမ်းဝါးလျက် သိမ်မွေ့လက်လေးတွေ ကအစ ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြောတော့ မမနွယ်ပင် အရိုးခံပုံစံတွေဖြင့် ရှိနေပါသည့် လူများကို ငေးမောကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ကြည့်နူးသွားမိ ရပါပြီတည်း။

ဟန်ဆောင်မှု ကင်းစင်လွန်းပါသည့် အသွင်များ။ ဒေါသရိပ် ကင်းပပါသည့် မျက်နှာများ။ ဝန်တိုခြင်း ကင်းစင်ပါသည့် စိတ်မနောများ။ ဤအလှများကို မြို့နေလူကန်းစား များစွာ မနည်းမနော ရှာကြ ကြည့်နေရချိန်မှာ ဤတစ်ရွာလုံးထဲ၌ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လာတွေ့နေရသည်လေ။

“သမီးက ဥပဒေဘွဲ့ ရပြီးပြီ အရိုးစိမ်း၊ အခု ... အလုပ်သင် ရှေ့နေလေ”

အရိုးစိမ်းကိုတော့ သိမ်မွေ့ မှတ်မိသည်။ ဘိုးဘိုးနှင့် ခြံချင်းကပ်ပဲလေ။ ငယ်စဉ်က သိမ်မွေ့ကို ဆုံးမစရာရှိ ဆုံးမ၊ အမြင်မတော်လျှင်လည်း ဆူပူ ဆုံးမတတ်သည့် အရိုးစိမ်းကို သိမ်မွေ့ မမှတ်မိဘဲ ရှိပါမည်တဲလား။ ပြီးတော့ ဘိုး ဆုံးပါးခဲ့စဉ် ကလည်း အရိုးစိမ်း ခမျာ အစ်ကိုကြီး အရင်းအချာ ဆုံးပါးသလို စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်ပဲ။



“ဟဲ့ ... အလုပ်သင်ရှေ့နေ ဆိုတာ ရှိသေးသလားကွယ်၊ ရှေ့နေ အလုပ်ကို သင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အရီးစိမ်း၊ သိမ်မွေ့လေ၊ ဒီရွာက သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေအတွက် ကန်တော့စရာတွေ ယူလာပါတယ်၊ ဘုရားလည်း လှူချင်တယ်”

ရွာမှ စေတီမှာလည်း သိမ်မွေ့ခင် ကုသိုလ်ယူချင် သည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကိုလည်း ကန်တော့ရင်း သိမ်မွေ့ခင် ကုသိုလ်ရချင်သည်။ သိမ်မွေ့ ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေ သွားယူလာ တော့ မမနွယ်လည်း ကူသယ်ပေးပါ၏။ အိုဗာတင်း၊ အဝတ် အစားနှင့် ဆေးဝါးများကအစ ပါလာသည်။ ဘုရားအတွက်ကတော့ အလှူငွေ သီးသန့်လှူဖို့ သိမ်မွေ့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာအေ၊ ဇွေးသူ သမီးလေး ခုလို ချမ်းသာ တာကိုရော၊ လှူနိုင် တန်းနိုင်တာကိုရော၊ ပြီးတော့ ...”

ပြောရင်း အရီးစိမ်း မျက်ရည်ဝဲခနဲ ဖြစ်လာရာလျက် သိမ်မွေ့ခင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်လာသည်။ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထနေ သော လက်အစုံဖြင့် သိမ်မွေ့ခင်၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ လက်ကို တင်လိုက်လျက် အသံတုန်အက်အက်ဖြင့် ...

“ပြီးတော့ ... ခုလို အရီးစိမ်းတို့ဆီကို လာသေးတဲ့ အတွက် ရော၊ ဆက်ဆံချင်နေသေးတဲ့ အတွက်ရောပေါ့ကွယ်၊ အရီး စိမ်း ဝမ်းသာတယ်”

သိမ်မွေ့ခင် မျက်ရည်တွေ အိခနဲ ပြိုကျလာရပါပြီ တည်း။

ဪ ... ဤအရပ်ကို လာသေးသည့် အတွက်။ ဤ အရပ်မှ လူတို့ကို ဆက်ဆံနေချင်သေးသည့် အတွက်။

အရီးစိမ်း၏ လက်တွေကို သိမ်မွေ့ခင် ဆုပ်ကိုင် လိုက်ရင်း ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားရပါပြီ။

“သိမ်မွေ့ဟာ အရီးစိမ်းတို့ကိုရော ဒီရွာလေးကိုရော ပုဂံ မြေကိုရော ဘယ်တော့မှ မကင်းကွာနိုင်တဲ့ သိမ်မွေ့ပါ အရီးစိမ်းရယ်”

ပြောပြီး သိမ်မွေ့ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။
ဪ ... ဤသူအိုမကြီးတစ်ဦး၏ ရင်ထဲမှာရှိနေ သည့် အားငယ်ညှိုးခြိုးသော စိတ်အင်အားကို သိမ်မွေ့ အားဖြည့် ပေးခဲ့လိုက်ချင်ပါသည်။

ထိုသို့ သိမ်ငယ် အားငယ်နေရအောင်လည်း တချို့ သော လူများကလည်း ယနေ့တိုင် ဆက်ဆံတတ်ကြတာကိုလည်း သိမ်မွေ့ အသိ၊ သိမ်မွေ့ခင် ကိုယ်တိုင်ပင် မကြာမလင့်မီက ခံစား ခဲ့ရဖူးသည်ပဲလေ။

ထနောင်းရိပ်နှင့် သရက်ပင်တို့သည် ဝန်းကျင်ဝယ် စိမ်းစိုစွာ ရှိ၏။

ထန်းပင်ကြီးများကလည်း လှမ်းလင့် တွေ့မြင်နိုင် ရာမှာ တောကြီးပမာ ရှိချေသည်။

သိမ်မွေ့ခင် သက်ကြီး ရွယ်အိုများကို ကန်တော့ခဲ့ သည်။

ရွာမှဘုရားတွင် အလှူတော်ငွေ လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ကားလေးနှင့် ပြန်ထွက်လာချိန်ထိ ဦးလေးဦးမြင့်အုန်း အိမ်မှာ လူအုပ်ကြီးသည် ရှိနေဆဲ၊ ခြံဝင်းထဲမှာလည်း ကလေးတွေ ရှိနေသည်။

“မမနွယ် ဘယ်လိုခံစားရလဲ ... ဟင်”



ကားလေးကို ခေါင်းထွက်ခဲ့တော့ အတန်ကြာမှ သိမ်မွေ့ခင် ရုတ်ခနဲ မေးလာသည်။

“မမနွယ် စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူးကွယ်၊ သူတို့က သိပ် အားငယ်တာပဲနော်”

သိမ်မွေ့ခင် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဦးလေး သုပ်ကျွေးတဲ့ လက်ဖက်၊ မြေပဲဆန်ကြော်နဲ့ ရေ နှေးကြမ်းကို မမနွယ် သောက်လည်းသောက် စားလည်းစား တဲ့အတွက် သိမ်မွေ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးခဲ့တယ် မမနွယ်၊ ဦးလေးအုန်းတို့လည်း ပမ်းသာကြရှာတယ် ဆိုတာ သိမ်မွေ့ သိတယ်၊ သူတို့ခမျာ သူတို့ကျွေးချင် မွေးချင်တာကို စား ပေးရင်ပဲ သိပ်ကျွေးဖူးတင်ကြရှာတာ၊ တချို့က သူတို့ လုပ် ကျွေးတာကို မစားကြဘူးလေ”

ပြောပြီး သိမ်မွေ့ခင် လှောင်ရိပ်ပါသော အပြုံးလေး ကို ပြုံးသည်။

မမနွယ် ခေါင်းယမ်းပြပါ၏။

“မမနွယ် သူတို့ကို သိပ်သနားတာပဲ၊ သိပ်ကို ရိုးသားကြ တာနော်၊ သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ အဲဒီ ရိုးသားရိပ်ကို ရှင်းရှင်းထင်းထင်း တွေ့နေရတာ”

သိမ်မွေ့ခင် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

“မမနွယ်ကို သိမ်မွေ့ ပြစရာရှိတယ်၊ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ပါ၊ မမနွယ် ဖတ်ကြည့်ပေါ့၊ အဲဒီ ကဗျာလေးကို မေမေ ရေးခဲ့တာ၊ ဒက်ဒီကို မျှော်ရင်းပေါ့လေ၊ တမ်းတရင်းဆိုပါ တော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီဆိုတော့ အဲဒီကဗျာလေး မရောက် ခဲ့ပါဘူး၊ မေမေက သိမ်းထားတယ်၊ မေမေ ဆုံးတော့ မေမေ

ဗလာစာအုပ်လေးထဲမှာ သိမ်မွေ့ တွေ့ခဲ့ရတာ၊ အတော်ကြီး ကြာမှ တွေ့ခဲ့ရတာ၊ ဘိုးဘိုးက သိမ်မွေ့ကို အဲဒီ ကဗျာ စာအုပ်လေးကို ပေးတယ် ဖတ်ခိုင်းတယ်လေ”

ပြောရင်း သိမ်မွေ့ခင် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

“ရွှေစည်းခုံစေတီမှာ ဒက်ဒီနဲ့ မေမေ ဆုံခဲ့ကြတာလေ၊ တကယ်က မဆုံခဲ့ကြရင် ကောင်းမှာ”

ပြောပြီး အပြန်လမ်းခရီးမှာ လှမ်းမြော်ဖူးမြင်ရသည့် ရွှေစည်းခုံစေတီတော် ရှိရာသို့ မျှော်ဖူးကြည့်မိပါ၏။ ရွှေရောင် တဝင်းဝင်းနှင့် ရှိနေပါသည့် စေတီတော်၊ ဩော် ... ကိုစေတီတော် ရှိရာတွင် တစ်ချိန်သောအခါက ဒက်ဒီနှင့် မေမေတို့ မမျှော်မလင့် ဆုံခဲ့ကြချေသည်လေ။

“ဒက်ဒီနဲ့ မေမေ မဆုံခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ အဲလိုမဆုံ ခဲ့ရင် မေမေလည်း စိတ်နလုံး ကြေကွဲစရာ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေကို သိမ်မွေ့ သိပ် သနားတယ်”

အသံသည် တိုးတိုးတိမ်တိမ် ရှိနေသည့် အဖြစ်။

“ဒက်ဒီလည်း သနားဖို့ ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေး ကောင်း ဝါးကောင်းတွေစား၊ ဆရာဝန်ကောင်းတွေနဲ့ကုသ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရင်းနဲ့ နှလုံးရောဂါကို အရူးပေးသွား ရတဲ့ ဒက်ဒီထက် အနှိမ်ခံတစ်ယောက်အဖြစ် ကြေကွဲခံစား ရတဲ့ ဝေဒနာ၊ အပစ်ပယ်ခံ မိန်းမသားတစ်ယောက် အဖြစ် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့နဲ့ ဖျာတစ်ချပ်ခင်း၊ စောင်ပါး နှမ်းနှမ်းသာ ရှိတဲ့ အိပ်ရာထက်မှာ ဆုံးပါးသွားရတဲ့ နှလုံး ရောဂါသည် မေမေကို သိမ်မွေ့ပိုသနားတယ်ဆိုတာ အပြစ်



ရှိနေမလား မမနွယ်၊ ဒက်ဒီဟာ သိမ်မွေ့ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်တာ သိမ်မွေ့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီထက် မေမေ့ကိုပဲ သိမ်မွေ့ ပိုသနားနေမိတာဟာ သိမ်မွေ့ မှန်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ တကယ်တော့ မေမေဟာ ဒက်ဒီနဲ့ ဆုံခဲ့မိရတာကို က ကံဆိုးလွန်းလို့ပါ”

ပြောရင်း သိမ်မွေ့ခင် မျက်ရည်များ ပြိုခနဲ ကျလာသည်။

မာန်တင်းထားတတ်ပါသည့် သိမ်မွေ့ခင်။ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်မာကျောတတ်ပါသည့် သိမ်မွေ့ခင်။

ထိမထင်သော အပြုံးကို လှောင်ထေ့စွာ ပြုံးပြတတ်ပါသည့် သိမ်မွေ့ခင်။

ထိုသိမ်မွေ့ခင်သည် မိသားစုနှင့် ပတ်သက်လျှင် မျက်ရည်ကို ထိန်းမရနိုင်သည့် သိမ်မွေ့ခင် ဖြစ်သွားရတတ်တာကို မမနွယ် နားလည်သည်။

“သိမ်မွေ့လေးရယ်”

မမနွယ် ခပ်ညည်းညည်းလေး ခေါ်မိရင်း သိမ်မွေ့ခင်၏ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးနေမိရပါပြီ။

ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သိမ်မွေ့ခင် ငြိမ်သက်ခံယူသည်။

နောက်တော့ ကားလေးကို လမ်းပေါ်မှာပဲ ထိုးရပ်ထားလိုက်၏။

လမ်းဘေးဝဲယာမှာတော့ ခြုံပင်အုံ့အုံ့များ ထနောင်းပင်များက ရှိနေကြချေ၏။

သိမ်မွေ့ခင် လက်ပွေ့အိတ်လေးကို ဖွင့်သည်။

အတွင်းမှာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် အနက်လေးကို ထုတ်၏။ သားရေနက်ပုံး ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးမှာ သိမ်မွေ့ခင်၏ စာအုပ်လေးပါ။

စာအုပ်လေးမှ စာမျက်နှာများကို သိမ်မွေ့ခင် လှန်လှောနေ၏။ စာအိတ်လေး တစ်အိတ်ကို တွေ့တော့ သိမ်မွေ့ခင် ထုတ်ယူသည်။

“မေမေ့ ကဗျာလေးလေ၊ သိမ်မွေ့ စာအိတ်လေးနဲ့ သိမ်းထားတာ၊ နှစ်တွေ ပြောင်းလာတိုင်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ်မှာ သိမ်မွေ့ ပြောင်းပြောင်းပြီး ထည့်လာခဲ့တာ”

ပြောပြီး သိမ်မွေ့ခင် စာအိတ်လေးကို မမနွယ်ဘက် တမ်းပေးသည်။

“သိမ်မွေ့ကတော့ မေမေ့လို ချစ်ရသူကို ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ တမ်းတမနေချင်တော့ဘူး မမနွယ်၊ အလွှာမတူဘူးလို့ ထင်လာကြရင် သိမ်မွေ့က ပြန်ပြီး ထိမထင် လုပ်ပြချင်တယ်”

သိမ်မွေ့ခင်၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ နာကြည်းခံစားရိပ်က ပြည့်သိပ်စွာ ရှိလာကြပြီ။

“မေမေကတော့ ဒက်ဒီကို တမ်းတခဲ့တယ်လေ၊ အပြင်ပန်းက မာန်တင်းခဲ့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဒက်ဒီကို အရမ်းတမ်းတသွားရှာတာ”

ပြောပြီး သိမ်မွေ့ခင် ကားစက်ကို ပြန်နှိုးသည်။

မမနွယ် သိမ်မွေ့ခင်၏ မျက်နှာလေးကို ငေးခနဲ ခြည့်ပြီးမှ စာအိတ်လေးတွင်းမှ ကဗျာလေးကို ပြန်ဖတ်မိပါ၏။

ကဗျာလေးသည် ဖတ်ရသူ၏ ရင်ကို ဆွတ်ပျံ့သော စာမျက်နှာကို ဆွတ်ဆွတ်ကျင်မျှ ခံစားရစေသည့် အဖြစ်။



ရွှေဝါရောင် ပိတောက်ပန်းတွေနဲ့
လေသာဆောင် တစ်ထောက်နန်းမှာဖြင့်
သွေ့မနွာ ဘယ်ခါမဝေးစေဘု
ဆိုစကားရယ်က ချီရှင်ကြည် ...။

ပိတောက်တွေ တစ်ခဲပွင့်ပြီမို့
ဆံတောက်မှာ တစ်ခါလန်းမယ်ထင်
ပိတောက်ညှာ ရွှေဝါပန်းကိုဖြင့် မျှော်မိသည် ...။

ပိတောက်ဝါ ကြွေကာဝဲပြီကွယ်
မှေသည်းလွှာ ကြွေကာကွဲပြီရှင်
ချစ်သည်း မောင် ဘယ်ခါမလာပြီမို့
ရင်တွင်းမှာ ဘယ်ခါမလန်းနိုင်ဘု
နှမ်းလျလျ ဖြေမဆည် ...။

မြေပြင်မှာ ပိတောက်ဝါဝဲပြီမို့
တစ်ယောက်သာ ဆံတောက်ညှာ မျက်ရည်တွေက
ပိတောက်ဝါ အကြွေစမှာ
မျက်ရည်ဖြာ ခါခါကျပြီရှင် ...
ဩတ် ...
ဆွေးမျက်ရည်ဝဲ ...။ ။



ရွှေဝါရောင် ပိတောက်ပန်းတွေနဲ့
လေသာဆောင် တစ်ထောက်နန်းမှာဖြင့်
သွေ့မနွာ ဘယ်ခါမဝေးစေဘု
ဆိုစကားရယ်က ချီရှင်ကြည် ...။

ပိတောက်တွေ တစ်ခဲပွင့်ပြီမို့
ဆံတောက်မှာ တစ်ခါလန်းမယ်ထင်
ပိတောက်ညှာ ရွှေဝါပန်းကိုဖြင့် မျှော်မိသည် ...။

ပိတောက်ဝါ ကြွေကာဝဲပြီကွယ်
မှေသည်းလွှာ ကြွေကာကွဲပြီရှင်
ချစ်သည်း မောင် ဘယ်ခါမလာပြီမို့
ရင်တွင်းမှာ ဘယ်ခါမလန်းနိုင်ဘု
နှမ်းလျလျ ဖြေမဆည် ...။

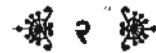
မြေပြင်မှာ ပိတောက်ဝါဝဲပြီမို့
တစ်ယောက်သာ ဆံတောက်ညှာ မျက်ရည်တွေက

ဝိတောက်ဝါ အကြွေမှာ

မျက်ရည်ဖြာ ခါခါကျပြီရှင် ...

ဪ ...

ဆွေးမျက်ရည်ပဲ ...။



သင်္ကြန်ကာလမို့ ပုဂံမြေတစ်ဝိုက်မှာ လူသူပိုမိုများ
ပြားတာအမှန်။

ဘုရားဖူးသူတွေ အရမ်းကို များပြားသည်။ တည်းခို
ခန်းတွေ ဟိုတယ်တွေမှာ အခန်းတိုင်း လူသူပြည့်နေတတ်သည်။

ဘုရားဖူးယာဉ်တွေ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် လာကြသူတွေ
စာ အများအပြားပါ။ ပုဂံသည် သင်္ကြန်ကာလတိုင်း၌ အခြားလ၊
များထက် ပို၍ လူသူစည်ကား သိုက်မြိုက်နေတတ်တာ အမှန်။

ဤလိုအချိန်မျိုးမှာ ယွန်းတည်တွေ ပို၍ အရောင်း
သွက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်တွေလည်း လက်မလည်အောင် ရောင်း
ချကြရချေသည်လေ။

တက္ကသိုလ်မှ နည်းပြဆရာလေးများ ဖြစ်ကြသည့်
မင်းထက်နှင့် မျိုးနိုင်တို့လည်း ပုဂံမှ ဧရာဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေ
ကြသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှာ မင်းထက်နှင့်
မျိုးနိုင်တို့ အတူတကွ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြပါ၏။

သင်္ကြန်ရက်မှာ ပုဂံသို့ ခရီးထွက် ဘုရားဖူးကြရန်
နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ကြလျက် မင်းထက်၏အိမ်မှ လင့်ရီတာ
ပြင်ပ ပုဂံသို့ အတူထွက်ခဲ့ကြခြင်းပါ။

ရာဝတီမြစ်ဆိပ်မှ မောတက်မြင့်သွားပါသော ကျွန်ုပ်တို့မြင့်ထက်မှာ ရောဟိုတယ်သည် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ မြင့်မိုရ်ခန့်နှင့် ထူထည်ကြီးကြီးဖြင့် ရှိနေပါချေ၏။

ဟိုတယ်၏ အနောက်ဘက်မှာ ရောဝတီမြစ်ကြီးကျယ်လွန်စွာ ရှိနေသည်။ ထိုမြစ်တစ်ဖက်စီဝယ် တန့်ကြည်တောတန်းကြီးက ရှိနေ၏။

မြစ်ဆိပ်ရှိရာ အရပ်မိုလား မသိ။ မြစ်ပြင်ဆိပ်မှ လေးရာငွေနှံပါသည့် လေများက တိုက်ခတ်နေတတ်တာ ရောဟိုတယ်သည် အခြားနေရာများထက် အပူဒဏ် သက်သာတော့ အမှန်ပါ။

မြစ်ခင်းပြင်စိမ်းစိမ်းနှင့် အသွေးစုံသော စက္ကန့်များ၊ ရွက်လှပင်ကြီးများနှင့် ဟိုတယ်ကြီး၏ ကျယ်ပြန့်သော ဝင်းကျယ်ကြီးသည်လည်း လှပနေချေသည်ပါပဲ။

လူသူများ ပြည့်နှက်နေသည့် ဟိုတယ်ကြီး ထဲလုံး လူသံသွယ်တို့ဖြင့် ဝေစည်လျက် ရှိနေတာကိုက ပို၍ ပျော်ကောင်းနေသည်။ မိသားစုအလိုက် လာကြသူတွေထဲမှာ ကတော့လည်း ပါလာကြတာမို့ ခြံဝင်းအတွင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပေါ့ပြေးလွှားကစားကြရင်း ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်နေကြသလို အသံကြည်ကြည်လေးတွေက ပျံ့ပျံ့လွင့်လွင့် ရှိနေကြသည်။

မင်းထက်နှင့် မျိုးနိုင်တို့က ဟိုတယ် အပေါ်တောင်ဘက်အစွန်ဆုံး အခန်းမှာ တည်းခိုကြသည်။ နှစ်ထပ်ခန်းမှာ ကျယ်ကျယ်လွန်းလွန်းနှင့် သပ်ရပ်နေတာ အမှန်ပါ။

အခန်းပြတင်းမှ ခန်းဆီးစကို တံခါးဖယ်လိုက် မင်းထက်မှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း အဝေးမှာ

မျှော်ပူးမြင်နေရသည့် အာနန္ဒာဘုရားနှင့် သဗ္ဗညုလိုဏ်ဂူဘုရားတို့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

သင်္ကြန်အကြိုမိုးက ပြီးပျောက်ပျောက်ဖြင့် မနေ့ညက ရွာထားသည်။ သီးသန့် ဝရန်တာအနီးမှာ ရှိနေသည့် ငစပ်ပင်ကြီးကလည်း တစ်ပင်လုံးပြည့်မျှ ပူးပွင့်နေကြပါချေ၏။

သူ့ ရပ်နေရာနှင့်ဆိုလျှင် ဝရန်တာလေးကို မြင်နေရသည်။ ဝရန်တာသို့ထွက်သော မှန်တံခါးရွက်ကိုလည်း သူဖွင့်ထားတာမို့ မြစ်ပြင်ဆိပ်မှ လေအေးအေးက အခန်းတွင်းသို့ ဖြတ်တိုက်တိုးဝင်လာနိုင်၏။

ငစပ်ပင်ကြီးဆီမှ ပွင့်လွှာအချို့ပင် လေနှင့်အတူ ဝရန်တာလေးထက်မှာ ဖြုတ်သည်သည် လွင့်ဝဲကျလာနေကြချေသည်လေ။

တစ်ဖက် လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည့် ပိတောက်ပင်ကြီးကလည်း ပိတောက်ဝါတွေ ဖြိုင်နေအောင် ပင်လုံးညွတ် ပွင့်နေကြပါသည့် အဖြစ်။

“ဘရိုက်ဖတ်စ် စားပြီးရင် ဘယ်ကို အရင်သွားမယ် စိတ်ကူးလဲ”

ခုတင်ထက်မှာ ခြေတွဲလွဲချ ထိုင်ရင်း မျိုးနိုင် လှမ်းမေးတော့ သူ ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ရှိနေသည့် မျိုးနိုင်၏ မျက်နှာမှာ ရေစက်လေးတွေ ထင်နေဆဲ။ ခရီးပန်းတာနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာထ နောက်ကျတာတော့ အမှန်။ သူက မျိုးနိုင်ထက် အရင်နီးသည်။ ရေမိုးချိုးပြီးချိန်ကမှ မျိုးနိုင် ပျင်းကြောဆန့်ရင်း အိပ်ရာမှ ထသည်။ ကမန်းကတည်း ရေချိုးသည်။ မျိုးနိုင် ရေချိုးနေစဉ်မှာ သူက အဝတ်အစားပင် လဲပြီးပြီ။

ယခုလည်း အဝတ်အစားဝတ်သည့် ကိစ္စကို မဖြတ်
သေးဘဲ မျိုးနိုင် လှမ်းနေပြီ။ ရေလဲပုဆိုးကို သည်တိုင်း ဝတ်ထား
ဆဲမို့ ရေအချို့ စိုကွက်နေကြတာကို သူ ကြည့်လျက် ...

“အဝတ်မလဲသေးဘူးလား မျိုးနိုင်”

ဟု ပြောမိသည်။

မျိုးနိုင် ရယ်လိုက်လျက် ...

“ခုလို နေရတာ ပိုကောင်းတယ်ကွ”

ဟု ရာသီဥတု ပူတာကို ညွှန်းချင်၏။

“ဒါတောင် မြစ်လေ ကောင်းကောင်းရတဲ့ အရပ် မောင်၊

အများကြီး အပူသက်သာတယ်မှတ်”

ဟု ပြောခိုက်မှာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မျိုးနိုင် ဘူး
အတွင်းမှ ထုတ်ယူပြီး စီးညှိနေပြီ။ စီးကရက်ကို ရှိကဖွာရင်း ...

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်ဘုရားကို အရင်သွားမလဲ ...”

ဟု စောစောက အမေးကို ပြန်မေးသည်။

“ညောင်ဦးက ရွှေစည်းခုံဘုရားကို အရင်သွားမယ်လေ”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

ပြောပြီး မျိုးနိုင် ချည်ချောပုဆိုးနှင့် ရုပ်လက်တိုလေး
ကို ဝတ်၏။ ဆံပင်ကို မှန်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းဘီးနှင့် ကောက်ပြီး
၏။ မျိုးနိုင် အကျင့်ကတော့ ဒီလိုပါပဲလေ။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း
နေတတ်သည့် အကျင့်က စွဲနေပြီ။

အစဉ်အမြဲ သပ်ရပ်နေတတ်သော မင်းထက်နှင့်
မျိုးနိုင်တို့မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အကျင့်စရိုက် ပုံစံမျိုးနှင့်ပင် တရင်း
တနီး ချစ်နေကြသည့် - သူတွေ့ပါပဲ။ အမန်းပီတိ၊ အပေါ်ထပ်
လှေကားအတိုင်း နှစ်ယောက်သား ဆင်းလာကြကာ ဒိုင်းနင်းရွမ်း

(စားသောက်ခန်း)မှာ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥကြော်၊
ကော်ဖီနှင့် ဖျော်ရည်ကို သောက်ကြ စားကြပြီးသည့်နောက် နှစ်
ယောက်သား လင့်ရိဘာနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သင်္ကြန်က နောက်နေ့မှ အကြံနေ့ ဖြစ်မှာမို့ ရေတော့
မပက်ကြသေး။

မျိုးနိုင်ကတော့ ရေပက်စေချင်လှပြီ။

“ရေမြန်မြန်ပက်ကြ၊ လောင်းကြရင် ကောင်းမယ်ကွ၊ ဒါမှ
ရေလေးစိုပြီး အေးအေးလေး နေလို့ကောင်းမှာ”

ဟု ပြုံး၍ ပြောသည်။

“မောင်တို့တွေလည်း နှစ်တိုင်း လာပါမယ် ... လာပါမယ်၊
မယ်တို့တွေလည်း နှစ်တိုင်း ကြိုပါကွယ် ... ကြိုပါကွယ်”

နှင့် သင်္ကြန်သီချင်းကို တစ်ယောက်တည်းနှင့် ဖြိုင်
နေအောင် အသံဝါကြီးနှင့် ဆိုတော့ သူ မျိုးနိုင်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးမိ
ရပါ၏။

ညောင်ဦးသို့ ကားဖြင့် သိပ်ကြာကြာ မမောင်းလိုက်

ရ။

ရွှေစည်းခုံဆေတီတော်မြတ်ကြီးကို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း
နှင့် လှမ်းမျှော် ပူးမြင်ရပြီ။

ကားကို သစ်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ထားခဲ့ကာ နှစ်
ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ယွန်းထည်လေးတွေ ရောင်းချရာ ဘုရားစောင်းတန်း
မှာ သူ ရပ်ကာ မေမေအတွက် ယွန်းအစ်လေးနှင့် ဖေဖေအတွက်
ဆေးလိပ်ဘူးလေးကို ဝယ်သည်။ မျိုးနိုင်ကတော့ မိဘလည်း မရှိ
တော့တာမို့ ဘေးမှ ရုပ်ကြည့်သမားသက်သက် လုပ်နေသည်။



နောက်မှ ချစ်သူ နနယဉ် အတွက် သတိတရဖြင့် မျိုးနိုင်က ယွန်းလက်ကောက်လေးတွေကို ငါးကွင်းဝယ်သည်။

“နန ပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာ ...”

ဟု ချစ်သူလေးကို တမ်းတလိုက်သေးသည်။

ဘုရားအတွင်းသို့ သူတို့ ဝင်လာကြချိန်မှာ ဝေသန္တရာ တန်ဆောင်း၌လည်း လူတွေ အတော်များနေပြီ။

ဘုရားဦးချ ဝတ်ပြုနိုင်ရန်အတွက် နှစ်ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ကြစဉ်ခိုက် ...

“အို ... လှလိုက်တာ”

ဘုရားပန်းအိုးတွင် ပိတောက်ပန်းတွေ ဆက်ကပ်ပန်းအိုးထိုးနေပါသည့် မိန်းကလေး။

လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းသည် တုံ့ခနဲ ရပ်မိမလို ဖြစ်ရ၏။ အဘယ်အလှတရားများသည် ဤမိန်းကလေးကို တုဖက်ပြိုင်နိုင်အံ့လဲလေ။

ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များကို တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချထားပါသည့် မိန်းကလေး။

နား၏ နောက်နားတွင် ကော့ညွတ် ပျောင်းနွဲ့နေသော ဆံနွယ်နက်နက်လေးများက ဆံတောက်ကွေးနွယ် ရှိနေသည်။ နဖူးပြင်လေးထက်မှာလည်း သဘာဝ ဆံနယဉ်လေးများက ရှိနေ၏။

ထူထဲသော မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး အောက်မှာ ရှုန်းတောက် အရည်လဲနေသော မျက်ခက်ဝန်း။ ရှည်လျားသော မျက်တောင်တော့ရရော။

နှာတံလေးသည် ဆားတိုက် အနေအထားကြောင့် ထင်။ စင်းတန်းနေလျက် အရမ်းကို လှနေသည့် နှာတံ။ ဖူးနသော



နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးနှင့် နှာတံအလှသည် ထင်းခနဲ ရှိနေ၏။ ထူးခြားသည်က ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ထက်တွင် နက်မှောင်သော စံပယ်တင် မဲ့နက်လေးသည် ထင်းခနဲ ရှိနေသည့် အဖြစ်။

သွယ်နွဲ့ကြောရှင်းသော ကိုယ်ဟန်၊ သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းလေးများက အစ ပြူပြူနုနုလေးနှင့် လှနေပါသည့် မြင်ကွင်း။

“ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို၊ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကို ငြိမ်းအေးတဲ့ အလှ၊ ကြည့်စမ်း ... ပိတောက်ပန်းလေးတွေကို ပန်ထားလိုက်တာ သိပ်ပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ ပန်းတွေစေနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘုရားပန်း ပူဇော်နေတဲ့ မြင်ကွင်းလေးကို မြင်ရတာထက် ဘယ်အရာက မြင်ရသူရဲ့ ရင်ကို ပိုပြီး ငြိမ်းအေးကြည်နူးနေစေပါ့မလဲ”

သူ့အကြည့်တွေက မိန်းကလေးထံမှာပဲ ရှိနေဆဲ။ ဘုရားဖူးသူ အများထဲမှာ ဤမိန်းကလေး၏ အလှက အရမ်းကို ထင်းထင်းပပကြီး ရှိနေသည်။

တစ်ချက်ကလေး မြင်လိုက်သည်နှင့် အခါခါ ငေးကြည့်နေချင်လောက်ပါသည်။ မျက်နှာလေး။ ဟုတ်သည် ... ရင်အသည်း စွဲလောက်ပါသည် မျက်နှာလေး။

သူ ငေးကြည့်နေသည့် အဖြစ်ကြောင့်ထင်။ မျိုးနိုင်ကလည်း သူ့ မျက်ဝန်းတွေ တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်သည်။

“ဟာ ... လှလိုက်တာကွာ ... နော်”

ဟု တိုးတိုးပြောတော့ သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိပြီ။



“သူ ... သူ ... ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ဘုရားဖူးလာတဲ့ အထဲက
လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီပုဂံကပဲလား၊ ငါ့နှလုံးသားထဲကို အပြီး
တိုင် ဝင်ရောက် ပိုင်စိုးသွားနိုင်စွမ်းတဲ့ ဒီမိန်းကလေးဟာ
ဘယ်သူလဲ ...”

အတွေးထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ပြည့်နေသည်။

နှုမ်းသော အဝတ်လေးတွေက အရမ်းကို ဟောင်းနေ
တာတော့ အမှန်။

ပင်နီအင်္ကျီလေးက အရောင်ပင် လွင့်နေပြီ။ ချည်
ထည်ပွင့်ရိုက် ထဘီလေးကရော ဘာထူးသလဲလေ။ ဟောင်းနေ
သည်ပါပဲ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံတော့ ရသည်။

ဒါပေမဲ့ အပြင်အဆင် နွမ်းပါးဖျော့တော့သလောက်
အလှတရားများက ဝင့်ကြွားထွန်းပလွန်းနေသည့် အဖြစ်။ သူ့လိုပင်
ဘုရားဖူးအချို့ကလည်း ထိုမိန်းကလေးကို တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေ
ကြတာကို သူ သတိပြုမိလာသည်။

ပထမဆုံး သူ ခံစားလိုက်ရသည်က ဝန်တိုရိပ်။ ထို
သူတွေ ကြည့်နေကြသည့် အဖြစ်တွေကို ရင်ထဲမှာ ဝန်တိုနေမိ
သည်။ အထူးသဖြင့် လူရှယ်တွေ ကြည့်သည့် အကြည့် အတွက်
မကျေနပ်စိတ်က ရင်၌ အင်အားနှင့် ဖြစ်ထွန်း၏။ မိန်းမသားချင်း
ကြည့်နေကြတာကိုကျတော့ သူ သိပ်မခံစားရ။

မိန်းကလေးက ဘုရားကို ဦးချကန်တော့သည်။ ထို
အခါမှ သူ သတိဝင်လာလျက် မိန်းကလေး၏ ဘေးသို့ သုတ်သုတ်
လျှောက်ကာ ဘေးချင်းယှဉ် ထိုင်ချလိုက်မိပြီး တစ်ချက် ငေးခနဲ
ကြည့်မိ၏။

လက်အုပ်လေးချုံ့၍ ဆုတောင်းနေသည့် မိန်းကလေး
၏ မျက်ဝန်းလေးတွေက မှေးယှက် ဝိတ်ထားတာမို့ သူ့အကြည့်
တွေကို မသိနိုင်။

သူ ကမန်းကတန်း ဦးချသည်။ တောင်းသည့်ဆုက
လည်း မရည်လျားနိုင်။

“ဒီမိန်းကလေးနဲ့ တပည့်တော် လက်ထပ်ရပါလို၏ ဘုရား”

တကယ့်ကို အရမ်းလိုချင်နေမိရပါသည့် ဆု။ ထိုဆု
ကိုပဲ သူ တောင်းသည်။ နောက် ကောင်မလေး ဆုတောင်းပြီးသည်
အထိ သူ စောင့်ကြည့်နေမိဆဲ။ ကောင်မလေး ဦးချပြီးသည်အထိ
သူ စောင့်ကြည့်နေမိဆဲ။ ကောင်မလေး ဦးချပြီး နေရာမှ ရပ်တော့
သူလည်း လိုက်ရပ်သည်။

ဘေးမှ လိုက်ရပ်လာပါသည့် သူ့ကို မိန်းကလေးက
လည်း ထိုအခါမှ သတိပြုလာမိသည်ထင်။ မောကနဲ တစ်ချက်
ကြည့်လာ၏။

မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးရိပ်သမ်းနေသည်ဟု သူ ထင်မိ
တော့ ရင်ထဲက အလိုလို ကရုဏာရိပ် ဖြစ်ထွန်းပြန်သည်။ ဘာ
ကြောင့်မှန်း မသိရသေးပေမယ့် ညှိုးဖျော့သော မျက်နှာလေးနှင့်
အကြည့်လေးဖြင့်ပင် သူ့ရင်မှာ ကရုဏာမြစ်သည် အားအင်နှင့်
စီးနေပြီးနေပြီ။

မိန်းကလေး ခေါင်းလေးငုံ၍ လျှောက်သွားတော့
လည်း သူ နောက်ပါးမှ မခွာတခွာပုံဖြင့် လိုက်လာမိပြန်သည်။
မျိုးနိုင်ကလည်း အလိုက်တသိ ဘာမျှ ဝင်မပြောဘဲ ဘေးမှ လိုက်
လာသည်။

မိန်းကလေးက စောင်းတန်းဆီမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်တာမြင်တော့ သူလည်း မလှမ်းမကမ်းဆိုင်မှာ ရပ်မိသည်။

“ဖွေးသူ ပြန်တော့မလို့လား။”

ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ခံစားနေလိုက်ရရင်းပင် သိမ့်ခနဲလည်း ရင်ခုန်မိလိုက်ရပါသည်အဖြစ်။

မဖွေးသူ ...။ ဪ ... နာမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်လိုက်ပါသည် အဖြစ်။ ဖွေးဖွေးဥဉ္ဇလေး ရှိလိုက်ပါသည် မိန်းကလေး။ အရမ်းကို လှညက်နေပါသည် မိန်းကလေး။

ယွန်းထည်တွေ ရောင်းသည့် စောင်းတန်း ဆိုင်နေရာလေးရှေ့မှာ ဖွေးသူ ရပ်နေရင်း ခေါင်းလေးငုံ၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖွေးသူ၊ ဟို ... ငွေ ယူသွားမလားလို့ပါ။”

မဝံ့တဝံ့ အသံလေး။

ဖွေးသူကို သူ ကြည့်ရင်း ...

“သူ ... ဘာလုပ်ပါလိမ့်”

ဟု ဦးစွာ တွေးမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ...

“ဪ ... သူက ဒီအရပ်သူပဲကိုး ...”

ဟု နားလည်လာသည်။ ဆိုင်ရှင် မိန်းကလေးနှင့် ဖွေးသူတို့ သိက္ခမ်းပတ်သက်နေသည့် ပုံပဲလေ။

ဘုရားဖူးထဲမှ မဟုတ်တာတော့ သေချာသွားပြီ။

ဖွေးသူ ဘယ်မှာနေသည် ဆိုတာကို သိဖို့ကိစ္စသည် အရမ်းကို အရေးကြီး ဖြစ်လာနေသည့် အဖြစ်။ ရင်ထဲတွင် ဤမိန်းကလေးသည် တိုးတိုးဝင်ဝင်၊ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲကြီး ဝင်ရောက်လာတာကို သူ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အံ့သြသြ ဖြစ်နေမိတာ အမှန်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ အချောအလှ များစွာကို သူတွေ့နေဖူးသည်ပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ ဤသို့ ဟန်ဆောင်မရနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲ ခိုးခိုးသွားနိုင်စွမ်းသည့် မိန်းကလေးမျိုးကို သူ မကြုံကြိုက်ခဲ့ရ။

“ရတယ် ... ယူသွားလေ၊ ရော့ ... ဖျာထည်တွေလဲ ထပ်ယူသွားလေ၊ နောက် ... လာပို့ပေါ့၊ ဪ ... အဘရော နေကောင်းရဲ့လား။”

ပိုက်ဆံကို ရေတွက်ပေးပြီး ဆိုင်ရှင်မိန်းကလေး ပြောခိုက်မှာ ဖွေးသူ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေ လှမ်းယူတာကို သူ မြင်၏။

နွမ်းပါးပုံရသော မိန်းကလေး၏ သနားဖွယ် မူရာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက် ရင်ထဲမှာ အရမ်းသနားသွားမိရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘကတော့ ခြေထောက်တွေက သိပ်မကောင်းချင်ဘူး မမကြည်ရယ်၊ အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်နေတယ်လေ၊ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးတွေပဲ သောက်နေရတာ၊ သက်သာသွားပြန်တော့လည်း လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်နေပြန်ရော”

ဖွေးသူ ပြောပြီး ယွန်း ဝန်းချီရေးဖို့အတွက် မမကြည်ပေးလာသည့် ဖျာထည်တွေကို ယူသည်။ ကြည့်ရတာ စောစောက ကြိမ်ခြင်းလေးနှင့် ယွန်းဝန်းချီ ဆွဲပြီးသားတွေ ဖွေးသူ ယူလာအပ်ပြီးမှ ဘုရားကန်တော့တာ ဖြစ်မည်။

ခြင်းကို ဆိုင်မှာပဲ အုပ်ထားခဲ့ပုံရ၏။ မမကြည် ပေးလာသည့် ဖျာထည် (ယွန်းဝန်းချီ မဆွဲရသေးသည့် ယွန်းချပ်ခြား) တွေကို ခြင်းလေးထဲမှာပဲ ဖွေးသူ ပြန်ထည့်နေတာ မြင်ရ၏။

သူ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။



ဖွေးသူက ဆိုင်လေးရှေ့မှ ပြန်ထွက်ဟန် ပြင်နေချေ
ပြီလေ။ ဒါဆိုလျှင် မကြာမလင့်မီပင် ဖွေးသူသည် ဤနေရာလေး
မှ ထွက်ခွာ သွားချေတော့မည်။ သူက ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့မည်။
မဖြစ်။ ထိုသို့ သူ အဖြစ်မခံနိုင်။ အမှတ်မထင် ကြိုကြိုက် ဆုံစည်း
လိုက်ရုံ သက်သက် အခြေအနေမျိုးဖြင့်ပင် သူနှင့် ဖွေးသူတို့၏ ဘဝ
ကို အဆုံးမသတ်လိုက်နိုင်။ ဤမိန်းကလေးကို ပြန်ပြောင်းတွေးတော
တမ်းတရင်း လွမ်းတနေရမည့် အဖြစ်ကိုလည်း သူ အဖြစ်မခံနိုင်။

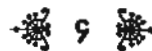
အဘယ်အရပ်မှာ ရှိမှန်း တိတိပပ မသိလိုက်ရသည့်
မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တစ်သက်တာ စွဲလမ်းတမ်းမက်စွာ
ချစ်နေရပါမည့် တစ်ယောက်တည်း အချစ်မျိုးဖြင့်လည်း သူ ဆုံး
ခန်းမတိုင်လိုက်နိုင်။

ဒါကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို သွက်သွက်ရွှေ့လိုက်
မိရပါပြီတည်း။ ရှေ့မှ သွားနေသည့် ဖွေးသူ၏ ဘေးသို့ သူ ခြေ
လှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ရောက်သွားလျက် ခေါင်းလေးငုံရင်း တိတိ
ဆိတ်စွာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်နေရှာသည့် မိန်းကလေး
၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ဖိုးကြည့်လိုက်မိလျက် ...

“ဟို ... ဒီမှာ ညီမ၊ အစ်ကို တစ်ခု အကူအညီ တောင်းပါ
ရစေ”

ဟု ပြောလိုက်မိရပါပြီ။

ဖွေးသူ၏ ခေါင်းလေး မော့လာတာ၊ အံ့သြရိပ်လေး
ဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဖွေးသူ၏ အကြည့်လေးတွေ အတန်ကြာ
ရှိနေတာ။ အားလုံးကို သူ တည်ငြိမ်သော အသွင်ဖြင့်ပင် ခံယူ
သည်။



“ဒီလိုပါ၊ အစ်ကိုက ရန်ကုန်ကပါ။ ညီမ၊ တက္ကသိုလ်မှာ
စာပြတ် ဆရာပါ။ သူက အစ်ကို သူငယ်ချင်းပါ။ ဘုရားဖူး
လာကြတာပါ။ အစ်ကို နာမည်က မင်းထက်၊ သူက မျိုးနိုင်
လို့ ခေါ်တယ်။ အစ်ကိုက ဒီယွန်းထည်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး လေ့လာချင်နေတာ၊ အဲဒါ အခု ဟိုဘက်က ဆိုင်နေရာ
လေးမှာ ဒီက ညီမက ယွန်းပန်းချီထည်လေးတွေ အပ်တာ၊
ပြီးတော့ ယွန်းပန်းချီဆွဲဖို့ ယွန်းချပ်ပြားလေးတွေ ယူလာခဲ့
တာ မြင်လို့ပါ”

တကယ်တော့ ယွန်းပန်းချီ အပ်တာကို သူ မမြင်ခဲ့။
ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ပဲ ပြောရတော့လေ။ ထိုသို့ပြောမှလည်း ယုတ္တိရှိချေ
မည်ပေါ့။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ အကူအညီ တောင်းချင်လို့ တမင်
ကို စောင့်တာပါ။ သူရော ကျွန်တော်ရော ညီမဘုရားဦးချ
ပြီးတဲ့အထိ၊ ပြီးတော့ ... အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြောပြီးတဲ့အထိ
စောင့်ပြီးမှ ခုလို လာပြီး ပြောရတာပါ”

မျိုးနိုင်ကလည်း မဆိုး၊ ပြောတတ် ဆိုတတ်နေသည်။

ပိုပြီးလည်း အကောင်းဘက်သို့ အခြေအနေ ရောက်သွားရသည်လေ။ ဘာကြောင့်ဆို စောစောက ဖွေးသူ ဘေးမှာ သူ့အစဉ်တစိုက် အနီးအပါးမှာ ကပ်ပြီး ရှိနေလိုက်နေမိခဲ့သည့် အဖြစ်က ရှိနေချေသည်ကိုး။

ဖွေးသူ ခမျှာ တကယ်လည်း ယုံကြည်သွားပုံမပါ၏။

မော့ခနဲ သူနှင့် မျိုးနိုင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီးမှ ခေတ္တတွေခနဲ ဖြစ်သွားရှာသည်။

“ဟို ... ဟို ... ဖွေးသူက ဟိုနားက ရွာလေးမှာ နေတာ အဲဒီကို လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

မဝံမရဲလေး ဖွေးသူ ပြောခိုက်မှာပင် သူက ဖြေပြီးသွားပြီ။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ ... ဟို ... အစ်ကိုတို့က အဲဒီရွာကို သွားချင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ... ဖွေးသူတို့ အိမ်မှာ လိုက်ကြည့်ချင်ပါ့မလားလို့ပါ၊ ဒီလိုလေ ... ဟို ... ဖွေးသူတို့က ဖွေးသူတို့က ...”

မဝံမရဲ ပြောနေပုံလေးမှာ သိမ်ငယ် အားပျော့ရိပ်သည် တိုးသဲ့သော လေသံလေးနှင့်အတူ သနားစဖွယ်လေး မျက်နှာရိပ်မှာ ပေါ်လာရတာမို့ သူ စိတ်ထဲ မကောင်းနိုင်။

“ကိုယ်တို့ကို ယွန်းပန်းချီ ဆွဲတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြရမှာ အခက်အခဲ ရှိနေလို့လား ဟင်”

ဟု သနားစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်မိရပါပြီ။ ကိုယ်က ဖြစ်လိုစောနှင့် အတင်းကြီး ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားသလို ဖြစ်သွားရာမှာ

စိတ်ကလေးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးလိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားမှာ သူ သနားလာရသည်။ ကိုယ်ကလည်း နာသွားနှင့် ခပ်ကျွမ်းချင်နေတာက ဟန်ဆောင် ပုံးဖိမထားလိုက်အောင် ရင်ထဲမှာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရသည့် အဖြစ်။

သူ မေးတော့ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးက သူ့ကို အနဲနဲ ကြည့်လာလျက် မျက်ရည်လေး ဝဲခနဲ ဖြစ်လာရှာပါ၏။

သူ ရင်ထဲတွင် မကောင်းနိုင်။ ဤမိန်းကလေး၏ နှုတ်နှာထက်မှာ အားငယ် ညှိုးပျော့ရိပ်ကို သူ ပို၍ မြင်မြင်လာရသည်။ ပို၍ နားမည်လာနေရသည်။

“ဖွေးသူက အစ်ကိုတို့နဲ့ မတူဘူးလေ၊ ဟို ... တချို့ ဖွေးသူတို့ရဲ့ အိမ်ကို မတက်ချင်ကြဘူး၊ မလာချင်ကြကြီး ဟို ... မတူမတန် သဘောထားကြတယ်၊ အဲဒါ အဘနဲ့ အိမ်မှဆုံးပြီးမှ မတူမတန်ပုံမျိုးနဲ့ ပြန်သွား လှနေပါပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ စိုးလို့ပါ”

သူ နားမလည်နိုင်။ ဘာကိုဆိုလိုသန့်ချင်သည်။ မယုံသော စကားကိုလည်း သူ နားမလည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ညီမ ဘာပြောတာလဲ၊ အစ်ကို မပေါက်ဘူး”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ သူ မေးချလိုက်ရပါပြီလေတွေနှင့် “ဒီလိုပါ၊ ဖွေးသူတို့ အဘတို့ကတော့ ဖွေးသူတို့ အနေရာပေးပြီး လူတွေက ဆက်ဆံကြရင် အရမ်းကို ဝက်ထားကြည့်နူးကြပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးလွန် ဖွေးသူတို့ သိပ်ပြီး ကြုံခဲ့တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ၊ တကယ်တော့ လူတွေက ဖွေးသူတို့ကို ကြည့်ထားချင်ကြတယ်လေ”

ယခုတိုင် သူ နားမလည်နိုင်သေး။ ယွန်းချပ်ပြာ
တွေ ထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းလေးကို လက်တံတောင်ကွေးလေး
မှာ ချိတ်လျက် ရိုးသား အပြစ်ကင်းစင်သော အသွင်လေးနှင့်
နေကာ အရိုးခံဟန်လေးဖြင့် ပြောနေသော ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေး
ကိုပဲ သူ ငုံ့မိုက်ကြည့်လျက် အဆုံးသတ်မည့် စကားကို စောင့်သည်။

“အဲဒီတော့ ဟိုကိုရောက်မှ စကားစမြည် ပြောရင်
ဖွေးသူတို့ အပေါ် မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး ဆိုတာမျိုး ပြော
သွားရင် နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အဘဓမ္မာ စိတ်ထိခိုက်
သွားရှာမှာပါ။ အဘက စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းထန်တယ်
အစ်ကိုတို့ကို အဘက ဒေါသဖြစ်သွားမှာ”

ပြောပြီး ဖွေးသူ လက်ဆွဲခြင်းလေးကို တံတောင်လေး
ပေးမှပြောင်း၍ လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထားသည်။

သွားပြီ။ ပိတောက်ပန်း၏ ချိုမွှေးထုံသင်းသော ရနံ့က အ
“မဟုတ်နေ၏။

သွားချင်ပဲ။ ဖွေးသူ၏ ဆံစနက်မှောင်မှောင်ထက်မှာ ရွှေဝါရောင်
ကြည့်ရုံတွေက နွဲ့ပျောင်းစွာ ရှိနေကြချေသည်လေ။

ဖွေးသွေးသူတို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို တတ်စွမ်းနိုင်သ
ညီချင်ကြပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ တကယ်ပဲ လေ့လာချင်

သည် တိုးသိသိ ဆိုရင်လဲ ဖွေးသူ ပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ယွန်း
ရိပ်မှာ ပေါ့နဲ့ချို ဆွဲတာကို တခြားနေရာမှာလည်း အစ်ကိုတို့

“လာနိုင်မှာပါပဲ။ အစ်ကိုတို့ ဖွေးသူရဲ့ အိမ်ပေါ်ကို တစ်
တဲအတွက် ဖွေးသူတို့ တည်ခင်းတဲ့ ရေနွေးကြမ်းကို သောက်

မိတဲ့အတွက် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကျန်သွားမှာကို
တယ်လေ”

၁၂

သူ သက်ပြင်းရှိက်သည်။ နားထဲတွင် စကားတွေက
ခြာလေ ရှုပ်ထွေးလာလေ။ ဖွေးသူ၏ ခေါင်းလေး မော့လာခိုက်
ညီတိုင်ကြောကြော ဝန်းဝန်းလေးထက်မှာ ရိုးရိပ်ထင်သည့်
အကြောမျှင် ရှိန်းရှိန်း စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးတွေကို သူ တစ်ချက် ငေး
နေ ကြည့်လိုက်မိရပြန်သည်။

ဖွေးသူ ဘာတွေကို ဆိုနေသနည်း။
“ဖွေးသူတို့က ဘုရားကျွန်ပါ အစ်ကို”

မထင်မှတ်သော စကား။ မထင်နိုင်လောက်အောင်
ညီလင်းစွာ ပြောလာပါသည့် အသိပေးစကား။

ဟင်ခနဲ သူ ဖြစ်သွားလျက် ခါးသည် မတ်ခနဲကြီး
ဖြစ်သွားရချေပြီတည်း။ ဘုရားကျွန်။

ဤမျှ ချောမွန်ညက်စွာ ရွန်းရွန်းစက်မျှ လှနေပါ
သည် မိန်းကလေးသည် ဘုရားကျွန်။

သူ့နားကို သူ မယုတ် ထားလိုက်ချင်သည်။ မယုတ်
ခြည်ဘဲ နေလိုက်ချင်သည်။ ပျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော မျိုးနိုင်၏

မျက်နှာပြင်ကို ဖွေးသူ မြင်သွားပုံရ၏။

နောက် ... သူ့ကိုလည်း မော့ကြည့်လာသည်။ ငေး
ငေးဝေဝေလေး စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည် သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်

ဖွေးသူ၏ အကြည့်လေးတွေ အတန်ကြာ ဆုံမိကြ၏။

ဖွေးသူ ခြေလှမ်းလေးကို စရွှေ့၏။ ထင်မှတ်ထား
သည့် အဖြေတစ်ခုကို ရလိုက်သည့်သူ တစ်ဦးနှယ်ပင် တုန်လှုပ်
မလို ဖြစ်သွားသော သူတို့နှစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်များ အတွက်
သည်း ဖွေးသူမှာ ထူးခြားအံ့သြရိပ်ကို မပြ။

မွေးသူ ခြေလှမ်းမှန်မှန်လေးဖြင့် လျှောက်သွားတာကို သူ ခေတ္တ ငြိမ်သက်ကြည့်နေမိရာမှ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာသည်။

ဤမိန်းကလေး၏ မျက်နှာလေးသည် သူ့နှလုံးသားထဲမှ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ထွက်ခွာမသွားနိုင်။ ရိုးသား အပြစ်ကင်းစင်စွာ အသိပေးသင့်တာကို အသိပေးလိုက်တာလေးကိုက မြတ်အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်နေသည်။

သူ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် မွေးသူ၏ နောက်သို့ လိုခဲ့၏။

မျိုးနိုင်က နောက်ပါးမှာပဲ ရပ်လျက် ကျင့်ရစ်ခဲ့၏။
“မွေးသူ”

ခပ်တိုးတိုး သူ ခေါ်တော့ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းလေးတွေ တဲ့ခနဲ ရပ်သွားလျက် မွေးသူ၏ ခေါင်းလေး ဝှဲကြွလာသည်။

ပြီး၍ ကြည့်နေပါသည်။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လာသည်။

မွေးသူကို နားလည်သည့် အကြည့်ဖြင့် သူ ကြည့်ပါ၏။ ကြင်နာသော စကားကိုလည်း ပြောမိရပါပြီ။

“အစ်ကို မွေးသူတို့အိမ်ကို လိုက်ပြီး အဲဒီ ယွန်းပန်းချီ တာကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ် မွေးသူ၊ မွေးသူက ကူညီတယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ မွေးသူက ယွန်းပန်းချီဆွဲတဲ့ ဆရာမပေါ့၊ အစ်ကိုက လေ့လာတဲ့ ကျောင်းသားလေးပေါ့၊ ဟုလား”

မွေးသူ၏ မျက်နှာလေးတွင် အံ့သြရိပ်သည် ထိုအခါမှ ထင်၏။ နောက် အရေးပေးခံရသော ကလေးတစ်ယောက်၏ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမှုမျိုးနယ် ရှိရာပါသည့် အပျော်ရိပ်လေးသည် မွေးသူ၏ မျက်နှာနုနုလေးထက်တွင် ရိုးစင်းစွာ ပေါ်လာပါချေသည်တည်း။

အနှိမ်ခံ လူသားတစ်ယောက်အား အရေးပေးတာ အနည်းငယ်မျှပင် ခံစားလိုက်ရစဉ်တော့ ထိုသူအတွက် ကြီးမားသော ကြည်နူးခြင်း ဆိုတာကို ဖြစ်တည်ခံစားသွားရစေချေသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

“မွေးသူ အံ့သြလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”
ဟု ပြောလာသည့် အသံလေးမှာ ရှိုက်သံငွေ့ငွေ့ပါလာတာ သူ တိတိပပ ကြားလိုက်ရပြီ။

“တချို့က မွေးသူတို့ကို ကြည့်ထားကြတယ်လေ”
ဟူသော စကားလေးသည် သူ့ရင်သို့ ကျင်စူးစွာ ဖြတ်ဝင်လာ၏။ နောက်တော့ ကရုဏာတရားသည် ရင်၌ ဖြစ်တည်ရချေသည် တကား။

ဪ ... မွေးသူရယ် ... ဟုသာ ရင်၌ ကျိတ်၍ ညည်းလိုက်မိရပါချေ၏။

မွေးသူသည် မြတ်နိုးစွဲလမ်းခြင်း ဆိုသော အရာကို သာမက သနားချစ်ကြင်ခြင်း ဆိုသည့် ခံစားမှုများကိုပါ သူ့ရင်တွင်းသို့ သယ်ပို့ခံစားစေသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသတည်း။



“တိတိဝန်းဝန်း ထိုးသည့်ယွန်း၊ သွန်းသွန်းသွယ်သွယ်ပေလို့ ကဝိလက္ခဏသတ်ပုံ သံပေါက်မှာပါတဲ့ စကားအတိုင်းပေါ်
 မောင်၊ ယွန်းထိုးတယ် ဆိုတာက သစ်စေးသုတ် အထည်ပေါ်
 မှာ ပန်းပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အရုပ်တွေ၊ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်လမ်းတွေ
 ရေးထိုးတာကို ခေါ်သဟာပါပဲ။ ယွန်းထိုးတဲ့အခါ အပိုင်း
 အဝန်းလေးတွေမှာ ရုပ်ပုံတွေ ထည့်သွင်းထိုးတာ၊ စက်ဝိုင်း
 ပတ်လည်မှာ ပန်းခက် ပန်းနွယ်တွေ ထည့်သွင်းတာပါပဲ
 ကွယ်”

အဘ ပြောသမျှကို ဖွေးသူ ဘေးမှာ ငြိမ်သက်၍
 မော့ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဧည့်သည် ပါလာသည် ဆိုတာနှင့်
 အဘ အိပ်ရာမှာ ခွေလှဲနေရာမှ ထလာသည်။

ယွန်းပန်းချီ ဆိုရာ၌ ယွန်းထိုး၊ ဆေးသွင်းရတာတွေ
 ကို ရှင်းပြရာမှာပို ဖွေးသူက သိပ်ပြီး မပြောပြတတ်။ လုပ်စရာရှိ
 တာကို လုပ်သွားတတ်ပေမဲ့ သူတစ်ပါး နားလည်အောင်ကျတော့
 ဖွေးသူ မရှင်းတတ်။ ဒါကြောင့် ...



“အဘရေ ... ဧည့်သည် ပါလာတယ်၊ ယွန်းထိုးတာ ကြည့်
 ချင် နားလည်ချင်လို့တဲ့”

ဟု အိမ်လေးပေါ် ရောက်တာနှင့် အခန်းထဲဝင်၊
 အဘကို တိုးတိုးလေး ပြောပြရသည်လေ။ အဘကလည်း ဧည့်သည်
 လာသည် ဆိုတာနှင့် ဝမ်းသာကြည်နူးနေပြီ။ အဆစ်အမြစ် ကိုက်
 နေတာတွေကို ဆေးလေးသောက်မိနိုး ငြိမ်လို့လျောင်း နေရာမှ
 ငေါက်ခနဲ ချက်ချင်း ထထွက်လာခဲ့သည်ပါပဲ။

ပညာတတ် လူရည်မွန်လေးများ ဖြစ်ကြသည့်
 ဧည့်သည်လေး နှစ်ယောက်ကို အဘက ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း
 ရှင်းပြသည်။

ဖွေးသူ ယူလာပေးသည့် မြေပုံကြော်နှင့် ရေခွေးကြမ်း
 ကို ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က သောက်ကြ စားကြရင်း နားထောင်
 ၏။

“ဟဲ့ ... လုံမ၊ အဘဦး မျိုးရိုး ဧည့်သည်တွေက သိပြီးကြ
 ပြီလားကွယ်”

ဟု ရှင်းနေအောင် မေးခဲ့သည်က မြေပုံကြော် ပန်း
 ကန် ချပေးစဉ် ခိုက်မှာပါ။ မင်းထက်မှာ ဤမျှ စကားပြောရင်း
 သည့် သားအဖကို ခင်မင်ရင်းခံစိတ်ဖြင့်ပင် မြေခွဲရသည်လေ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ ... ဖွေးသူက ပြောပြပြီးသားပါ။
 ကျွန်တော့်တို့ ဒီပညာကို လေ့လာ နားလည်ချင်လွန်းလို့
 လိုက်လာကြတာပါ။ ကျွန်တော့် နာမည်က မင်းထက်ပါ။
 သူက မျိုးနိုင်၊ တက္ကသိုလ်က ဆရာတွေပါ”

ဟု မြေတော့ အဘ ပြီးသည်။



“အိမ်... ဒါဖြင့် ပြောပြရတာပေါ့ မောင်၊ စကားထဲမှာ ပါသလိုပေါ့၊ ယွန်းထိုးတယ် ဆိုတဲ့ စကားလေး၊ ယွန်းထည် ပေါ်မှာ သံကညစ်အချွန်နဲ့ အရုပ်ပန်းခက်တွေ ရေးတဲ့အခါ မှာ ဖောင်တိန်၊ ခဲတံ၊ ကလောင်များ ရေးသလို ရေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပေရွက်၊ ထန်းရွက်ပေါ်မှာ ကညစ်နဲ့ အက္ခရာ ရေးထိုးရသလိုမို့ ယွန်းရေးတယ်လို့ မခေါ်ဘဲ ယွန်းထိုးတယ် လို့ ခေါ်တာကွယ်၊ ကဲ ... လုံမ ယွန်းထိုးပြလိုက်စမ်း ကွယ်”

ရိုးသားပွင့်လင်းလျက် စိတ်ဖြောင့် ဟောဟောခိုင်း ခိုင်း ရုပ်သွင်မျိုး ရှိပါသည့် အဘကို သူ ငေးကြည့်မိသည်။

နောက် ... ဖွေးသူကို သူ ကြည့်မိသည်။ အိမ်လေး ကို ဖြန့်ရောက်တာနှင့် အခန်းထောင့် စင်နေရာလေးမှာ သေသေ သပ်သပ်လေး သွားဘင်ထားသည့် ဆွဲခြင်းလေးထဲမှာ ပါလာခဲ့သော ယွန်းဗျပ်နှင့် လင်ပန်းလေးတွေကို တရိတသေ ဖွေးသူ သွားယူလာ သည်။ နီမီ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းမို့တင်။

ဖွေးသူ၏ ယူလာပုံလေးက ယွန်းဗျပ်နှင့် ယွန်းလင် ပန်းလေးတွေကို ကျေးဇူးရှင်ပမာ တရိတသေလေး ကိုင်တွယ်ယူ လာခြင်းပါ။

ဪ - မြတ်နိုးဖွယ်အတိ ရှိလိုက်ရပါသည့် မူရာ လေးပါတကား။

“အို - လှလိုက်တဲ့ လက်ရာလေးပါလား၊ ကြည့်စမ်း - ယွန်းထိုးသွားတဲ့ပုံလေးက မယ်တော်မာယာ ဖွားတော်မူခန်း ပါလား”

သူ ငေးခနဲ ကြည့်နေမိရပါပြီတည်း။

ဪ ... ဖြူနုသွယ်နဲ့ နေသော လက်ချောင်းလေး များက သံကညစ်ကို ကိုင်ထားပုံလေးကလည်း လှပနေသည်။ ကြမ်းပြင်ရှိ ဖျာထက်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ရုံ့ရုံ့လေး ထိုင်လျက် ယွန်းဗျပ် လေးကို ခုံပုလေးထက်မှာ သေချာတင်ကာ သံစုတ်ကညစ်ဖြင့် ရှေ့ သို့ထိုး၍ ထိုး၍ သဏ္ဌာန်ပေါ်အောင် ဆွဲသွားသည်မှာ သေသပ် လှပသည်နှင့်အမျှ မယ်တော် အမိမာယာမှ သားတော် သိဒ္ဓတ္ထကို ဖွားတော်မူခန်း ပုံတော်လေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လွင်လာ၏။

ပြတင်းအနီးမှာ ခုံပုလေး ချ၍ ယွန်းထိုးနေသည့် ဖွေးသူ၏ မျက်နှာနုနုလေးထက်မှာ နေရောင်က လင်းလင်းချင်း ချင်းလေး ရှိနေ၏။

သူ ... ဖွေးသူ ဆွဲတာကို လေ့လာသည့်ပုံဖြင့် ယွန်း ဗျပ်လေးကို သေချာတွေ့မြင်နိုင်အောင် အနီးအပါးမှာပဲ ရွေ့၍ သူ လည်း လိုက်ထိုင်ရတာမို့ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို အနီးတကပ် တွေ့နေရပါ၏။

မျက်လွှာလေး ချထားတာမို့ ထူပိန်း မည်းနက်နေ သော မျက်တောင် ကော့ရရောလေးများကို ရင်နွေးလှုပ်ရှားဖွယ် သူ ငေးငေးကြည့်လိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ အဘကို အားနာရတာမို့ ယွန်းဗျပ်လေး ထက်မှာ ရွေ့လျားနေသည့် လက်ချောင်းလေးတွေကိုပဲ သေချာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။ ဪ ... ချစ်မြတ်နိုးနေမိရပါသည့် ဤမိန်းကလေး၏ လက်ချောင်းသွယ်လေးများကို ငေးစိုက်ခွင့်ရနေ သည့် အဖြစ်ကိုကလည်း ရင်ကို အေးမြနေစေသည်ပါပဲလေ။

ဘာဆို ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားပါဘဲလျက် ယောတော ယောင်တောင်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားဟန် လုပ်ပေးနေရပါသည့် မျိုးနိုင်



ခမျာလည်း သူနှင့်အတူ ဝါသနာရှင်ကြီးလုပ်၍ ဖွေးသူ ယွန်းထိုး နေတာကို လိုက်ကြည့်နေရရှာသည့် အဖြစ်။

ဖွေးသူ၏ လက်သား သေနေပုံလေးမှာ အလွယ် တကူလေး ဆွဲသွားသည့်နှယ်ပါ။

ဪ... မဟုတ်သေး။ ဆွဲသွားတာ မဟုတ်၊ ယွန်း ထိုးသွားတာ ဖြစ်ရမည်လေ။

အတွေးနှင့်အတူ သူ လွတ်ခနဲ ပြုံးမိသွားရသည်။

“ကဲ ... လုံမ အဝါရောင်လေး ဆေးသွင်းလိုက်ကွယ်”

အဘ ပြောပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိရှိက်ဖွာသည်။

“အဝါရင့်ရောင်လေး သွင်းလိုက် ... ဟုတ်လား၊ ကဲ ... မောင်ရင် တစ်လက်စတည်း ရှင်းပြလိုက်မယ်၊ အဲဒါကို စကားရောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဟင်္သာပြဒါးအညွန့် ဆေးဒါန်း ရောစပ်ထားတာပေါ့”

အဘ ပြောသမျှကို သူ တရိုတသေ နားထောင်ပြီး မှ ဆေးစပ်ခွက်လေးထဲမှ ဆေးဖြင့် စောစောက ယွန်းထိုးထားရာ ယွန်းကြောင်းသို့ ဆေးသွင်းသည့် ဖွေးသူ၏ လက်လေးတွေကို သူ ငေးကြည့်မိပြန်သည်။ ဆေးရောင် သွင်းပြီးတာနှင့် အဝတ်နှင့် ယွန်းထည်ကို သုတ်လိုက်တော့ ဆေးကြောင်းလေးတွေမှာပဲ စကားဝါ ရောင် အဝါက ကျန်ခဲ့လျက် ယွန်းဗျပ်လေးက မည်းနက်စွာ မူလ အတိုင်း ရှိသွားရချေသည်ပါပဲ။

“အဲဒါ မပြီးသေးဘူး မောင်၊ နောက်ထပ် ယွန်းထိုးဦးမှာ ရှိသေးတယ်၊ ယိုးဒယား ပန်းလိမ်လေးတွေ၊ ပန်းတက်လေး တွေကို ယွန်းထိုးဦးမယ်၊ နောက် တခြားသင့်လျော်ရာ ဆေး သွင်းဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ အဲဒီယွန်းဗျပ်

လေးကို နောက်ထပ် ဘာမှ ယွန်းမထိုးသေးဘဲ တိုက်သွင်း ရဦးမှာကွယ်၊ ပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ယွန်းထိုး၊ ဆေးသွင်း၊ တစ်ခါတိုက်သွင်း၊ အဲလိုလုပ်တော့ တစ်ရောင် စီ စွဲနေပြီး သေသေသပ်သပ်နဲ့ လှနေတဲ့ ယွန်းဗျပ်လေး တစ်ခု ဖြစ်လာမှာ”

“တိုက်သွင်းတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ အဘ”

“စောစောက အဲဒီပုံမှာ ဆေးသွင်းထားတဲ့ ဆေးတွေ ခြောက် သွားအောင်ပေါ့ကွယ်၊ နေလှန်းပြီး ခြောက်တာမျိုး မဟုတ် ဘူးလေ၊ ဗုံးခိုကျင်းလို မြေကိုတူးပြီး အုတ်အင်္ဂတေအဖုံးနဲ့ နိုင်နိုင်ခံခံ လုပ်ထားတဲ့ ကျင်းဆိုပါတော့၊ အလျား အနံ ဆယ်ပေပတ်လည်နဲ့ အမြင့် ရှစ်ပေလောက် ရှိတာပေါ့ မောင်၊ အခင်းမထားဘဲ မြေကြီးသက်သက်ပဲ ထားရတယ်၊ ဒါမှ မြေငွေ့ရနိုင်ပြီး ခြောက်သွားတာပေါ့၊ ယွန်းပစ္စည်းတွေ တင်နိုင်ဖို့ စင်လေးတွေလည်း အဲဒီထဲမှာ ထားရတာပေါ့၊ အဲဒီလို မြေငွေ့နဲ့ ခြောက်အောင်လုပ်တာကို တိုက်သိပ် တယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အရောင်တစ်မျိုးသွင်းပြီးတိုင်း တိုက် သိပ်၊ တစ်ရောင်ခြောက်သွေ့မှ တစ်ရောင် ယွန်းထိုးတာ ဆိုတော့ အရောင်တွေက တစ်ရောင်နဲ့ တစ်ရောင် မရော စပ် မကူးယှက်တော့ဘဲ သီးခြားစီ ပေါ်လွင်နေတာပေါ့ ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

ထိုနေ့က ယွန်းဗျပ်လေးတွေမှာ ...

ယိုးဒယားပန်းလိမ် ပန်းတက်များ။

ဘီလူပန်းဆွဲများ။ နဂါးရုပ်။

ဇော်ဂျီရုပ်လေးနှင့် သမင်ရုပ်လေးများတို့ကို တစ်ချပ်
မှာ တစ်မျိုးစီ ယွန်းထိုးပြရာသည်။ ပြီးတော့ စကားဝါရောင် အဝါ
နုရောင်နှင့် အစိမ်းရောင် ဆေးလေးတွေကို ယွန်းဗျပ်တစ်ခုစီမှာ
သင့်သလို သွင်းပြသွားခဲ့သည်။

အဝါနုမှာ ဆေးဒါန်းချည်း သက်သက်ဖြင့်။ အစိမ်း
မှာ ဆေးဒါန်း ဆယ်ကျပ်သား၊ မဲပြာ ငါးကျပ်သား၊ သံပရာသီး
တစ်လုံးနှင့် ရောစပ်ရတာတွေကိုပါ အဘက ရှင်းပြသွားပါ၏။

“ကဲ ... ဒီလောက်ဆိုပဲ မနည်း ဟုတ်နေပါပြီ၊ နောက်
သိချင် လေ့လာချင်သေးရင် လာခဲ့ပေဦးပေါ့၊ ကဲ ... လုံမ
မြေတိုက်ထဲ အဲဒီပစ္စည်းတွေ တိုက်သိပ်လိုက်ချေဦး၊ မောင်
တို့ကတော့ မြေပဲ စားနေကြပေါ့ကွယ်”

မြေတိုက်ထဲသို့ လိုက်သွားဖို့ အဘက မပြော။ သမီး
ပျိုလေးနှင့် လူရွယ်လေး နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းကြီး တရင်းတနီး
မရှိစေချင်၍ များလားဟု တွေးမိရပါ၏။

“တိုက်က မီးထွန်းမထားတော့ မှောင်တယ်ကွယ်၊ ဝိုးတိုး
ဝါးတားနဲ့ ရေးရေးလောက်ပဲ မြင်ရတာ၊ ဆင်းတဲ့ လှေကား
လဲ တပ်ထားရတယ်၊ ပြီးတော့ မြေငွေ့နဲ့ဆိုတော့ ပူတယ်
ကွယ်၊ မောင်တို့အတွက် အဲဒီထဲ ဝင်ဖို့ဆိုတာ ခက်မခဲမှာမို့
အဘက လိုက်မသွားခိုင်းတာ”

ဘုရားရေ ...

သူ ရင်ထဲမှ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ ဤအဘိုးအို
သည် သူ့ရင်ထဲမှ ရိုးရိမ်မျှ တွေးထင်လိုက်မိသည့် အရာကိုပင်
ရိပ်စားမိနေချေသည်လား။

“စောစောက ယွန်းထိုးထားတဲ့ လက်ရှာလေးတွေက တကယ်
ကို ကြည့်မဝနိုင်အောင် ချစ်စရာလေးတွေနော် အဘ၊ ဗုဒ္ဓ
ဝင်ဇာတ်တော်တွေလဲ ယွန်းထိုးတာဆိုတော့ အဘတို့အတွက်
မခက်ဘူးလား”

သူ မေးတော့ အဘပြုံးသည်။

“ဪ ... လူလေးနယ်၊ အဘတို့က ပုဂံသားတွေလေ၊
အရိမဒ္ဒနသားတွေ ဆိုပါတော့၊ အရိမဒ္ဒနနေပြည်တော် ပုဂံပြည်
ဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်တော် ထွန်းပြောင်ခဲ့ရာ မင်းနေပြည်
တော်ကြီးပဲ၊ သိရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ အဘတို့က ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်
တော်တွေကို ယွန်းထိုးနေကြတဲ့ သူတွေ၊ တရားအလုပ်ကို
လုပ်နေတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်တဲ့သူတွေကွယ်”

ဟု ဂုဏ်ယူလျက် ပြောလာသည်။

“အပဲလဲ ငယ်ကတည်းက ယွန်းထိုးတယ်၊ အဘသမီးလဲ
ယွန်းထိုးတယ်၊ ဟော ... ယိုးဒယားပန်းလေးတွေကို နုနု
နယ်နယ်နဲ့ ကန့်ကလျလေး ယွန်းထိုးထားတော့ ယွန်းထိုး
နေရင်းနဲ့ကို အဲဒီ ချစ်စရာ ပန်းလေးတွေနဲ့အတူ ရင်ထဲ
ကြည့်နူးလာနိုင်တယ်၊ ဇာတ်တော်ပါ ရုပ်ပုံတန်းတွေ ထိုးရတဲ့
အခါမှာကျတော့ ရင်ထဲမှာ တရားရိပ်နဲ့ အေးချမ်းနေတာပဲ”

ဟု ပြောရှာပါ၏။

ဪ ... အေးချမ်းလိုက်ပါသည့် ဘဝဟု သူ နား
ထည်လိုက်ရပါပြီတည်း။





မြေသားကို လှေကားထစ်လေးပမာ အထစ် အထစ် လုပ်ထားတာမို့ ကုန်းမြင့်ဆီမှ မြစ်ဆိပ်ရှိရာသို့ ဆင်းလာရတာ အဆင်ပြေသည်။

သူ့ လက်တွင်းမှ တယောအိတ်ကို ကြည့်လျက် မျိုးနိုင် ပြုံးနေတာ မြင်တော့ သူ ရင်ထဲမှာ အနေခက်သလို ဖြစ် လာ၏။

တကယ်က ဂီတကို သူ ဝါသနာပါတာ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ သူ တယောထိုးလျှင်လည်း မျိုးနိုင်က ဝါသနာကြောင့် ဆိုတာထက် ဖွေးသူကို ရည်ရွယ်၍ ထိုးသည့် တယောသံဟုပဲ မြင်မှာ သေချာသည်လေ။

တကယ်တော့ သူကရော၊ ဟုတ်သည်။ သူကရော ဖွေးသူကို သတိရနေသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား၊ ဖွေးသူ အကြောင်း တွေ့ချည်းပဲ စဉ်းစားနေမိသည် မဟုတ်ပါလား။ မြော် ... ဖွေးသူ ၏ မျက်နှာလေးကိုပဲ မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

ညနေစာ စားသောက်ပြီးတော့ ဟိုတယ် အပေါ်ထပ် သို့ ပြန်တက်ကာ ခေတ္တနားပြီး လဝန်းကြီး ထွက်ပြုစပြုလာတာ နှင့် သူ တယောအိတ်လေး ဆွဲခါ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းပါ။



ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ် ရှိရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက် ခဲ့ကြသည်။ မြေလှေကားထစ်အတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြကာ ဆိုင်တန်းလေး ဆွဲဆီသို့ ရောက်၏။ ဆိုင်တန်းလေးတွေမှာ မီးလုံးလေးတွေ ဆင်းနေကြပြီ။

စီးကရက်တစ်ဘူးကို သူ ဝယ်၏။ မျိုးနိုင်က မြေပဲ ဆွတ်ထုပ်ကို ဝယ်သည်။

မြစ်ကမ်းအတိုင်း နှစ်ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ကြ ဆော့ သိပ်မကြာလိုက်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းနှင့် ဗူးစေတီကို ဧရာဝတီမြစ် ကမ်းတွင် ပူးမြင်ရပြီ။

ဟိုတယ်နှင့် ဗူးစေတီသည် အလှမ်းမဝေး။ နီးနီးနား နားတွင်ပင် ရှိတာမို့ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီးနေဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဘေးမှ လိုက်လာသည့် မျိုးနိုင်ကတော့ မြေပဲ ဆွတ်ထုပ်ကို ဖောက်၍ တဖြောက်ဖြောက် စားရင်း လိုလိုလာ၏။

ဗူးစေတီသို့ ရောက်ကြတော့ မြစ်ကမ်းနဖူးဘက်ရှိ နေရာမှာ သူ သွားထိုင်သည်။

မြစ်ပြင်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေအေးအေးမှာ အူ၏ ရနံ့ပါလာတာ အမှန်၊ မြစ်ပြင်လေကို ရှူရှိုက်လိုက်ရတာကို က လန်းလန်းဆတ်ဆတ် ရှိချေသည့် အဖြစ်။

စေတီဆီမှ ကြည်သာ ငြိမ်းအေးသော ဆည်းလည်း ဆည်းလေးများက တရားရိပ် သဘောကို ဆောင်လျက် ငြိမ်းအေးစွာ အလွင်လွင် ရှိနေ၏။

သူ မြစ်ပြင်ကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ တစ် ခုတံဆီမှာ တန့်ကြည့်တောင်တန်းကြီးသည် ညိုရရိဖြင့် ရှိနေ၏။

ညအချိန်မို့ တောင်တန်းကြီးက ညိုမှောင်နေသည့် အမြင်ကို ဖြစ်စေသည်။

သစ်ပင်အုံ့အုံ့တွေက စိမ်းညိုစွာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ စေ့စေ့သိပ်သိပ် ပေါက်နေကြတာမို့ မြစ်ပြင်ဆီမှလာသော လေနှင့်အတူ ရွက်ခတ်သံတွေကို ညအချိန်မို့ ပို၍ပီပြင်သံကွဲစွာ ကြားနေရပါ၏။

လရောင်က လွင်နေအောင် သာနေချေပြီ။

လရောင်ကြောင့်ထင်။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးဆီမှ လှိုင်ကြက်ခွပ်လေးများကို ဖိတ်လက်နေသော စိန်ရိုင်းပွင့်ကြီးများပမာ လှပစွာ မြင်နေရသည်လေ။ တန့်ကြည့်တောင်ဆီမှ တန့်ကြည့်ဘုရားမှာ တောင်ထိပ်ဆီဝယ် ပူဇော်ထားသော လျှပ်စစ်မီးဖြင့် သပ္ပာယ်စွာ လှမ်းမျှော်ဖူးမြင်ရပါချေ၏။

“ဪ ... ဆည်းလည်းသံ လွင်ပျပျနှင့် လရောင်လင်းဖြာပဲ” သော ဤလိုည။ မြစ်ပြင်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော အေးမြမြ လေတို့၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ရွက်ခတ်သံများကို ကြားနေရပါသော ည။

သာမောဗွယ် ည။

ဤလိုညမျိုးမှာ သူ မြတ်နိုးစွဲလမ်းရပါသော မိန်းကလေးကို သူ့အပါးဝယ် ရှိနေစေချင်သည့် ဆန္ဒသည် ရင်၌ ဖြစ်တည်ရပါ၏။

“ဖွေးသူရယ်”

ညိုးမျော အားငယ်ရိပ်များ ပြည့်သိပ်စွာ အမြဲရှိနေရာပါသည့် မိန်းကလေး။ မြင်လျှင် မြင်ချင်း သူ မြတ်နိုးစွဲလမ်းခဲ့ရပါသော မိန်းကလေး။

ဪ ... ယခုတိုင်လည်း သူ မြတ်နိုးနေမိဆဲ။

အချစ်ဆိုသော အရာကို ဖွေးသူသည် ရိုးစင်းစွာ သူ့နှလုံးအိမ်ဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးထားလိုက်သည့်နည်း။ စင်စစ် ထိုသို့သူ ခံစားနေရတာကိုလည်း ဖွေးသူ ခံရတာ မဟုတ်။

“ဖွေးသူရယ် ... မင်းလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အားငယ်ရိပ်လေးတွေကို ကိုယ် နားလည်တယ်။ မင်းကို နေရာပေးပြီး ဆက်ဆံလိုက်တဲ့ ကိုယ့်အပြုအမူအတွက်တောင်မှ မင်းလေး ဒီလောက် အံ့ဩကြည်နူးသွားခဲ့ရင်၊ မင်းကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ငါ ချစ်နေမိပြီ ဆိုတာများ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မင်းလေး ဘယ်လောက်များ အံ့ဩသွားရှာမလဲ၊ မယုံနိုင်လောက်အောင် ခံစားလိုက်ရရှာမလဲကွယ်”

သူ တွေးမိပြီး ရင်တွင်းမှ ကရုဏာတရားသည် တစ်မိမိနှလုံးအိမ်၌ တိုးဝင် တည်မြဲလာရပါချေ၏။

“ကဲ ... ဘုရားကန်တော့လိုက်ကြရအောင်”

မျိုးနိုင် ပြောတော့ နှစ်ယောက်သား ဘုရားသို့သွား၍ ရိုက်ချိုးပျပ်ဝပ်စွာ ကန်တော့သည်။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် တပည့်တော် မြတ်နိုးရပါသော ဖွေးသူနှင့် လက်ထပ်ရပါလို၏ ဘုရား”

သူ ဤဆုကိုပဲ တောင်းမိပြန်ပြီ။

ဟုတ်သည်။ ရွှေစည်းခုံ စေတီတော်မြတ်မှာ တစ်ကြိမ်၊ ယခုတစ်ကြိမ်။

ဪ ... ပုဂံနေပြည်တော်တွင် ဦးစွာပထမ တည်ထားကိုးကွယ်သည်ဟု အဆိုရှိကြပါသော ဤဦးစေတီတော်မြတ်တွင်လည်း ဤဆုကိုပဲ သူ တောင်းမိရပြန်ချေပြီတည်း။



သူ ... ဖွေးသူကို မလွဲမသွေ လက်ထပ်ဖြစ်ရချေ
မည်ဟုလည်း ယုံကြည်စိတ် ဖြစ်တည်လာရပြီ။

“မင်းက စာဖတ်အား ကောင်းတယ် မင်းထက်၊ ဒီစေတီနဲ့
ပတ်သက်လို့ မင်း သိထားတာလေးလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး
ကွာ၊ ငါ သိထားသလောက်ကတော့ ဒီစေတီကို ပျူစောထီး
မင်း တည်တယ် ဆိုတာလောက်ပဲ”

မျိုးနိုင် မေးတော့ သူ နေရာမှ အသာထ၍ စောစော
ကနေရာသို့ပဲ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီလိုကွ၊ ဒီဗူးဘုရားက ပျူစောထီးပုံပြင်နဲ့တော့ ဆက်စပ်
နေတယ်၊ ပုဂံခေတ်ဦး ကာလမှာ ထီးလိုင်သာငှက်ကြီး၊
ဝက်ကြီး၊ ရှူးပျံကြီး၊ ဘူးပင်တို့ဟာ ပုဂံပြည်မှာ အနှောင့်
အယှက် ပေးကြတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဘူးပင်တို့ဟာ လူတွေ
နှိမ်နင်း ပြိုဖျက်လို့ မရအောင် တိုးပွားနေတယ်၊ အာဒိစ္စဝံသ
မျိုးနွယ် ပျူစောထီးမင်းသားက အဲဒီ ငှက်ကြီး၊ ဝက်ကြီး၊
ရှူးပျံကြီးနဲ့ ဘူးပင်တို့ကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ဘူးပင်
တို့ကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်ခဲ့တဲ့အတွက် အထိမ်းအမှတ်ပြုပြီး
ဒီဗူးဘုရားကို တည်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ် မျိုးနိုင်၊ ငါ သိတာ
ကတော့ အဲဒီလောက်ပဲ”

ပြောပြီး စိန်တောင်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော
အာလိန်အဆင့်ဆင့် သပိတ်မှောက်ပုံ စေတီကိုယ်ထည်။ ထိုအထက်
မှာ စေတီပေါက်ထားသည်များကို သူ လက်အုပ်ချီ၍ မော်ဖူးမိ
သည်။

“ကဲ ... အောက်ဆင်းပြီး စေတီခြေရင်း မြစ်ဆိပ်မှာရှိတဲ့
ကျောက်တုံးတွေနားမှာ ထိုင်ကြရအောင်”

သူ ပြောပြီး အောက်သို့ဆင်းတော့ မျိုးနိုင် လိုက်လာ
၏။

ကျောက်တုံးကြီးများက မြစ်ကမ်းတွင် သက်သောင့်
သက်သာ ထိုင်နေနိုင်လောက်အောင် ပြန့်ပြန့်ရနံ့ရနံ့နှင့် တချို့က
ရှိနေကြတာမို့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှ ကျောက်တုံးနေရာ
မှာ သူ ထိုင်သည်။

စီးကရက်ဘူးကို ဖောက်၍ မျိုးနိုင်ကို သူ ဦးစွာ
ကမ်းပေးတော့ စီးကရက်ဘူး၏ အောင်ခြေနေရာကို လက်ဖြင့်
ထောက်ခနဲတောက်၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မျိုးနိုင် ယူသည်။
ပြီးတော့ မီးညှိုရှိက်ဖွာ၏။ စီးကရက်ဘူးကို ပြန်ကမ်းပေးတော့ သူ
လှမ်းယူကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိုရှိက်ဖွာရင်း မြစ်
ပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည်က ဖွေးသူ။

ဖွေးသူနှင့် ဆုံနိုင်ဖို့ ဤပုဂံမြေသို့ ထွက်ခွာလာခြင်း
များလားဟူ၍ပင် တွေးထင်နေမိရပြီ။

ပုဂံမြေကို ရောက်သည်နှင့် နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဤ
မိန်းကလေးနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် ဤမိန်းကလေးသည် သူ့ကို စိုးမိုးသွားခဲ့
ပြီးပြီ။ တင်းမာသော စိုးမိုးမှုမျိုး မဟုတ်။ ပူပြင်းလောင်မြိုက်သော
စိုးမိုးမှုမျိုး မဟုတ်။

ပျောင်းနဲ့ညင်သာစွာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ တိုးဝင်လှမ်း
မိုးသွားပါသည့် စိုးမိုးမှုမျိုး။

“မင်း ... ဘယ်လို စိတ်ကူးထားလဲ မင်းထက်”



မွေးသူ ကိစ္စကို ရည်ညွှန်း၍ မေးသည့် အမေးမှန်း သူ သိသည်။

လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကို ပြာမြေခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ သူ ရှိက်ဖွာသည်။ နောက်မီးခိုးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ မျိုးနိုင်ကို မကြည့်ဘဲ ...

“ငါ ... သူ့ကို ချစ်နေမိတာ အမှန်ပဲ မျိုးနိုင်”

ဟု လိုရင်းကိုပဲ ဖြေသည်။

“အေးလေ ... တွေ့ကြတဲ့ အချိန် အတိုင်းအတာကလည်း တိုတောင်းသေးတယ်။ မွေးသူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှလဲ သိပ်ပြီး သိထားတာ မရှိသေးဘဲနဲ့၊ မင်း ဒီလောက်ကြီး ချစ်သွားတာကိုတော့ ငါ အံ့သြတယ်။ အထူးသဖြင့် သူဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ မင်းသိထားတာပဲ။ ဆင်းရဲလည်း ဆင်းရဲတယ်။ အန်တီထားကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သဘောမဟုတ်ဘူး မင်းထက်”

မေမေ့ကို ရည်ညွှန်းမှန်း သူ နားလည်၏။

ဒါပေမဲ့ သူ့အချစ်က တည်မြဲလွန်းနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ငါက သူ့ကိုပဲ ချစ်နေမိတယ်လေ”

သူ ထပ်ပြောတော့ မျိုးနိုင် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး မင်းထက်၊ ဒါက လောလောဆယ် မင်း ချစ်စိတ်တက်နေချိန်ကိုးကွ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီမိန်းကလေးကို မင်း လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ခေါင်းသည် မက်ခနဲ ဖြစ်လာလျက် ဖျတ်ခနဲ မျိုးနိုင်ကို တင်းမာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။

မျိုးနိုင်က သူ့ထက်မြန်သည်။ လက်ကာပြသည်။

ဧကားကိုလည်း ဇွတ်တိုး၍ ဆက်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ် လက်မထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ တော့ ချစ်ရေးမဆိုတာ အကောင်းဆုံးလို့ ငါ ထင်တယ် မင်းထက်၊ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း မင်းရဲ့မိဘကို မင်း လွန်ဆန်နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ တွေဝေသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါပြောတာ ...”

သူ မျက်နှာ တင်းသွား၏။

လှမ်းလင့် တွေ့မြင်နေရသော တန့်ကြည့်တောင် တန်းကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။

ဪ ... တောင်တန်းတို့ မည်သည် မပြောင်းမရွှေ့ တည်မြဲသော သဘောကို ဆောင်တတ်ချေသည်ပဲ။

ထို့အတူ သူ၏အချစ်သည်လည်း တောင်တန်းများ နယ် ရှိချေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ ... စီးကရက်ကို တောက်လွင့်ပစ်လိုက်တော့ စီးကရက်ကလေးက လွင့်ခနဲ မြစ်ရေထဲ မျောပါသွား၏။

သူ တယောအိတ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ အတွင်းမှ တယောပြားကို ထုတ်သည်။

“ဒါကတော့ မင်း စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ”

သူ ပြောပြီး တယောကြီးကို ညှိ၏။

မွေးသူနှင့် မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမည်ဟု နှလုံးတိုက်ထားတာကို အကျယ်အကျယ်ဖြင့် မျိုးနိုင်ကို သူ ပြောနေချင်တော့။



“မင်းကို ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေ ဖွင့်ပြောပြီးတာနဲ့ မင်း ငါ့ရဲ့ လက်ထပ်ရမဲ့ အချိန်ဟာ ဘာမှ ခြားနေတော့မှ မဟုတ်ပါဘူး ဖွေးသူရယ်”

ဟုပဲ ရင်ထဲမှ ပြောနေမိသည်လော။

တကယ်တော့ မျိုးနိုင်ကလည်း သတိပေးသင့်တာကို မေးခြင်းဆိုတာ သူ နားလည်ပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သည်ဟု ပြောပြီးသည့်နောက် မေတ္တာကို ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီး ချန်ထားရစ်ခဲ့ခြင်းမျိုးသည် ယောက်ျားကောင်းတို့ ပြုအပ်သော အရာမှ မဟုတ်ချေဘဲလေ။

တကယ်လည်း မေမေနုနှင့် ဖေဖေက သဘောတူမှု မဟုတ်တာကို သူ သိထားသည်ပဲ။

ထို့အတူ မျိုးနိုင်လည်း ရိပ်စား သိထားချေမည်ပေါ့။

“သူ တယောက်ကိုးကို ညှိသည်။

နောက် ပန်းထက်တွင် တယောပြားကို တင်သည်ပြီး မေးဖျားနှင့် တယောအိုးကို ဖိထား၏။

မကြာမလင့်မီမှာပင် တယောသံက လရောင် လွှဲပျံ့ပွယ် လွှမ်းစဖွယ် ပေါ်လာပါချေ၏။

ဧရာဝတီ မြစ်ဆိပ်လေးသည် ပို၍ လွှမ်းစဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ သစ်ရွက်များကို လေခတ်သံ။ ပြီးတော့ ဆည်းလည်းသံ။ နောက် လရောင် လက်နေသော မြစ်ရေပြင်မှ လှိုင်းကြက်ခွက်များ

နွဲ့ပျောင်းနုညက်နေသော တယောသံ။

နောက် ... ရင်နှစ် ခံစား သိဆိုလာပါသည့် သိချင်သံ။

ညသည် ပို၍ အသက်ဝင်လာ၏။ ပို၍ လှလာ၏။ နောက် ပို၍လည်း တမ်းမက် လွမ်းမောဖွယ် ဖြစ်လာရပါချေသည်တည်း။

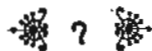
“ကောင်းခြင်းငါးသွယ်၊ ဂုဏ်အင်္ဂါကြွယ်၊ အသားတော်ကဉ္စနု၊ ယဉ်ပါလှတယ်၊ အမရာ ကိန္နရီ၊ မဒိသမ္ဘူလ၊ တော်လေးဝပုံနယ်”

သူ့အသံက မတိုးလွန်း မကျယ်လွန်း၊ ဒါပေမဲ့ အဆွဲအငင် ပိုင်နိုင်သည်။ အသံက ကြည်လင်လျက် အောင်သည်။ မျိုးနိုင်ကတော့ ဘေးမှ နားထောင်သမား သက်သက်။ ဒါပေမဲ့ လက်နှင့်ပေါင်ကို ပုတ်၍ စည်းလိုက်ပေးနေသည်။ သူ ... တယောကို ထိုးနေရာမှ မျက်ဝန်းအားရုံဝယ် ရွှေသားရုပ်သွင်လေးနယ် ရှိရပါလေသည့် မြတ်နိုးသူလေးကိုပဲ တပဲဝေဝေ မြင်ယောင်နေမိဆဲ။ အထူးသဖြင့် အားငယ်ရိပ် သမ်းနေပါသော မျက်ဝန်းလေးတွေ။ အဘယ်မျှ ကရုဏာတရားကို ယိုဖိတ်စေနိုင်စွမ်းပါသည့် မျက်ဝန်းလေးများလဲလေ။

“ရွှေသားရုပ်သွင် ခင်မင်စရာရယ်၊ မျက်နှာတော် ဝါဝါဝင်း၊ ရွှေလမင်း ပုံနယ်၊ ပတ္တမြားသွေးနဲ့ တူညီစွာရယ်၊ အသားလေးက မြင်ရသူတိုင်း အသည်းစွဲတယ်၊ ချစ်မိပါတော့တယ်၊ မေတ္တာသဘော ပြောပြမယ်”

တယောသံနှင့် မြစ်ပြင်ကျယ်သည် လွှမ်းမောစဖွယ် လွင့်လွင့်ပျံ့ပျံ့ ရှိနေစေဆဲ။





ဟိုတယ်က စထွက်ကတည်းက သင်္ကြန်ရေနှင့် တောက်လျှောက် တိုးခဲ့ရတာမို့ မျိုးနိုင်ကတော့ ပျော်နေပြီ။

သင်္ကြန်မိုးလေးကလည်း ပြီးပြီးပြောက်ပြောက် စွာ လိုက်၊ တိတ်လိုက်နှင့်မို့ နေရတာ ပို၍ အပူဒဏ် သက်သာသည်။ နေ၍ ထိုင်၍ ကောင်းနေသည်လေ။

“ထက်ကောင်းကင် မိုးဖျားက သွန်းလာ၊ ရွာမယ့် ရွှေမိုးကို စောင့်ကာ၊ ပိတောက်မြိုင် သင်းဖျံ့လှိုင်လို့သာ၊ စုံထူး ငုံဖူး လွှာ၊ ပယင်းရောင် ဝင်းဝါပြောင်လို့သာ၊ ရွှေမိုးကို ကိုးကာ နေရရှာ၊ ထက်ကောင်းကင် မိုးဖျားက သွန်းလာ၊ ရွာမို့မိုး ကိုစောင့်ကာ၊ ပွင့်ဖူးလွှာမိုးကို မျှော်ကာ စောင့်စားနေရရှာ”

သင်္ကြန်ကာလမို့ထင်။ မျိုးနိုင်က မေ့ရှင်၏ ရွှေဝါဖူး ကို အာတွေတွေနှင့် ဆိုဆိုနေတတ်သည်။ ကားပေါ်မှာ ဘေးမှ ထိုင်လိုက်လာသည့် မျိုးနိုင်မှာ အထက်တန်းကျောင်းသားလေးနယ် လွတ်လပ်ပျော်မြူးစွာ ပုဂံသင်္ကြန်မှာ ပျော်နေ၏။ တက္ကသိုလ်မှ ဆရာဆိုသည့် အရာကြီးကို ခေတ္တ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် လုပ်ထား လိုက်သည့်နယ်ပါ။

ပိတောက်ပင် မြင့်မြင့်ကြီးတွေမှာလည်း ပိတောက် တွေ လှိုင်နေ ထိန်နေအောင် ပွင့်နေကြတာ အမှန်။

လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ရပါသည့် ထနောင်းပင်၊ ဓနိကျည်းပင်များသည် အရိပ်ဖြိုင်ဖြိုင်နှင့် ရှိကြပါချေ၏။ ရှားပင် နှင့် မဲလိပင်များကလည်း အစီအရီ။

ရှားစောင်းပင်များကလည်း ခြံစည်းရိုးများနယ် ရှိကြ ပါချေ၏။ အလှဆုံးကား အပွင့်တွေ မြိုင်လှိုင်နေအောင် ပွင့်နေပါ သည့် ပိတောက်ပင်များ။ ဪ ... သင်္ကြန် အတာကာလ၏ သင်္ကေတ ပိတောက်ဝါဝါများ။

ပိတောက်ပင် မြင့်မြင့်ကြီး တစ်ပင် အနီးမှာ သူကား ကို ရပ်သည်။

ပိတောက်ခက်တွေကို အကိုင်းလိုက် တက်ချိုင့်ကာ ပိတောက်ခက်တွေကို မြေပြင်မှာ ကလေးတစ်သိုက် ချိုးနေကြတာ မြင်တာမို့ ...

“ပိတောက်ပန်း ရောင်းပါလားကွ၊ တစ်ဆယ်မိုးပေး”

ဟု သူ ပြောတော့ ချာတိတ်လေးတွေ ပျော်သွားကြ တာ ပိတောက်တွေ ကားနောက်ခန်းထဲ အားပါးတရကြီး ပြည့်သိပ် နေအောင် ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

သူ ကားနောက်ခန်းသို့ကူးကာ ပိတောက်ခက် လှလှ လေးတွေကို ရွေးချယ်၍ ကားရှေ့ခန်းမှာ ထားလိုက်တာမြင်တော့ မျိုးနိုင် ပြုံးစိစိဖြင့် ...

“ဪ ... ပန်းတော်ဆက်မယ့် မင်းထက် ပါလားနော်”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ပြုံးမိသည်။

ချစ်ရသူလေးအတွက် ရည်စူး၍ ပန်းလေးတွေ
ရွေးချယ်ရတာကိုက ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး ကျေနပ်စရာတစ်ခု ဖြစ်
ရချသည့်ပဲလေ။

သူ့ကားလေးက ရွှေစည်းခုံစေတီတော်မြတ်ကြီး အ
ရို မြေလမ်းလေးအတိုင်း ချိုးကွေ့ဝင်လာတော့ ...

“ခန္ဓေးယပင့် စသတ်ချစ်တဲ့ အနှစ်သာရကို ဆိုမယ်၊ ဘုရား
ရှိခိုးလိုတောင် မဖြောင့်အောင် သူ နှောင့်ယှက်တယ်၊
ဘယ်နှယ်ကြောင့်မို့ ခင်တွယ်၊ သည်အရေး မတွေးတတ်နိုင်
တယ်”

ဥဩဘသောင်၏ အချစ်ဒီပနီကို ကောက်ကာ
ကာ မျိုးနိုင် ဆိုတော့ သူ ပြုံးမိသည်။ တကယ်လည်း ပြောလည်
ပြောထိုက်နေသည့် အဖြစ်။ ယခုလည်း ကြည့်။ ဖွေးသူ နေထိုင်ရာ
ရွာကလေးဆီသို့ ရောက်ဖို့ပဲ ဇောကပ်နေသည့်အဖြစ်။ ကြည့်ရတာ
ဘုရားကို အရင်မဝင်ဘဲ ဖွေးသူတို့ဆီ အရင်သွားဖို့ ပြင်နေသည့်
သူ့ကို တည့်တည့်ကြီး စောင်း၍ သီချင်းဆိုနေပုံရသည်။

“ချစ်ပြီးရင်လည်း ချစ်ချင်တာပဲကွယ်၊ သူ့စာမယ် မူယ
ကြွယ်၊ ရွပါရယ်၊ ရွပါရုံငယ် ... ရွပါရုံငယ်၊ ဘုံကြီးပြန်
ပါတဲ့ နတ်မိမယ်ရယ် ... ဓာတ်သိပါကွယ် ...”

တဖြိုးဖြိုးနှင့် သီချင်းအဆို ကောင်းနေသည့် မျိုးနိုင်
ကို သူ လက်ဖြင့် ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဖွေးသူကို အရင်ခေါ်ပြီးမှ ဘုရားကို သွားချင်လို့ပါ
ခင်ဗျားကလဲ”

ဟု မလုံမလဲ ရှင်းပြောလေး ပြောတော့ မျိုးနိုင် ရပ်
သည်။

“ဘုရားရှိခိုးလိုတောင် မဖြောင့်အောင် သူ နှောင့်ယှက်တယ်၊
ဘယ်နှယ်ကြောင့်မို့ ခင်တွယ်သည်အရေး မတွေးတတ်နိုင်
တယ်”

ဆိုသည့် အပိုဒ်ကိုပဲ ကြော့၍ ပြုံးစိစိ ဆိုတော့ သူ
ဆိုက်ရယ်သည်။

“ငါက ရိုးရိုး ဆိုတာပါ မောင်ရာ၊ မင်းက မလုံလို့ မြေရှင်း
နေတာတော့ ငါ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာတဲ့ ... ဖွေးသူကို အရင်
ဝင်ခေါ်ပြီးမှ ဘုရားကို သွားချင်လို့ ဟုတ်လား၊ စိတ်ကူးဆို
တာ ယဉ်လို့ ရတာပဲလေ၊ ပိုက်ဆံပေးပြီးမှ ယဉ်ရတာမှ
မဟုတ်တာ ... ယဉ်ပေါ့”

ပြောပြီး မျိုးနိုင် လေးလေးတချွန်ချွန်နှင့် လိုက်လာ
၏။ မနေ့ညက မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ထိုင်ရင်း သတိပေးစကားကို ဆို
ခဲ့ပြီးသည့် နောက်မှာတော့ မျိုးနိုင် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့
ဘဲ သူ သတိထားမိလာသည်။

တား၍ရမှာ မဟုတ်တာကို နားလည်သွားတာကြောင့်
မဖြစ်ရမည်လေ။ ဖွေးသူကို တကယ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် သူ
နှစ်နေမိပြီ ဆိုတာကို မျိုးနိုင် ပို၍ နားလည်လာသည်နည်းတူ
အား၍ ရနိုင်မှာ မဟုတ်တာကိုလည်း သဘောပေါက်ထားလိုက်ပုံ
ရသည်။

ကားလေးက ရွာတွင်းသို့ ဝင်လာတာနှင့် ကလေး
အစ်သိုက်က ရေပုံးကိုယ်စီ၊ ဒန်ဖလားကိုယ်စီနှင့် တဟေးဟေး
အော်ကြရင်း ပိုင်း၍ လှမ်းပက်ကြတာမို့ ပို၍ စိန်စွဲကုန်ကြရပါချေ၏။

“မြစ်ဆိပ်ကမ်းက ခပ်တဲ့ရေ မင်းတို့ လောင်းလို့ ကုန်သွား
ပြီလား ... ခြေ ... မြစ်ဆိပ်ကမ်းက ခပ်တဲ့ရေ မင်းတို့

လောင်းလို့ ကုန်သွားပြီလား ... ရယ်တာပေါ့ ... ရယ်တာပေါ့ ...”

ကလေးတွေနှင့် ရော၍ မျိုးနိုင် အပျော်ဓာတ် ကူးနေပြီ။ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာကို သံချပ်မြိုင်မြိုင် ဖြစ်အောင် အော်ရင်းကလေးတွေကို စလိုက်။ ကလေးတွေက သဲကြီးမဲကြီး ရေတွေပစ်လိုက်နှင့် ထိုကလေးအုပ် နေရာလေးမှာပဲ ကားကို ရပ်ထားရင်း အချိန်အတော်လေး ကုန်သွားရသည့် အဖြစ်။

“အေး ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ငါတို့ ဒီလမ်းကပဲ ပြန်မှာစောင့်နေ၊ အဲဒီအခါကျမှ ထပ်လောင်း ... ဟုတ်လား”

ချာတိတ်လေးတွေက ဟေးခနဲ အော်လိုက်ပြီးမှ “မပြန်လာဘဲ မနေနဲ့နော်၊ ကြောက်လို့ မလာရင် သိမယ်နော်က လိုက်လောင်းမှာဗျ”

ဟု ဆိုကြတာမို့ ...

“လာမှာ ... စိတ်ချ ... စိတ်ချ”

ကတိအပြတ်ပေးပြီးမှ ကားပေါ်ကို ပြန်တက်သည့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မျိုးနိုင်ကတော့ ပုဂံသင်္ကြန်မှာ ပျော်ပျက်မဆုံး။

ဖွေးသူတို့ အိမ်လေးသို့ ရောက်တော့ ထနောင်းထင်အောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်လေးမှာ ထိုင်ရင်း ယွန်းထိုးနေသည့် ဖွေးသူတို့ မြင်ရတာနှင့် ရင်ထဲ အေးမြချမ်းငြိမ်း သွားရသည်ပါပဲ။

သူတို့ကား ရပ်လိုက်တာမို့ မော့မျှော် ကြည့်ရင်း ...

“ဟော ... အစ်ကိုတို့ပါလား၊ လာပါ ... ထိုင်ပါ”

ဟု ဆိုကာ အဝတ်စလေးနှင့် ကွပ်ပျစ်နေရာလေးကို တရိုတသလေး သုတ်ပေးတာကို ကြည့်ရင်းပင် သူ့ရင်ထဲမှာ သနားနေမိသည်ပါပဲ။

သူ့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာတော့ လက်ထဲမှာ ပိတောက်ပန်းတွေက ပါလာခဲ့ပြီးပြီ။

ဖွေးသူ ထိုင်နေရာ ကွပ်ပျစ်လေးသို့ ရောက်တော့ ပြီး၍ ငဲ့မိုးကြည့်ရင်း ...

“လမ်းမှာ တွေ့တာနဲ့ ဖွေးသူ အတွက် ကိုယ် ယူလာတာ”

ဟု ပြောလည်းပြော၊ ပန်းတွေကိုလည်း ကမ်းပေးသည်။

“တကူးတကကြီး အစ်ကိုရယ်”

ဟု ပြောလာသည့် အသံလေးမှာ တုန်ယင်လျက် နို့နေပြီ။ ခုလို ပန်းတွေ လာပေးတာကိုပင် ဖွေးသူ ရင်ထဲမှာ အံ့သြနေရာမှန်း သူ သိသည်လေ။

ဪ ... လူများ၏ အရေးပေးတာမျိုးကို ခံစားခဲ့ရဖူးရာဟန် မတူ။ ပန်းတွေ ကမ်းပေးနေတာကိုပင် လှမ်းယူလိုက်ရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသေးသည့် အသွင်။

သူ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်။ ဖွေးသူ၏ ရင်တွင်းမှာ နို့နေသည့် အားငယ်ခြင်း ဆိုသော အရာကို ဆွဲယူနုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ယူလေ ဖွေးသူ၊ ပန်းတွေမှ အများကြီးပဲ၊ ဒါက ဖွေးသူ ကြိုက်သလိုလုပ်လေ၊ ကားနောက်ခန်းမှာလည်း ပန်းတွေပါ လာသေးတယ်”

ထိုအခါမှ ဖွေးသူ၏ နှာဝဝယ် သင်းပျံ့ချိုအိနေသော ပိတောက်နံ့တွေကို ပို၍ လာသယောင် ခံစားလာရသည်။

ကမ်းပေးနေပြီး ရှိနေပါသည့် သူ့လက်တွေကိုလည်း ဆေးနိုက်ကြည့်နေကာ မြင်၏။



ဖွေးသူ မဝံ့မရဲလေး ပန်းတွေကို လှမ်းလင့်ယူစဉ်ခိုက်
မှာ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာကြည်နူး နေရသည်ပါပဲ။

“ဪ ... အစ်ကိုရယ်၊ ဖွေးသူကို တကူးတက အမှတ်တရ
ကြီး လာပေးရှာတဲ့ အစ်ကို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဖွေးသူကို
လူလူသူသူ နေရာမှာထားပြီး ခုလို ဆက်ဆံပေးတဲ့ အစ်ကို
တို့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ယုံ
ပါ။ အစ်ကိုတို့ ပြန်သွားရင်လည်း ဖွေးသူ သတိရနေမိမှာ
ပါပဲ ...

“အိုလေ ... ဖွေးသူနဲ့ ဝေးကွာ ခွဲခွာသွားကြပြီးတဲ့နောက်
အစ်ကိုတို့ ပြန်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ အချိန်တွေ ကြာလာ
ရင် ဖွေးသူကို အစ်ကိုတို့ မေ့သွားကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖွေးသူ
ကတော့ ဒီပန်းလေး ပေးလာတဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီသင်္ကြန်
ရက်လေးရယ်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး
ရှင်”

ရင်ထဲမှာ တွေးနေရင်း ပန်းလေးတွေကို ငေးစိုက်
ကြည့်နေမိသည့် ဖွေးသူ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်လေးတွေ
ဝဲစိုချင်လာသည်။

ဝဲလာသည့် မျက်ရည်များကို ဖွေးသူ မည်သို့ တား
နိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ လူတွေက ဖွေးသူတို့ကို ကြည့်ထား
ကြတယ်လေ၊ ဒီလို လူတွေကြားထဲမှာ အစ်ကိုလို ဗညာ
တတ် လူရည်သန့် ရုပ်ချောတစ်ယောက်က ဖွေးသူကို
အရေးတယူ ရှိလာတာ မဟုတ်လား။”

ဖွေးသူ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်လေးတွေ လှိမ့်ခနဲ
ပါးပြင်စို့မို့ထက်မှာ တအိအိ ပြိုကျလာတာ မြင်တော့ သူ စိတ်မ
ကောင်းနိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖွေးသူ၊ ခုလို အစ်ကို ပန်းပေးတာ မကြိုက်
ဘူးလားဟင်၊ ဒါဆို အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

သူ့အသံက ဟန်ဆောင်မရအောင် တိုးတိမ်ကျသွား
လျက် မျက်နှာကလည်း အရမ်းပျက်ကျသွားရသည်ပါပဲ။

ခေါင်းလေး ခါလိုက်တာ မြင်တော့ သူ ငေးစိုက်၍
ပဲ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ မော့ကြည့်လာ
သည့် မျက်နှာကဝန်း ရွှန်းစက်စက်လေးတွေမှာ ပြည့်သိပ်နေသည့်
မျက်ရည်များ။ မျက်ရည်စများ စိုလဲ့စွန်းထင်းနေပါသည့် မျက်တောင်
ကော့လေးတွေ။

နောက် မျက်ရည်ဥလေးများ တအိအိ ပြိုကျစီးဆင်း
ကျလာရာ ပါးပြင်နုနု။

“မဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဖွေးသူက ဝမ်းသာလို့ပါ၊
ခုလို ဖွေးသူကို လူလူသူသူ နေရာထားပေးတဲ့ အတွက်
ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ၊ ထိုင်ပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုမျိုးနိုင်လည်း
ထိုင်ပါ၊ ဖွေးသူ ဒီပန်းတွေကို ဘုရားလှူမယ်နော်၊ ဟိုကား
ပေါ်က ပန်းတွေကို ပန်လဲ ပန်မယ်၊ ပန်းအိုးလဲ ထိုးမယ်၊
ဒီအနီးအနားကိုလဲ ပေးမယ်လေ”

မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ရင်း ပြုံး၍ ပြောရှာပါ
သည့် မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှ ...

“ဪ ... ဖွေးသူရယ်”

ဟု ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ညည်းလိုက်မိရပါပြီ။

အနိမိတ်အဖြစ် မိမိကိုယ်ကို မိမိတို့ သဘောပေါက်
ထားရှာပါသည် လူသားတစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းဆီမှ ကျလာသည့်
မျက်ရည်စက်များ။

သူ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်နိုင်။ ဤမျက်ရည်စက်
များကို သာမန် မျက်ရည်များအဖြစ် သူ မမြင်နိုင်။ မခံစားနိုင်။
အသည်းနှလုံးဆီမှ ကြေကွဲခံစားရင်း ထိခိုက် နာကျင်စွာ စိမ့်ထွက်
အိုင်ထွန်းလာပါသည် မျက်ရည်များ အဖြစ်သာ သူ မြင်သည်။
ခံစားနေမိရချေသည်။

“အဘရောဟင် ...”

ဖွေးသူ၏ ဘေးမှာ သူ ထိုင်လိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုးမေး
သည်။ မျိုးနိုင်လည်း ဖွေးသူကို ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်နေဟန်တူ၏။

တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ထိုင်လျက် ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေး
ကို မျိုးနိုင် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်နေတာ သူ မြင်သည်။

“အဘ ဘုရားသွားပါတယ်၊ အစ်ကို ခဏထိုင်နော်၊ ဖွေးသူ
မုန့်လုံးရေပေါ် လုပ်ထားတာ ရှိတယ်၊ အစ်ကိုတို့ စားမယ်
မဟုတ်လား ဟင် ...”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပိတောက်ပန်းတွေကို ဖွေးသူ သေချာ လှတာလေးတွေ
ရွေးလိုက်ဦးနော်၊ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ပန်းလှူရအောင်လို့
ပြောတာ”

သူ ပြောတော့ ဖွေးသူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပန်းတွေ
ကိုလည်း ကားနောက်ခန်းဆီမှာ ကလေးလေးလို သွားယူလာသည်။
ပန်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် လှူနိုင်ရက်လွန်းပါသည်။ ဖွေးသူ
၏ မျက်နှာလေးကိုပဲ သူ တစ်ချက် ငေးခနဲ ကြည့်မိရပါပြီတည်း။

ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များကို ဖွေးသူ ခေါင်းလျှော်
အားဟန်ဖြင့် ဖြန့်ချထားသည်။ ပါးပြင်လေးထက်မှာ တင်နေသည့်
နက်နက်လေးသည်လည်း ပုလဲနက်လေးနယ် ခိုလှဲလဲ ရှိနေသည်
အဖြစ်။

“အစ်ကိုက ဘုရားသွားမလိုလား”

ပန်းတွေ ပွေ့ပိုက်ရင်း ပြန်လျှောက်လာချိန်မှာ အနီး
ရောက်လာတော့ ပြီး၍ မေးလာတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖွေးသူ၊ အဲဒါ ဖွေးသူကိုလည်း ခေါ်ချင်တယ်၊
ဘုရားနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဖွေးသူက ရှင်းပြလေ”

ဖွေးသူ တစ်ချက် တွေ့တွေ့လေး စဉ်းစားသည်။

သူ စိတ်ပူသွားမိရပါ၏။ ဖွေးသူ မလိုက်ဘဲ ငြင်း
ဆန်ချေမည်လား။

“ဒီလိုလေ ... ဘုရားမှာ အဘကလည်း ရှိနေတာပဲ မဟုတ်
လား၊ ဟိုရောက်တော့ အဘနဲ့လည်း တွေ့ရမှာပေါ့၊ အစ်ကို
တို့က ဒီပုဂံမြေက ဘုရားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်ပြည့်စုံ
အောင် သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဖွေးသူ ပြောပြတော့ ပိုသိရတာပေါ့”

ဟု ပြောမိသည်။

“အစ်ကို ပြန်ပို့ပေးမှာပါ ဖွေးသူ”

ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောမိပြန်သည်။

“အဘက နေလေး နည်းနည်း ကောင်းလာတာနဲ့ ဘုရားကို
ထွက်သွားတာ၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် မြင်းကပါဘက်လဲ သွားချင်
သွားမှာတဲ့”

ဟု ဖွေးသူ ပြောသည်။

နောက်တော့ ခေတ္တငြိမ်၍ စဉ်းစားသလိုလေး ထု
နေပြီးမှ ပြီး၍ ...

“အေးလေ ... အစ်ကိုတို့ကို ဖွေးသူ ဘုရားလိုက်ပို့ထေ
မယ်”

ဟု ပြောရှာသည်။

သူ ... ရင်ထဲ ကြည်နူးသွားရပါ၏။ ဖွေးသူ အ
လေးပေါ်သို့ တက်သွားတော့ သူ ခေတ္တငြိမ်၍ စဉ်းစားနေမိသည့်
တကယ်က သူ ... ဖွေးသူကို ရေလောင်းချင်သ
လေ။

လောင်းရမှာလည်း အားနာနေသည်။ အခွင့်အ
ယူသည်ဟု ထင်မှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖွေးသူကို သူပဲ အရင်ရေလောင်းချင်သည့်
ဘုရားမှ ပြန်လာပြီးမှ ပြန်ပို့ပြီးမှ ရေလောင်းလျှင် သူများတော့
ဘုရားမှာ အရင် လောင်းလိုက်ကြမှာမို့ သူ နောက်ကျပြီး ရေလေး
ရတာမျိုး ဖြစ်သွားမည်လေ ...။

သူ ... နေရာမှ အသာအယာ ထွက်ခဲ့သည်။ မျိုး
ကတော့ ခေါင်းညိတ် ကျန်ခဲ့၏။ ရေလောင်းဖို့ သွားတာ
မျိုးနိုင် ရိပ်မိပုံရသည်။

“ဖွေးသူ ...”

သန့်ရှင်း သပ်ရပ်နေသော မီးဖိုဆောင် နေရာ
မှာ ထိုင်လျက် ပန်းကန်ထဲ မုန့်လုံးရေပေါ် ထည့်နေသော ဖွေး
အနားသို့ သူ ရောက်သွားကာ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်မိသည်။

ဖွေးသူ၏ ခေါင်းလေး မော့လာတော့ သူ စိတ်
ရှားစွာ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာနုနု ဥဥလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း

“အစ်ကိုကို အခွင့်အရေး ယူတယ်လို့လဲ ထင်မှာစိုးတယ်
ဖွေးသူ၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေးသူကို အစ်ကို ရေလောင်းပါရစေနော်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ခွင့်ပန်သလို ပြောမိသည်။

ဖွေးသူ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေတော့ သူ အရဲစွန့်၍ ရေ
အင်တုံတွင်းမှ ရေကို ရေဖလားဖြင့် ခပ်လိုက်မိသည်။

မီးဖိုဆောင်လေး တစ်ခုလုံးမှာ အိုးခွက်တွေက အစ
သန့်ပြန့် ပြောင်စင်လျက် ရှင်းသန့်နေတာမို့ မိနီးကလေးပီသသော
ဖွေးသူ၏ အရည်အချင်းလေးတွေကို သူ မနစ်သက်ဘဲ မနေနိုင်။

ဧည့်ခန်းလေးကလည်း မရှိဆင်းရဲပေမယ့် သန့်ရှင်း
နေသည်ပါပဲလေ။ ဘုရားစင် ဆိုတာလည်း ပန်းဆီမီးနှင့် ရှိနေသည်
မဟုတ်ပါလား။

သူ ... ရေဖလားလေးကို ဖွေးသူ၏ ပခုံးလေးအနီး
မှာ ကပ်ထားလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဖွေးသူ ...”

ဟု ပြောကာ ရေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လောင်းသည်။

ရေလောင်းနေရင်းလည်း ခေါင်းလေးငုံ့လျက် ငြိမ်
သက်နေရှာပါသည့် ဖွေးသူ၏ ဝင်းလဲ့လဲ့ မျက်နှာလေးကိုပဲ ငေး
စိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။

တကယ်တော့ ဤမိန်းကလေးကို သူ လက်ထပ်၍
ထားရတိုင် မြတ်နိုးထားလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ဪ ... ထားရတိုင် မြတ်နိုးထားလို့ချင်ပါတော့
သည် ဖွေးသူငယ်။





“ရွှေစည်းခုံစေတီက အနော်ရထာမင်းနဲ့ ကျန်စစ်သားမင်းတို့ရဲ့ ကောင်းမှုတော် ဖြစ်တယ် အစ်ကို၊ အနော်ရထာမင်းဟာ သရေခေတ္တရာစေတီကို ဖျက်ပြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်ဓာတ်ကို ပုဂံနေပြည်တော်ကို ပင့်ဆောင်ခဲ့တယ်၊ နေပြည်တော်ကို ရောက်တော့ နဖူးသင်းကျစ်တော်ဓာတ်ကို ဆင်ဖြူတော်ထက်တင်ပြီး ဓာတ်တော်မွေတော် ကိန်းဝပ်တော်မူလို့ အရပ်မှာ ဆင်ဖြူဝပ်စေသော်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး လွတ်လိုက်တယ်”

ဖွေးသူ ပြောပြနေသမျှ သူ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်သည်။ အကြည့်က ချစ်သူလေး၏ မျက်နှာထက်မှာပဲ ရှိနေ၏။ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးနေတာပဲ ရှိနေသည်။ ချစ်နေမိရတာတွေ ရှိနေသည်။

ကြည့်စမ်း ...။ ရွှေစည်းခုံစေတီသမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောနေပုံလေးသည် အဘယ်မျှ ချစ်မြတ်နိုး ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းနေသည်လဲလေ။

ဆံရှည်ကြီးကို ကျစ်ချထားလျက် တက်ထရွန်ကွက် ဓရမ်းစေ့ရောင်လေးနှင့် ချည်ထည်ပြောင်ထဘီ ဓရမ်းစေ့ရောင်လေးကို ဝတ်ထားသည့် ဖွေးသူ။

အခါကြီးရက်ကြီးမို့ အကောင်းဆုံးလေးကို ထုတ်၍ ဝတ်ဆင်ခဲ့ခြင်း ဆိုတာကို သူ နားလည်သည်။ ဪ ... ဤမျှသော အဝတ်အစားလေးသည်ပင်လျှင် ဖွေးသူ အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေရရှာသည့် အဖြစ် ...။

ဒါပေမဲ့ ဖွေးသူလေးကတော့ လှနေသည်ပါပဲလေ။ ပိတောက်လေးတွေကို ပန်ဆင်ထားလျက် ဖြူနုနေဆောင် လှနေပါသည့် ဖွေးသူ၏ အသွင်လေးကို တစ်စုံစီမိုကြည့်ရင်း ...

“မောင် ချစ်လိုက်တာ ဖွေးလေးရယ်”
ဟုပဲ ရင်ထဲမှ မချင့်မရဲ ညည်းနေမိရပါသည့် အဖြစ်။
ဖွေးသူလေးကတော့ အရိုးခံပုံလေးအတိုင်း ပြောနေရှာ၏။

“အဲဒါ ဆင်ဖြူတော်ဝပ်ရာ သဲစည်းခုံ၊ ဒီနေရာမှာ စေတီတည်ပြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်ဓာတ်ကို ဌာပနာ ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သီဟိုဠ်က ပင့်ဆောင်လာတဲ့ စွယ်တော်ပွားကိုလဲ ဌာပနာခဲ့တယ် အစ်ကို၊ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်မှာ ပစ္စယာသုံးဆင့်အထိသာ ပြီးစီးတာကို ကျန်စစ်သားမင်းက ဆက်လက် တည်ခဲ့ရတယ်၊ တည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ ကျောက်အုပ်တို့ကို ပုဂံအရှေ့ဘက် ခြောက်မိုင်အကွာမှာရှိတဲ့ တွာရင်တောင်က စေတီအရောက် လူများစိတ်နိုးပြီး သတိသွန်ကြဲတယ် အစ်ကို”



သူရော မျိုးနိုင်ရော မွေးသူကို အထင်မကြီးဘဲ
မနေနိုင်။ တကယ့်ကို သေသေချာချာ ပြောပြနိုင်သည့် မွေးသူလေး
ပါတကား။

“မွေးသူက အားလုံး ပြောပြနိုင်တာပဲနော်”

မျိုးနိုင်ပင် မနေနိုင်ဘဲ ပြောလာတော့ မွေးသူ ဖြိုး
သည်။

“မွေးသူ မပြောနဲ့၊ ဟောဒီ ပုဂံမြေမှာရှိတဲ့ ကလေးလေး
တွေတောင်မှ ပြောပြနိုင်ကြတယ် အစ်ကိုရ၊ ဒါ ... ပုဂံသူ
ပုဂံသားတွေရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့၊ ဒီ ပုဂံမြေရယ် ပုဂံဘုရား
တွေရယ်ဟာ မွေးသူတို့ရဲ့ မြတ်နိုးကိုးကွယ်ရာပဲ မဟုတ်
လား၊ ပုဂံမြေမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာကြသူတိုင်းဟာ ပုဂံ
ရဲ့ ရာဇဝင်၊ ပုဂံဘုရားတွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေကို သိနေ
ကြတယ်လေ၊ စာမတတ်ချင်နေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သိကြတယ်
သိရအောင်လဲ မိဘဘိုးဘွားတွေက ဒီလိုပဲ လက်ဆင့်ကမ်း
ပြောသွားကြတာ ...”

မွေးသူ၏ အသွင်လေးက တကယ့်ကို ဂုဏ်ယူနေ
သည့် အသွင်လေးပါ။

မြေစိုက်စေတီတော်ဖြစ်သည့် ရွှေစည်းခုံစေတီတော်
နှင့် ပတ်သက်၍ မွေးသူ ပြောပြသွားတာတွေထဲမှာ သိထားတာ
တွေလည်း ပါသည်။ မသိသေးတာတွေလည်း ပါသည်။ ဒါပေမဲ့
သူ ဘာမျှမသိသလိုလုပ်၍ နားထောင်နေမိသည်ပါပဲ။ မွေးသူလေး
ပြောသမျှ လှုပ်ရှားဟန်လေးကအစ၊ သူ _ ငေးငေးကြည့်ရင်း ရင်
ထဲမှာ အချစ်တွေချည်း တိုးတိုးလာနေတာကို သူသာလျှင် အသိ
ဆုံး ...။

“မွေးသူ ရွတ်ပြမယ်၊ ပုဂံမှာ ရှစ်ခင်းကောင်းတာ ဗူးဘုရား၊
အနုပညာလက်ရာ မြောက်တာ အာနန္ဒာ၊ တန်ခိုးကြီးတာ
ရွှေစည်းခုံ၊ ဉာဏ်တော်မြင့်တာ သဗ္ဗညု၊ ထူထည်ကြီးတာ
ဓမ္မရုံ၊ ဆေးရေးပန်းချီကောင်းတာ စူဠာမဏိလို့ကောင် အဆို
ရှိကြတာ ...”

မွေးသူလေး ရွတ်ပြတာကို နားထောင်ရင်း ...။

“တော်လိုက်တာ မွေးသူရယ်”

ဟု သူ ချီးကျူးမိသွားပါ၏။

မွေးသူလေး စာသံ ဖေသံပါပါလေး ရွတ်ပြသွား
တာကိုလေးက အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းနေပြန်သည် မဟုတ်ပါလေ
လား။

ဤနေ့လေးကို သူ ဘယ်သောအခါမှ မေ့နိုင်မည်
မဟုတ်။

သူ ယူလာခဲ့ရာ ပိတောက်ပန်းတွေနှင့် သူရော မွေး
သူရော ဤရွှေစည်းခုံ စေတီတော်မြတ်မှာ ပန်းဆက်ကပ်ပူဇော်၍
ဘုရားရှင်အား ကန်တော့ခဲ့ရသည်။

ဪ ... မွေးသူ ရွတ်ပြရာ စာချိုးလေးအတိုင်းဆို
လျှင် တန်ခိုးကြီးသော ရွှေစည်းခုံစေတီတော်မြတ်မှာပင် သူနှင့်
မွေးသူ လက်ထပ်ရပါလို့၏ ဟူသော ဆုကို ထပ်မံ၍ ဤနေ့တွင်
ဆုတောင်းခဲ့ရပြီးချေပြီပဲလေ။

“လာ ... အစ်ကို၊ မွေးသူပြမယ်”

မွေးသူ ခေါ်ရာနောက်သို့ နှစ်ယောက်သား မျိုးနိုင်
နှင့်သူ လိုက်ခဲ့ကြပါ၏။



အရှေ့ဘက်စောင်းတန်းသွယ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်
၌ မွန်ဘာသာ လေးဖက်ဖြင့် စိုက်ထူထားသော ကျန်စစ်သား
မင်းကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကျောက်စာကို ဖွေးသူ ရှင်းပြတာ။

အရှေ့ဘက် ကြေးဝူတိုက်၏ အရှေ့တောင်ယွန်းယွန်း
မှာ ရှိနေသည့် ဘုရင့်နောင်၏ ကုသိုလ်တော် ကြေးခေါင်းလောင်း
ကြီးကို ဖွေးသူ လိုက်ပြတာ။

အဆိုပါ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးမှာ မွန်မြန်မာ နှစ်
ဘာသာဖြင့် အလှူတော် ပြုလုပ်ပုံကို တခမ်းတနားဖွဲ့ဆို မော်ကွန်း
တင်ထားတာ။

ဖွေးသူ ရှင်းပြသွားလေသမျှ သူရော မျိုးနိုင်ရော
လိုက်၍ နားထောင်မှတ်သား နေမိရပါပြီ။

သူ ဖွေးသူကို ပို၍ အထင်တကြီး ဖြစ်လာရပြီ။

“ဒီ ခေါင်းလောင်းစာမှာက ခရစ် ၁၅၅၇ ခုနှစ်တွင် ဘုရင့်
နောင် မင်းကြီးသည် ရွှေစည်းခုံဘုရားကြီးကို ထုပ်ကာမှ
သည် မြေသို့တိုင်အောင် ရွှေအပြည့် ထည့်တော်မူသဖြင့်
အလွန် အရောင်အဝါ တောက်ပတော်မူ၏လို့ ပါရှိပါတယ်
အစ်ကို”

ဖွေးသူ ပြောပြပြီး သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ နောက်
မျိုးနိုင်ကိုလည်း ပြုံး၍ကြည့်သည်။ “ဪ ... ဤမိန်းကလေး၏
ရင်ထဲတွင် ဘုရား၏သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြနေရသည့်
အတွက် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေသည့် အရိပ်များ ပြည့်သိပ် ယှက်ဖြာ
နေကြပြီ ဆိုသည်ကို သူရော မျိုးနိုင်ရော နားလည်လာကြရပါလေ
၏။

“ဒီစေတီတော်ကြီးရဲ့ ရင်ပြင်- အနောက်မြောက်ထောင့်မှာ
လဲ ကုန်းဘောင်ဆက် ဆင်ဖြူရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကုသိုလ်တော်
မော်ကွန်းကျောက်စာတိုင်ကြီး ရှိနေတယ် အစ်ကို”

ဟု ပြောပြီး ဖွေးသူ တစ်ချက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

နောက် ... စေတီတော်ကြီးကိုမော့၍ ငေးရီရီလေး

မော်ပူးရင်းမှ ...

“ဖွေးသူ ရှစ်တန်း အောင်တဲ့အထိ ကျောင်းနေခဲ့ရတယ်
အစ်ကို၊ ဖွေးသူတို့ရဲ့ ဆရာဦးထွန်းလတ်က ပြောပြဖူးတယ်”

ဖွေးသူ သူ့ကို မော့ကြည့်၏။ နောက်တော့ ခပ်ဖြည်း

ဖြည်း လမ်းလျှောက်ရင်းဖြင့် ...

“ဖွေးသူ သေချာမှတ်ထားတာ ဆရာဦးထွန်းလတ် ပြောပြ
တာကိုလေး မဟာရာဇဝင်ကြီးမှာပါတယ်တဲ့၊ သထုံ မနုဟာ
မင်းကို အခြွေအရံနဲ့တကွ ကောင်းမှုတော် ရွှေစည်းခုံ
ဘုရားမှာ လှူတော်မူ၍ အကြီးပြုရ၏လို့ ပါတယ်တဲ့၊
နောက် ပုဂံရာဇဝင်ဟောင်း ရာဇဝင်လတ်တို့မှာလဲ မနုဟာ
မင်းကို အခြွေအရံနဲ့တကွ ရွှေစည်းခုံဘုရားကို ဖိတ်ပြီး
မနုဟာမင်းကို မင်းကြီးလက်တော်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဘုရားကို
လှူကြောင်းပါတယ်တဲ့”

ပြောပြီး ဖွေးသူ၏ ချက်နှာလေးမှာ ကြည်နူးရိပ်
လေး မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

“ဒီလို လှူဒါန်းရာမှာ တစ်သက်ပတ်လုံး စားဝတ်နေရေး
မပူပင်ရဘဲ ဘုရား ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်သွားဖို့ လူတစ်
ဦးဦးကို ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းတဲ့ အလေ့မှာ အဟူရံ တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိကိုယ်စား တစ်သက်လုံး ဘုရားဝေယျာဝစ္စ



ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ အတွက်ရော၊ စားသုံးနိုင်ဖို့ အတွက်ရော စရိတ်ရနိုင်ဖို့ လယ်ယာဥယျာဉ်မြေတို့ကိုလည်း လှူဒါန်းရ တယ်လေ။ ရာသက်ပန် သီးသန့် ဥပသကာ ကပ္ပိယခန့် ထားတဲ့ သဘောမျိုးလို ဆရာဦးထွန်းလတ်က ရှင်းပြတယ်။ လူ့လောကမှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ယုတ်ညံ့စေတော့ ဆိုပြီး မနောဆိုနဲ့ လုပ်တာမျိုး မဟုတ်လို့လဲ ဘုရားအလှူခံရတဲ့ မနဟာမင်းရဲ့ မြစ်တော်ကို နရပတိစည်သူမင်းကြီးက အနန္တသူရိယဘွဲ့နဲ့ အမတ်အရာ ခန့်ထား သူကောင်းပြုရုံ သာမက သမီးတော် တစ်ပါးနဲ့တောင် လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးခဲ့တာတဲ့”

ပြောပြီး ဖွေးသူ ပြီးသည်။ ကြေကွဲပြီး။
“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ တချို့က ဒါတွေကို သဘောမပေါက် ကြဘူးလေ၊ နားလည်မှု လွဲကြပြီး ဘုရားအလှူခံရတဲ့ သူ တွေကို သား မြေး မြစ် အဆက်ဆက်မှာ လူရာမသွင်းကြ ဘဲ လူသူရှောင်ခံရတဲ့ ဘဝမျိုးကို ခံစားကြရပြန်တယ် လေ”

ဖွေးသူ၏ အသံတွင် ကြေကွဲရိပ် ပါလာသည်။ တိုးရှိုက်သော အသံသဲ့သဲ့သည် သူ၏ နှလုံးအိမ်ဆီသို့ ကြွင်းနာခြင်း စာနာ နားလည်ခြင်း ဆိုသော အရာများကို သယ်ဆောင်ပေးဖို့ လာ ကြပါချေပြီတည်း။

“နရပတိစည်သူမင်းကြီး လက်ထက်မှာ အဘိနန္ဒသူ ဆိုတဲ့ မင်းမှုထမ်း တစ်ဦးဟာ တိုင်းချွတ်ဘုရားကို ရွှေချပြီး သူ ကိုယ်ကိုရော ... သူ့ဇနီး သား နှစ်ဦးကိုရော ဘုရားမှာ ကိုယ်တိုင်လှူခဲ့တယ်တဲ့၊ ဘုရား ဝေယျာဝစ္စ တစ်သက်လုံး



ဆောင်ရွက်ရေးကို ရှေးရှုခဲ့တဲ့ မြတ်သောအလှူရဲ့ သဘောကို လူတွေက ခုအခါမှာ နားမလည်ကြတော့ဘူးလေ”

ပြောပြီး ဖွေးသူ ခေါင်းလေးငုံ့လျက် လျှောက်မြဲ လျှောက်သွားတော့ ဖွေးသူ၏ဘေးတွင် အစဉ်တစိုက် သူ ယှဉ်တဲ့ လျှောက်လှမ်းရတော့မည့် အဖြစ်ကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သူ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေရပါချေ၏။

သူ ဖွေးသူ၏ လက်လေးတို့ ထွေးဆုပ်လိုက်ချင် သည်။

ဖွေးသူ၏ မေးဖျားလေးကို ပေးမော့လိုက်ချင်သည်။
ဪ ... ချစ်ရသူလေးကို ချစ်အား မငယ်စေဖို့ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ချင်သည်။

မြတ်နိုး ထွေးပိုက်လိုက်ချင်ပါသည် ဖွေးသူငယ်။
“အဘက ပြောတယ်၊ အဲဒီ နိမ့်ချဆက်ဆံလာတဲ့ သူတွေကို ခွင့်လွှတ်တတ်ရမယ်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရမယ်တဲ့၊ သူတို့ နား မလည်တာကို ... နားမလည် နိုင်ကြတာကို ဖွေးသူတို့က လိုက်ပြီး ကြေကွဲခံစားနေရမယ် ဆိုရင် ဒီပင်ပန်းဆင်းရဲ ခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားရမှုတွေဟာ ဘယ်လို အတောသတ်နိုင် တော့မှာလဲတဲ့”

မျိုးနိုင်ဆီမှ သက်ပြင်းချသံ ငွေ့ငွေ့ ကို သူ ကြားရ ၏။

မနေ့ည မြစ်ဆိပ်ကမ်းဆီဝယ် ပြောခဲ့သော ဖွေးသူ အပေါ် မျိုးရိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောခဲ့သည့် စကားအတွက် မျိုးနိုင် ရှက်စိတ် ဖြစ်နေရပြီ ဆိုတာရော၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရပြီ ဆို တာရော သူ နားလည်သည်။



“ဖွေးသူကို အစ်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကိုလည်း နားလည်တယ်၊ ဒါ ဖွေးသူ တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖွေးသူတို့လို လူတွေအားလုံးကို အစ်ကို နားလည်တာပါကွယ်”

သူ အလေးအနက် ပြောဆိုခြင်း ဆိုတာ ဖွေးသူကို ယုံစေချင်သည်။

ပိတောက်ပန်းလေးတွေ ဝေနေအောင် ပန်ဆင်ထားပါသည့် အလှရှင် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာဝန်းလေးတွေ သူ့ကို မော့ကြည့်လာတော့ သူ ပြုံးပြမိသည်။

တကယ်ကို သူ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်း ဆိုတာကို သူ၏ မျက်ဝန်း အကြည့်တွေထဲမှာ ဖွေးသူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

တကယ်လည်း ဖွေးသူ တွေ့မြင်ယုံကြည်သွားပြီဆိုတာ ချက်ချင်း သူ ကြည့်နှုန်းသိလိုက်ရပါ၏။

ဘာကြောင့်ဆို ဖွေးသူ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ဝမ်းသာရိပ်လေးများ ယက်သမ်းသွားကြတာ။

နောက် ကျေးဇူးတင်ရိပ်လေးတွေ ဖြတ်သန်းလာကြတာ။

နောက် ... နောက်တော့ရောကွယ်။

ဪ ... ရယ်ရွှင်ပြုံးရိပ် ရှက်ရိပ်လေးတွေ ဖြတ်သန်း

သွားကြတာ။

ထိုအရာအားလုံးကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရချေပြီ မဟုတ်ပါလားလေ။

ဖွေးသူသည် သူ၏ ဖွေးသူသာ ဖြစ်ရချေမည်သာ ညည်း။

ဤကား သူ၏ တည်ကြည်မြတ်နိုးသော ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ဖြစ်ခြံမိသည်လေ။





လှေလေးမှာ သူ ထိုင်ရင်း ကျယ်ပြန့်သော မြေကြီးကို သူ ငေးကြည့်မိသည်။ တစ်ဖက်ကမ်း သောင်တွေ့ဆီ တောင်သူများ၏ စိုက်ခင်းတွေ ရှိကြချေသည်လေ။

သြော် ... သူ ချစ်ရပါသော ဖွေးသူသည်လည်း ခင်းတွေဆီမှာ ရှိနေသည်ဟု အိမ်နီးချင်း အဘွားတစ်ဦးက ပြလိုက်တာမို့ သူ လှေနှင့် လိုက်ခဲ့ခြင်းပါ။

လှေဆိပ်လေးက ရွာနှင့်မဝေး။

ဆီးပင်နှင့် ထနောင်းပင်လေးများ ရံထားသော လမ်းလေးအတိုင်း အနည်းငယ် လျှောက်သွားလိုက်လျှင် နေ့ မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ ရောက်သည်။ ထိုမြစ်ဆိပ် နေရာလေးမှာ ရှိနေ လှေသမားတစ်ဦးကို တစ်ဖက်ကမ်းရှိ စိုက်ခင်းများရှိရာ သွား လိုကြောင်း ပြောတော့ လိုက်ပို့ပေးသည်ပါပဲ။

ဤနေ့မှာ သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက် သည်။ နံနက်စောစောမှာ သူ မျိုးနိုင်ထက် စောစွာနိုးလျက် တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ထွက်ခဲ့တာမို့ မျိုးနိုင် ခမျာ အိပ်ရင် ကျန်ခဲ့ပါ၏။

“အိုး ...

ငါ အပြင်ခဏ သွားတယ်။

မင်းထက်”

ဆိုသော စာတိုလေး တစ်စောင်ပဲ စားပွဲပေါ်မှာ ခေါက်လျက် ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်လေ။

သင်္ကြန်ကာလမို့ ရေတွေကျတော့ ပက်တုန်း။

လှေလေးက ကမ်းစပ်မှာ ရပ်ပေးတော့ သူ ဆင်း သည်။ အိတ်အတွင်းမှ ငွေတစ်ဆယ်ကို ထုတ်ပေးတော့ လှေသမား က ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီဘက်ကမ်းကို ကျွန်တော်လည်း ကူးဖို့ရှိ နေတာပဲဗျာ”

ဟု ဆိုသည်။ တကယ်က ကူညီလိုစိတ်ဖြင့် စိတ် ရင်းခံအတိုင်း ပို့ပေးခြင်းပါ။ ဒါကို သူ နားလည်သည်။ ဤသို့ ကူညီသူကို အတင်းအဓမ္မ ငွေပေးနေခြင်းမျိုးသည် စေတနာကို စော်ကားသည့်နည်းမို့ သူ ငွေကို ကမ်းထားပေးမိသည့် လက်ကို ပြန်ရပ်သည်။

“အေးဗျာ ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော့် နာမည် မင်းထက်ပါ။ ကျောင်းဆရာ ဆိုပါတော့၊ ဒီကို ဘုရားဖူးလာတဲ့ သဘော ပေါ့ဗျာ၊ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဒီဒေသကိုလည်း လေ့လာ သွားတယ် ဆိုပါတော့ ...”

သူ ပြောတော့ လှေသမားက ...

“ကျွန်တော်က ကံသာ ... ခင်ဗျားကို ဟိုနေ့က အဘအိမ် ရှေ့မှာ ကားကြီးရပ်လို့ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကံသာ ... ကျွန်တော်တို့ ယွန်း ထိုးတာစလေ့လာကြတာပါ။ အခုလည်း အဘတို့အိမ်ထဲ ရောက်တာပဲ။ အိမ်တံခါးတွေ ပိတ်ထားတယ်လေ။ အိမ်နားက အကြီးကို မေးကြည့်တော့ အဘက ဘုရားကိုသွားပြီး ဥပုသောင့်တယ်တဲ့ ဖွေးသူက ဒီဘဇာက စိုက်ခင်းတွေကို ထွက်သွားတယ် ဆိုတာနဲ့ ရောက်လက်စနဲ့ မထူးဘူး ဆိုပြီး ထွက်လာလိုက်တာပါ”

သူ ပြောပြတော့ ကံသာ သူ့ကို ကြည့်သည်။
“အမေ ပြောပြလိုက်တယ်နဲ့ တူတယ်။ အိမ်ဘေးက ကျတော့အိမ်ဗျ၊ ဖွေးသူတို့ အဘတို့နဲ့က အိမ်ချင်းကပ်စေအမှောမည်က ဒေါ်စိမ်းတဲ့၊ နောက်လည်း ဝင်လည်လျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်တတ် မင်တတ်ပါတယ်

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကံသာမှာ အရပ်မြင့်ကြီးကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားကျိုင်းလျက် လူချော ရုပ်တော့ လူရုပ်ပါ။ အသားအရေကတော့ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရ၍ထင် ညိုအောင် မောင်း ရှိသည်။

“ဖွေးသူတို့ စိုက်တဲ့ ဟောင်သူစိုက်ခင်းက ဟိုဘက်လာ ... ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်”

သူ ကံသာ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။
မြေပခင်းများ၊ ပဲယင်းနှင့် ပဲခိုလေး ပဲခင်းများ စိုထားရာ စိုက်ခင်းတစ်ခုမှာ ဖွေးသူကို သူ လှမ်းလှမ်းမှပင် လေလင့် မြင်ရပါ၏။

ဖွေးသူ၏ ခေါင်းမှာ ပုဆိုးဟောင်း တစ်ထည် ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားတာ မြင်ရသည်။

“ဖွေးသူ ... ဒီမှာ ... နင် ဧည့်သည် ငါ့လှေနဲ့ကြိုလို့ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့တယ်ဟ၊ နင် ... လှေ ပါလာရဲ့လား။ မပါရင် ငါ့လှေနဲ့ပဲ အပြန်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

လှမ်းအော်ပြောရင်း တစ်လက်စတည်း အပြန်ခရီးအတွက်ပါ မွေးလာသည့် ကံသာကို ဖွေးသူ ပြီးပြသည်။ ထိုင်၍ ပေါင်းနတ် မြေဆွ လုပ်နေရာမှ လျှောက်လာခဲ့ရင်း ...

“လှေ ပါပါတယ် အစ်ကိုကံသာရဲ့”

ဟု ပြောသည်။

“အေး ... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ ငါက မိန့်တို့ လှေနဲ့များ အကြိုလိုက်လာသလားလို့၊ မိန့်တို့က စောပြန်မယ်တဲ့ဟ”

ကံသာ ပြောပြီး သူနှင့်အတူယှဉ်၍ စိုက်ခင်းထဲ ဝင်လိုက်လာသည်။

ကြည့်ရတာ ဖွေးသူနှင့် ကံသာမှာ အတော်ရင်းနှီးပုံရ၏။ ဒါကလည်း အိမ်နီးချင်း မဟုတ်ပါလားလေ။

မောင်နှမရင်းချာပမာ တရင်းတနီး ကျွမ်းကျွမ်း ဝင်ဝင် ဆက်ဆံနေကြတာကို သူ နားလည်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲတွင် ခလိုမလားကြီး ဖြစ်လာမိသည်က အမှန်။ ဒါကိုလည်း သူ သဘောပေါက်သည်။

သူ ... သဝန်တို့နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟုတ်ဟုတ်သေးတော့သည့် အဖြစ်ဟုလည်း ကျိတ်၍ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြုံးချင်သည်။ ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးလာသည့် သူနှစ်ယောက်ကို ယခုမှ ရောက်လာသည့် ကိုယ်က မနာလိုချေဆိုတဲ ဖြစ်နေရသည်ကိုက မလွန်ပေဘူးလားလေ။

ဖွေးသူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူငယ်နှစ်ဦးစားထဲ
သူ ဖြစ်ချင်လာရတာကိုလည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပြန်၍ သဘော
နေမိပြန်သည်။

“တကယ့်ကို ချစ်နေမိပါလား ဖွေးသူရယ်”

ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းမိရသည် အထိပါ။

“အစ်ကို လာလေ၊ အဘ ဘုရားသွား ဥပုသ်ယူတယ်”

ဖွေးသူ ခေါင်းလေး မော့ပြောလာတော့ သူ
ညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကို သိပြီးပြီ။ ကိုကံသာရဲ့ အမေ ပြောပြတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ကဲ ... ဖွေးသူ၊ ဒါဖြင့် ငါ ခိုက်ခင်းဘက် သွားချေဦး
ကိုမင်းထက် သွားဦးမယ်ခင်ဗျ၊ အိမ်လည်း ဝင်လည်း
ဗျ”

ဟု ပြောဆို နှုတ်ဆက်ပြီး ကံသာ ထွက်သွား
နေခြင်းကြောင့် မျက်နှာလေး နီဥဥ ဖြစ်နေပါသည့် ဖွေးသူ၏
နှာလေးကို သူ ရပ်လျက် ငုံ့မိုးကြည့်မိသည်။

“ဟိုအစ်ကိုရော ... ကိုမျိုးနိုင် ဆိုတာလေ”

သူအင်္ကျီအိတ်ကပ်တွင်းမှ စီးကရက်ဘူးကို
သည်။ သားရေရှာကင် အပါးစားလေးကို သင်္ကြန်ရေ ခံနိုင်
သူ ဝတ်ခဲ့တာမို့ ဂျာကင်အတွင်းအိတ်ထဲမှာ ပါလာသည့် စီးက
ဘူးလေးက ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရှိနေ၏။

သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သည်။

“မျိုးနိုင် အိပ်ကျွန်ရစ်တယ်လေ၊ နှိုးတော့လည်း အ
မက်နေတာနဲ့ စိတ်မရှည်တော့တာမို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်

သူတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြောပြီး စီးကရက်ကို မီးညှိ
သည်။

“လာ ... အစ်ကို၊ ဟိုသစ်ပင်ရိပ်လေးမှာ အေးတယ်”

ထနောင်းပင်အောက်မှာ အတူထိုင်မိကြတော့ သူ
သူ့ကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။

ပုဆိုးစကို ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားရာမှ ဖွေးသူ
လိုက်ကာ ပုဆိုးစနှင့်ပင် အပူသက်သာအောင် ယပ်ခပ်သလို
ဝတ်ပုတ် ရိုက်ခါနေ၏။

သူ သားရေရှာကင် အပါးစားလေးကို ချွတ်သည်။

“ဖွေးသူ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

သူမေးတော့ ဖွေးသူ မော့ကြည့်သည်။

ထူတန်းနေသော မျက်ခုံးတန်းအောက်မှ ကြည်စင်
သော မျက်နှာဝန်းလေးမှာ ပြာလဲ့သော မျက်သားကြည်ကြည်
ခိုင်ထင်။ ပို၍ တောက်ပနက်မှောင်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သူ
နှာဝန်းလေးတွေကို ငေးခနဲ ကြည့်မိပါ၏။ တကယ့်ကို ပင်
ရှာပါလျက် အလှတရားများက ညှိုးမှိန်သော အပြင်အဆင်များ
အပင် ဝင့်ကြွားလွန်းနေပါသည့် အဖြစ်။

“ဖွေးသူ အိမ်ကပဲစားလာခဲ့တယ် အစ်ကို”

ဟု ပြောပြီး ဖွေးသူ ခေတ္တ စဉ်းစားသလိုလေး ဖြစ်
သည်။

စိုက်ခင်းအထိ လိုက်လာပြီးမှ စိုက်ခင်းထဲမှာ ရှိနေ
အပင်တွေအကြောင်း ဘာမျှ ယခုတိုင် မေးမလာသည့်သူ
အကြည့် အကဲခတ်သည်။

“ကိုယ် ဖွေးသူကို ... မနက်ဖြန် ဒီက ကိုယ်တို့ခဏပြန်ဦးမယ် ဆိုတာ လာပြောတာ”

လိုရင်းကို သူ စတင်ပြောတော့ ဖွေးသူ သူ့ကို ကြည့် လာသည်။

“ဪ ... အစ်ကိုတို့ ပြန်တော့မှာကိုး၊ ဖွေးသူဖြင့် ချက် ချင်းကြီး သိရတာဆိုတော့ လက်ဆောင်တောင်မှ မပေးလိုက် ရဘူး အစ်ကိုရယ် ...”

တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပုံလေးနှင့် ပြောတော့ သူ ပြုံး၍ကြည့်ရင်း ...

“ဆိုပါဦး၊ ဖွေး သူက အစ်ကိုကို ဘာများ လက်ဆောင် ပေး မလိုတဲ့လဲ ...”

ဟု ချစ်စနိုးလေး မေးမိသွားရသည်။ ညှိုးရိပ်သစ် သွားသော ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို မြင်တော့ မေးမိတာ မှာဆို ဆိုတာကို ချက်ချင်း နားလည်သွားရပါပြီ။

“မလှောင်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဖွေးသူတို့က နှမ်းပါးစေ့ ယွန်းသည်ပစ္စည်း ငယ်ငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အမှတ် တရအဖြစ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု အသံတိမ်လေးနှင့် ဖွေးသူ ပြောရှာတော့ ရင်ထဲ တွင် မကောင်းနိုင်။

ဖွေးသူ၏ လက်လေးကို သူ ထွေးဆုပ်လိုက်ချင်သည် ဒါပေမဲ့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ခေါင်းယမ်းပြုလျက် ...

“မဟုတ်တာ ... ဒီသဘောနဲ့ ကိုယ် ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က ခင်လို့ ပြောမိတာပါ”

ပြောပြီး သူ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်သည်။

နားပြင်ထက်မှ နုနုသော ဆံနုယဉ်လေးများထက် ဘာ တင်နေသည့် ချွေးစလေးတွေကို သူ တို့သုတ်ပေးလိုက်ချင် သည်။ ပစ်ပန်း ဆင်းရဲရှာပါသည့် ချစ်ရသူလေးကို သူ့ရင်ခွင်ကျယ် ဘာ ထားရ ချွေးသိပ် အပန်းဖြေနေချင်သည်။

“ဖွေးသူ ... အစ်ကို တစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်၊ အဲဒါကို ပြော ချင်လို့ ဒီနေရာထိ ကိုယ် လိုက်လာတာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အစ်ကို ခဏပြန်မယ်၊ အစ်ကို ပြောတဲ့ စကားထဲမှာပါတယ် နော် ... ဖွေးသူ သတိထားမိရဲ့လား၊ ခဏ ပြန်မယ်ဆိုတာ လေ၊ သဘောက မကြာမလင့်ခင်မှာပဲ ပြန်လာဦးမယ်၊ ပြန် ရောက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

သူ မေးတော့ ဖွေးသူ မဖြေနိုင်။ တကယ်လည်း မပြောတတ်ရှာ။ တကယ့် အရိုးခံ ချစ်စရာ မူရာလေးနှင့် မော့ကြည့် နေရာတာမို့ သူ ပို၍ အချစ်တိုးလာရပါပြီ။

“အစ်ကို ပြောမယ် ဖွေးသူ ... ဒီစကားဟာ အလေးအနက် ပြောတဲ့စကား ဆိုတာလည်း ယုံကြည်စေချင်တယ်၊ အမှန် အတိုင်းပဲ ဖွေးသူကို အသိပေးချင်တာတွေလဲ ရှိတယ်”

သူ ပြောပြီး ခေတ္တစကားကိုတန့်လျက် ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိရပါပြီ။

ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေး ချာသွားတာကို မြင်တော့ သူ့မျက်ဝန်းရိပ်မှ ယုတ်ဖြာ ယိုမိတ်လာပါသည်။ မြတ်နိုးခြင်းဆို သော နွေးထွေးအကြည့်များကို ဖွေးသူ မြင်တွေ့ နားလည်သွားချေ ပြီလားဟု သူ မျှော်လင့်လိုက်ချင်သည်။



“ကိုယ်ဟာ ချမ်းသာတယ် ပွေးသူ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြို့ကျယ်ကြီးနဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာများနဲ့ ပြီးတော့ ... အင်္ဂလိပ်စာဌာနက နည်းပြဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှိနေတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါ အမှန်အတိုင်း အသိပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ကိုယ် ပြောပြတာ။ ဒါတွေကို ပွေးသူ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပွေးသူ သိသင့်သလိုတယ်လို့ မှတ်ယူထားတာတွေကိုတော့ ကိုယ် ပြောပြချင်တယ်လေ”

ပွေးသူ၏ ခေါင်းလေး မော့လာသည်။ တည်တံ့နိုင်ကျည်သော ရုပ်သွင်၊ လေးနက် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်တတ်ပုံရသော အကျင့်စရိုက်များဖြင့် ရှိနေပါသည့် လူတစ်ယောက်ထံမှ ပြောကြားလာချေတော့မည့် စကားများကို ပွေးသူ ရိပ်စားမိလာသလိုလို ရှိလာပါပြီ။

တစ်ဆက်တည်း ခံစားလာရသည်က ချောက်ချားမှု။ ဟုတ်သည်။ ချောက်ချားမှု။

“ဒါ ... ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကတ်ပါ။ ကြည့်ပါ ပွေးသူ၊ ကိုယ်ဟာ လူလိမ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကိုတော့ ယုံကြည်ပါ မိန်းကလေးရယ်”

သူ ပေးလာသည့် ကတ်လေးကို ပွေးသူ ယူမကြည့်။ ခေါင်းလေး ငုံ့သွားတော့ သူ ပွေးသူ၏ မေးဖျားလေးကို ပင့်မော့လိုက်မိရပါပြီ။

“ပွေးသူ”

စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်း၍ တိုးလှိုက်ပါသည့် ခေါ်သံ၊ ရင်တွေ အဆမတန် ခုန်နေတာကို သူ သိနေသည်။ နှလုံးသား ရင်အုံတွင်းမှ ခုန်ပေါက်လာတော့မည့် အလား သူ ခံစားနေရသည်။

မျက်လွှာလေး အတင်းချ၍ ခေါင်းငုံ့ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် မိန်းကလေး၏ မေးဖျားလေးကို ပင့်ထားမိသော သူ့လက်တိုင်းလေးကို ပြန်၍ ရုပ်ပေးလိုက်မိပြန်သည်။

“ကိုယ် ... မင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ ပွေးသူ”

တိုးညင်ပေမဲ့ ပြတ်သားသော စကား၊ အပြီးတိုင် ဖြတ်ထားသူ တစ်ယောက်၏ စကား။

သူ ပွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ညှိနေမိသည်။

သူ့စကားကြောင့် ထင်ဟပ်လာမည့် အရိပ်များစွာကို သူ၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ သူ သိမြင်နိုင်စွမ်းဖို့ မမှိတ်မသုန် ခိုက်ကြည့်နေမိရပါပြီတည်း။

ပထမ ပွေးသူ၏ မျက်နှာလေး ဖြူကျသွားသည်။ ထိုမယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာ သူ့ကို ပျော့တော့ အားငယ်နေသော မိန်းကလေးများဖြင့် အံ့သြ မှင်တက်စွာ မော့ကြည့်လာရှာသည်။

နောက် ... ချောက်ချောက်ချားချား ခေါင်းလေးယမ်းလွှက် ...

“အို ... မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ... မဟုတ်ဘူး၊ ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း”

ဟု ဗလုံးဗထွေး ငြင်းဆန်လိုက်ရင်းမှ ခေါင်းလေး ချောင်းကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လူးလှိမ့်စီးကျလာတာ မြင်



တော့ သူ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားနိုင်တော့။ ပွေးသူ၏ ကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့ယူလိုက်ရင်း ...

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ ပွေးသူ ... ဟင် ... ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်းပါ”

သူ သနားရလွန်း၍ အသံဝင် မမှန်ချင်တော့၊ တုန့်အင်းအက် ဖြစ်လာရပြီ။

“ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ပွေးသူကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အဲဒါကို ယုံပါ၊ ယုံလိုက်ပါ ပွေးသူရယ် နော်”

သူ့အသံက ပျောင်းပျောင်းဖျူဖျူ အသံ။ နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် ကလေးတစ်ယောက်ကို ချောမောရှင်းပြနေသည့် အသံလည်း ပါနေသည်။

သနားရလွန်းသူလေးအပေါ် ကြင်နာရပါသည့် လေးသံတွေကလည်း နွေးထွေးစွာ ပါလာနေသည်။

“အို ... ပွေးသူကို လွှတ်ပါ၊ မဟုတ်တာ၊ ပွေးသူကို ဘာလို့ ဒီစကားတွေ လာပြောရတာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ပွေးသူအစ်ကိုကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ဖုန်းလေးဖြင့် ကုန်းရုန်း သုတ်ပစ်ရင်း ပွေးသူ ခေါင်းလေးယမ်းလျက် ပြောတော့သူ ရင်ထဲမှာ နှင်ခနဲ ခံစားရသည်။

သူ ... အတန်ကြာ ပွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို လေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နောက် ... ပွေးသူ၏ ပခုံးလေးထက်မှ သူ့လက်တွေကို ဖြန်ရပ်သည့် ထနောင်းပင်၏ ပင်စည်ကိုမီလျက် သူ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေမိပါ၏။

“ပွေးသူ ဘာကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မယုံတာလား၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို မယုံတာလား၊ ဒါကို ကိုယ် နားလည်တယ်၊ ကိုယ့်ကို ပွေးသူ တွေတာမှ မကြာသေးဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သက်သေပြနိုင်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကတိကို ကြည့်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ... ကိုယ့်ဌာနက အကြီးအကဲ တစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ် တစ်ခေါက် ဒီကို ထိပ်လာမယ်၊ အဘဆီမှာ မိသား ဘသားပီပီ လာရောက်တောင်းရမ်းမယ်၊ တရားရုံးမှာ တရားဝင် လက်ထပ်မယ်၊ ပွေးသူနဲ့ အဘကိုလဲ ကိုယ့်အိမ်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ တစ်သက်တာလုံး ပေါင်းဖက်မယ် ဆိုတာကိုလည်း ဘုရားမှာ သစ္စာ ဆိုဦးမယ်”

သူ တစ်လုံးချင်း နားဝင်အောင် ပြောသည်။ ပွေးသူ၏ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အားငယ်စိတ်များ၊ မယုံရဲသည့်စိတ်များကို သူ ဖြေပျောက်ပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရပါ၏။ ကလေး တစ်ယောက်ကို စိတ်လက်ရှည်စွာ ရှင်းပြသလို သူ ရှင်းပြသည်။

“ကိုယ် ပွေးသူကို သိပ်ချစ်တယ် ပွေးသူ၊ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာ၊ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ပွေးသူကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သွားခဲ့တာ၊ ပွေးသူ ယုံစေချင်တယ်”

ပွေးသူ၏ ရွှန်းကော့သော မျက်တောင်များ ဝိုင်းရံခရပါသည့် မျက်နှာကဝန်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို မော့ကြည့်လာတော့ သူ လေးလေးနက်နက် ပြောပြမိရပါ၏။

“ယုံပါ ပွေးသူ၊ ကိုယ် တကယ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောတာပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ခဏပြန်မယ် ဆိုတာလေ၊ ဒါက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်



မွေးသူကို လက်ထပ်သွားမယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ မွေးသူရယ်”

သူ တကယ့်ကို အလေးအနက် ပြောနေခြင်း ဆိုတာကို မွေးသူ နားလည်လာပုံရသည်။ ထိုအခါကျမှ မွေးသူ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များ တန့်ဆည်မရအောင် တအိအိ ပြိုကျလာကြပါချေ၏။ ထိုအခါမှ တကယ့်ကို ခံစားစားလေး မျက်ရည်သွန်ကျလာတာ မြင်ရတော့ သူ ရင်ထဲမှာ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရသည်။

“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်၊ မွေးသူကိုမှ လက်ထပ်ချင်သတဲ့လားရှင်၊ မွေးသူကို လက်ထပ်ရင် ဘယ်အထိ အစ်ကို ရင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုတာ မသိနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား”

မချီတင်ကလေး မေးလာရှာသည့် မွေးသူ၏ လက်လေးကို သူ အသာအယာ ထွေးဆုပ်ယူသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မွေးသူ ပြောတဲ့ ဘုရားကျွန် ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်လာတယ်၊ ဘာအတွက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာတွေကို ကိုယ် သိပြီပဲ၊ ဘုရားကျွန် ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ သိနေပြီးပြီပဲ၊ လူတွေရဲ့ မဆင်ခြင်ဘဲ နှိမ်ထားချင်ကြတဲ့ အနှိမ်ခံလူသားတွေရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားရမယ့် ကြေကွဲမှုတွေကို အစ်ကိုတို့က မေ့ထားလိုက်ကြရမယ်တဲ့လား၊ အဲဒီခံစားမှုတွေကို အစ်ကိုတို့က ဘယ်လိုနားလည်ပေးကြရမှာတဲ့လဲ၊ သူတို့ဟာ လူတွေပါ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မွေးသူ၊ အဲဒါကို သိနေရက်နဲ့ ဘာလို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဆက်ပြီး ဖြစ်နေကြရမှာတဲ့လဲ၊ ဘာလို့ နားမလည်ချင်အောင် ခေါင်းမာနေကြရမှာတဲ့လဲ”

သူ့အသံတွေက တိုးညင်သည်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားပြောရတာမှီလည်း တုန်ခါနေသည်။ မွေးသူ၏ ဆံစလေးများကို သူ သပ်ပေးနေမိသည်။ တကယ့်ကို ကြင်ကြင်နာနာဖြင့်ပါ။

ချစ်ရသူလေး၏ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ညှိုးသိမ်သော ခံစားမှုများကို သူ နားလည်သည်။ သဘောပေါက်သည်။ ထိုအတူ ရင်၌လည်း ပေးကုမြတ်နိုးစိတ် ဖြစ်တည်ရပါသည် မွေးသူငယ်။

“မွေးသူ၊ ဟိုးမှာရှိနေတဲ့ ရွှေစည်းခုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုပြမယ်၊ နားထောင်နော်၊ ဘုရားတပည့်တော်သည် မွေးသူအား အမှန်တကယ် မြတ်နိုးလျက် ဘဝဖော် အဖြစ်လဲ လက်ထပ်လိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ပါသည် ဘုရား၊ ဤမှန်သော သဘာဝကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်၏ မေတ္တာအား မွေးသူသည် နားလည်သဘောပေါက်လျက် တပည့်တော်၏ လက်ထပ်ခွင့်ပန်ခြင်းအား လက်ခံသည့် ဘဝကို ပေးသနားပါ ဘုရား၊ လက်ထပ်ရသော ဘဝကိုလဲ ပိုင်ဆိုင်ရလိုပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား”

မွေးသူ၏ မျက်နှာလေးတွင် ယုံကြည်အားကိုးရိပ်က ထင်းထင်းပပ ပေါ်လာရပါပြီ။

မယုံမှတ်နိုင်လွန်းစွာ ရှိနေရပါသည့် လက်ရှိအခြေအနေကြောင့်လည်း မွေးသူ၏ လက်လေးတွေက တုန်ယင်စွာ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာကြသည်။

နောက် မွေးသူ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ ပူနွေးသော မျက်ရည်စက်သည် သူ့ လက်ဖမိုးထက်သို့ တပေါက်ပေါက် ကျလာကြပါချေသည်တည်း။

“အစ်ကိုရယ်”

သူ ပွေးသူ၏ ခေါင်းလေးကို လက်ဖြင့် ဖေးကိုင်
ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးမှာ ဖေးမှို မှေးကပ်ထားလိုက်မိလျက် မေးဖျားဖြူ
အုန်းဆီနဲ့ သင်းပျံ့နေသော ဆံနွယ်လေးများကို ဖိကပ်ထားလိုက်
မိပါ၏။

“မောင်လေ ... ပွေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ ပွေးရယ်”

သူ ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိလျက် ဆံနွယ်လေးများ
ကို ငုံ့မှို နှိပ်နှိပ်လိုက်မိပါ၏။

ဘယ်သောအခါမျှ မမုန်းရက်နိုင်ပါ ပွေးသူ။

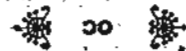
ချစ်ခြင်းများစွာသည် သွေးကြောမျှင်အနှံ့ စီးကြွ
လျက် နှလုံးအိမ်ဝယ် ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေပါသည်။
ပွေးသူ။

ဪ ... ငါသည် သင်၏ဘဝတွင် မစွဲမစွာ
ကောင်းသော အစိတ်အပိုင်း အဖြစ် မရပ်တည်လို။ အရေးပါသော
အလုံးစုံ ပိုင်စိုးသော ဘဝကိုသာ ရလိုပါ၏ ပွေးသူငယ်။

သင်၏ နှလုံးသား။

သင်၏ အားကိုးမှု။

သင်၏ ယုံကြည်မြတ်နိုးမှုများကို ပိုင်စိုးသော
တစ်ယောက်အဖြစ် ထာဝရ ငါသည် ရပ်တည်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။
ပွေးသူငယ်။



“မင်း တကယ့်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့”

မေးလာသည့် မေးခွန်းကို သူ ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။
ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေသည့် သူ့ကို မျိုးနိုင် စိတ်လက်မော
စွာ ကြည့်နေတာကိုလည်း သူ သိသည်။

“ငါ ပွေးသူ့ကို တစ်ခုပဲ ညာခဲ့တာ ရှိတယ်။ အဲဒီနေ့က
ပွေးသူက မေးတယ်။ မိဘတွေနဲ့ ဘာလို့ လာတောင်းမယ်
လို့ မပြောတာလဲတဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါ သူမေးရမယ့် မေး
ခွန်းပဲ”

တုရင်တောင်တန်းဆီမှ တုရင်တောင်စွယ်တော်ဘုရား
ကို သူ လှမ်းမျှော် ဖူးမြင်နေရပြီ။ မနက်ခပ်စောစောပင် ဟိုတယ်
မှ သူတို့နှစ်ယောက် ကားနှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်လေ ...

ကားပေါ်ရောက်မှ ပွေးသူတို့ သူ လက်ထပ်တော့မည့်
ကိစ္စကို မျိုးနိုင်အား အံတံအကျ ပြောသည်။ ဤကိစ္စသည် ပြောင်း
လဲရန် အကြောင်းမရှိတော့တာကိုလည်း သူ ပြောပြသည်။

ပထမပိုင်းတော့ မျိုးနိုင် မယုံချင်။ လက်တလော
ကြီး ဆုံးဖြတ်ပစ်တာကိုလည်း အံ့သြပုံရသည်။

နံနက်ဦးစ နေခြည်သည် ပြင်းပြသော အပူရှိန်
မပေးသေး။ ထန်းတောကြီးများက တစ်မျှော်ကြီး ရှိရှိနေတတ်ပါ။
လမ်းဘေးဝဲယာ တစ်လျှောက်တွင် မြင့်မားသော ထန်းပင်ကြီး
နှင့် ထန်းပင်ပေါက်လေးများ ရှိနေတတ်သည့် ထန်းတောကြီး
က အဆက်မပြတ်သလောက်ကို တွေ့နေရချေသည်လေ။

တောင်သူများကလည်း စိုက်ခင်းများဆီသို့ နံနက်
ပိုင်းမှာ သွားနေကြပြီ။ ပုဆိုးတိုတို ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းလျှာ
နေကြပါသော တောင်သူများကို မပြတ်သလောက် လမ်း
လျှောက်မှာ တွေ့နေရချေသည်ပါပဲ။

ဪ ... အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်သလောက်
ပါသည့် လူများပါ။

“အန်တီထားတို့က ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်
ဆိုတာကို မင်း သိတယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ရှိုက်ဖွာပြီး သူ တည်
ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြေသည်။

“သိတယ် မျိုးနိုင်၊ ဒါကြောင့်လဲ ပွေးသူ မေးခဲ့တဲ့
ကို ငါ ဖြေခဲ့တယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ အသက်အ
ကြီးနေကြတာမို့ ခရီးထွက်နိုင်တော့တဲ့ သူတွေ မဟုတ်
တော့ဘူးလို့ ဖြေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အမိအဘအ
ထားပြီး ငါ့ရဲ့ ဆရာသမားကိုပဲ ခေါ်ခဲ့မယ်၊ ကြောင်
စကား ပြောမယ်ဆိုတာကို ပြောခဲ့တယ်လေ ...”

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို မင်းက သွားခေါ်

တား၍ ရတော့မှာ မဟုတ် ဆိုတာကို မျိုးနိုင် ကြာ
ပိုသဘာပေါက်လာလေ ဖြစ်ဖြစ်နေရပြီ။

အန်တီထားဟု မျိုးနိုင် ခေါ်ရပါသည့် ဒေါ်ထားထား
ဆံကတော့ အလိုတူ အလိုပါ မြှောက်ပင့်ပေးသမားဟု ကင်ပွန်း
ခံချေဦးတော့မှာကိုလည်း မျိုးနိုင် သဘောပေါက်ထားနှင့်ပြီ။

“မင်းရဲ့မီးက ငါ့ကိုပါ ကူးမှာ သေချာတယ်ကွာ”

ဟု ခေါင်းကို စိတ်လက်ညစ်စွာ လက်ဖြင့် ပွရှုပ်ပစ်
သည်တော့ သူ ပြီးသည်။

“အဲဒီ မီးကို ငါ ငြိမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပေါ့ မျိုးနိုင်၊
တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ငြိမ်းဖို့ ငါ ကြိုးစားတာ မအောင်မြင်ရင်တော့
ပွေးသူရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး မြပုဏ္ဏမာက ငါ ထွက်သွားမှာပဲ”

သူ တကယ့်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောခြင်းပါ။

“မေမေတို့ သဘောမတူနိုင်တာကိုလဲ ငါ သိတယ်၊ ဒါကြောင့်
မို့ ငါနဲ့ ပွေးသူ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
လောလောဆယ် ငါ အသိမပေးနိုင်သေးဘူး မျိုးနိုင်၊ အချိန်
ကြာလာလေ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မေမေ သိသွားနိုင်ဖို့ အခွင့်
အရေးတွေ ပိုလာလေပဲဖြစ်မှာ၊ ဌာနလိပ်စာနဲ့ ပွေးသူက
စာရေးလာတယ်ပဲထား၊ မေမေ သဘောတူတဲ့ နှင်းက ဌာန
မှာ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါကလဲ အန္တရာယ်ပဲ”

မျိုးနိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။ နှင်း ဆိုတာ အဘယ်မျှ
နီးထက်ကို သဘောကျနေတာ မျိုးနိုင် အသိပဲလေ။ တက္ကသိုလ်
စိတ်စာဌာနမှ နည်းပြမို့လည်း နှင်းကို သားဖြစ်သူနှင့် ဒေါ်ထား
ဆက်ကလည်း သဘောတူထားသည်။ နှင်း၏မိဘများကလည်း
အသိပဲလေ။



“ဒီတော့ ... ဒီအန္တရာယ်တွေ ဝင်မလာနိုင်ဖို့ ဆိုတာ
 ဖွဲ့သူကို ဘယ်သူကမှ မသိလိုက်နိုင်ခင်မှာ ငါ လက်
 နိုင်ဖို့ လိုတယ်။ လက်ထပ်ပြီးသွားတော့လဲ သူတို့ ဘာ
 နှိပ်ကြတော့မှာလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖွဲ့သူဟာ ငါ့ဇနီး ဖြစ်
 ပြီလေ။ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့အတွက် ငါ အမြန်ဆုံး ရှိန်
 ပြန်တာ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို မပြန်ဘူး။ ငါ့အစ်ကိုကြီးလို့
 လက်ထောက်ကထိတာ ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကို သွား
 တန်းပြီး ဖွဲ့သူထံ သွားမှာ။ အဲဒီအချိန်ဆို သင်္ကြန်
 ရက်လည်း ပြီးပြီ။ ဟိုရောက်တာနဲ့ စကားကမ်း၊ တစ်
 လက်ထပ်မယ်၊ တရားရုံးမှာ မင်းလည်း သက်သေလို
 ပေး ...”

မျိုးနိုင် ခေါင်းကုတ်ပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ အခြေအနေထက် ငါ့အခြေအနေက ပိုဆိုးနိုင်
 ကွာ။ မင်း လက်ထပ်လိုက်တာထက် မင်းကို သက်သေ
 လုပ်ပေးတဲ့ ငါ့ကိုများ ပိုမနေမလား မင်းထက်ရှား
 ပေးတယ် ထင်တော့မှာ”

သူ ခပ်အေးအေးပဲ ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ ... ရတယ်။ ဒါဖြင့်လည်း သက်သေ
 ချင် မလုပ်နဲ့လေ။ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မျိုးနိုင် ခမျာ ထိုအခါကျတော့လည်း

ရှာ

“ဘယ် ... မဟုတ်စရာ မင်းကလဲ။ ငါ့ သက်သေလုပ်
 အန်တီထား ဆူမှာကိုသာ ပြောတာပါ။ အဆင်မပြေ
 ပါကွာ”

ရေမရှိတော့သော မရောင်ရဲ ချောင်းကို ကားလေးက
 ဖြတ်မောင်းလာပြီ။ သဲတွေပဲ လမ်းမှာ ရှိနေသည်။

သစ်ပင်တွေက အရိပ်မြိုင်မြိုင်နှင့် လမ်းဘေးဝဲယာ
 တစ်လျှောက်မှာ ရှိနေကြပါ၏။ သိပ်ရိပ်အောက်မှာ ထန်းရွက်နှင့်
 ရက်ထားသည့် ဘူးလေးများဖြင့် ထန်းလျက်မဲတွေ ထည့်ရောင်းတာ၊
 ဆီးသီးနှင့် ဆီးသီးခြောက်တွေ ချရောင်းတာကိုလည်း တွေ့ရ
 သည်။

ရေအိုးစင်လေးကလည်း ရေညှိစိမ်း တက်နေသော
 ရေအိုးလေးနှင့် ရှိလင့်နေ၏။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်ကွာ။ မင်း စိတ်မဆိုးနဲ့။ မင်း
 ဖွဲ့သူကို တွေ့တာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာက သိပ်
 မြန်လွန်းနေတယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်တာက မြန်
 လွန်းမနေဘူးလား။ ဖွဲ့သူကရော ဘယ်လို အဖြေပေးထား
 သလဲ”

သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြောသည်။ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး
 သည့် ကိစ္စတစ်ခုကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေသည့် သူတစ်
 ယောက်၏ အသွင်။ အပြောင်းအလဲ မရှိတော့အောင် ဆုံးဖြတ်ထား
 သည့် သူတစ်ယောက်၏ အသွင်။

“သူက ငါ့စကားကို ယုံလဲ ယုံချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မယုံရဲ
 ဘူး။ မယုံရဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တကယ်
 လာတောင်းရမ်းမှာ သေချာတဲ့ အခါမှာပဲ သူ ပြောတော့မယ်
 တဲ့။ သဘောက တကယ်ကို နောက် တစ်ခေါက် အဲဒီကို
 စကားကမ်းဖို့ လူကြီးသူမနဲ့ ရောက်လာမှ ပြေမယ်ဆို ပြော
 တဲ့သဘောပဲ”

သည်။ မျိုးနိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖွေးသူ ဘက်က မှန်

“စောစောက မင်း မေးတယ်၊ ဖွေးသူကို လက်ထပ် ဆုံးဖြတ်တာ မြန်လွန်းတယ် ဆိုတာလေ၊ အချစ် ဆိုတာ ခံစားရတဲ့ ကိစ္စမှာ အချိန်ဆိုတာနဲ့မှ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားလို့ ရသလား၊ တို့တောင်းတဲ့ ကာလလေး တစ်ခု မြင်မြင်ချင်းမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အမြတ်နိုးသွားလို့ မရဘူးလို့ ကန့်သတ်ထားလို့ ရမှာလား၊ ကာလကြာညောင်းစွာ သိထားကြသူတွေမှ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြရတော့မလား၊ အဲဒီလို လူတွေမှပဲ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် ရှိရမယ်တဲ့လား”

သူ ... ပျတ်ခနဲ မျိုးနိုင်ကို ကြည့်သည်။ အကြည့်ထဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

မူပိုင်ဟန်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြောသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အချစ်တွေနှင့် ပတ်သက်၍တော့ သူ ဆာချာပြောပြနိုင်သည်လေ။

“အကြည့်လေး တစ်ကြည့်နဲ့ ချစ်မိသွားနိုင်အောင် အချစ် ဆိုတာ နှလုံးသားကို စိုးမိုးနိုင်စွမ်းတယ် မျိုးနိုင်၊ အချစ်ဆိုတာကို ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ ဖြည့်ပြောမယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာမှာ ဆင်းရဲချမ်းသာတာဟာ ဘာမှသိပ်ပြီး အရေးတကြီးကိစ္စ ဖြစ်မနေဘူးလို့ ငါ ခံယူတယ်၊ ဒါက ငါ ခံယူတယ်လို့ ပြောတာနော်၊ ဒီအပိုင်းမှာကျတော့ မင်းနဲ့ တူချင်မှ တူမယ်၊ မေမေ ခံယူချက်နဲ့လဲ တူချင်မှ တူမယ်၊ ငါခံစားရတဲ့ ငါ့အချစ်အတွက် ငါ့မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်

လေ၊ ငါ့ချစ်သူဟာ ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အချစ်ကို အဲဒီဆင်းရဲခြင်း ဆိုတာက မရပ်သိမ်းပစ်လိုက် နိုင်ဘူး”

သူ့အသံမှာ ပြတ်သားရိပ်သည် ပါလာပြီ။

“ဖွေးသူဟာ ငါ့ရင်မှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ တန်ခိုးရှင် မိန်းကလေးပဲ၊ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဘဝကို ငါ နားလည်တယ်၊ သူတို့ကို ငါ နားလည်နေတယ် မျိုးနိုင်”

သူ့အသံတွေမှာ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရသည့် လေတွေ ပါလာသည်။

တကယ်လည်း ညှိုးပျော့အားငယ်စွာ နေတတ်ရှာပါသည်။ ဖွေးသူကို နားလည်သည်။ စာနာသည်။

“အေး ... အချိန်ကြာညောင်းအောင် တွေ့ကြ သိကြပြီးမှ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို လေ့လာပြီးမှ အားလုံး တွက်ချက်ပြီးမှ ချစ်ရမယ့် ချစ်သူဆိုရင်တော့ ငါ ရွေးရမှာ နှင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ ငါ့နှလုံးသားက ရွေးချယ်တဲ့ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အရှိန်ဩဇာ၊ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် တွက်ချက်ပြီးမှ ရလာတဲ့ အချစ်မို့၊ အဲဒီ အချစ်ဟာ အမိန့်တော်ခံ အချစ်မျိုးလို့ ငါ ထင်တယ်၊ အမိန့်ပေးလို့ မရတဲ့ နှလုံးသားကို အမိန့်ပေးပြီး ချစ်ခိုင်းတဲ့ အချစ်တစ်ခုဟာ ဘယ်လို ရေရှည်မှာ ခိုင်မြဲနိုင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မျိုးနိုင် ဘာမျှဝင်မပြောတော့။ စီးကရက် တစ်လိပ် ခိုထုတ်၍ မျိုးနိုင် ရှိုက်ဖွာရင်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်သည်။

“ငါဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ အချစ်ရေးကို ဘယ်တုန်းကမှ ဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ခဲ့ဘူး၊ မဝေဖန်ခဲ့ဘူး၊ ဝင်ပြီးလည်း မဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ သိမ်မွေ့နူးညံ့တယ် ဆိုတာ ငါ သိထားသလို အင်အား ပြင်းထန်တယ် ဆိုတာလည်း ငါ နားလည်ထားတယ်”

ကားကတော့ ပုံမှန်ပြေးနေဆဲ။

ရွာစဉ်အချို့သည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

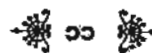
“သူတစ်ပါးရဲ့ အချစ်ရေးမှာ ငါ ဝင်မပါသလို ငါ့အချစ်မှာလဲ လွတ်လပ်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ငါ တစ်ယောက်ပေးတယ်၊ ငါ ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ငါ လက်ထပ်မယ်၊ ငါ့အရိပ်မှာ ထားမယ်၊ အကာအကွယ် ပေးစရာ လာရင် ကာကွယ်မယ်၊ နှစ်သိမ့် ပျောင်းပျံ့စရာရှိရင် ပျောင်းပျံ့မယ်၊ အေးငြိမ်းချမ်းသာထားမယ်”

သင်္ကြန် အတက်နေ့မို့ ချာတိတ်လေးတွေ၏ ပက်သမျှ ရေတွေ စိုတစ်လှည့် ခြောက်တစ်ခါ ဖြစ်နေသည်။

ခကျာက်ပန်းတောင်းသို့ပင် ဝင်တော့မည်ပဲလေ။

“ငါဟာ အချစ်ကို အရူးအမူး ကိုးကွယ်နေတဲ့ လူ့စားမျိုး မဟုတ်ဘူး မျိုးနိုင်၊ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားပြီး ကိုးကွယ်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် မျိုးနိုင်၊ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တယ်”

မှန်သော သစ္စာစကား ဆိုတာကို သူ့နှလုံးသားက သိနေသည်ပဲလေ။



“အဘက ဘာပြောလဲ ပွေးသူ ...”

ရွှေစည်းခုံစေတီ၏ အရှေ့ဘက် စောင်းတန်းသွယ်မှာ သူနှင့် ပွေးသူ ယှဉ်တွဲထိုင်လျက် ရှိပါ၏။

ဧရာဟိုတယ်တွင် ကိုကြီးကောင်းမြတ်နှင့် မျိုးနိုင်တို့ နေခဲ့၏။

ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပွေးသူထံ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ အရင်တွေ့သည်။ မျိုးနိုင်နှင့် ကိုကြီးကောင်းမြတ်ဟိုတယ်မှပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရွာလေးကို သူ ကားဖြင့်ရောက်တော့ အဘကို အိမ်ထဲမှာ အသင့်တွေ့ရသည်။

ပွေးသူက အကျိုးအကြောင်းတော့ ပြောထားနှင့်ဟန်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခွန်းမျှ အဘ ပြောမလာ။

ပွေးသူကို ရွှေစည်းခုံသို့ ခေတ္တဘုရားပူး ခေါ်သွားလိုကြောင်း ခွင့်ပန်တော့လည်း ခေါင်းညိတ် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

တစ်ခုတော့ သူ သိနေသည်။ ယခုလို တကယ်တမ်း ပြန်လာတာ မြင်ရတာမို့ အဘ အံ့သြဟန် တူသည်။ ဒါပေမဲ့

အဘေ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေစဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ထားသည် ဆိုတာတော့ သူ မမှန်းဆတတ်။ အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည့် အခါမျက်နှာရိပ်မှ ဘာခံစားမှုကိုမျှ သူ ဖမ်းမဆုပ်နိုင်။

ရွှေစည်းခုံစေတီအနီးရှိ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ကာရပ်ကာ ပွေးသူနှင့် စောင်းတန်းသွယ်လေးမှာ ယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း မေးလာတော့ ပွေးသူ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပွေးသူ၏ မျက်ဝန်းတွေ ခွန်းလဲနေတာကို သူ မြင်၏။

နောက် ကြည့်နူးရိပ်ကိုလည်း မြင်သည်။

“အဘကို ပွေးသူ ကြိုတင်ပြောပြထားမိတယ် အစ်ကို့အစ်ကို ခိုက်ခင်းတွေဆိုမှာ လာပြောတဲ့ ကိစ္စကိုလေ၊ အကယ်၍ ပထမတော့ အစ်ကို့ကို ဆုံသြနေတယ်၊ ဒါမမဲ အတော့ ကောင်းသည် ဆိုးသည် မပြောဘူး အစ်ကို၊ တစ်ခုကို စဉ်းစားနေသလို ငြိမ်နေတယ်၊ နောက်မှ အေးလေ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ သမီးရယ်လို့ပဲ ပြောတယ်”

ပွေးသူ၏ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်နက်နက်မှာ မှောင်လေးများက စောင်းတန်းထက်မှာ ထိုင်နေသည့် ပွေးသူ၏ ရင်ခွင်ဆီမှ လျော့ကျပြေဆင်းလျက် ပေါင်တံလေးထက်မှာ ခွေစိုက်တင်နေ၏။

“အစ်ကို့မိဘများက အသက်ကြီးနေလို့ ခရီးမထွက်လာနိုင်တာမို့ အစ်ကို့ အလုပ်ဌာနက လူကြီးကိုပဲ ခေါ်လာပြီး စကားကမ်း လက်ထပ်မယ်လို့ အစ်ကို ပြောတာကိုယ် ဒီတိုင်းပဲ ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်တယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုကကယ် လာမယ်လို့ မထင်ဘူးလို့တော့ တစ်ခွန်း ပြောတယ်”

သူ ပွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကိုပဲ တစ်မိမိကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်နေမိသည်။

ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးအလား လှပအမျိုးဆစ် ပြေလွန်းစွာ ထိုင်နေပါသည့် မိန်းကလေး။

တည်ကြည်သည်နှင့် အမျှ ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံချောညက်ပါသည့် သူ၏ မြတ်နိုးရိပ်လေး။

သည်းပျားတိုင်မျှ မြတ်နိုးရာ ချစ်ရာ၊ စွဲလမ်းရပါသည့် မိန်းကလေး။

ဤမိန်းကလေးနှင့် သူ မကြာမလင့်မီမှာ လက်ထပ် ဖြစ်ဖို့ သူ မျှော်လင့်ထားသည်လေ။

“ကိုယ် မေးချင်တယ် ပွေးသူ၊ ကိုယ့်ကို ပွေးသူ နားလည်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် ပွေးသူကို လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပန်တယ်၊ ပွေးသူ ယုံကြည် လက်ခံဖို့လဲ ကိုယ်မျှော်လင့်ချင်တယ် ပွေးသူ၊ အဲဒီကိစ္စမှာ ပွေးသူ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားမလဲ၊ ကိုယ် အဲဒါကို သိချင်တယ်”

ပွေးသူ ခေါင်းလေး ငုံ့ကျသွားတာ မြင်၏။ ဆံနွယ်လေးများ သိမ်းကျစ်ထားရာ နောက်ပါးမှာ ရှိလင့်နေသည့် ဝါဝင်းပြေစင်းသော လည်ကုပ်သား နုနုလေးသည် အရေးအကြောင်းမရှိ လုံးဝန်းလှပလွန်းပါဘိ။

နားသယ်စပ်ရှိ ဆံနုစိမ်းစိမ်းလေးများသည် ရှိန်းမြမြနှင့် နုနုစွာ ရှိနေကြချေသည်။

အရေးအကြောင်း မထင်သော နဖူးပြင်လေးထက်မှာ ဆံနုယဉ်လေးများသာ ခွေစွဲစွာ ရှိကြချေသည်လေ။ ငေးတိုက်တွေ့မြင်နေရသည့် ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ထက်မှ မှဲ့နက်လေးသည်

တကယ့် အရည်အသွေး လုံနေသော ပုလဲနက်လေးတစ်လုံး ပါးပြင် ထက်တွင် တင်ထားသည့်နယ်ပါ။

ရွန်းကော့သော မျက်တောင်ရှည်ကြီးများကို စင်းချ ငြိမ်သက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာပုံလေးကိုက အချစ်ဖို စရာ။

“ပြောလေ ... ဖွေးသူ၊ ကိုယ့်မေတ္တာကို ယုံတယ် မဟုတ်လား ဟင် ...”

သူ့အသံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားရိပ်သည် သိသာစွာ ပါလာ နေကြပြီ။ ဖွေးသူ၏ လက်လေးကို သူ ထွေးဆုပ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မလုပ်။

“အစ်ကို့ မိဘတွေက ဖွေးသူနဲ့ သဘောတူကြရဲ့လားဟင်”

သူ တစ်ချက် ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ နောက် ... ချက် ချင်း ပြီးသည်။ ဤစကားကိုတော့ သူ လိမ်၍ ဖြေရချေဦးတော့ မည်။ ဟန်ဆောင်သော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုရခြင်းသည် မလွယ်ကူ မှန်း တကယ်တမ်းကျတော့ သူ နားလည်လာရသည်။

“သူတို့ရဲ့သားကို လွတ်လပ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးထားကြပါ တယ် ဖွေးသူ၊ ကိုယ် ဖွေးသူကို လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စမှာလဲ သဘောတူကြပါတယ်”

ဖွေးသူ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ နောက်တော့ သက် ပြင်းလေး ရှိုက်ချလိုက်ရင်း ...

“ဖွေးသူဟာ ဘာလဲ ဆိုတာကိုရော သူတို့ သိကြလားဟင်”

မေးမြန်းသံ တိုးသဲ့သဲ့လေးသည် သူ့နှလုံးအိမ်တွင်း သို့ နာနာကျင်ကျင် ထိုးဖောက် တိုးဝင်လာသည့်နယ်ပါ။

“ဖွေးသူ”

သူ့အသံတွင်း အင်အားပြည့်သော အားတစ်ခု ပါလာ သည်သို့ ရှိ၏။

“ကိုယ် ပြောမယ် ... ကိုယ် ဖွေးသူကို ချစ်တယ်၊ လက် ထပ်ဖို့လည်း မျှော်လင့်ထားတယ်၊ အခု ကိုယ့် ဌာနက လက်ထောက်ကထိကလဲဖြစ်၊ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လိုလဲ ဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီ၊ အကျိုးအကြောင်း ဖွေးသူ အဘက် ပြောပြထားစေချင်တယ်”

သူ ပြောနေသမျှသည် တကယ့်ကို လေးလေးနက် နက်ပါ။ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို မဖြစ်မနေ စီမံ ဆောင်ရွက်နေသူ တစ်ဦး၏ ပြတ်သားသော ရုပ်သွင်ကို ဖွေးသူ မြင်နေရသည်လေ။

“ပြီးတော့ ... ဒီအချိန်မှာ ဖွေးသူ ဆီက အဖြေတစ်ခုကို ကိုယ် ကြားချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ်ဟာ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ လူးလာဆန်ခတ် ပုဂံနဲ့ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်နဲ့ ပုဂံ ကို သွားလာခဲ့ရတယ်၊ ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကိုလဲ ခေါ်လာ ခဲ့ရတယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေလဲ အများကြီး ရင်ထဲမှာ ထား နေရတယ်၊ အဲဒါ ဖွေးသူဆီက စကားတစ်ခွန်းကို မျှော်လင့် နေလို့ပဲ ဖွေးသူ၊ ဖွေးသူ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေ စကားကို ကိုယ် မကြားရသေးဘူး၊ အဲဒီ အဖြေကို ကိုယ် သိပ်ကြားချင်နေတယ် ဖွေးသူ”

သူ့အသံတွေမှာ မျှော်လင့်ခြင်း ဆိုသည့် အရိပ်များ ပါနေသည်။ အသံက လှိုက်ခါနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကို သူ မဖုံးကွယ်သာ။

“ဖွေးသူ ...”



သူ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။

“ကိုယ် ... ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့တာ၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်ကို အဖြေတစ်ခု ပေးပါလား ဖွေးသူ၊ ဖွေးသူ ကိုယ့်မေတ္တာကို ယုံကြည်အောင် တကယ် မြတ်နိုး လက်ထပ်ဖို့လဲ ရွယ်ကိုးတယ် ဆိုတာလဲ သိအောင် ကိုယ့်မေတ္တာ အတိမ်အနက်ကိုလဲ နားလည်သဘောပေါက်အောင် အားလုံး သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီ ... ဖွေးသူ”

ဖွေးသူ ခေါင်းလေး ငုံ့ချထားမိသည်။

အစ်ကိုရယ် ...”

ဖွေးသူ ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ ရှင် ...”

တကယ်တော့ ဖွေးသူလေ ... အစ်ကို့ စကားတွေကို မယုံမရဲနဲ့ ရှိခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။ ဖွေးသူလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အစ်ကို တကယ်ပဲ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်နော် ...”

ခုအချိန်မှာ အစ်ကို့ဆရာသမားကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပြီးပြီ။ တကယ်လဲ ဖွေးသူကို လာရောက် တောင်းရမ်းတော့မယ်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဖွေးသူ အစ်ကို့မေတ္တာကို မယုံမရဲ မရှိရက်တော့ပါဘူးရှင်။

ဘယ်သောအခါမျှ မယုံမရဲ မရှိရက်နိုင်တော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ...”

ဖွေးသူ အစ်ကို့သိက္ခာ၊ အစ်ကို့အချစ်၊ အစ်ကို့ရဲ့ပြတ်သားတဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေကို ဘယ်လိုမှ မသိသယောင် လုပ်နိုင်စွမ်း တော့မှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဖွေးသူလေ အစ်ကို့မေတ္တာကို အားကိုးခြင်းကြီးစွာနဲ့ လက်ခံပါတယ်ရှင်။ ကြည့်စမ်းပါဦး အစ်ကိုရယ် ...”

ဖွေးသူရဲ့ မျက်နှာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေတဲ့ အစ်ကို့ မျက်ဝန်းတွေကို မော့ကြည့် တွေ့မြင်နေရပြီ။

ဖွေးသူရဲ့ ရင်ထဲက အချစ်ကို အစ်ကို ဘယ်လောက်ထိ တမ်းတမ်းမက်မက် မျှော်လင့်ထားတယ်၊ လိုလားနေတယ်၊ မြတ်နိုး ပိုင်ဆိုင်လိုတယ် ဆိုတာ ဖွေးသူ နားလည်လာရတယ်။

ဖွေးသူ အစ်ကို့ မျက်ဝန်းတွေကို မော့ကြည့်နေမိပြီ။

နောက် ... အစ်ကို့ကို ပြုံးပြလိုက်မိပြီ။ အစ်ကို့ ပခုံးလေးပေါ် ဖွေးသူလေ တစ်သက်လုံး မှီနဲ့ အားကိုးလိုက်ပါတော့မယ် အစ်ကိုရယ် ...”

ဖွေးသူရဲ့ မျက်နှာလေးကို တစိုက်မတ်မတ် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖွေးသူရဲ့ ရင်ထဲက အဖြေကို နားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အစ်ကိုဟာ ဖွေးသူရဲ့ အဖြေကို မျက်ဝန်းတွေမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ ခြေ ... ပြုံးရိပ်ပြေးနေတဲ့ ဖွေးသူရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးမှာရော တွေ့သွားပြီ ထင်ပါရလေရဲ့ကွယ် ...”

အစ်ကို့ လက်တွေဟာ ဖွေးသူရဲ့ ပခုံးလေးပေါ် ခုတ်ခြည်း တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်လာကြတယ်။

“ဖွေးသူ ... အစ်ကို့ကို ချစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်ပါလား၊ ကြားချင်လွန်းလို့ပါကွယ်”

ဆိုတဲ့ စကားကို အစ်ကို ထပ်ပြောမလာတော့ဘူး

အော် ...

“မောင် ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖွေးသူရယ်”

ဆိုတဲ့ စကားကို စိတ်လှုပ်ရှားရိပ်တွေ မီးနေတဲ့ ဆွသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြောလာတာကို ဖွေးသူ ကြားလိုက်ရတယ်။



ဖွေးသူရဲ... နားထဲမှာ အေးမြချမ်းငြိမ်းလိုက်တာ။

မောင်... တံလား အစ်ကိုရယ်...။

ဖွေးသူရဲ... ဘဝမှာ အားကိုးမရှိရာ ခင်ပွန်းသည် အဖြစ် ရပ်တည်သွားတော့မယ် ဆိုတဲ့ မောင်ရယ်...။

ဖွေးသူလေ... ခေါင်းလေး ငဲ့ချလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့လောက်အောင် ကြွေကျလာ ကြတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်လိုက်မိတယ်။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်၊ မမျှော်လင့်ရဲလောက် အောင်-ဖွေးသူကို မြတ်နိုးချစ်ကြင်ရှာတဲ့ မောင့်ကို ဖွေးသူ ချစ်လိုက် ရတာ။

ရင်ထဲမှာ ချစ်နေလိုက်မိရတာ မောင်ရယ်...။



“အေးလေ... အဘမှာ ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သမီးလေး ကိုယ်တိုင်ကလဲ မောင်ရင် အပေါ်မှာ မေတ္တာမျှ နေတယ်ဆိုတာ အဘ သိတယ်။ အဓိကက သမီးကို စိတ် ချမ်းသာစေချင်တာလဲ အဘမှာ ဆန္ဒရှိတယ်”

အိမ်လေးက အဘ၏အသံမှအပ ဓာတ်ဆိတ် နေ သည်။ သူ တရုတ်သေပင် နားထောင်နေပါ။ အဘက ရေနေကြမ်း ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ တစ်ကျိက် သောက်သည်။ ပြီး... ရှေ့တွင် ရှိကျိုးစွာ ထိုင်နေသည့် သူ့ကို ကြည့်၏။

“အဘတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်မင်းထက် အားလုံးကို သိ ထားပြီးပြီ။ အဘတို့ဟာ ဆင်းရဲတယ်။ ဘုရားကျွန်ဖြစ်တယ်။ နားမလည်တဲ့ သူတွေက ဘုရားကျွန် ဆိုတာကို ဒွန်းစဏ္ဍား အဖြစ် မြင်ကြတယ်။ မြင်မြတ်တဲ့ ဝတ္ထုရားများကို ဆောင် ရွက်ကြသူတွေလို့ မမြင်ကြဘူး။ ဒါကို မောင်မင်းထက်ပဲ သိထားတာပဲ။ ဒီကြားထဲက သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ကိစ္စ ခွင့်ပန်လာတယ် ဆိုတော့ကား တော်ရုံမေတ္တာနဲ့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အဘ နားလည်တယ်”



အဘက ပြောပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“တကယ်တော့ ငှက်တိုင်းဟာ အတောင်ပံတွေနဲ့ ပျံသန်းကြတာချင်း တူတူပါပဲ။ သဘာဝတရားအရ ညကျမှ ပျံသန်းတတ်တဲ့ တစ်တီတူးဆိုတဲ့ငှက်ကို မကောင်းဆိုးဝါးငှက်လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ လသာတဲ့ညများမှာ သာယာလွန်းတဲ့ ညပေါ်မှာ ကြည်နူးပြီး ဟစ်ကြွေးတတ်ရှာတဲ့ တစ်တီတူးငှက်ရဲ့ အသံကိုတောင်မှ လူတွေက မကျေမနပ် မြည်တွန်တောက်တီးချင်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်တီတူးငှက်လေးရဲ့ တစ်တီတူးလို့ ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့မြည်ကြွေးသွားသံများ ကြားလိုက်ရရင်ပဲ သေတော့မလောက် မလိုမလား ဖြစ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ကွယ် ... အဲဒီငှက်လေး အဲဒီညမှာ သူတို့အိမ်လေးမှာ အော်သွားတဲ့အတွက် သူတို့အိမ်မှာ ဘာမကောင်းမှုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။”

အဘ ရေဇူးကြမ်းခွက်ကို ပြန်ချသည်။

“နောက်နေ့တွေမှာလဲ ဘာမကောင်းကံမျိုးကိုမှ မကြုံကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာက အခွဲရှိနေကြတယ်လေ။ တစ်တီတူးငှက်လေးရဲ့ အော်သံဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကို ခေါ်လာတဲ့အသံလို့ အရိုးခွဲနေကြတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ဘာမှ မကောင်းကံတွေ ဖြစ်မလာတာကိုကျတော့ အာရုံမစိုက်ကြဘူး။ ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီး တစ်တီတူး ဆိုတာနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးငှက် ဆိုပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။”

အဘ ခေါင်းညိတ်ညိတ်နုနု ပြုံးသည်။

“တစ်တီတူး ဆိုတဲ့ မျိုးဆက်သွေးအတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ ငှက်ဘဝမှာ အဲဒီလို ဖြစ်တာဟာ အပြစ်လား၊ အပြစ်ရှိသလား။

လသာတဲ့ညမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေတဲ့ လရောင်ကို ကြည့်နူးခဲ့ရာတဲ့ တစ်တီတူး ဆိုတဲ့ ငှက်လေးဟာ ငှက်သဘာဝ သာယာမြည်ကြွေးခွင့် မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။”

အဘ၏ အသံက ပြတ်သားလာသည်။ မျက်ဝန်းသည် ဆက်တောက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ လူတွေက သူ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးငှက်လို့ သတ်မှတ်တာကိုလဲ တစ်တီတူး ဆိုတဲ့ ငှက်လေးကတော့ နားမလည်ဘူး။ ဂရုစိုက်ဖို့ဆိုတာက ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်တော့မလဲ။ သူ ကိုယ်တိုင်ကမှ သူ့ကို လူတွေက အဲဒီလို သတ်မှတ်ထားတာကိုမှ မသိနိုင်ဘဲကုန်။ အဲဒီတော့ သူ သဘာဝအရ ညမှာ သူဟာ ပျံသန်းမြဲ ပျံသန်းမှာပဲ။ လသာတဲ့ညမှာ ကြည်နူးရွှင်ပျံ့ မြည်ကြွေးမြဲ မြည်ကြွေးမှာပဲ။ သူဟာ ငှက်ဖြစ်တယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့မှာ သောကငြိမ်းနေမြဲ ငြိမ်းနေမှာပဲ။ အင်း ... မငြိမ်းနိုင်တာက လူတွေ၊ တစ်တီတူး အော်သံကြားတိုင်း ရင်ထဲမှာ မလိုမလားဖြစ်ရ၊ စိတ်ညစ်ရ ... မဟုတ်ဘူးလား။”

အဘ ပြောပြီး ရယ်ချသည်။ သူ တဖြည်းဖြည်း ဆော့ပေါက်လာသည်။ အဘက လူတွေ၏ မနောဓာတ်ကို ပြက်ဆပ်ပြုနေခြင်းပါလားလေ။

“အဓိကက လူ့စိတ်ပဲကွ”

ပြောပြီး အဘ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“အခု မောင်မင်းထက်က အဘဆီမှာ ခွင့်ပန်တယ်။ သူ့ကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့။ ဆရာသမားကိုလဲ ခေါ်လာတယ်လို့ ပြောတယ်။ တကယ်ကို လာရောက်တောင်းရန်တော့မယ်

ဆိုတာလဲ သမီးကတစ်ဆင့် အသိပေးထားတယ်။ တရားမှ မှာပဲ လက်ထပ်မယ်။ ပြီးတော့ အဘကိုရော သမီးကိုရော ခေါ်သွားမယ်”

သူ ... ဘာမျှ ဝင့်မပြော။

အဘ ပြောမည့် စကားကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ နှိုးနှိုး ကျိုးကျိုး နားထောင်သည့်။

“တစ်ခုရှိတယ် မောင်မင်းထက်၊ စောစောက အဘ ပြောတဲ့ အထဲမှာ ဓါးပြီးပြီး လူတွေမှာ အစွဲဆိုတာ ရှိတယ်။ အခြေ အမြစ် မရှိမှန်း သိပေမယ့် အဲဒီအစွဲကို အစဉ်အဆက် ဆုပ် ကိုင်ထားကြတယ်။ စောစောက တစ်တီတူးငှက် မြည်သံလို ဆိုပါတော့၊ ယုတ္တိမရှိတာ၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိတာ ဘာမှအခြေ အမြစ် မရှိတာ၊ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားကြဘဲ သူတို့ ထင်ချင် သလို ထင်တတ်ကြတဲ့ သဘော ...”

အဘ သမီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ နောက်

သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ငှက်ကလေး တစ်ကောင် အပေါ်မှာ နားလည်မှု မပေးနိုင် ကြတဲ့ အဲဒီလို လူတွေရဲ့ အစွဲတစ်ခုဟာ မပျောက်ပျက်ပစ် နိုင်ကြရင် အဘတို့လို လူတွေအပေါ်မှာ အရိုးစွဲနေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲက အစွဲကို မောင်မင်းထက် ကြာရှည် ရင် ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား၊ ခံနိုင်စွမ်း ရှိနိုင်ပါ့မလား၊ ဥပမာ မောင်မင်းထက်ရဲ့ ပညာတတ် အသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ ဝေဖန် လာမယ့် စကားကို ခံနိုင်ရည် ရှိနိုင်ပါ့မလား”

သူ အဘကို ကြည့်သည်။ နောက် တရိတသေပဲ ဖြေ

သည်။

“သူတို့ဟာ ပညာတတ်တွေပဲ အဘ၊ ကျွန်တော် နားလည် သလို သူတို့လည်း နားလည်ကြရမှာပေါ့”

အဘ ရယ်သည်။

“ပညာတတ်၊ ဟုတ်လား ... မောင်မင်းထက်၊ ဖြစ်ရလေ ကွယ်၊ ပညာတတ်တွေ ကန်းတဲ့အခါကျမှ တကယ့်ကို မမြင်နိုင်အောင် ကန်းကြတာကွယ်၊ မျက်စိနဲ့ မြင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကန်းနေတယ်လေ၊ အဘတို့ ဘုရားကျွန် ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ အဲဒီ ပညာတတ်တွေက ပိုသိရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီသမိုင်းကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စာအုပ် တွေထဲမှာ ရေးသား ရှင်းပြထားတာတွေ ရှိနေတာပဲ မရဘူး၊ သူတို့ အစွဲထဲမှာ အဘတို့ကို နှိမ်ချဆက်ဆံဖို့လောက်ပဲ သိ ကြတယ်၊ ဒါ ... ပညာတတ် အများစုရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အစွဲပဲ၊ အဘတို့ လက်နဲ့ထိတာကို မစားချင်ကြဘူး၊ အဘ တို့နဲ့ မဆက်ဆံချင်ကြဘူး၊ မပတ်သက်ချင်ကြဘူး”

အဘ အသံက မာကျော ပြတ်တောင်းလာသည်။

မျက်ဝန်းဝယ် လက်ခောက်သော အရောင်များကို သူ မြင်နေရ၏။ လောကကြီးကို သရော်လှောင်ပြောင်သော အရိပ်များကို မျက်ဝန်း နှင့် နှုတ်ခမ်း၏အပြားမှာ သူ မြင်နေရသည်သို့ ရှိလာ၏။

“အဘ ပြောမယ် မောင်မင်းထက်၊ အဘသမီးကို မြတ်နိုး လို့ လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့အတွက် အဘ ကျေးဇူးတင် တယ်၊ အဘတို့ကို နားလည်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူး ထယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ မင်းတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဟာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း တစ်ခုဟည်းနဲ့ တည်ဆောက်လို့ မရသေးဘူး၊ ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့



ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်စွမ်း ရှိနိုင်မှ လုံလောက်မယ်၊ ပြည့်စုံမယ်၊ အဲဒါကို သေချာစဉ်းစားစေချင်တယ်၊ အေး ... မဖြစ်နိုင်ဘူး လို့များ နားလည် သဘောပေါက်သွားရင် ဘာမှ အားနာ စရာ မလိုဘူး၊ သမီးကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ပျက်သိမ်းနိုင် တယ် မောင်မင်းထက် ...”

သူ ခေါင်းယမ်းတော့ အဘ အတန်ကြာ သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ဒါကလည်း အဘ ရှင်းရှင်း ပြောထားတာပါ၊ သမီးကိုယ် ဌ်က မေတ္တာရှိနေတယ်ဆိုတာ အဘ နားလည်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် အဘ ငြင်းရမှာ ခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘ စိုးရိမ် တာက လက်ထပ်ပြီးမှ ကာလကြာရှည် ကြိုကြိုက်ရမယ်၊ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ အဲဒီ ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိတော့တဲ့ အခါမှာ ခံစားရမဲ့ ကိစ္စ ကို အဘ စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘ ရှင်းရှင်း ပြောထား တာ”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ ရင်ထဲတွင် အဘကို နားလည် လျက် သနားနေမိရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။

“အဘ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ၊ ကျွန်တော် အားလုံးကို ရင် ဆိုင်နိုင်ပါတယ်၊ အမှန်တရားကို သိထားတဲ့သူ တစ်ယောက် ဟာ မှားယွင်းတွေ့မြင်နေကြတဲ့ သူတွေကို အရှုံးပေးဖို့ မလို ပါဘူး အဘ၊ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ညံ့လွန်းလို့ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ကန်းနေတဲ့ ပညာတတ်တွေထဲမှာ မပါ ပါဘူး အဘ၊ ညံ့တဲ့လူ တစ်ယောက်အဖြစ်လဲ အယ်တော့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ အဘကို ကျွန်တော် ခွင့်ပန်ပါရအေ။

ဖွေးသူကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော့် ဆရာလဲဖြစ်၊ အစ်ကိုကြီးလိုလဲ ဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးကောင်းမြတ် ကို ခေါ်လာပါရစေ”

သူ မော့ကြည့်တော့ အဘ၏ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေတာမြင်၏။ နောက် ... သမီး လုပ်သူ တို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်တာကိုလည်း မြင်၏။

ပခင်ထဲမှ ခွင့်ပြုချက်မှ ရနိုင်ပါဦးတော့မလားဟု စိုးရိမ်ရိပ်ကဲလျက် သနားဖွယ် မော့ကြည့်နေပါသည့် သမီး၏ ချက်နာကို အတန်ကြာ အဘ ကြည့်သည်။

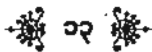
နောက် ... သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မောင်မင်းထက်ရဲ့ ကတိနဲ့ သစ္စာကို အဘ ယုံကြည်လိုက်ပါမယ်၊ မောင်မင်းထက်ပေးတဲ့ ကတိနဲ့သစ္စာ ကို တည်မြဲနိုင်လိမ့်မယ်လို့လဲ အဘ ယုံကြည်ထားလိုက်ချင် တယ်၊ လူတစ်ယောက် တန်ဖိုးဟာ အဲဒီ ကတိသစ္စာတည် မြဲခြင်း အပေါ်မှာ တည်တယ် ဆိုတာကိုလည်း နားလည် ထားစေချင်တယ်ကွယ်”

ပြောပြီး အဘ အသာအယာပင် ခြံထဲသို့ ဆင်းသွား ပါ၏။

ထနောင်းရိပ်ဆီမှ ချိုးကူးသံလေးသည် လွမ်းစဖွယ် ပေါ်လာပါ၏။





“မင်းထက်က ကျွန်တော့် ညီငယ်လေး တစ်ယောက်ဆိုလေ မမှားပါဘူး အဘ၊ သူ ... အဘရဲ့သမီးကို မေတ္တာရှိလွန်းလို့ လိုက်တောင်းပေးပါလို့ လာပူဆာတယ်လေ၊ အကြောင်ကိစ္စ ဖြစ်မြောက်ဖို့လဲ ကျွန်တော် ဆန္ဒရှိတာ အမှန်ပါလို့ ကြီးမိဘ အရာမှာ ကျွန်တော် စုလို လာရောက်တောင်းရမ်းတဲ့ ကိစ္စမှာ နောင်အခါတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် ရှိနေမှာပါ။ မင်းထက် ဘက်က တစ်ခုခု အမှားအယွင်းတွေတာနဲ့ သူ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ အခါမှာလဲ ကျွန်တော် မှာပါ။ ဖွေးသူကိုလဲ ညီမလေးလို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်မှာပါ။ ဒါ ... ကျွန်တော့် ဝတ္တရားပါ။ ဒီမင်္ဂလာ ကိစ္စကို ကျွန်တော့်ဘက်က စကားကမ်းခဲ တောင်းရမ်းစေခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်မှာ နောင်မှာလဲ ဒီတာဝန်ဟာ မိဘအရာမှာ ကျွန်တော် နေရမယ် ဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်”

အဘကတော့ ခေါင်းပဲ ညိတ်သည်။

ကိုကြီးကောင်းမြတ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကတိအတိုင်း လုပ်ဆောင်မည် ဆိုတာ သူ နားလည်ထားပါသည်။

ရန်ကုန်မှာ ဖွေးသူကို တောင်းရမ်းပေးဖို့ သူ ပူဆာ ဆုန်းကတည်းက ဆိုအပိုင်းကို ကိုကြီး ကောင်းမြတ်က အပြတ် ပြောထားပြီးသားပါ။

“မင်းမိဘကတော့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါ နားလည်ထားတယ်၊ မင်းလဲ နားလည်ထားတယ်၊ အေး ... ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူလူချင်း အဆင့်အတန်း ခွဲတာမျိုးကို စက်ဆုပ်တဲ့ကောင်မျိုး ဆိုတော့ မင်းကိစ္စကို ငါ လိုက်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမိဘအိမ်မှာ ဖွေးသူ ဒုက္ခရောက်နေတယ်လို့များ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ငါကြားရင် မင်းကို အသေအကြေ ငါ့ကိုယ်တိုင် လာထိုးမှာကွ”

ဟု ပြောထားပြီးသား။

“ဒါ ... အဘတို့ လိုအပ်တဲ့ နေရာမှာသုံးဖို့ ငွေတစ်သောင်းပါ၊ အဘ အတွက်ရော ဖွေးသူ အတွက်ရော အဝတ်အစားတွေ မင်းထက် ဝယ်လာပြီးသားပါ၊ အဘအတွက်ကတော့ ဟိုကနေပြီးတော့ သူပဲ ကိုယ်လုံးကိုမှန်းပြီး အင်္ကျီချုပ်ပြီးသား ဝယ်ခဲ့တာပါ၊ ဖွေးသူကတော့ အင်္ကျီကို စက်ဆိုင်မှာပဲ ဒီမှာ ချုပ်ပေါ့”

သူ တရိုတသေ ပေးတော့ အဘလက်ကို ယမ်းသည်။ ဆက်ကာသည်။

“မလိုပါဘူး သားရယ်”

သား ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို အဘ သုံးခဲ့ပါပြီ အည်း။

“တော်သင့်ရုံ ဝတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ သားရယ်၊ ရှိတဲ့ အဝတ်နဲ့ပဲ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းအောင် ဝတ်သွားပါမယ်ကွယ်”



ပြောပြီး အဘ ပြီးသည်။

မွေးသူ အတွက် ဝယ်လာသော အင်္ကျီစုံ၊ ကြိုးကြိုးချိတ် ထဘီနှင့် ခြုံပဝါပန်းရောင်လေးကို အဘ ပြီး၍ကြည့်သည်။ နောက် သူ့ကို ကြည့်၏။

“ဒီလို ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ဖို့ သွားတဲ့အခါမှာ၊ ဘာလို့ လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပုံစံမျိုး မျက်စိကို လှည့်စားသွားချင်ရတာလဲကွယ် ...”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်ကြီး ခံစားလိုက်ရသည် ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။

ဪ ...အဘသည် အဘ၏သမီးကို လက်ထပ်စေသည့် မင်္ဂလာနေ့တွင်ပင် အရိုတရား အတိုင်းသာ သူ့ကို သိမြဲ နားလည်စေချင်သည့် အဖြစ်ပါတကား။

“ငွေကိုလည်း အဘ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ”

သူ ဤအကြိမ်တွင် ပျာပျာသလဲဖြင့် ...

“မဟုတ်သေးဘူး အဘ၊ ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပြုပါ အဘရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဒီရွာမှာ ကျင်းပချင်လို့ပါ၊ ဒီလိုကိစ္စရုံ ကျတော့လဲ ကျွန်တော်တို့လို ကလေးတွေက လုပ်တတ်တာတတ်ကြတာ မဟုတ်လို့ပါ၊ ဒါတော့ ခွင့်ပြုပါ အဘရယ်”

အဘ ခေတ္တ ငြိမ်နေသည်။ သမီးကို ငဲ့ကြည့်ထားလည်း ဘာမျှ ဝင်စွက်ဖက်မည့်ပုံ မပေါ်။ အဖေလုပ်သူ သဘောအတိုင်း နာခံမည့် အသွင်လေးပါ။

“သမီး ... မယ်စိမ်းကို ခေါ် ...”

ဟု ဆိုတော့ မွေး သူ့အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... မယ်စိမ်းနဲ့ အဲဒီ ချက်ပြုတ်ဖို့ကိစ္စ တိုင်ပင်လိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်သွားဖို့ကိစ္စ မနက်ပိုင်း လာခေါ်တဲ့ အခါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်စောစောပိုင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကိစ္စတော့ စီမံသင့်တယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ သဘောပါ။ မနက်စောစောကြီးပဲ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါမယ်”

မျိုးနိုင်ကတော့ ဘေးမှ နားထောင်သမား။

ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကတော့ အဘ စိတ်ရင်းသဘောထားကို သဘောကျနေပုံ ရသည်။ ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။ မျက်နှာလည်း ပြုံးနေသည်။

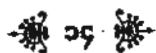
“အဘ ပြောချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ငွေကြေးကို အဘ မမက်မောဘူး၊ အဲဒါတွေဟာ အဘ အတွက်လဲ အရေးမကြီးဘူး၊ အဘရဲ့ သမီးလေးကို အမြဲသစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်ကွယ် ...”

ဟု အဘ လေးလေးနက်နက် ဆိုသည်။

ဘာကို အဘ စိုးရိမ်နေရှာမှန်း သူ နားလည်သည်။ “စိတ်ချပါ အဘ ...”

ဟု သူ တရိုတသေ ဖြေမိပါချေ၏။





သု ဖွေးသူကို မြတ်နိုးခြင်းများစွာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာဖြင့် ငဲ့ကြည့်မိရပါပြီ။

ဪ ... ဤမိန်းကလေးသည် သူ၏ဇနီးမယားဖြစ်ပါချေပြီတည်း။

သူ၏ ဘဝ။ သူ၏ အရိပ်။ သူ၏ မြတ်နိုး ချစ်ကြင်ရာ မိန်းကလေး။

ဤမိန်းကလေးနှင့် သူ ဘဝတစ်ခုကို တည်မြဲစွာကြချေပြီတကား။

အရိုးစင်းဆုံးသော ပြင်ဆင်မှုများနှင့် အလှဆုံး ဖြစ်နေသော ဖွေးသူ။

ဆံနွယ်ရှည်၊ ခက်ခက်ကြီးကြီးကို ကျစ်ချထားလျက် ပါးကွက်ကြားလေး ရိုးရိပ် ဖေးတင်ထားကာ ဆံတောက်ကွေးကွေးလေးနှင့် ရှိနေပါသည့် ဖွေးသူ။

မာစရိုက် ချည်ချောထည်လေးနှင့် အင်္ကျီချည်ထည် အဝါရောင်လေးကို ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားပါသည့် ဖွေးသူ။



တရားရုံးတွင် တရားသူကြီးရှေ့၌ ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်ရင်း လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုး နေရခိုက် ရ၍ထဲတွင် ကြည့်နိုးခြင်း ဆိုတာလည်း ခံစားနေရသည်။ ချစ်ရသူ မိန်းကလေးအပေါ် သနားရခြင်း ဆိုတာကိုလည်း ခံစားနေရသည်။

ကြည့်စမ်းပါလေ။ အဘယ်မျှ အပြင်အဆင် မှေးမှိန်ရှာသည့် အဖြစ်များလဲလေ။ ချည်ထည်အင်္ကျီ၊ မာစရိုက်ထဘီ။ ဤသည်ကား သတို့သမီး တစ်ယောက်၏ ဝတ်စုံတဲ့လားလေ။

ဒါပေမဲ့ အဘ၏ စိတ်ဓာတ်ကို သူ နားလည်နေသည်။ လေးစားခြင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။

သို့ပေမဲ့ သူ ချစ်သော ဖွေးသူလေးကို အလှပဆုံးသော အပြင်အဆင်လေးနှင့် သတို့သမီးလေး အဖြစ် သူ မြင်ချင်သည်ပေါ့။

ဤအတွက် သူ စိတ်မကောင်း။

အဘကလည်း ချည်ထည်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ပင်နီကြမ်းတိုက်ပုံ၊ ချည်ချောပုဆိုးကွက်စိပ် အညိုရောင်နှင့် သပ်ရပ်မှုအပြည့်ဖြင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဤထက်ကောင်းသော အဝတ်အစားကို ဝတ်သင့်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဝတ်ဖို့လည်း သူ စီစဉ်ဝယ်ခြင်း ခဲ့သည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဘက မဝတ်။ ရှိတာကိုပဲ ဝတ်သည်။

အားလုံးက ထိုသို့ ဝတ်ထားတော့ သူလည်း ချည်ချောပုဆိုးလေးနှင့် အဝတ်ထဲမှာရှိသည့် အကောင်းဆုံး ရုပ်အင်္ကျီလယ်ကတုံး အဖြူရောင်၊ တိုက်ပုံဖြူလေးကို ရှာကြံရွေးချယ်ပြီးမှ ဝတ်ဆင်လာရပါသည့် အဖြစ်။ ဒါမှ မဟုတ်လျှင် သတို့သားက အရမ်းကို ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ဖြစ်နေချေမည်လေ။



နံနက် စောစောပိုင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးသည်။
 နောက်တော့ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်သည်။ အသိ
 သက်သေများအဖြစ် ကိုကြီး ကောင်းမြတ်၊ မျိုးနိုင်၊ အဘနှင့်
 ကိုကံသာတို့ ဆောင်ရွက်ကြသည်လေ။

လင်ရိုဗာကားလေးမှာ သူကိုယ်တိုင်မောင်း၍ သူ့ဘေး
 မှာ ပွေးသူ။ ပွေးသူ ဘေးမှာ အဘ ထိုင်ကြသည်။

ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကတော့ တပြုံးပြုံးနှင့် နောက်
 ခန်းမှာ သွားထိုင်၏။

“အမေကတော့ သိပ်ဝမ်းသာနေတာဟ၊ ပွေးသူ တစ်ယောက်
 ကံကောင်းလိုက်တာလို့ ဘာမှ ပြောနေတာ”

နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း ကံသာခမျာ တကယ့်ကို
 ကြည့်နူး ကျေနပ်စွာ ပြောရှာခြင်းပါ။

တကယ်တော့ ပွေးသူလေးကို ကံသာ ရင်ထဲတွင်
 ကျိတ်၍ ဖြတ်နိုးနေမိခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ မဖွင့်ပြောဖြစ်ခဲ့။

နောက်ကျတော့လည်း ယခုလို ပညာတတ် လူချမ်း
 သာတစ်ယောက်နှင့် ပွေးသူ အိမ်ထောင်ကျရသည် ဆိုတော့ ပွေးသူ
 လေးဘဝ ပြည့်စုံပြီဟု ကျေနပ်ကြည်နူးခဲ့ရသည်ပါ။

ငယ်ကတည်းက သွားတူ စားတူ မောင်နှမရင်းချာ
 ပမာ တရင်းတနီးကြီး နေခဲ့သည်ပဲလေ။

လှေလေးနှင့် စိုက်ခင်းသို့ အတူသွားခဲ့တာတွေလည်း
 ရှိရှိနေတတ်ကြသည်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို ပွေးသူ ကောင်းစား
 တာကိုတော့ အရိုးခံ လူဖြောင့်ကြီး ကံသာ ခမျာ ကြည်နူးပေးရှာ
 ပါသည်။



ပွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို ငေးခနဲ ကြည့်နေမိပါ
 သည်။ အကြည့်တွေကို သူ မြင်လိုက်ရတော့ ကံသာ အပေါ်မှာ ထင်
 ခနဲ သူ့ တစ်ချက်ဖြစ်သည်။

ထို အကြည့်များတွင် ကြေကွဲရိပ်တစ်ခုကို သူ မြင်
 ရသည်ဟု ခံစားနားလည်နေမိသည်လေ။

“အို ... မတွေးကောင်းတာကွာ၊ သူတို့ခမျာ ဒီလောက် ခင်
 ကြရှာတာ”

ဟု ချက်ချင်း သူ တွေးသည်။

ကားလေးက ရွာလေးရှိ အဘတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီ။

အိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်မှာ မဏ္ဍပ်ထိုးထားသည်။ တစ်
 ရွာလုံးကျွတ် ကလေးတွေကအစ လူစုံတက်စုံ ရှိနေကြပြီ။

ကံသာ ဘယ်က ငှားလာသည် မသိ။ လောက်စပ်
 စာကြီးကလည်း မဏ္ဍပ်ထိပ်မှာ ရှိနေပြီ။ စက်ဆရာကလည်း
 တွဲတေးသိန်းတန်သီချင်းတွေ၊ မောင်မောင်ညွန့် သီချင်းတွေကို
 တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဖွင့်နေ၏။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ရွာမရောက်ခင် ကတည်းက
 သီချင်းသံကို ကြားခဲ့ရချေသည်ကိုး။

ကားပေါ်မှာ ဆင်းကြတော့ သတို့သားနှင့် သတို့
 သမီးကို ဝိုင်း၍ စကြ နောက်ကြနှင့် ပျော်နေကြသည်ပါ။

သူစိမ်းဧည့်သည် မရှိ။ တစ်ရွာလုံးကျွတ် ကိုယ့်ရွာ
 နှင့် ကိုယ်ပဲ ဖိတ်ကြ၊ စားကြသည့် ပွဲပါ။ အဘ၏ ဖိတ်ဆွေအချို့
 ငြင်းကပါနှင့် သိရိပစ္စယာ၊ ပုဂံတို့ဘက်မှ နည်းနည်းပါးပါး လာ
 ခြသည်။



မုန့်ဟင်းခါးကို အဝကျွေးခြင်းပါ။ အလှကျွေးခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ထမင်းလွတ် စားကြသည့်ပွဲ။

ဖြူစင်ရိုးသားသော မျက်နှာလေးတွေမှာ ကြည်နူးရိပ် တွေပဲ မြင်နေရသည်။

မင်္ဂလာဦးအဖြစ် စိတ်အေးချမ်းသာ ရောဟိုတယ်မှာ ပဲ တစ်ပတ်လောက်နေဖို့ သူ စီစဉ်ထားသည်။

ညနေဘက်တွင် လူကြီးသူမတို့ကို ကန်တော့ပြီးလျှင် ရောဟိုတယ်သို့ သွားဖို့ စီစဉ်ထားသည်လေ။

ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ဝတ်ပြုနေရပေမယ့် သူ သိသည့် သူများ မဟုတ်။ အားလုံးကို တဖြိုးဖြိုးနှင့်ပဲ နှုတ်ဆက်ရသည်။

သူ ဖွေးသူကိုကြည့်တော့ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ မတွေ့ရ။ အိမ်ပေါ်များ တက်သွားချေသည်လား။ ကိုကြီးကောင်းမြတ်လည်း သူ့နယ်ပယ်၊ ဘာမျှ မထူး၊ မသိကျွမ်းသူများကို ပြီးပြရ၊ ဧည့်ဝတ် ပြုရ၊ စကားဆိုရနှင့် အလုပ်ဖြစ်နေသည်။

မျိုးနိုင်ကတော့ ဆာရွှေလား မသိ၊ မုန့်ဟင်းခါး ဝင် အုပ်နေ၏။

သူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည်။

“အေးဟာ ... အမေနော့၊ ငါတို့ တစ်ရွာလုံးရော နင့်အတွက် ဝမ်းသာနေကြတာ၊ နင့် ရုပ်ရှည်လေးနဲ့ အဲဒီ ဆရာလေးနဲ့ ပဲ တန်ပါတယ်ဟာ။ အဲဒါ ငါလေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဒီ ဓာတ်စက်ဖိုးကို ငါ အကုန်ခံ လက်ဖွဲ့မလို့ စီစဉ်လိုက်တာ၊ ဒါက ငါ့လက်ရာ သနပ်ခါးလေး၊ သိမ်းထားနော်”

ယွန်းထည် သနပ်ခါးဘူးလေးကို ပေးနေသည့် ကသာ နှင့် ဖွေးသူကို ဧည့်ခန်းလေးမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖွေးသူက ...

“အစ်ကိုကသာရယ် ... ဓာတ်စက်ဖိုး အကုန်ခံရတာ ဆို တော့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက လျော့ကုန်မှာပေါ့၊ ဒီကုန်ကျ စရိတ်ကို အစ်ကိုပဲ တာဝန်ယူထားတာပါ”

“ချမ်းသာမုန်း သိပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့စေတနာကို နှင် သိရင် ငြင်းဖို့မကောင်းပါဘူး၊ နင့်အပေါ် ငါ ဘယ် လောက် သံယောဇဉ်ကြီးတယ် ဆိုတာ သိသားနဲ့ဟာ”

ပြောပြီး စိုက်ခနဲ ဖွေးသူကို ကြည့်လိုက်သည့် ကသာ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်စက် ဝေခနဲ သူ တွေ့လိုက်ရစဉ်နီက ရင်ထဲမှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်မိသည်။

“ဖွေးသူ ...”

သူ အသံပေးလိုက်တော့ ဆတ်ခနဲ ဖွေးသူ၏ခေါင်း လေး သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာ၏။ ကသာလည်း ထိုအခါမှ သူ့ဘက် တို့ ငဲ့ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုတို့က ညနေဘက် ခပ်စောစော ဟိုတယ်ကို သွား မှာဆိုတော့၊ ဒီလက်ဖွဲ့လေးကို မပေးဖြစ်လိုက်မှာ စိုးလို့ ဖွေးသူကို လိုက်ပေးတာ အစ်ကိုရဲ့”

ဟု ပြောလည်းပြော၊ ဆင်းလည်း ပြန်သွားသည့် ကသာကို ဖွေးသူ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

“ဖွေးသူ ခေါင်းထဲ ကိုက်လာလို့ အပေါ်ခဏ တက်ခဲ့တာ အစ်ကို”

ဖွေးသူ ရှင်းပြတော့ သူ ပြုံးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွေးသူကို သူ ယုံပါသည်လေ။

“ဆေးသောက်လိုက်ပါလားဟင် ... ဘာဆေးရှိလဲ”



“အဘယောက်တဲ့ အနယ်လံကျက်ဆင် ရှိတယ်”

ဖွေးသူ ဧည့်ခန်းရှိ စင်လေးထက်မှာ ရှိနေသော ဆေးပုလင်းလေး တစ်လုံးကို သွားယူတာ မြင်တော့ စောစောက မျက်တက်တက် ဖြစ်ချင်နေသော စိတ်သည် ပြေလျော့ကျသွားရ ပါ၏။

သော် ... ချစ်သော ဖွေးသူ ခေါင်းကိုက်နေ ရှာတာမို့ အပေါ်တက်လာရှာခြင်း ပါလားဟု ကရုဏာ ဖြစ်၏။ တကယ်လည်း ဧည့်သည်တွေက မပြတ်ဘဲလေ။

ကလေးတွေ အသံကလည်း ဆူညံ ပွက်ထနေလောက် အောင် စည်ကားလွန်းနေ၏။ သူ ရေတစ်ခွက် ရေအိုးစင်မှ သွား ခပ်ပေးပြီး ဖွေးသူ၏ လက်လေးထဲ ခွက်ကို ထည့်ပေးသည်။

“ဖြေသော်လည်းကွယ် ... ပြောဘဲမောင့်မှာရယ် ... ဖူးစာနတ် များ ... သနားမညာလေတယ် ... ချစ်တုံ့တင် ဝင့်ကြွေး ဆွေးအောင် ပန်ကာရယ်၊ ဘယ်မုန်းမာန်နဲ့သာ ငြိုးဖို့လေ တယ် ထာဝစဉ် ပူရေးကကြွယ် ... ချစ်သူမဲ့ပြီ ... ဒီမောင် ဘဝဝယ် အမိုက်မှောင် အတိသာ ကာဆီးတော့တယ်”

သီချင်းသံကြောင့် သူ့မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်၏။

ဤသီချင်းကို ကံသာ ဆိုသူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤနေ့မှာ ဖွင့်စေခဲ့ပါသနည်း။

“ချစ်သူမဲ့ပြီ ဒီမောင်ဘဝဝယ် အမိုက်မှောင် အတိသာ ကာဆီးတော့တယ်”

သူ ဖျတ်ခနဲ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးဖိုက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲတွင် သံသယသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ထွန်း အာရုံချေတော့မည်လား။

ဤအဖြစ်မျိုးကို သူ မလိုလား။

သူ ... သက်ပြင်း ရှိုက်ချလိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ညွန့်၏ ချစ်ကန္တဝရ နှိပ်ချင်းသံက လွင့် နေဆဲ။

သူ ... ဖွေးသူ၏ လက်လေးကို ဆွဲကိုင်၍ မဏ္ဍပ် ထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်း၏ သင်ဖျူးဖျားထက်ဝယ် ကံသာ သနပ်ခါးဘူးလေးသည် ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်၏။





“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ဤလင် ဤမယား ရာသက်ပတ်
ရိုးမြေကျ ပေါင်းဖက်နိုင်ကြပါစေကွယ်၊ မိဘ၏ ကျေးဇူးတန်
သိတတ်တဲ့ သားသမီး လိမ္မာလေးများလဲ ထွန်းကားနိုင်ကြ
ပါစေ၊ သားကလဲ သမီးကို အစေသည်းခံ၊ သမီးကလဲ သား
အပေါ်မှာ သည်းခံရမယ်၊ သည်းခံခြင်းတရားမြဲရင် အိမ်
ထောင်လဲ မြဲတယ်၊ ကြားလား”

အဘကို ကန်တော့ချိန်မှာ အဘ မျက်ရည်ဝဲလျှင်
ဆုပေးသည်။ သမီး၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် သပ်ပေး၏။ အဘ၏
စကားသည် နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ဝယ် တွယ်ငြိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အဘ ... ကျွန်တော် ဖွေးသူ့ကို တစ်သက်လုံး
ပေါင်းပါ့မယ်”

သူ ပြောတော့ အဘ ခေါင်းညိတ်သည်။

လောလောဆယ် ဧရာဟိုတယ်မှာ နားကြဖို့ စီး
ထားတာမို့ ညနေစောင်းတော့ အဘကို ကန်တော့ကြခြင်းပါ။

တစ်ဆက်တည်း ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကိုလည်း အိမ်
ကြီးအရံထား၍ ဖွေးသူနှင့် သူ ကန်တော့ကြသည်။

ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကတော့ ဆေးပေါလိပ်ကို ခဲ၍
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နေ၏။ နောက် ... သူ့ကို ကြည့်သည်။
အကယ် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့်ပါ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ထာဝရ ကြင်နာကြဖို့၊ မြတ်နိုးကြဖို့ပဲ
ငါ လိုလားတယ်၊ မင်း ချစ်လို့ မင်းလက်ထပ်ပြီးပြီ၊ အေး
နားမလည်နိုင်ကြသူတွေရဲ့ ပယောဂ၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဝင်အပူ
မခံဖို့ ငါ မှာမယ်”

ဆေးပေါလိပ်ကို ဆက်ဖွာပြီး သူ့ကို ကိုကြီးကောင်း
မြတ် ကြည့်သည်။ နောက် ... ဖွေးသူ၏ ဆံနွယ်လေးများကို
ခေါင်းထက်မှာ သပ်တင်ပေးသည်။

“ဖွေးသူ လိမ္မာတယ် ဆိုတာ ငါ အကဲခတ်မိတယ်၊ နား
လည်တယ်၊ အေး ... မင်းအပေါ်မှာ မယားဝတ္တရားကျေ
မယ်ဆိုတာလဲ ငါ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုပဲ ငါ
မှာမယ်”

သူ တရိတသေ နားထောင်နေတာကို မျိုးနိုင်က
ဘောကျပ်ဖြင့် အခန်းထောင့်မှ ကြည့်၏။

အိမ်ထောင်ပြုချင်ဦး ဆိုသော အကြည့်၊ အိမ်ထောင်
အဆန် ဆိုတာ ပိတော့မယ် ဆိုသော အပြုံး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ခုလို သူငယ်ချင်းအတွက် မင်္ဂလာ
ခွဲ ဝိုင်းဂန်းကူညီပေးရသည့် အတွက်တော့ မျိုးနိုင် ကျေနပ်ပုံ

တကယ်ကို ဖွေးသူအပေါ် လေးလေးနက်နက် ချစ်
ခင်နိုးခြင်း ဆိုတာကိုလည်း မျိုးနိုင် သဘောပေါက်ထားခဲ့ပြီ၊
တကယ်ကို ချစ်မြတ်နိုးပေးမယ့် တချို့က တကြောင်းကြောင်း



ကိုပြု၍ နောက်ပိုင်းကျတော့ လက်မထပ်ဖြစ်လိုက်ကြရတာပဲ ရှိလာတတ်ကြချေသည်ကိုး။

သူကတော့ ဤသို့မဟုတ်။ တကယ်လည်း ချစ်သည် တကယ်လည်း လက်ထပ်ယူသည်။ ဒါကို မျိုးနိုင် သဘောကျချေ ရ၏။ ကျေနပ်နေပုံရ၏။

“မင်းကို ပြောချင်တာက လင့်ဝတ္တရားကျေဖို့ပဲ။ မယားအရှာကျွေးတာနဲ့ လင့်ဝတ္တရား ကျေတာ မဟုတ်ဘူး မောင်မယားကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ မင်းမှာ ဝတ္တရားတယ်။ ပညာရှိနည်းနဲ့ မနိပ်စက်ဖို့ ငါ မှာမယ်။ အခု သဖြင့် ငါတို့လို ပညာတတ်တွေဟာ ပညာတွေ တတ်ထားလို့ထင်ပါရဲ့။ ပညာရှိနည်းနဲ့ မယားကို နိပ်စက်တာတွေ မြင်ဖူးတယ်။ အဲဒီလို လူစားမျိုးထဲမှာ မင်း မပါနဲ့ ... ကြလား။”

ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကတော့ အပြတ်ကို ပြောခြင်းတကား။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟု သူ ဖြေပြီး ဖွေးယူကို ကြည့်တော့ ပြုံး၍မကြည့်တော့ မြင်၏။

“မောင်ကို ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင် ...”

ဟု သူ တိုးတိုးမေးတော့ ဖွေးသူ ပြုံးသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီမှာ ပြောမပြီးသေးဘူးကွ၊ နားထောင်”

ဟု ကိုကြီးကောင်းမြတ် စိတ်မရှည်စွာ အော်တော့ မိမိကိုမတ်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဟု ကမန်းကတန်း ဖြေရသည်။

“တုတ်နဲ့ရိုက်တာထက် အသံတိတ်နည်းနဲ့ စိတ်ကို ရိုက်နှက်တာမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်နဲ့၊ လူကိုရိုက်တာ ဒဏ်ရာ မြင်တယ်။ အဲ ... ဆေးကုလို့ရတယ်။ စိတ်ကို ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲတာမျိုးက ဒဏ်ရာလဲ မမြင်ရဘူး။ ကုစရာဆေးဝါးလဲ မရှိဘူး။ ဆေး ... နာကြည်းခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုပဲ ဖြစ်လာကြမှာ။ အဲဒီအခါကျရင် ဘဝတစ်သက်တာမှာ ယူကျုံးမရဖြစ်မယ့် အဖြစ်တွေကို ရင်မဆံ့အောင် ကြေကွဲခံစားရင်း ကြိုကြရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်း လူသားနဲ့တူအောင် နေပါ။ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိအပ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးကိုထား။ အဲဒီလိုသာ လူစိတ်မွေးရင် အဲဒီအိမ်ထောင်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ချစ်ကြလို့ လက်ထပ်ကြတဲ့ သူတွေပဲ မဟုတ်လား။”

သူ စိတ်ထဲ လေးလာသည်။ ဘယ်နှယ် ... မင်္ဂလာဦးမှာ ပြဿနာဖြစ်မည့် စကားတွေချည်းပဲ နင်းကန်ပြောနေသည်တွေမိလာသည်။

ကိုကြီးကောင်းမြတ်က စေတနာနှင့် ပြောတာ မှန်ပေမယ့် သူ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလေးကျ သွားရတာကတော့ အမှန်ပါ။

“ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကလဲဗျာ၊ ဖွေးသူကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးလွန်းလို့ လက်ထပ်ထားတာပါ။ သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေမယ့်ကောင်ပါဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ အငေါ့တူးအိုက်အားနာရသည်လေ။ ကိုကြီးကောင်းမြတ် ခမျာ တကဲ့သို့ ဤနေရာထိ လိုက်လာမေးရှာသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကြီးကလဲ ကျွန်တော်က ဖွေးသူကို ရက်စက်ပါမလား
ဟူသော စကားကိုတော့ အတွန့်မတက်သာ တက်သ
လေး မောကြည့်ပြောမိလိုက်ရပါပြီ။

ကိုကြီးကောင်းမြတ် ရယ်သည်။ သူ့ပခုံးကို လှုပ်
ပုတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လူကြီးကွ၊ လူကြီးစကား
ပြောရမှာပေါ့”

ဟု ပြုံးပြုံးကြီး ပြောသည်။

အဘကို သူ ကြည့်တော့ ကျေးဇူးတင်ပုံဖြင့် ကိုကြီး
ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည့် အဘကို မြင်သည်။

သူ ဖွေးသူကို ငဲ့ကြည့်မိပါ၏။

ဪ... အဘ ပြောသလိုပါ ...။

ဆင်းရဲသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆင်
သော အပြင်အဆင်လေးဖြင့်ပင် အရိုးခံအတိုင်း သူ လက်ထပ်ခဲ့
ပြီ။

ဝတ်ကောင်းစားလှ မဝတ်ခဲ့ရရှာသော သူ၏ သမီး
သမီးငယ်လေး။

ဪ... သူ၏ ဇနီးသည်လေး။

ဤမိန်းကလေးသည် သူ့နှလုံးသားကိုလည်း ပိုက်
သည်။

သူ၏ နှလုံးအိမ်မှ အချစ်ဆိုသော အရာကိုလည်း
ခံစားတတ်လာစေရန် ဖန်ဆင်းပေးသည်။

ပြီး... သူ၏ဘဝတွင်းသို့ တိုးဝင်စိုးမိုးလာခဲ့သည်။

ယခု ဤမိန်းကလေးသည် သူ၏ မိန်းကလေး။

သူ၏ချစ်သူ ...။

သူ၏ဇနီးသည် ...။

ဪ...။

အချစ်၏ ဖန်ဆင်းရှင်လေးပါတကား ...။





လရောင်က ချစ်ရသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာဖြင့် ထက်တွင် ဝင်းပြေစွာ ဖြာကျနေ၏။

ဘူးစေတီ၏ မြစ်ဆိပ်ကမ်း နေရာလေးမှာ သူ ထိုင်နေရာမှ ဘေးတွင် ရှိနေပါသည့် ဖွေးသူ၏ မျက်နှာနုနုညလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

လရောင်ဆမ်းထားသော ဝင်းပြေပြေ အသားအရေ၏ အလှသည် ထူးခြားမှုတစ်မျိုးကို ဆောင်သော ဆွဲဆောင်မှုကို ဖြစ်ထွန်းနေစေသည့်နယ်ပါ။

ဪ ... လရောင် လရိပ်ဆမ်းထားပါသည့် ချစ်ရလေသူလေး၏ အသားတော် ဝါပြေပြေ၏ အလှတရားများကို အဘယ် အလှတရားများက တုမက် ယှဉ်နိုင်ဆဲလဲ။

သူ ... ဖွေးသူ၏ ပေးပေးလေးကို မောလိုက်စေမိလျက် နက်မှောင် စိုလဲနေသော မဲ့နက်လေးကို အသာအယာ သူလက်ဖျားဖြင့် တို့မိသည်။ နောက် ... အညင်အသာလေးပင် ထိုမဲ့နက်လေးကို ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်ငဲ့မိုးထားလိုက်မိ၏။

မြစ်ပြင်ဆီမှ လေပြည်လေညင်းသည် တသုန်သုန်ဖြင့် တိုက်ခတ်နေဆဲ။

ဪ ... လေပြည်လေအေးက နောရရော့ ရှိနေဆဲပါ။

သူ့နှာဖျားဝယ် သင်းပျံ့သော ရနံ့သင်းသင်းလေးက စေ့စေ့ရှိနေသည့် အဖြစ်။ ချစ်သော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်သင်းနဲ့။

“မောင် ပြောမယ် ... ဒီနေ့ကစပြီး စွေး မောင့်ကို မောင် ... လို့ ခေါ်ရမယ်၊ ကြားလား”

ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးထက်တွင် သူ့မျက်နှာကို ငဲ့မိုးထားလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောတော့ ဖွေးသူ ပြုံးသည်။

“ခေါ်ပါတယ်”

ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ရောကော သောကော ခေါ်ခေါ်နေတာပါ၊ အစ်ကိုလို့ ခေါ်လိုက်၊ မောင် ... လို့ ခေါ်လိုက်ဆိုတော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ကို မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ အစ်ကို ဆိုတာက ပိုးတုန်းပန်းတုန်း မောင့်ကိုယ်မောင် အဝင်အထွက် ကောင်းအောင် နာမ်စားသုံးခဲ့တဲ့ အခေါ်အဝေါ်၊ ခုတော့ မရဘူး၊ မောင်လို့ပဲခေါ် ... ဟုတ်လား”

သူ့ပြောပုံကို ဖွေးသူ သဘောကျပုံလေးဖြင့် အသံလွှင့်လေးနှင့် ရယ်သည်။

“မောင်က ဒီနေရာလေးမှာ လာပြီး ဖွေးကို လွမ်းခဲ့တာ မယုံဘူးလား၊ ဘာရယ်တာလဲ၊ မယုံရင် မျိုးနိုင်ကို မေးကြည့်”

သူ့အသံ မာချင်ချင် ဖြစ်လာတာမို့ ပွေးသူ ပို၍ရယ်သည်။

“ရယ်ပေါ့ ... ဒါကတော့ မယုံတဲ့သူကိုး၊ တကယ်ပြောတာမောင်လေ ... တယောလေးနဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ လာလွှမ်းတာ”

“ဘာသိချင်းလဲဟင်”

သူ့ပခုံးထက်ဝယ် ချစ်ရသူလေး၏ ခေါင်းလေးကို ဆွဲယူပေးတင်လိုက်မိရင်း ဆံနယဉ်လေးများကို သူ ငဲ့၍ နမ်းရှိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ပြည်လှပေရဲ့ ကမ္ဘာနသီချင်းလေ၊ ပွေးက သိပ်လှတော့ ... အဲဒီ သီချင်းကို မောင်က ဆိုရတာ”

သူ ပြောပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆိုပြသည်။ တယောတော့ပါမလာ။ အတီးမပါဘဲ အဆိုချည်းသက်သက် သူ ဆိုပြခြင်းပါ။ လရောင်အောက်ဝယ် သီချင်းသံ တိုးတိုးသည် ချစ်ရသူနှစ်ဦး၏ အပါးဝယ် ပျံ့လွင့်၏။ ကြည်နူးခြင်းနှင့် ငြိမ်းအေးခြင်းတရားများက ဝန်းကျင်အနှံ့ လေပြည်နှင့်အတူ စီးမျောနေသည့်နှယ်ပါ။

အရာရာတိုင်းသည် အေးချမ်း လှပလွန်းနေသည်။ နူးညံ့ နွေးထွေးလွန်းနေသည်။ လရောင်ဆန်းထားသော ညသည်လည်း လှနေ၏။ မြစ်ပြင်ဆီမှ ရေရနံ့ပါသော လေပြည်သည်လည်း အေးမြနေသည်။

မြစ်ပြင်ဆီမှ တလိမ့်လိမ့် ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြေးလာနေကြသော လှိုင်းရိပ်လေးများသည်လည်း စန်ရည်လက်လက် ဖိတ်နေသည်။

သစ်ရွက်များဆီမှ ရွက်ချင်းခတ်သံသည် လေနုတ်သား၏ ပလွေသံနှယ် သာယာနာပျော်ဖွယ်အတိ ဖြစ်နေသည်။

အရာရာတိုင်းသည် လှနေသည်။ နူးညံ့နေသည်။ လုံခြုံအေးချမ်းနေသည်။ ဪ ... သူ၏ အချစ်သည်လည်း ထိုသို့ နှယ်ပင် ရှိနေကြချေသည်တကား။

“ကောင်းခြင်း ငါးသွယ် ... ဂုဏ်အင်္ဂါကြွယ် ... အသားတော် ကမ္ဘာန ယဉ်လှပါတယ် ... အမရာကီနုရီ မဒီသမ္ဘူလ တော်လေးဝပုံနှယ် ရွှေသားရုပ်သွင် ခင်မင်စရာရယ် ... မျက်နှာတော် ဝါဝါဝင်း ရွှေလမင်းပုံနှယ်”

သူ သီချင်းကို တိုးတိုးလေး ဆိုနေရင်းမှ ပွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ နောက် ... မေးဖျားလေးကို မော့စေလျက် ...

“ပွေးရယ် ... ပွေးဟာ ... မောင့်ဘဝမှာ မောင့်ကမ္ဘာမှာ ငွေလမင်းလေးပါကွယ်၊ ငွေလမင်းလေးပါ။ ထာဝရလမင်း ထာဝရ ရင်ကိုလွှမ်းမိုးမယ့် မောင့် ငွေဝန်းသော်တာလေးပါကွယ်”

မချင့်မရဲ ပြောမိရင်းမှ မျက်နှာတော် သော်တာငွေဝန်းလေးကို ငဲ့မိုးနမ်းရှိုက်လိုက်မိပါချေ၏။

“ပြန်ကြစို့”

လူ ပွေးသူ၏ လက်နုနုလေးကို ထွေးဆုပ်၍ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ဤလက်နုနုလေးကို ထာဝရ သူ ထွေးဆုပ်ထားရမည့်အဖြစ်။



မိမိ၏ဘဝကို မိမိ ပိုင်စိုးတည်ထောင်ရသည့် အဖြစ်
အတွက်လည်း သူ ကျေနပ်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ပွေးသူသည်
သူ၏ ပွေးသူ ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီတည်း။

မြစ်ဆိပ်ဆီမှ ကုန်းမြင့်ရှိ ဟိုတယ်သို့ မြေလှေကား
ထစ်လေးတွေအတိုင်း နှစ်ယောက်သား ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ခဲ့ကြ
သည်။

မြစ်ဆိပ်ဆီမှာ ရှိနေသည့် ဆိုင်တန်းတွေ မသိမ်းသေး။
လျှပ်စစ်မီးလုံးများ ထွန်းညှိထားသော ဆိုင်တန်းလေးတွေမှာ မုန့်ပဲ
သွားရေစာအစ၊ ထမင်းဟင်းနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ အဆုံးရနိုင်
သည်။ တချို့ဆိုင်တွေကျတော့ ပုန်းရည်ကြီးထုပ်များပင် ရှိနေသေး
၏။ ဆိုင်တိုင်းလိုလိုမှာတော့ ပုန်းရည်ကြီးထုပ်ကို တင်ကြသည်ပါ
ပဲ။ ထမင်းဆိုင်များတွင်သာ ထိုသို့ ရောင်းချခြင်း မရှိတာပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဟိုတယ်၏ မျက်နှာစာ မီးရောင်
ဖြာကျနေသော မြက်ခင်းပြင် ရှိရာသို့ 'ရောက်လာကြသည်။

ဟိုတယ် မျက်နှာစာ မြက်ခင်းပြင်၏အဆုံး ဟိုတယ်
၏ ပေါ်တီကို အနီးမှ ရွက်လှပန်းရံများ၊ ကျောက်ထင်းရှူးခက်
အပင်ပုလေးများ၊ တောင်ထန်းပင်လေးများကို မီးရောင်အောက်ဝယ်
လှမ်းလင့်တွေ့မြင်နေရပြီ။

ပေါ်တီကို အောက်သို့ရောက်တော့ စီးကရက် တစ်
လိပ်နှင့် အပျင်းပြေ လှေကားထစ်မှာထိုင်ရင်း ဟိုတယ်ကောင်တာ
မှ ဝန်ထမ်းနှင့် လေပေးဖြောင့်နေသော မျိုးနိုင်ကို တွေ့ရသည်။

“ငါတောင် စိတ်ပူလို့ နောက်ထပ်နည်းနည်း ကြာသွားရင်
လိုက်လာမလို့ဘဲ”

ဟု မျိုးနိုင် သူ့ကိုတွေ့တော့ လှမ်းပြောသည်။ နှစ်
ယောက်တည်း ညအချိန်သွားတာကို စိတ်ပူဟန်တူ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီမှာက အေးချမ်းပါတယ်”

ကောင်တာမှ ဝန်ထမ်းလေးက ပြုံး၍ ပြောလာပါ
၏။

“သွားအနားယူကြဦး၊ ငါတော့ ဒီမှာ လေကန်လိုက်ဦး
မယ်”

ဟု မျိုးနိုင် ပြောပြီး သတိရဟန်ဖြင့်

“ကိုကြီးကောင်းမြတ်လဲ သူ့အခန်းမှာ နားနေပြီ၊ နေ့လယ်
တစ်ပိုင်းလုံး မောထားတာကိုး”

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ ရသော အခန်းက ဟိုတယ်၏ တောင်ဘက်
အစွန်ဆုံးအခန်း။

သူ တံခါးကို သော့ဖွင့်၍ ဝင်သည်။ ပွေးသူ၏ ပခုံး
လေးကို သိုင်းပွေ့ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၏။

နှစ်ယောက်ခန်းရှိ ခုတင်နှစ်လုံးသည် ဖြူဖွေးသော
အိပ်ရာခင်းဖြင့် သန့်ပြန့်စွာ ရှိလင့်၏။

ခုတင် နှစ်လုံးကြားတွင် စားပွဲငယ်လေးရှိကာ ယွန်း
လက်ရာ နဂါးရုပ်လေးများပါသော မီးတိုင်က လှပစွာ ထွန်းညှိ
လျက် ရှိနေသည်။

တစ်ဖက်ခုတင်၏ အစွန်ဝယ် မှန်တင်ခုံ။

ပြီးတော့ ထူထဲသော လိုက်ကာကြီးများ ရှိနေသည့်
မှန်ပြတင်းပေါက်။



မှန်တံခါးရွက်တွင်လည်း လိုက်ကာ တပ်ထားသည် ပါပဲ။

တစ်ဖက်ရှိ မှန်ပြတင်းများကို သူ သွားဖွင့်သည်။ လိုက်ကာထူကြီးကို သူ ဆွဲယူ၍ တစ်ဖက်စီ ထားလိုက်တော့ အေး မြသောလေက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

လရောင်အောက်ဝယ် လက်ညှိုးထိုး မလွဲသော စေတီ ပုထိုးများစွာသည် တည်ငြိမ်စွာ ရှိလင့်နေကြသည်။

မှန်တံခါးကို သူ ဖွင့်လိုက်တော့ ဝရန်တာလေးကို ရောက်၏။

ဝရန်တာတွင် ဖွေးသူနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ရပ်ရင်း လှမ်းလင့် မျှော်မှူးရသော အာနန္ဒာစေတီတော်နှင့် သဗ္ဗညုဘုရား ကို မြော်ဖူးရသည်။

ပြတင်းများ၊ တံခါးများကို ဖွင့်ထားလိုက်တာမို့ အခန်းတွင်းသို့ လေများ ဝင်လာကြတာမို့ အအေးဓာတ်ကို ရလာ သည်လေ။

သူ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကာ မှန်တံခါးရွက်ကို ပြန်ပိတ်သည်။

ဖွေးသူကို ခုတင်ထက်တွင် အသာအယာ ထိုင်စေ လျက် ...

“ဖွေး ...”

မေးများလေးကို လက်ဖြင့် ဖေးမောစေမိကာ မျက်နှာ လေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အညှော်အသာ ဖေးညှပ်မောထားစေ မိရင်း သူ အသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်သည်။

ရွန်းကော့သော မျက်တောင်ကော့လေးများကို သူ အသာအယာ ငဲ့မိုးနှမ်းရွှက်မိသည်။ မျက်ခွံနုနုလေးနှင့် မျက်တောင် ထူအိအိလေးများသည် သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားဝယ် နူးညံ့ပျောင်းနွဲ့စွာ စေးကြချေ၏။

“မောင်လေ ... ဖွေးကို သိပ်ချစ်တာပဲကွာ”

သူ ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိရာမှ နအိနေသော ကိုယ် လေးကို ရင်ဝယ်ထွေးပိုက်ထားမိ၏။

“မောင်လေ ... ဖွေးကို ပိုင်ဆိုင်ရတဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဘဝကို အရူးအမူး မျှော်လင့်ခဲ့မိတာပါ။ ဖွေးကို မောင် မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ချစ်မိသွားလဲဆိုတာ မောင် ရှင်းမပြတတ်ဘူး”

ဖွေးသူ၏ ပါးပြင်ထက်တွင် သူ လေငွေ့နွေးနွေး များက ဖြတ်သန်းစေလိုက်သွားကြပြီ။

သူ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို ငဲ့မိုး၍ ကြည့်ရင်း မြိုး၍ မေးမိပါ၏။

“ကဲ ... ဖြေစမ်းပါဦး၊ မောင် ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ ချစ် သွားရတာတဲ့လဲ ဟင် ...”

ဖွေးသူ မျက်နှာလေး ရှက်အမ်းအမ်း စုံလေးဖြင့် အတင်း ခေါင်းငုံ့ဖို့ ကြိုးစားတော့ သူ ရယ်သည်။

“တကယ်ပဲကွာ ... ဖွေးရယ်၊ မောင်ကို ပြုစားလိုက်သလို ပါပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းကို မသိတာ၊ အတင်းကို လိုက်ပြီး စကားတွေပြော၊ ချက်ချင်းကြီးကို ယွန်းပညာကို ဇီတာဝင် စားပစ် အတင်းကြီးကို ရွာထိလိုက်သွားနဲ့၊ မောင်လေ ... ဟန်ကို မဆောင်နိုင်တော့တာ၊ အဟုန်း ဟင်း ...”

၁၆၀

မဟူရာ(လှိုင်တော်)



သူ ပြောရင်း ရယ်လိုက်ကာ ဖွေးသူ၏ နဖူးလေးကို သူ့နဖူးဖြင့် ထိသည်။

“ဟောဒီ မျက်လုံးလေးတွေထဲမှာ ညှို့အားတွေက အရမ်း ပြင်းတာ၊ ပူပြင်းလောင်မြိုက်တဲ့ ညှို့အားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အေးမြချမ်းငြိမ်းတဲ့ ညှို့အား၊ အားဖျော့ ညှို့ငယ်တဲ့ အကြည့် လေးတွေနဲ့ တစ်ဖက်သားကို သိမ်းကျုံးပြီး ညှို့ငင်သွားတဲ့ အား၊ ကရုဏာတရားတွေကို ရင်ထဲမှာ မိုးကြိုးသည်းထန် ရွာသွန်းစေတဲ့ အား”

သူ ပြောပြီး ဖွေးသူ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေကို နမ်း ရှိုက်သည်။

“ဟောဒီ ပါးပြင်ပေါ်က မွဲနက်လေးရယ်၊ ဟောဒီက သိပ် လှတဲ့ နှာတံလေးရယ် ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ မျက်နှာ လေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးရယ်၊ သိပ်ကို ရိုးယဉ်တဲ့ ကျက်သရေ ရှိနေတဲ့ အသွင်လေးရယ်၊ အားလုံးဟာ တန်ခိုးရှင်မလေး လို့ မောင့်ကို ပိုင်စိုးသွားတော့တာပါပဲ အချစ်ရယ်”

သူ ဖွေးသူ၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်တွင်းဝယ် ထွေး ပိုက်ထားလိုက်မိပါ၏။

ဖွေးသူ၏ ကျောပြင်လေးကို သူ့ လက်မောင်းကြီး တွေက သိုင်းငင် ပွေ့ထားတာမို့ ရှည်လျားထူထဲသော ဝိုးနွယ်မျှင် ဆံစတွေက သူ့လက်မောင်းများအောက်ဝယ် နူးညံ့စွာ ရှိနေကြချေ ၏။

သူ ဆံနွယ်တွေကို အသာအယာ ဆွဲယူပင့်ယူလာ သည်။ နောက်တော့ ဆံနွယ်မျှင်များကို နမ်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

အုန်းဆီရနံ့သင်းသော ဆံနွယ်များသည် တစ်ထွေး ဦး သူ့လက်တွင်းဝယ် ရှိနေကြပါ၏။ နက်မှောင်သန့်စွမ်းလွန်း သော ဆံနွယ်များသည် ဝိုးသားမျှင်နွယ် ပျောင်းနွဲ့သည်နှင့်အမျှ တက်တောက်နေတာမို့ ဆံနွယ် အထွေးအခွေ နေရာလေးများတွင် လဲလုံးလေးတွေ ပြေးနေသည်သို့ ထင်ရ၏။

အို ... သူ ... သူ ဤဆံနွယ်လေးများကိုလည်း သူ နှိပ်မြတ်နိုးမိရသည်ပဲလေ။ ဆံနွယ်များကို သူ နမ်းရှိုက် နေမိပြန် ပြီ။

“ဖွေးရယ် ... မောင့်ကို ပြောစမ်းပါ”
သူ့အသံတွေက အရမ်းကို တုန်နေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်း၍ သူ့ကိုယ်အနံ့ သွေးကြောမျှင် များမှာ နှေးထွေးစွာ စီးပျံ့နေကြသည့်နည်း။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှေးလာသည်။

သူ ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို သူ့ရင်အုံကြီးဝယ် အေးယူ မှေးကပ်ထားလိုက်ရင်း ခေါင်းကို ငုံစိုက်ကာ ဖွေးသူ၏ ခုံးထက်ဝယ် မေးဖျားကို တင်ထားလိုက်မိရပါပြီ။

“ဖွေး မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောစမ်းပါကွယ်၊ ပြောစမ်းပါ၊ ဖွေး မောင့်ကို ချစ်တယ် ဆိုတာ မောင် နား လည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရယ် ... မောင် ကြားချင်တယ် လေ”

ဖွေးသူ မောင့်ကျောပြင်ကြီးကို သိုင်းငင် ပွေ့ထား ဆိုက်မိရပါပြီ။

“ဖွေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ် ဆိုတာ ဖွေး ယုံကြည်ပါ တယ် မောင်၊ အဲဒီလို သိနေ ယုံကြည်နေရတဲ့ အတွက်

မောင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်အထိ ကြည့်နေမိတယ် ဆိုတာ
မောင်ရဲ့ အသိအမှတ်မရှိပါ။ မောင်ရဲ့ မိန်းကလေးကို မောင်
ဒီထိ ချစ်နေတာမို့၊ မွေးလေ ... မွေး မောင်ကို အသိ
တယ် မောင်၊ မွေးကို ချစ်ရတဲ့အတွက် တစ်နေရာမှာ
မောင်တရားရလေမှလား ဆိုတာကိုလဲ မွေး ချောက်ချောက်
ချားချား ပုပန်နေမိပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမယ့်လေ မောင်
အချစ်တွေကို သိနေရတဲ့ မွေးဟာ ...

မောင်ကို တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမျှ တုံ့ပြန်
ပြောမိနိုင်သေး။

မောင်ကိုသာ အားကိုးကြီးစွာ မှီတွယ်ထားမိရင်း
ကြည့်နေရတဲ့အခါများသာ စိမ့်ကျလာနေရသည်။

စိတ်တွင်းမှသာ မောင်ကို မွေး စကားတွေ အများ

ကြီး မွေးနေမိရပါသည် အဖြစ်။

မောင်ရယ် ... မောင်အချစ်တွေကို သိနေရတဲ့ မွေး ...

မွေးလေ

အတွေးစ မဆုံးမိ နှုတ်ခမ်းလွှာလေးသည် ပွင့်လာရ

ပါပြီ။

သော် ... မောင် အချစ်တွေကို သိနေရတဲ့ မွေး

လေ မွေး ...

မွေးလေ ... မွေး ... မောင်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ မောင်ရယ်

တကယ်တော့ ရင်နှိပ်နှိပ်တည်ရပါသော သစ္စာစကား။

မွေး၏ နှုတ်ဖျားဆီမှ မဟုတ်၊ နှလုံးသားဆီမှ လာ
သော သစ္စာစကား။

ခပ်တိုးတိုး ပြောနေမိသော မွေး၏ အသံလေးကို
မောင်ရဲ့ ခေါင်းကိုက်၍ သဲကစွာ ကြားနိုင်အောင် နားထောင်နေ
သည်။

မောင်ရယ် ... ကြားသွားသည်ပါပဲလေ။

မောင်လက်တွေ ပို၍ မြဲမြံစွာ မွေးကို သိုင်းပွေ့လာ
သည် မဟုတ်ပါလား။

နောက် ...

“အို ... မောင်မွေးရယ်”

ဟူသော ခပ်ညည်းညည်း ခေါ်ငင်သံနှင့်အတူ နွေး
နွေးညင်သာသော အနမ်းပွင့်သည် နဖူးထက်တွင် မှေးတင်လာ
သည်။

မွေး ... မျက်ဝန်းလေးတွေကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်မိ

သည်။

မောင်ကျောပြင်ကြီးကိုလည်း အားကိုးစိတ်နှင့် သိုင်း
မှိတ်တွယ်ထားလိုက်မိသည်။

အို ... အဘယ်မျှ လုံခြုံနွေးထွေးလိုက်ပါသည် ရင်
ထဲလေ။

ဤအရိပ်ဝယ် မွေးသည် ထာဝရ တည်မြဲလုံခြုံစွာ

စိတ်ချစွာ ကြံရပါလို၏။

သော် ...

ထာဝရ ... ထာဝစဉ် ... တည်မြဲခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ကြံရ

လို၏။

မွေးသည် မွေး မဟုတ်တော့ပါ မောင်။

မွေး ဆိုသော အရာသည် အစစ သေးငယ်ပျောက်
လွင့်သွားလျက် မောင်သည်သာလျှင် မွေးဘဝတွင် အကြီးမြတ်ဆုံး
အရေးကြီးဆုံးအရာ ဖြစ်လာရပါသည် မောင်။

ထို့ကြောင့် မွေးသည် မောင် ဖြစ်လာလျက် ...
မောင်သည်သာလျှင် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်လာရ
သည် မောင်။



သူ့လက်တွေကို အလိုလိုနေရင်း မွေးသူ ရှိရာဘက်
သို့ ရွေ့လျားသွားလျက် လက်ချောင်းနုနုလေးများကို ထွေးဆုပ်
ထားလိုက်မိသည်။ မျက်ဝန်းတွေကို သူ ဖွင့်လိုက်လျက် လက်မှ
နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ နံနက် လေးနာရီခွဲ။

အသက်ရှူသံ မျှင်မျှင်လေးသည် တိုးသဲ့စွာ ပေါ်နေ
၏။ အရမ်းကို တိုးမျှင်သော အသံလေး။

သူ ... လက်တံတောင်ကို အိပ်ရာခင်းပေါ် ထောက်
လိုက်ကာ မွေးသူ၏ မျက်နှာနုနုလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါ
၏။

ထူထဲသော မျက်တောင်ရှည်ကြီးများက မေးယုက်
ထားကြတာမို့ ပို၍ ထင်းထင်းပပ ရှိနေသည့် အဖြစ်။

ထူတန်းနေသော မျက်ခုံးတန်းသည်လည်း စင်ရော်
တောင်နယ် ရှိလင့်၏။ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံနွယ်မျှင်များ
က မွေးစင်နေသော ခေါင်းအုံးထက်ဝယ် ပျောင်းနဲ့ကြပြန်စွာ ရှိလျက်
လျှောပြေဆင်းကျလာကာ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူထက်ဝယ် ရှည်လျားစွာ
ရစ်ခွေနေပါ၏။



သူ ... အလှတရားများဖြင့် ထုံမွမ်းနေသော မိန်းမလေးကို မြတ်နိုးစွာ ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိဆဲ။

သော် ... ဤမိန်းကလေးသည် အစဉ်အမြဲ သူ့ကြောများအနှံ့ ချစ်ခြင်းဆိုသော အရာကို စီးပျံ့နှွေးထွေးစေသနည်းပါတကား။

ပကတိ အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာလေးနှင့် တူနေသော မိန်းကလေး။

အိပ်မောကျနေသည့် မိန်းမသား တစ်ယောက် အလှတရားများသည်လည်း အိပ်ယပ်အလှတရား၏ ဖြစ်နေချေသအပြစ်တို့ သူ့ နားလည်စိတ်နေမိရပြီ။

အဘယ်မျှ ရင်ခွန်နှေးထွေးစေပါသည် အလှတရားများလဲလေ။

သူ ... ဖွေးသူ၏ လက်လေးကို ခပ်ဖွဖွ ထွေးထားလိုက်မိသည်။

ဘယ်ဘက်လက်သို့ကြိုက်တွင် မနေ့ညက သူ ဖြစ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပေးခဲ့သော ပုလဲတံစွပ်ဝတ်သည့် ရွှေခွေးလေးလက်စွပ်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

"ဒါ ... မောင်နဲ့ ဖွေးတို့ရဲ့ လက်ထပ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်လက်စွပ် ဖွေးကို မောင် ခိုင်ဖြိုး ခွေးကလည်း မောင်ပိုင်ဆိုင်ပြီ ဆိုတာ အထိမ်းအမှတ် လက်စွပ်လေးလေး ဖွေး ... တစ်သက်လုံး ဝတ်ထားရမယ်နော်"

ဟု သူ ပြောပြီး လက်ချောင်းသွယ်လျှော့မှားကိုယ်တိုင်ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့စဉ်က ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးတွင် ကြည်ရိပ်လေးများ ဖြတ်သန်းသွားကြတာ၊ နောက် ... မျက်ရည်ပဲလဲလဲ

"မောင်ရယ် ... သူဆင်းရဲမှ ဖွေးသူကျတော့ မောင် အတွက် ဘာလက်စွပ်လေးမှ အထိမ်းအမှတ် မပေးနိုင်ပါဘူးရှင်"

ဟု တိုးဖွေးစွာပြောခဲ့ရာကာမှီ သူ ရင်ထဲမကောင်းနိမ့်ခဲ့။

"သြော် ... ဖွေးရယ်၊ မောင် ... ချမ်းသာသမျှတာ ဖွေးချမ်းသာတာပဲပေါ့၊ ဝန်ကန် ရောက်တဲ့အခါ ဖွေး စိတ်တိုင်း ကျ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း လုပ်ပေး ... ဟုတ်လား"

ဟု ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူ ပြောယူခဲ့ရသည့် မဟုတ်ပါ

ယခုလည်း မနက်ဦးမှာ အိပ်မောကျနေဆဲ ဖြစ်သော မိန်းမသည်လေး၏ အိပ်မောနေသော မျက်နှာလေးကို တစ်ယောက်တည်း ငေးကြည့်နေမိရပါပြီ။ နောက် ... အဘယ်ယာလေး လက်ချောင်းလေးများကို ဆွဲယူ နှမ်းနှိုက်လိုက်မိပါ၏။

"ဟင်္သာ မောင်"

သြော် ... ဖွေးသူ၏ မျက်တောင်လေးတွေ လှုပ်ရှားပင်ခတ်ခတ်ကြလျက် အိပ်ချင်မှူးတူးလေးဖြင့် မောကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်သည်။

သူ့လှုပ်ရှားမှုက မြန်သည်။ ချက်ချင်း ဖွေးသူ၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်တွင်း ဖွေငင်ယူလိုက်မိလျက်

"မောင် ... ဖွေးသူကို ချစ်လွန်းလို့ ငေးကြည့်နေမိတာ စိတ်ကြီးပဲ၊ မောင် ဖွေးကို အရမ်းချစ်တာပဲကွာ ..."

ဓမ္မာရ်မရဲ့ ခပ်ညာဉ်သည် ပြောမိလျက် ပါးပြင်လေးတို့ ငုံ့ငုံ့ ဖွဖွညီညီဖြင့် သိမ်းရွှေသော အနမ်းလေးကို ဖေးတင်ထားလိုက်မိရပါပြီ။

“မောင်လေ ငွေကို တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ ချစ်သွားစေ
ယုံနော် ...”

ငွေသူ၏ ပါးပြင်ထက်တွင် မောင့်နှုတ်ဖျား၏
နွေးထွေးသော လေငွေ့နွေးနွေးသည် တိုထိကျိစယ်၏။ အေး
စကားများကို နားထောင်ရင်း ငွေ့ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးမှုနှင့်အ
ဝမ်းသာ မျက်ရည်လေးများပင် ဝဲချင်ချင်ဖြင့် တရောဝဲဝဲ ဖြစ်
နေရပါပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင် ...”

ဟု မောင့်သစ္စာစကားကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ဖြာ
ဖြေလိုက်မိရပါပြီတည်း။

“မောင်ကိုရော တစ်သက်လုံး ချစ်သွားနိုင်ပါ့မလား ၊ ဟင်
ဖြေစမ်းပါဦး၊ မောင် အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ... မတော်တော်
ကျန်းမာရေး မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ... တွန့်ခွာ
ငွေ့ရယ်၊ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ ငွေ့ မောင်ကို စိတ်ရှည်
မလား၊ နာတာရှည် ရောဂါမျိုးဆိုရင် သိပ်ကို ဒေါသပြ
တတ်တာတဲ့၊ မောင် ... ဒေါသကြီးရင် ငွေ့က ထွက်
သွားမှာလား။”

ငွေ့သူ၏ လက်လေးတွေ သူ့နှုတ်ခမ်းကို လှမ်း
သည်။

“ဘာလို့ ဒီလို စကားမျိုးတွေ ပြောရတာလဲ မောင်ရယ်၊
ဒီလို မေးခွန်းမျိုး မမေးကောင်းဘူးလေ၊ မောင်က ဘာ
နာတာရှည်ရောဂါသည်ကြီး ဖြစ်ရမှာလဲ၊ အသက်ကြီး
အထိ ကျန်းမာမယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို ပြောပါလား၊ မောင်
ဘာလို့ ဒီလိုစကားမျိုးကို ပြောရတာလဲ မောင်ရယ်၊ ငွေ့

သစ္စာတရားကို သိဖို့အတွက် ဒီလောကတောင်ပဲ ပြောရလား
မောင် ရယ်”

မျက်နှာလေး မကောင်းနိုင်ဘဲ မျက်နှာလေး တပျက်
ပျက်နှင့် ဖြစ်နေသော ငွေ့သူ၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲ သွင်း
ထားရင်း ရယ်နေမိသည်။

နစ်ယောက်သား ပြန်မအိပ်ဖြစ်ကြတော့တဲ့ စကား
လေး တပြောပြောနှင့် ရှိနေရတာကိုလည်း သူ ပျော်နေမိသည်
လေ။

“ဪ ... ငွေ့ရယ် ... ဘယ်ယောက်ျားသားမဆို ကိုယ့်
မိန်းမရဲ့ နှုတ်ဖျားက ပြောလာမဲ့ သစ္စာစကားကို နားထောင်
ချင်ကြတာပဲကွယ်၊ မောင်မိန်းမက အကင်းမပါးဘဲကိုး၊ ဒါ
သဘာဝပဲ ငွေ့၊ ငွေ့ရဲ့နှုတ်က မောင်အပေါ် ဘယ်လောက်
သစ္စာရှိရှိ ချစ်မယ် ဆိုတာမျိုးကို ပြောတာ မောင် နားထောင်
ချင်တာပေါ့”

ငွေ့သူ၏ နဖူးပြင်လေးကို ချစ်စနိုးလေး ထုရင်း သူ
ပြောပြီး ခေါင်းကိုငုံ၍ ...

“ကဲ ... ပြော ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ပြုံး၍ သူ ပြောသည်။

“မောင်ကလဲ ... အဲလိုစကားမျိုးကို ဖွင့်ပြောမှပဲ ငွေ့ရဲ့
သစ္စာတရားက လေးနက်မှာတဲ့လားရှင်”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောတော့ ကလေးဆိုး
ကြီးလို ခေါင်းခါရင်း ...

“မရဘူး ... ပြော၊ မောင် ကြားချင်တယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ငွေ့သူ ရယ်မိသည်။

“ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးမျက်နှာသစ် ရေးချိုး၊ စောစောစီးစီး မြင်းကပါကို သွားရအောင်၊ အဲဒီမှာ မောင်တို့မျိုး ပြောပြ စရာတွေရှိတယ်” ဟု ပြောဆိုကာ သွားလာနေသည်။

“မောင်မိန်းမက သစ္စာတရားကို နေရာချွေးပြီး နေပြောတာကိုး၊ အင်းမဟုတ်လေ၊ ကြားချစ်တဲ့သူဆိုတော့ ပြောတဲ့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

ဟု တပြုံးပြီးနှင့် ပြောပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်သည်။ ရေစိုကွက်များ စွန်းထင်းနေသော ဟိုဘက်ကို မြှင့်သွား ထွက်လာတော့ မွေးသူ အိပ်ရာခေါက်နေတာကို မြင်၏။

ဟိုတယ်မှ ဝန်ထမ်းလေးများက သိပ်ရပ်ရှင်းသန့် ပေးပြီး ရောက်လာတတ်လေမယ့် မိန်းမသားရှိသော အခန်းတစ်ခန်းသည် စွပ်မွေ ကျန်ရစ်နေခဲ့တာတာမျိုးကိုတော့ သူလည်း မလိုလား။

တည်းခိုသူ အပြင်အပ ခဏထွက်ချိန် အခန်းပိတ် ထွက်သွားချိန်မျိုးမှာ ဝန်ထမ်းလေးက လာရောက်၍ အခန်းကို ရှင်းသန့်ပေးတတ်သည်လေ။

သူ စတုရမည် အဝတ်အစားလေးကို မွေးသူ ထုတ်ပေးသည်။ သူ ကောက်ယူ၍ စွပ်ကျယ်ကို စွပ်ရင်း “ရတယ်၊ မွေးလေး ရေချိုးလိုက်၊ မောင် ဘာသာပဲ ဒီအင်္ကျီကို ဝတ်ပါမယ်”

“မောင် အဝတ်ပြောပြော မွေးသူကတော့” သူ အင်္ကျီကြယ်သီကအစ စုံစုံစေ့စေ့ စာမိပေးပြီးနောက် ရေချိုးခန်း ဝင်သည်။

မွေးသူ ရေချိုးတာ မကြာလိုက်။ အဝတ်အစားလဲ၊ ဆံပင်ကို ရှင်းသန့်၍ တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချကာ သမိသပ်ရပ်ရပ်လေး ခဏချင်း ဖြစ်သွားသည်။

သနပ်ခါးသွေးစရာ ကျောက်ပျဉ်ကျတော့ သူ မေ့နေသည်လေ။ မွေးသူ သနပ်ခါးမလိမ်းဖြစ်တာ ကြည့်ပြီး ...

“မွေး ကျောက်ပြင်ကို အိမ်ကယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွာ”

ဟု ပြောတော့ မွေးသူ ဖြိုးသည်။

နံ့သာတင်မထားသည့် မျက်နှာ ဝင်းဝင်းလေးသည် လည်း အခြယ်အသ ကင်းစင်စွာဖြင့်ပင် လှပ မွေးဥနေသည်ပါပဲလေ။ မွေးသူ ခုတင်ထက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လိုက်ကာ ဘုရားကို အာရုံပြု ကန်တော့တာ မြင်တော့ သူ ရင်ထဲကြည့်နူးသွားရသည်ပါပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာ မဟုတ်သည့် နေရာများမှာတော့ ဤသို့ပင် ဘုရားကို အာရုံပြု ကန်တော့ရချေမည်ပေါ့။

မွေးသူ၏ မိန်းကလေး ပီသမှုလေးကို သူ မြတ်နိုးမှုတိုးရပါပြီတည်း။ မွေးသူနှင့် သူ ဟိုတယ်တွင် နံနက်စောစောစာ ဖြစ်သည့် စောဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ကို မစားဖြစ်တော့။

စောသေးတာမို့ ကားလေးနှင့်ပင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အရှေ့ဆီမှ နေခြည်သည် နီစွေးစွေးဖြင့် နံနက်ခင်း၏ ရောင်ခြင်မျှင်တန်းများအဖြစ် ပြာကျနေပြီ။

နံနက်၏ နေခြည်သည် ကုယသည်နှင့်အမျှ ရင်ကို လန်းဆတ်စေတတ်သည်လေ။ နီစွေးစွေး ပုစွန်ဆီရိပ်ကွင် ရွှေဝါရောင်များ ရောယှက်စောက်ထားသော ပိုးသားမျှင်ကြီး အရှေ့ဆီမှ ဖြန့်ကြက်လာသည်သို့ ထင်ရသည့် အဖြစ်။



တောင်ဘက်ဆီသို့ ကားလေးက မောင်းနှင့် ထွက်
ခွာလာပြီ။ ဖွေးသူ၏ လက်လေးကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မကြာ
မကြာ ထွေးဆုပ်ထားမိတာကိုက အရမ်းကို မြတ်နိုးလွန်းနေ၍ပါ။

မြေလမ်းလေးအတိုင်း သူ မောင်းလာတော့ မနုဟာ
ဘုရားကို ပူးမြင်ရပြီ။ နောက် ... နန်းဘုရား။

“မောင် ရှေ့မှာ အပယ်ရတနာဘုရားကို ရောက်မယ်၊ အဲဒါ
မှာ နားမယ် မောင်”

ဖွေးသူ ပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မောင့် မိန်းမကတော့ ဘာလုပ်မယ်၊ မသိပေါင်ဗျာ၊ ဘာလဲ
ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုပြမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဖွေးသူ ပြုံးသည်။ ဘာမျှမဆို။

ကားက အပယ်ရတနာဘုရားသို့ ရောက်တော့ မြေ
လမ်းဘေးတွင် ကပ်၍ ရပ်သည်။

“လာ ... ဆင်းကြနို့”

သူ ပြုံး၍ပြောပြီး ဖွေးသူ၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်
၍ ဆင်းသည်။ နံနကစောသေးသည်မို့လား မသိ။ လူမရှိ။ ဘုရား
ပူးများ နောက်အချိန် နာရီခြားပြီးမှပဲ ရောက်လာဖြစ်ကြမည် ထင်
သည်။

ဘုရားရိပ်တွင် သူနှင့် ဖွေးသူ နှစ်ယောက်တည်း
ရှိနေသည်။

“ဒါ ... အပယ်ရတနာဘုရားပေါ့မောင်၊ ဟိုးမှာကြည့်၊ အဲဒါ
က နဂါးရုံဘုရား”

လမ်း၏တစ်ဖက် အရှေ့တောင်နေရာ အလှမ်းမဝေး
သော ဘုရားကို သူ ကြည့်သည်။

“စောလူးမင်း အမျက်တော် ရှိစဉ်ကာလမှာ ကျန်စစ်သား
မင်းဟာ အဲဒီနဂါးရုံဘုရားတည်ရာ အရပ်မှာ ခိုအောင်း
တိမ်းရှောင်နေတယ်မောင်၊ ကျန်စစ်သားရဲ့ ချစ်သူ အပယ်
ရတနာက အခု အပယ်ရတနာဘုရားတည်ရာ နေရာလေးမှာ
ချစ်သူကို လာလာစောင့်ရှာတယ်၊ ဒီနေရာလေးမှာ ချစ်သူ
နှစ်ဦး တွေ့ခဲ့ကြတယ်ပေါ့ မောင်၊ ကျန်စစ်သား မင်းဖြစ်
ပြီးတဲ့အခါမှာ အဲဒီတွေ့ဆုံနေကျ နေရာလေးမှာ အပယ်
ရတနာဘုရားကို တည်ခဲ့တယ်၊ ဟိုးနေရာက ကျန်စစ်သား
မင်း ခိုအောင်းခဲ့စဉ် နေရာလေးမှာကျတော့ နဂါးရုံဘုရား
ကို တည်ခဲ့တယ် မောင်”

ဖွေးသူ ပြောပြနေပုံလေးကို သူ ငေးကြည့်သည်။

ဪ ... ဤမြေ ဤဒေသမှ လူများသည် ဤမြေ
ဤဒေသ၏ ဘုရားများ၊ လူသားတို့၏ ဖြစ်စဉ်များကို အစစ နား
လည်သိနေခဲ့ကြချသည် တကား။

ကလေးလေးတွေကအစ ဘုရား၊ စေတီတစ်ဆူသို့
ရောက်စဉ်ခိုက် မေးမြန်းလာသူကို ဖြေကြားပေးနိုင်ချေသည်ပဲလေ။

သူ့လက်ကို ဖွေးသူ၏ လက်လေးတွေက လာရောက်
ဆုပ်သည်။ နောက် ... အပယ်ရတနာဘုရားရှိရာသို့ လျှောက်၏။

ပုဂံခေတ် စောစောပိုင်း ဗိသုကာလက်ရာ ဖြစ်ပါ
သည့် အပယ်ရတနာ။

ထောင့်စေတီနှင့် ကလသာအိုး အယောင် စေတီငယ်

များ ...

ပစ္စယာအဆင့်များတွင် ဆင်ခြေလျှော အမိုးများ ...။

ယင်းအထက်တွင် ခေါင်းလောင်းပုံ၊ ဟာမိကခေါ်
ဓာတ်ဓာတ်တိုက်နှင့် ဖောင်းရစ် အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ချွန်တက်ကာ
သဖွယ်ကြည့်ညှိဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ဝုဘုရားအား ဖွေးသူနှင့်
သူ့ အတူပင် လက်အုပ်ချီ ဘုရားဖူးလိုက်မိကြပါပြီ။

“ဟိုးက နဂါးရဲဘုရားရယ်၊ ဒီ အပယ်ရတနာဘုရားရယ်
မှာ ကျန်စစ်သားမင်းနဲ့ အပယ်ရတနာတို့ရဲ့ နက်ရှိုင်း
တည်မြဲတဲ့ အချစ်တွေ ချစ်ခြင်းစာရားတွေ၊ သစ္စာတရား
တွေကို တွေ့နေရတယ် မောင်”

ဖွေးသူ ပြောတော့ သူ့ လက်နုနုလေးကို မြတ်မြတ်
နိုးနိုးဖြင့် တွေးဆုပ်ထားမိရပါပြီ။

“အပယ်ရတနာဟာ သူ့ချစ်သူ ကျန်စစ်သားကို တွေ့မြင်
ဖို့အတွက် ဒီနေရာလေးမှာ အမြဲ လာလာစောင့်ရှာတယ်၊
ချစ်သူနှစ်ဦး တွေ့ကြတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်မနီးတဲ့ခရီး
ကို လာခဲ့ရ လာခဲ့ရ ဘယ်သူမှ မသိအောင် လာခဲ့ရပေမယ့်
အပယ်ရတနာမှာ ချစ်တဲ့စွမ်းအား၊ သစ္စာရဲ့စွမ်းအားတွေ
ကြောင့် အမြဲ အင်အားတွေ ရှိနေတတ်ပါတယ် မောင်၊ ဒီ
ပုဂံမြေကို အရိမဒ္ဒနပြည်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒီမြေမှာ ဖွေးခဲ
တဲ့ အရိမဒ္ဒနသူ အပယ်ရတနာရဲ့ သစ္စာတရားကို မောင်ကို
ဖွေး ပြောပြတာထက် ဒီအပယ်ရတနာဘုရားကို ခေါ်လာခဲ့
တာက ပိုမှန်မယ်လို့ ဖွေး ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ကို
ဖွေး ခေါ်လာခဲ့တာ ...”

သူ ... ဖွေးသူ၏ ပခုံးလေးကို တင်းခနဲနေအောင်
တွေးဖက်ထားလိုက်မိရပါပြီတည်း။

ချစ်ရသူနှင့် “တွေ့ရလိုစောဖြင့် ... လောကီရာပါသည်
အပယ်ရတနာ။

ချစ်သူ၏ မျက်နှာသည် အပယ်ရတနာအတွက် အား
အင် ...

ချစ်သူ၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျွတ်မည့် စကားများ
သည် အပယ်ရတနာ၏ အားအင် ...

ချစ်ရသူသည်သာ အပယ်ရတနာ အတွက် အရေး
အကြီးဆုံးသူ ...

အပယ်ရတနာ အတွက် ချစ်သူ ကျန်စစ်ရှင်သည်
အသက်သွေးနယ် ဖြစ်ရသည်ပင်။

အပယ်ရတနာ၏ သစ္စာတရားနှင့် လှပကြည်နူးဖွယ်
ချစ်ခြင်းတရားများသည် ဤနေရာလေးတွင် မော်ကွန်းတင်ထားပါ
သည့် အဖြစ်။

အပယ်ရတနာနှင့် ဆုံနေကျ ထိုစဉ်က နေရာလေး
နှင့် အဖြစ်လေးများသည် ကျန်စစ်မင်းကြီး၏ နှလုံးအိမ်တွင်
အာဝဓဉ် သိမ်မွေ့ အေးငြိမ်းစွာ ဆွတ်ပျံ့ တည်ရှိခဲ့ဟန် တူသည်။
ဆုပျောက်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိဟန်မတူ။

ထို့ကြောင့်ပင် မင်းကျန်စစ်သည် အပယ်ရတနာဘုရား
ကို အထင်အရှား တည်ထားခဲ့ချေသည့်တင့်။

သော် ... အရိမဒ္ဒနသူတို့၏ သစ္စာတရား။
တည်ကြည် နက်ရှိုင်းသော သစ္စာတရား။

ရဲဝံ့စွန့်စားပါသော သစ္စာတရား။

ဤအရာများစွာကို အပယ်ရတနာသည် သက်သေ
တည်ထားရန်ခဲ့ချေသည် တကား။

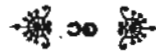
“ဖွေးရယ်”

သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါင်လိုက်မိလျက် နံနက်ဦး၏
နေခြည်တွင် ရှိနေပါသည့် အပယ်ရတနာဘုရား။

နောက် ... မဝေးလှသော နေရာတွင် လှမ်းလင့်
မျှော်ဖူးရပါသည့် နဂါးရဲဘုရား။

ဘုရားနှစ်ဆူကို နေရာတွင်ပင် ရပ်လျက် သူ ... ငေး
မောဖူးမြော်နေ ခဲ့ရပါပြီတည်း။

သူ၏ လက်များက ဖွေးသူ၏ ပခုံးထက်ဝယ် ထွေး
ပိုက်တည်ရှိနေဆဲ။ ဪ ... အရိမဒ္ဒနသုလေး၏ ပခုံးထက်ဝယ်
သိမ်မွေ့ညင်သာ တင်ရှိနေဆဲပါတည်း။



“မဟုတ်တာ အဘရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘ အသက်လဲ
ကြီးပါပြီ၊ သားတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

သူ စိတ်မကောင်းဘဲ ပြောဆိုက်မှာ ဖွေးသူကတော့
မသိသိနေပြီ။

“အေးလေ ... အခိုက်အတန့်တော့ ဒီမှာပဲ အဘ နေချင်
သေးတယ်ကွယ်၊ နောက်များမှပဲ လိုက်တာပေါ့၊ ဒီမှာက
မယ်စိမ်းတို့ ဆိုတာကလဲ မောင်နှမရင်းခြာလို ရှိကြတာပဲ
စိတ်မပူကြပါနဲ့ကွယ်၊ လုံမ ... သမီး၊ ဒီလောက် ငိုနေတော့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သားက စိတ်ချမ်းသာပါ့မလဲ၊ တိတ် ...
တိတ် ...”

အဘ ဘယ်လို ချောမော ပြောပေမဲ့ ဖွေးသူ ကတော့
မသိရည်ကို မဆည်နိုင်။

ဘယ်လိုမှလဲ နောက်ပိုင်းကို စိတ်မချနိုင်။ အဘက
သက်ကြီးပြီ။ ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်။
ကြားထဲက ရန်ကုန်ကို မလိုက်ဘူး ပြောလာတော့ ဖွေးသူ ဘယ်
မှ စိတ်မချ။ ဝမ်းလည်းနည်းသည်။

အစကတည်းက အဘ ပြောဖို့ ကောင်းသည်ပေါ့။ အဘ မလိုက်ဘူးဆိုလျှင် ဖွေးသူ မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် လက်ထပ်မိမည် မဟုတ်ပါ။ မောင့်ကို ခေါင်းညိတ်မိမည် မဟုတ်ပါ။

“အဘရယ် ... ဒီလောက် ခရီးဝေးတဲ့ဥစ္စာ၊ လိုက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သမီး အဘမပါဘဲ ဘယ်လို စိတ်အေးနိုင် ပါ့မလဲ”

ဖွေးသူ ရှိုက်၍ပြောတော့ အဘ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြသည်။
“ဟုတ်ပါတယ် ... အဘ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ အဘ လောလောဆယ် ဒီမှာ နေခဲ့ချင်သေးတယ်ကွယ်”

ဟုပဲ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ် ပြောနေတော့ သူ ဘယ်လို ဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်လာရသည်။

ကိုကြီး ကောင်းမြတ်ကတော့ အဘကို ငေးကြည့်နေသည်။

“အဘ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟူသော စကားကို အစောပိုင်းက သူတို့နှင့် အတူ လိုက်ပြောနေသော ကိုကြီးကောင်းမြတ်သည် ဘာမျှ ထပ်၍ မပြောတော့။ အဘကို ပြော၍ ရတော့မည် မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

နောက် ... အဘ၏ အတွင်းစိတ် သဘောကိုလည်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

သူ့အိုတစ်ဦး အဖြစ်ရော၊ သူဆင်းရဲ တစ်ယောက်အဖြစ်ရော၊ လူသူတို့ နားမလည်နိုင်လွန်းစွာ နှိမ်ချင်ကြပါသည်။ ဘဝအတွက်ရော၊ လူချမ်းသာ လူရည်တတ်များ၏ အဝန်းအဝိုင်း



ဝယ် အဘ ပင်ရောက်နေဟန်လို မတူ။ မိမိ လက်ရှိနေရာလေးမှာပဲ မိမိကို နားလည်သည့် လူများဖြင့်ပင် ဘဝတူသူချင်း အတူနေရစ်ခဲ့ချင်ပုံ ရသည်။

“အေး ... သားကို အဘ လေးလေးနက်နက် ပြောမယ်။ မှာလိုက်တယ်လို့လဲ သဘောပေါက်စေချင်တယ်။ အဘ သမီးကို သားက မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီ။ သားကို အဘ နားလည်တယ်။ သမီးကို တကယ် မြတ်နိုးမေတ္တာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ယုံတယ်။ မောင်ကောင်းမြတ်တို့ကလဲ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ကြမယ်လို့လဲ ယုံတယ်”
“စိတ်ချပါ အဘ”

ကိုကြီး ကောင်းမြတ် ဤအကြိမ်တွင် ဝင်ဖြေတော့ အဘ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဘရဲ့သမီးကလဲ သားကို မေတ္တာပြန်ရှိတယ် ဆိုတာ အဘ နားလည်ထားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သမီးကလဲ ဖွင့်ပြောတယ်။ အဘရဲ့ သမီးလေးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို အဘ မခွဲရက်တာ ပါတယ်။ သားရဲ့ မေတ္တာကို အဘ အထင်ကြီးတာလဲ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဘ လက်ထပ်ခွင့် ပြုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘ ပြောမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်၊ မတော်တဆများ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်များ သမီးလေးကို မပေါင်းသင်းလိုဘူး ဆိုရင် အဘသမီးကို အဘဆီ ပြန်ပို့လေးပါ”

အဘ ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာတာ မြင်တော့ ဖွေးသူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်။ မျက်ရည်များ သောသောမြိုင်မြိုင် သွလာလျက် ...



“အဘရဲ့ ... သမီး အဘကို ခွဲမထားခဲ့ပါရစေနဲ့”

ဟု ရှိုက်သံ ထွေးထွေးနှင့် ငိုယိုပြောနေမိပါပြီ။

“အဘရယ် ... ဖွေးသူကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ သစ္စာ မဖျက်ပါဘူး၊ ရာသက်ပန် ပေါင်းမှာပါ။ အဘ စိတ်ချပါ”

ဟု ပြောတော့ သူ့ကို အဘ ခိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အေးလေ ... အဘ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်”

ဟု အက်ကွဲနေသော အသံဖြင့် မျက်ရည်ကျရင်း

ပြောရှာ၏။

“အဘ တကယ်ပဲ မလိုက်တော့ဘူးလားဟင်”

သူ့ကို အဘ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နောက်များမှပဲ အဘ အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ပါ့မယ်၊

ကဲ ... သမီး၊ ဟိုမှာ လိမ်လိမ်မာမာနေ၊ သည်းခံ၊ လင်ကို

စိတ်ဆိုးပြီး မိဘအိမ်ကို ဆင်းလာတဲ့ အလုပ်မျိုး အဘ

မကြိုက်ဘူး၊ အဘ လက်ခံမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ နေထိုင်

လို့ အဆင်ပြေနေတာမျိုးပဲ အဘ လိုချင်တယ်၊ အဘဆီကို

စာမှန်မှန်ရေး၊ အေး ... အရေးအကြောင်း မရှိဘဲနဲ့တော့

အဘ စာပြန်မနေဘူး၊ သမီးဆီက စာကိုပဲ အဘ မှန်မှန်ရ

နေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကြားလား ... လုံမ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘ”

အဘကို မော့ကြည့်ရင်း ဖွေးသူ မျက်ရည်တွေသာ

တလိုမ့်လိုမ့် စီးကျလာရသည်။ အဘကိုပါ ခေါ်သွားမှာတဲ့ ဟူသော

စကားကို ဖွေးသူ ပြောခဲ့စဉ်က အဘ ပြုံးပဲ ပြုံးနေခဲ့တာပဲလေ။

လိုက်မယ်ဟူ၍ ပြောခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါလား ဆိုတာကို ဖွေးသူ ယခုမှ

နားလည်လာရသည်။

ခြောက် ... ချစ်သူနှင့်အတူ အိမ်ရာထူထောင်တော့

မည့် သမီးကို မည်သည့်အပူနှင့် မည်သည့် တာဝန်ကိုမျှ မပေးလို သည့် အဘကို ဖွေးသူ နားလည်လာရလေ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်ခံစား ရလေ။ ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်ရလေပါ။

“ကဲ ... ကဲ ... ခရီးထွက်ကြမယ် မဟုတ်လား၊ စောစောပဲ ထွက်ကြ”

အဘ ပြောပြီး ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲယောင်ပြု သည်။ မနေ့ကအထိ ဖွေးသူတို့ အဘကို ဤနေ့မှာ ခရီးထွက်ကြ မည့်ကိစ္စ၊ အဘကို ခေါ်မည့်ကိစ္စတွေကို ပြောတော့ အဘ ဘာတစ် ခွန်းမျှ မငြင်းခဲ့။

အဘ အိမ်မှာပဲ ညအိပ်မည်ဟု ဖွေးသူတို့ ပြောကြ တော့လည်း ...

“အို ... မဟုတ်တာ၊ မနက်စောစော လာကြပေါ့၊ ဧည့် ကောင်း စောင်ကောင်း မောင်ကောင်းမြတ်တို့ကို အဘတို့ အိမ်ငယ်လေးမှာ ညမသိပ်ချင်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သွားပြီး ဟိုတယ်မှာပဲအိပ်၊ မနက်ကျတော့ အဘဆီ လာခဲ့ကြ ... ဟုတ်လား”

ဟု ခပ်အေးအေး* ပြောတာမို့ သူရော ဖွေးသူရော အဘနှင့်အတူ အိမ်မှာပဲ မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ။ တကယ်တမ်းက အဘဆီ မှာပဲ ညအိပ်ကြဖို့ပါ။ အဘကို ဟိုတယ် လိုက်အိပ်ဖို့ ပြောတော့ လည်း ...

“အဲဒီလောက် ကောင်းတဲ့နေရာကြီးမှာ အဘ မနေတာတိ ပေါင်ကွယ်”

ဟုပဲ ဖြေခဲ့သည်။



တကယ်တော့ အဘ အစကတည်းက နေရစ်ခဲ့ဖူး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ခဲ့ပါချေသည် တကား။ မနက် ဝင်ခေါ်တော့ အဘက ဘာမျှ ထုပ်ပိုးမထား။ အေးအေးဆေးဆေးပင် အဖြေပေး သည်။ မလိုက်လိုဟူသော အဖြေ။

မွေးသူ ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုတော့လည်း ငေးငေးကြီး ကြည့်၍ မျက်ရည်သာ ဝဲသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုကျတော့ မပြင် ရှာ။

“အဘ ... အဘ မလိုက်ဘဲနဲ့ သမီး ဘယ်နှယ်လုပ် သွား နိုင်ပါမလဲ အဘရယ်၊ အဘ မလိုက်ရင် သမီး မသွားတော့ ဘူး”

မွေးသူ ပြောတော့ သူ မျက်နှာပျက်သည်။ မွေးသူ ၏ လက်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဆုပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါ၏။ နောက် ... အဘကို သူ မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ အဘရယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါ”

အဘ ခေါင်းယမ်းသည်။ နောက် သမီးကို ကြည့် သည်။

“အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ရင် ခင်ပွန်းနောက်ကို လိုက်ရတာ ဟာ မွေတာပဲ သမီး။ “အဘဟာ သမီးရဲ့အဘ ဖြစ်ပေမယ့် ခုအချိန်မှာ သမီးဟာ လွတ်လပ်သူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခင် ပွန်းသည်ရဲ့ နောက်ကို လိုက်ရမှာပဲ။ အဲဒါ ဇနီးသည် တစ် ယောက်ရဲ့ တာဝန်ပဲ”

မွေးသူ အဘကို မော့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တစ် ဆည်မရ ကျလာရပါပြီတည်း။ အဘသည် ပြတ်သားစွာ ကျန်ရစ် ခဲ့နိုင်ခဲ့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခဲ့ချေသည်တကား။

“ဒါပေမဲ့ ... အဘ တစ်နေ့မှာ သမီးဆီကို လာမှာပါ။ ခု လောလောဆယ်သာ အဘ ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီမြေမှာ အဘ မွေးတယ်၊ အဘ ကြီးတယ်၊ သမီးရဲ့ အမေလဲ ဒီမှာ ပဲ ခေါင်းချတယ်။ အဘရဲ့ ဘိုးဘွားများလဲ ဒီမှာပဲ ခေါင်း ချခဲ့ကြတယ်။ အဘ ဒီက မခွဲချင်ဘူး သမီး။ ပြီးတော့ ... ဒီမြေမှာ အဘ ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားပုထိုးတွေ ရှိတယ်။ ကြည့်ညိုသဒ္ဓါတရား ထက်မြက်တဲ့ လူတို့ရဲ့ အမှတ်အသား များအဖြစ် အရိမဒ္ဒနပြည်ရဲ့ စေတီပုထိုးများက လက်ညှိုး ထိုးမလွဲ ရှိနေတယ်။ ဒီမြေကို အဘ ချစ်တယ် သမီး”

အဘကို ကန်တော့ခိုက် မွေးသူ၏ လက်လေးတွေ အဘ ခြေအုံကိုထိ၍ ရှိုက်ငင်ကြီးစွာ ငိုချလိုက်မိပါပြီတည်း။ ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားလိုက်နိုင်။ မျက်ရည်များသာ လာရသည့် အဖြစ်။

အဘ ကိုယ်တိုင်သည်မင် အံတင်းတင်းခဲ၍ မျက်ရည် ထိန်းနေရရှာတာမို့ လည်ချောင်း တနင်နှင့်နင်း ဖြစ်နေကာ ငိုမပေးနိုင်အောင် ဆို့နှင့်ကျိတ်ခဲ ခံစားနေရရှာသည်။ မျိုးနိုင် ကိုကြီး ကောင်းမြတ်တို့မှာ မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်သလို မှုတ်လှိုက်မိကြရပါပြီ။

ရှိက်သံက အခန်းတွင်းဝယ် ပျံ့လွင့်နေဆဲ။





အုတ်နီနီများဖြင့် ကာရံထားပါသည့် ခြံစည်းနံရံ
က မြင့်သည်။ သံမန်းခက်များဖြင့် ရှိနေပါသော ခြံဝန်းတံခါး
ကလည်း ကျယ်ပြန့်ခိုင်ခံ့လှပါတ်။

မြပုဏ္ဏမာဟု ကြေးသားပေါ် ထွင်း၍ ရေးသား
ပါသည့် အမည်ကို ဖွေးသူ ဖတ်မိသည်။

ဪ ... မောင်၏ အိမ်နေရာသို့ပင် မရောက်
သေး။ အိမ်ဝင်းပြင် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကို မြင်ရသည်နှင့်ပင်
တနား နေကြပုံရသည့် မိသားစုအသွင်ကို ကြိုတင်မှန်းဆ နား
လာမိလိုက်ရပါ၏။

ခြံဝင်းတွင် အင်္ဂတေကိုမြှုပ်၍ မြပုဏ္ဏမာ ဟု
ကြေးသားထွင်း စာသားကို ဖတ်မိရသည်နှင့် မောင်တို့၏
ရာ အိမ်ကြီးကို မြပုဏ္ဏမာ ဟူ၍ ခေါ်ချေသည်ပဲဟု သဘော
လိုက်ရပြီ။

ခြံဝင်းတံခါးရှေ့တွင် ကားကိုရပ်၍ ဟွန်းသံ
နှင့် ဥယျာဉ်ဆီမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ဦး
သည်။



ကမန်းကတန်း တံခါးဖွင့်ပေးလျက် ...

“ဟော ... မောင်မင်းထက် ပြန်လာပြီကိုး”

ဟု ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်တွင်
ပါလာသည့် ဖွေးသူကိုလည်း အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ အသား
ဖြူဖြူ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ဝပိုင်ပိုင် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဖြင့် ရှိပါသည်။
ထိုသူ၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ဖော်ရွေစိတ်ရှည်သော အရိပ်များကို
တွေ့ရသည်ဟု ဖွေးသူ ထင်သည်။ ဖွေးသူ၏ ရင်ထဲတွင်လည်း ထို
လူကြီးကို ခင်မင်စိတ် ဖြစ်ရတာ အမှန်။ အသာအယာ ဖွေးသူ ပြီး
ပြလိုက်တော့ ထိုလူကြီးကလည်း ဖွင့်လင်းဖြူစင်စွာ ပြီးပြလာ
သည်။

“ပေပေနဲ့ မေမေရော၊ ရှိကြလား ...”

ကားကို လိုမ့်ဝင်လာပြီးမှ ပြန်ရပ်ကာ သူ မေးတော့
ခြံဝင်းတံခါးကို သော့ပြန်ပိတ်နေသည့် လူကြီးက လှည့်ဖြေသည်။

“ဆရာကြီးက စက်ရုံသွားတယ်၊ ဆရာကတော်ကတော့
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာပဲ ရှိနေသေးတာပေါ့ မောင်မင်းထက်”

ဟု ဖြေရင်း ထပ်မံ၍ ဖွေးသူကို ဝေဝေကြည့်ပြန်
သည်။ ထိုလူကြီးမော့ ဖွေးသူ အပေါ် အတော်ကြီး စိတ်ဝင်စား
နေပုံရသည်။ ဖွင့်လည်း မေးရဲဟန် မတူ။

မောင်နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ထိုက်လာသည့် မိန်းကလေးမို့
လည်း စိတ်ဝင်စားနေတာ သိသာသည်။

“ကျွန်တော် လက်ထပ်လာပြီဗျ”

ဟု ပြီး၍ သူ ခြောက်တော့ ...

“ဟော ...”

ဟူသော အာဇာနည်တို့သည် ခပ်ရှည်ရှည်လေး ထွက်လာပြီးမှ ပါးစပ်ကို ပြန်စေ၍ ပွေးသူကို ကြည့်သည်။ ထိုအခါ တွင်တော့ စိုးရိမ်ရိပ်ကို ထိုသူ၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ တွေ့ရသည်ဟု ပွေးသူ ထင်လာသည်။

ရင်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ပွေးသူ ဖြစ်ရပါပြီ။ မောင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းကို ထိုလူကြီးသည် ဘယ်အရာကို တွေးတော၍ စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်လာရပါချေသနည်း။

“ပွေး ... ဒါ မောင်တို့ခြံက ဥယျာဉ်မှူး ဆိုပါတော့ ဦးဘိုးကြွယ်တဲ့ မှတ်ထားနော်၊ ဦးဘိုးကြွယ် ... ဒါ ကျွန်တော့် ဇနီး ပွေးတဲ့”

ဦးဘိုးကြွယ်ကို ပြီး၍ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ပွေး၏ ပန်း လေးပေါ် တင်လာသည့် မောင် လက်များကို အားအင်တစ်ခု အဖြစ် ပွေးသူ ထင်မှတ်လိုက်ရပါပြီ။

အဘယ်မျှ အင်အား ဖြစ်စေပါသည့် မောင်လက် တွေလဲလေ။

စောစောပိုင်းက လေးခနဲ ဖြစ်လာရသည့် စိတ်တွေ ပေါ့ပါးကြည်စင်ခြင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာလိုက်ရသလိုပါ။

ပွေးမှာ မောင် ရှိနေသည်ပဲလေ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မိန်းကလေး ... ခိုင်းဖို့ ပြုဖို့ လိုရင်ပြောပါ။ ပန်းတွေ ဘာတွေ ခူးခိုင်းချင်တာမျိုး ကြိုက်တဲ့ပန်းတွေ စိုက် ချင်တာမျိုးပေါ့ကွယ်၊ အေး ... အေး ... ဝမ်းသာပါတယ် မောင်မင်းထက်ရယ်”

ဟု ဦးဘိုးကြွယ် ပြောပြီး ကိုယ်ကို နောက်သို့ဆုတ် သည်။ ကားမောင်း ထွက်နိုင်ဖို့ပါ။

သူ ကားကို မောင်းခဲ့ပါ၏။ ကွန်ကရစ်လမ်းသည် ခွေဝိုက်စွာ ရှိ၏။

ပွေးကတော့ ကားမောင်းရာ လမ်းဘေးဝဲယာမှ ခွက် ဆုတ်တန်းတွေ။

တစ်ဖက်ဆီမှ ပုဏ္ဏားရိုက်ပင်တန်း ကန့်ထားသည့် ခန်းဥယျာဉ်လေးတွေ။

နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ အုတ်နီနီ၊ အမိုးနီနီဖြင့် ထူကြီးကြီးဖြင့် ဆောက်ထားပါသည့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနှင့် ဆင်ဝင် တိုင်ကြီးတွေ။

အားလုံးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မောင်နဲ့ ငါ အရမ်းကို ဝေးကွာကြဖို့များ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ကြုံကြိုက် လာရဦးမလား၊ မောင်က သိပ်ချမ်းသာ နေတယ်၊ မောင် ပြောပြတုန်းက မုန်းဆ သဘောပေါက် ထားမိတာထက်ကို အဆများစွာ ပိုပြီး ချမ်းသာနေတယ်”

ဟု စိတ်လေးလေးနှင့် ပင့်သက် ပြောနေမိရပါပြီ။ ကားက ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်ကာ မောင် ဆင်း ပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်အထိ ပွေး ငိုငိုငိုလေး ရှိနေမိဆဲ။

မောင်လက်တွေ ပွေး၏လက်လေးတွေကို လာရောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မှ မောင်ကို ကြည့်မိသည်။ ပွေး၏ ရင်တွင်းမှ သောကဋ္ဌေကို မောင်လည်း ရိပ်စားမိပုံရ၏။

မျောင်းဖျ နားလည်သော အားပေးပြီးကို မောင် ပြုံးသည်။

“ဆင်းလေ ပွေး၊ ဘာလဲ ... ကြောက်နေတာလား၊ မောင် ရှိနေတာပဲ ပွေးရယ်၊ မောင်ကို အားကိုးတယ်ဆို၊ မောင်

ရှိရင် အားရှိပါတယ်ဆို၊ ခု ... ကျတော့ မျက်နှာလေးလို့၊ မဟုတ်တာ ပွေးရယ်၊ ပွေးက မောင့်မယား၊ အဲဒါကို ပွေးလိုက်လာတာ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လား ...”

သူ ပြောပြီး ပွေးသူ၏ လက်လေးကို ဆွဲခေါ်နေအနည်းအကျဉ်းမျှသာရှိသည့် အဝတ်လေးတွေကို လွယ်အိတ်လေးထဲ ထည့်လာခဲ့သည့် ပွေးသူမှာ ယူစရာ သယ်စရာ ဘာမျှမရှိသည့် အဖြစ်အတွက် ရင်ထဲမှာ အလိုလို အားငယ်လာမိပြန်သည်။

စောစောပိုင်းက ဤသို့မဟုတ်။ မောင့် ချမ်းသာကုန်ရှိကြီးကို မြင်မှ သေးနုတ် ဆင်းရဲပါသည့် အဖြစ်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အားငယ်လာမိရခြင်းပါ။

လွယ်အိတ်လေး လွယ်ပြီး မောင့်လက်မောင်းတင်းတင်းကြီး အားကိုးတကြီး ဆုပ်တွယ်ထားမိလျက် နွေးအိမ်ထဲဝင်ဖို့ လှေကားထစ်တွေကို နင်းသည်။

ပေါ်တီကိုမှ အိမ်ကြီးတွင်းသို့ဝင်ရာ တံခါးမကြီးကိုက မှန်ထူကြီးများဖြင့် ရှိနေသော တံခါးရွက်ကြီးများ ရှိရာတွန်းဖွင့် ဝင်ရခြင်းပါ။

အတွင်းမှာတော့ သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားပြီးသား နည်းခန်းဆောင် တစ်ခုလုံး မြစ်မီးရောင် သစ်သစ်သည်။ မြက်ခင်းစိမ်းရောင် စိုလှဲလွန်းနေတော့ ကြမ်းခင်းကော်ကြီးက မြစ်မီးရောင် သစ်နေသည်။ ကျွန်းစားပွဲထက်မှ ငွေပန်းပွင့်ရှိ သစ္စာပန်းခက်များ၊ ကြက်သွေးရောင် ဆိုဖာများ၊ ဆိုဖာထက်မှ နို့နှစ်ရောင် ကတ္တီပါမီဆုံးများ၊ မျက်နှာကြက်ရှိ မီးခိုးဆိုင်းများ။

မိုးပြာရောင် စာခန်းဆီးများ တပ်ဆင်ထားရာ မှန်ခင်းနှင့် တံခါးရွက်များ၊ နို့နှစ်ရောင် နံရံများထက်မှ ပန်းချီများ။

အားလုံးကို ပွေးသူ ဝေဝဲကြည့်နေရာမှ ပို၍ မောင့်အိမ်မောင်းတွေကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်တွယ်ထားမိလိုက်ရပါပြီ။

“ဘာလို့ ကြောက်နေရတာလဲ ပွေး၊ ဟစ် ... ဒါ မောင့်အိမ်လေ၊ ပွေး ကြောက်ဖို့ ဘာမှမလိုဘူး”

ဟု မောင့် နှုတ်ဆီမှ ပြောလာသည့် စကားကြောင့် ကြည့်တော့ ကြင်နာစွာ ငဲ့မိုးကြည့်နေသည့် မောင့်မျက်ဝန်းနှင့် ဆုံသည်။ အတန်ကြာ မောင် ပွေးသူ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြတာ။ ထိုမျက်ဝန်းတွေမှာ ကြင်နာရိပ်ပြည့်သိပ်နေကြတာ။ ပွေးသူ မြင်ရပါသည်လေ။

“မခင်သဲ့”

သူ ခေါ်တော့ ကမန်းကတန်းလေး နောက်ဖေးဆီမှ သံကြားရ၏။

သူ့ခေါ်သံကလည်း အတော်ကျယ်သည်လေ။

“ရှင် ... ကိုကိုလေး”

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အသံထွက်လာ၏။

“ကားသံ မကြားဘူးလား ခင်သဲ့”

သူ မေးတော့ ခင်သဲ့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“ဒေါ်ကျောစိန်ကို ကူနေရလို့ပါ”

ဟု ဖြေသည်။ နောက် ... ပွေးသူကို အကဲခတ်သလို ကြည့်၏။

“အေး ... ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ် ပါတယ်၊ သွားယူ
ငါ့အခန်းမှာ ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေဦး ...”

မြလှမ်း သုတ်သုတ်ဖြင့် ကားရှိရာသို့ သွားမည်
ခင်သုံ၏ မြေလှမ်းလေးတွေက တုံ့ခနဲ ရပ်၏။

“ဒါ ... ငါ့မိန်းမ ပွေးသူလို့ ခေါ်တယ်၊ မမပွေးလို့ ခေါ်
မယ် ကြားလား၊ မမပွေး ခိုင်းတာ အားလုံးလုပ်ပေး၊ ခို
ချမ်းသာအောင်ထား၊ သူ့စိတ်ကို ပြိုင်အောင် ဘာမှမလုပ်
ဘူး၊ သူ့ကို ငါ့ထက် ပိုဂရုစိုက်ရမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒေါ်ကျော့စိန်ကို သွားခေါ်ခဲ”

ပွေးသူ၏ ပခုံးလေးပေါ် လက်တင်လျက် သူ ဆင်
ပြောတော့ ခင်သုံ နောက်ဆားဘက်သို့ ခပ်ရိုရို ထွက်သွားသည်။
မသွားခင် ပွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို တစ်ချက် စိတ်ဝင်စား
ကြည့်သွားသေး၏။ မင်းထက်၏စနီး ဆိုတော့လည်း စိတ်ဝင်စား
ရမည်လေ။

တစ်အောင်လောက်ပဲ ကြာမည်။ ဒေါ်ကျော့စိန် ရှေး
လာ၏။ ခပ်ဝတ် အသားညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ဆံပင်သန့်စွမ်းသော ဆံတို
ကြီးကြီးနှင့် ခပ်ပုပု ဒေါ်ကျော့စိန် ကိုယ်တိုင်လည်း ပွေးသူ
မတွေ့ရခင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေနှင့်ပြီ။

“ကိုကိုလေး မိန်းမ ယူလာတယ်တော့၊ ချောလိုက်တာ
မွန်အိနေတာပဲ”

ဟု ရေးကြီးသုတ်ဖျာ လာခေါ်တော့ ဒေါ်ကျော့စိန်
ပင် မယုံချင်ချင်။ ဘယ်နှယ် ... ပုဂံသို့ ဘုရားဖူးဟု ထွက်သွားတာ၊
ဇာတိကျတော့ မိန်းမယူလာသည် ဆိုတော့ ခင်သုံ နောက်နေပြီ ထင်
ခဲ့တာ။ ခုကျမှ မင်းထက်ကို မိန်းမကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်တွဲ
၍ ရပ်နေတာ မြင်တော့မှ ယုံလည်း ယုံလိုက်ရ၊ အံ့ဩလိုက်ရပါ
သည့် အဖြစ်။

“ဟုတ်ပါ ... ချောလိုက်ချက်များ၊ ပရောင်းရုပ်လေး ကျလို့”

ဟု ခင်သုံစကားကိုလည်း ထောက်ထောက်ခံခံ တွေး
နေမိသည်။

“ဒေါ်ကျော့စိန် ... ဒါ ကျွန်တော်မိန်းမ ပွေးသူတဲ့၊ မပွေး
လို့ပဲ ခေါ်ပေါ့၊ ပွေး ... ဒါ မောင်အိမ်က ထမင်းချက် စားဖို
မှူး၊ ဒေါ်ကျော့စိန် ဆိုပါတော့၊ မှတ်ထားနော်၊ ပွေး စားချင်
တာကို ပြော ... ဟုတ်လား”

ဟု ပြောတော့ ပွေးသူ မနေတတ်။

ပွေးသူထက် အသက်များစွာကြီးသည့် အမျိုးသမီး
ကြီး တစ်ယောက်ကို ခိုင်းရ ပြုရမှာမျိုးကို ပွေးသူ လိပ်ပြာမသန့်။

မောင် ပြောနေတာကို နားထောင်နေရင်း အားနာ
သလိုပင် ဒေါ်ကျော့စိန်ကို ဖြစ်နေရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကျော့စိန်
ကျတော့ ဘာမျှ ခံစားရပုံ မပေါ်။ အောင့်သက်သက် ဖြစ်ပုံလည်း
မရှိ။

“ဪ ... ဒေါ်ကျော့စိန်သည် ထမင်းချက် စားဖိုမှူးဆိုသည့်
အဝန်ကို ယူထားချေမှတော့ ဤသို့သော အပြောမျိုးကိုတော့
နိုင်ရည်စွမ်း ရှိပြီးသား ဖြစ်ချေမည်ပေါ့လေ။ ပွေးသူ ရင်ထဲမှာ
မိတ်ကြီးသူ ဒေါ်ကျော့စိန်ကို လုပ်ကိုင်ကူညီမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား
လိုက်မိပြီးပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဖွေးသူလည်း မီးဖိုထဲဝင်ရတော့
ပျော်ပိုက်ရမည်ပေါ့။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မ ဆိုသည်
ကလည်း အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ယူရချေမည်ပဲလေ။

ဒေါ်ကျော့စိန်ကိုလည်း ဖွေး ချစ်မိသည်ပါပဲ။ ဒေါ်ကျော့
စိန်၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ဖွေးအပေါ် နှစ်သက်လိုလားသော အရိပ်
တွေကို တွေ့ရချေသည်လေ။

“ဖွေး ... လုပ်ကုမယ့်နော်၊ ဒေါ်ကြီး”

လွတ်ခနဲ ဖွေးပြောတော့ ဒေါ်ကျော့စိန်၏ မျက်
ဝန်းတွေမှာ ခင်မင်နှစ်သက်ခြင်း အရိပ်တွေ ပို၍ ထင်ဟပ်လာသည်။

“တွေ့လား ဒေါ်ကျော့စိန်၊ ခုကတည်းက သူက လုပ်ကိုင်
ကူတော့မယ်တဲ့လေ၊ ကောင်းကောင်း ခိုင်းပေး၊ ဟုတ်လား”

ဟု ရယ်၍ မောင်ပြောတော့ ဖွေးသူ ရယ်မိသည်။
ရင်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်ရိပ်လေး ဖြစ်လာ၏။ စောစောပိုင်းက ခံစားရ
သော ခံ့ထည်သည် အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မဝံ့မရဲ ကျဉ်းကျပ်
လှောင်ပိတ်ခြင်းဆိုသည့် ဝေဒနာကို အထိုက်အလျောက်တော့ သက်
သက်သာသာ ဖြစ်လာသည်။ ပြေပြေပျောက်ပျောက် ဖြစ်လာ
သည်။

“လာ ဖွေး ... မောင်တို့ အပေါ်တက်ရအောင်၊ မောင့်
အခန်းကို ဖွေး လိုက်ကြည့်၊ အပြင်အဆင် ပြောင်းချင်ရင်
ခင်သုံးကိုခေါ်၊ လေးလေးပင်ပင် ပစ္စည်းရွှေ့ချင်တယ် ဆိုရင်
ဦးဘိုးကြွယ်ကိုပါ ထပ်ခေါ်၊ ဒရိုင်ဘာ ကိုသက် ဆိုတာရှိ
တယ်၊ သူ့ကိုပါခေါ်ပြီး ရွှေ့ခိုင်း၊ ခုတော့ ကိုသက်က မေမေ
ကို သွားပို့တယ်၊ ဟိုမှာ ရှိနေရသေးတယ်၊ မေမေ ဆိုင်သိမ်း
မှ ပြန်လာတတ်တာ ...”

ဖွေးသူ သဘောပေါက်လာသည်။ ဖွေး အနေအထိုင်
ညှင်းကြုတ်အောင် အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက်အဖြစ် နေရ
ရအောင် တမင် ပြောနေခြင်း ဆိုတာကိုပါ။

ဤအိမ်ကြီးသည် ဖွေးအတွက် အစိမ်းသက်သက်ကြီး
ဖြစ် ရှိမနေအောင် ဖွေး၏အိမ်ဟူ၍ သဘောပေါက်လာအောင်
အိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အားဖြည့်ပေးနေခြင်း ဆိုသည်ကိုပါ။

“ဒါပေမဲ့ မောင်ရှိတဲ့အခါမှ ရွှေ့ရမှာနော်၊” ဖွေး အလေး
အပင်ကြီးတွေ ဝင်သယ်နေမှာစိုးလို့ ပြောတာ ...”

ဟု ပြောသည်။

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း မောင့်ဘေးမှာ ဖွေးယှဉ်တွဲ
ထဲလာခဲ့ရပါ၏။ ဖွေး၏ ပခုံးလေးတွေကို ယခုတိုင် မောင့်
ထံတွေက သိုင်းဖက်ထားဆဲ ...။

“ဗေဗေက ဘက်ထရီအိုးတွေလုပ်တဲ့ စက်ရုံနဲ့ ကြည်ပြာ
အထည်အလိပ်စက်ရုံနဲ့စုကို အုပ်ချုပ်နေရတာ၊ မေမေက
ပိုလီချပ်ဈေးမှာ ရတနာဆိုင် ပွင့်ထားတယ်လေ၊ ဗေဗေက
ကားတစ်စီးနဲ့ ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားတယ်၊ မေမေကိုကျ
တော့ ကိုသက် လိုက်ပို့တယ်၊ မေမေ ဆိုင်သိမ်း ပြန်လာတဲ့
အထိ ဟိုမှာပဲ စောင့်တယ်၊ နေ့လယ်ဘက် မေမေ ပန်းထိမ်
အပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ သွားယူတာမျိုး၊ မေမေ
ဆီ လာဝယ်တဲ့ ပွဲစားတွေအတွက် လိုအပ်ရင် ပြန်ပို့ပေးတာ
မျိုးအတွက် ကိုသက်က ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးရတာ ...”

မြပုဏ္ဏမာနှင့် ဖွေးသူကို ရင်းနှီးလာအောင် သူပြော
တာပြနေမိခြင်းပါ။ လှေကားထစ်တွေ ဆုံးတော့ သူ့အခန်းရှိရာ
စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်သည်။ အခန်းက တောင်ဘက်အစွန်ဆုံး

အခန်း။ စာကြည့်ခန်းနှင့်လည်း တွဲထားသည်။ ကျယ်ကျယ်လွန်းလွန်း ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထားလိုက်လျှင် ပန်းရံသော ဥယျာဉ်ဆီမှ ပန်းရနံ့သင်းသော လေပြည်ကို ရှုရှုနိုင်သည်။ လေပြည်နှင့်အတူ ပန်းရနံ့တွေကပါ ပါလာတတ်သည်။ ကိုအခန်းလေးကို ဖွေးသူ နှစ်သက်မည်ဟု သူ ထင်သည်။



အခန်း၏ မှန်တံခါးခွက်ကို မောင် ဖွင့်တော့ တံခါးခွက် အတွင်းဘက်မှာ တပ်ဆင်ထားပါသည့် အပြာနုရောင် အခန်းဆီးကို ဦးစွာ ဖွေးသူ မြင်ရ၏။

အခန်းဆီးကို မောင် လက်ဖြင့် တိမ်းဖယ်လျက် ဖွေး၏ ပန်းလေးကို သိုင်းငင်ထားရင်းဖြင့်ပင် အခန်းတွင်းသို့ နောင် ဝင်သည်။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးလိုပင် မြစ်မ်းရောင်ကော်စောက် အခန်းကြမ်းပြင်မှာ ခင်းထားသည်။

ကျယ်လွန်းသော အခန်းတွင်းဝယ် တစ်ယောက်အိပ်ခူတင် ဂုတ်လုံးက အခန်း၏ ထောင့်နေရာမှာ ရှိ၏။ မောင် မရှိသမဲ့ မောင့်အခန်းကို နေ့စဉ် ဝင်ရောက် သန့်စင်ပေးဟန် တူသည်။ အိပ်ရာခင်း ပန်းနုရောင်သည် သန့်စင်ပြန့်ရနံ့စွာ ရှိနေပါချေ၏။

နှင်းဆီပွင့်များ ထိုးထားသော ပန်းနုရောင် ခေါင်းအုံးသည်လည်း ထိုနည်းနှင့် နှင် သန့်စင်ပြန့်ရနံ့စွာ ရှိနေသည်ပါပဲ။

ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းတွင် မှန်ပြတင်းကျယ်ကြီး ရှိ၏။ ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ပြင်ပကို ငေးမောကြည့်နိုင်မည်။ လေ



ပြည်ကို ရှူရှိုက်နိုင်မည်။ မှန်မိရိုကြီး တစ်လုံးဝယ်၊ မောင် အဝတ် အစားများက အစီအရီ သေသပ်စွာ ခေါက်လျက်သား ရှိနေ၏။ ခုတင်ဘေးဝယ် စာကြည့်စားပွဲ ရှိသည်။ စားပွဲထက်တွင် စာအုပ် အချို့ကို စီရိထပ်လျက်သား မြင်ရ၏။ စာကြည့်မီးတိုင်လေးက အစိမ်းနုရောင် အုပ်ဆောင်းဖြင့် ရှိနေကာ အုပ်ဆောင်း၏ အနားပေါ် စာပွင့်စိမ်းနုရောင်လေးများက ဖွားဖွားဖွားဖွား အနားသတ်ထားတာမို့ အရမ်းကို လှနေသည်။

စားပွဲထက်မှာ နှင်းဆီနီ တစ်ပွင့်နှင့် ရွက်လှပန်းစိမ်းလေးများကို ထိုးထားသည့် ဖန်ပန်းအိုး ရှည်မျောမျောလေးက လန်းဆတ်စွာ ရှိနေသည်။

အခန်း၏တစ်ဖက်ထောင့်တွင်မူ ဆိုဖာဆက်တီ တစ်ခု ချထား၏။

အခန်းနံရံမှာ ရှုခင်းပန်းချီကားများ ရှိနေသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် မီးပန်းဆိုင်ကြီးက ရှိနေပါချေသည်။ ခုတင်ဘေးမှာ ညအိပ် မီးတိုင်လေးက စိမ်းနုရောင် အုပ်ဆောင်းလေးဖြင့် ရှိနေသည့်လေ။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဖွေး ... ဖွေးရဲ့ အခန်းကို ကြိုက်ရဲ့လား”

မောင်ထံမှ မေးလာသံကြောင့် အခန်းလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ ဖွေးသူ မော့ကြည့်မိသည်။ ထူထဲသော မျက်နှာတန်းအောက်မှ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်နေပါသော မောင်။ မောင်နှုတ်ခမ်းတွင် ပြုံးရိပ်ထင်နေ၏။

“မောင် အခန်းလေးက သိပ်လှနေတာပဲနော် မောင်”

မောင်ထံမှ ရယ်သံက အေးချမ်းစွာ ဖွေး၏ရင်တွင် သို့တိုင် စီးဝင်လာသည့်နှယ်ပါ။

မောင်လက်တွေက ဖွေး၏ ပခုံးကို တင်းနေအောင် ဆုပ်ထားလျက် ...

“ဘယ်က မောင်အခန်းရမှာလဲ၊ ဖွေးရဲ့အခန်း၊ မောင်ကိုလဲ ဖွေး ပိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်နေတဲ့ အခန်းကလဲ ဖွေးရဲ့အခန်းပဲပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

ဖွေး မောင်လက်မောင်းကြီးကို မှီတွယ် ခေါင်းတင်လိုက်မိရင်း ...

“မောင်ရယ် ...”

ဟု ကြည့်နှုတ်နှင့် ခေါ်လိုက်မိရပါပြီတည်း။ မောင် ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ ဖွေးသူ လိုက်လာခဲ့တော့ မှန်ပြတင်းအနီးတွင် မောင် ရပ်သည်။ ပြတင်းကို မောင် ဖွင့်၏။ စာခန်းဆီးကို ဘေးသို့ ဝှမ်းဖယ်လိုက်တော့ ယခင်က ဝိုးတဝါးလေး စာခန်းဆီးခြားလျက် တွေ့ရပါသည့် ဥယျာဉ်ပျိုလေးကို ထင်းခနဲ လှမ်းလင့်မြင်ရသည်။

တစ်ဖက်မှာက စကားဖြူပင်တန်းသည် ပွင့်တချို့ ငုံ့တချို့ဖြင့် ပင်လုံးပြည့်မျှ ပွင့်နေကြတာကို မြင်ရ၏။ လေပြည်တွင် ဝင် စကားဖြူနံ့က ဒန်းစီး၍ တိုးဝင်လာသည့်နှယ်။

“မောင် အလုပ်သွားတဲ့အခါ ဖွေး ပျင်းရင် ဒီဥယျာဉ်လေးကို ဒီပြတင်းပေါက်က ရပ်ပြီး ငေးနိုင်တယ်၊ ဟော ... အဲဒီဥယျာဉ်လေးဆီကို သွားချင်တဲ့ အခါကျတော့လဲ ခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်နိုင်တယ်၊ ဟိုးမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိမ်းမှာ ထိုင်ရင်း မောင် ပြန်လာမယ့် အချိန်ကို မျှော်နိုင်တယ်”



မောင် ပြောနေသမျှကို ဖွေး နားထောင်ရင်း မောင်ကို အားကိုးစိတ်၊ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တွေ ပို၍ ရင်မှာတိုးလာနေရသည်ပါပဲ...။ မောင်သည် မြပုဏ္ဏမာနှင့် ဖွေးကို တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခြင်း ဆိုတာ နားလည်လာရလေ ... မောင်ကို အချစ်တိုး အားကိုးလာရလေပါ ...။ မောင်သည် စနိုးသည်လေး၏ ရင်ထဲမှာရှိသည့် အားငယ်ခြင်း ဆိုသော အရာကို ကင်းစင်ပပျောက်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ဆောင်ရွက်နေခြင်းပါလားလေ ...။

“လာ ... ဖွေးကို မောင် ပြောရာရှိသေးတယ်”

လျှောက်နေကျ ပုံစံအတိုင်း မောင် လမ်းလျှောက်ဟန်က ခပ်မတ်မတ် ရှိ၏။ ပန်းကျယ်ကြီးကိုဖွင့်၍ လျှောက်သည့်ဟန်။ အရမ်းကို ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ပိုင်ဟန်။ မောင်အသွင်က ရုပ်ရည်ရော လမ်းလျှောက်ပုံကအစ အရမ်းကို တည်ငြိမ်သည်။ ပုံပန်းတကျ ရှိသည်။ မြင်လိုက်သည်နှင့် လူရည်မွန် လူရည်တတ်ဆိုတာ ထင်းခနဲ နားလည်စေနိုင်စွမ်းသည့်ဟန်။

မောင်ခေါ်ရာသို့ ဖွေး လိုက်ခဲ့တော့ တံခါးရွက်တစ်ခုကို မောင် တွန်းဝင်၏။

“ဒါ ... မောင် စာကြည့်ခန်း။ စာအုပ် အစုံရှိတယ်။ မြန်မာလိုရာ အင်္ဂလိပ်လိုရာ၊ ဖွေးက မြန်မာလို ပိုပြီးဖတ်နိုင်မှာဆိုတော့ ဒီမှာ စာအုပ်တွေ ကြိုက်ရာရွေးဖတ်၊ ဟုတ်လား”

ဟံသာဝတီတိုက်မှ ထုတ်ဝေသော ရတုပေါင်းချုပ်

စာအုပ်များ။

မြန်မာစာ ကဗျာနှင့် ပတ်သက်ရာ စာကောင်းပေမွန်

စာအုပ်များ။

ဦးလတ်၊ ဂျိမ်းစ်လှကျော်မှအစ စာရေးဆရာ မောင်ထင်သာ ဝတ္ထုစာအုပ်များ။

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်ကအစ အမျိုးစုံစွာ ရှိနေကြပါသည်။ စစ်တွေကတော့ အစီအရီ။ ဓာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့၊ ဝေသန္တရာတော်ကြီးကအစ ရှိနေသည်လေ။

ဖွေး မောကြည့်တော့ ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့် မောင်စနိုးတွေနှင့် ဆုံ၏။

“လာ ...”

အခန်းတွင်းမှ မောင် ပြန်ထွက်၏။ စာကြည့်စားပွဲ။ ဆက်ကုလားထိုင်နှင့် ဆိုဖာတန်းရှည်ကြီးရှိရာ မောင် စာကြည့်စားသည် ကျောဘက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်လျက်။ အိမ်ရှင်မလေးကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ဖွေးသူ့လောမိရသဖြင့် လှည့်၍ တစ်ချက်ကြည့်မိသေးသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ခင်သုံ ဝင်လာတော့ မောင် ခေါင်းညှိသည်။

မောင် အဝတ်အစား သားရေသေတ္တာ။ ပုဂံပြန်အဖြစ် ခင်သုံလားသည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားရာ ဆွဲခြင်းဆုံး။ ဒါပဲ ရှိသည်။

ယွန်းထည်ပစ္စည်းများကို ကျတော့ သေသေသပ်သပ် နီ၍ စက္ကူနှင့် ပတ်လာသည်လေ။ ယွန်းထည်လင်ပန်းများ ယွန်းပန်းချီကားများပါ။

ခင်သုံကို မောင် လှမ်းကြည့်လျက် ...

“နားနို့ နှစ်ခွက် ယူလာ ခင်သုံ ...”

ဟု မှာတော့ ခေါင်းညိတ် ထွက်သွားသည်။

တံခါးရွက်လေး ပြန်စေ့သွားတော့ ခုတင်ပေါ်
ထားခဲ့သော ဖွေး၏ လွယ်အိတ်လေးကို မောင် ငဲ့ကြည့်သည်။

“မောင်မိန်းမကို အဝတ်အစား ဝယ်ပေးရဦးမယ်။ မ

ပြန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟု မောင် ပြောလာတော့ ဖွေး မောင်လက်ထဲ
ဆုပ်ကိုင်ထားမိလျက် ...

“ဖွေး အပေါ် အရမ်းကို ဂရုစိုက်တာပဲလား မောင်ရယ်

ဟု မော့ကြည့် မေးမိသည်။ ဖွေး၏ မျက်ဝန်းအ
တွေမှာ စုစိုင်းလုံ့လုံလာပါသည့် မျက်ရည်ကြည်လေးများကို
ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

မောင်မျက်နှာတွင် နူးညံ့ရိပ်များ ထင်လာ၏။

မောင်လက်တွေက ဖွေး၏ မေးဖျားလေးကို ပင့်
လာစေသည်။

နောက် မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
ညှပ်အုပ်မိုး မော့ထားစေလျက် ...

“ဖွေးဟာ မောင် မယားလေ၊ မောင် မယားကို မောင်
စိုက်ရမှာပေါ့ ဖွေးရယ်”

မောင်ထံမှ ကြင်နာခြင်းများ ပြည့်သိပ်နေပါ
စကားသံ။

နောက် ... ပါးပြင်နှင့်နီးကပ်လာသော မောင်နှမ
ဆီမှ ညှပ်သိပ်နှေးထွေးသော လေငွေ့။

နောက် ... ကြင်နာ နူးညံ့ပါလေသော အနှစ်
ပွင့်။



“မောင်ရယ် ...”

ဖွေး၏ လက်လေးတွေ မောင်ကျောပြင်ကို သိုင်းပွေ့
လိုက်မိလျက် မောင် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ခေါင်းလေးကို တိုးဝင်
နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်မိရပါပြီတည်း။





“ကိုကိုလေး ... မေကြီးက အောက်ထပ်က နားနေခန်းကို လာခဲ့ပါတဲ့”

ခင်သု လာပြောချိန်မှာ ပွေးသူ ရေချိုးခန်း ဝင်နေချိန် ဖြစ်ပါတ၏။

သူ့အခန်းမှာက ရေချိုးခန်းနှင့် ရေအိမ်လည်း တွဲ ထားသည်။

ကားမောင်းခဲ့ရတာမို့ အညောင်းပြေ သူ လုံနေရာမှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို စားပွဲငယ်လေးမှာ သူ တင်သည်။

“မင်း မိဘတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါမှာတော့ ပွေးသူဘက် က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ဖို့ လိုတယ်နော်”

ဟူ၍ ကိုကြီးကောင်းမြတ်၏ အိမ်အရောက် သူ လိုက်ပို့ပေးခဲ့စဉ်က မှာလိုက်သော စကားကို သူ ချက်ချင်းကြား ယောင်၏။

မျိုးနိုင်ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးတော့လည်း ...

“ပွေးသူဟာ မင်းတစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင် လိုက်လာတာ၊ အဘကိုလဲ ငါ နားလည်တယ်၊ သူတို့သားအဖကို ငါ သနားတယ်”



မျိုးနိုင် ပစ္စည်းတွေဆွဲချ ဆင်းသွားတော့ သူ လိုက် ကူ သယ်ပေးစဉ် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောခဲ့သော သတိမေးစကား ဆို သွားခဲ့သည်တစ်ပါး။

ယခုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ချေးမှ ဆိုင်သိမ်း ပြန်လာသော ဆမေကို တစ်ယောက်ယောက်က သူနှင့် ပွေးသူတို့ သတင်းကို ပြောပြလိုက်ပြီထင်။ ခင်သုလား။ ဒေါ်ကျော့စိန်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးဘိုးကြွယ်လား။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ ခင်သုပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ခမ်းသာအားရ ပြောပြလိုက်ပေလိမ့်မည်။

ဦးဘိုးကြွယ်ကတော့ စကားနည်းသမား။ ပြောချေ ညည်း မထင်။

“အေး ... အေး ... ငါ ခုပဲ လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး သူ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းခိုက် ခင်သု အခန်း အတွင်းမှ ပြန်ထွက်သည်။

သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါတ၏။ တကယ်တော့ အမေ ပြောသည့် နားနေခန်း ဆိုတာက ရတနာကုန်သည်ပွဲစား ဆွနှင့် မေမေ တွေ့ဆုံသည့်အခါ အေးအေးဆေးဆေး ပစ္စည်း ကြည့်နိုင်၊ ပြောနိုင် ဆိုနိုင်အောင် သီးသန့်ခန်းအဖြစ် ထားရှိသော အခန်းပါ။

ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့လျှင် ထိုရတနာကုန်သည်တို့နှင့် စကားစမြည် ပြောရတာ အခြားဧည့်သည် တစ်ယောက်ယောက် ဆက်လာပါက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတတ်သည်လေ။ ပွဲစား ဖြစ်ဖြစ် မေမေနှင့် လာဆုံလျှင် ထိုနားနေခန်းမှာပဲ မေမေ တွေ့ ညည်း။



သူ အခန်းတံခါးကို ခေါက်တော့ ...
“ဝင်ခဲ့”

ဟူသော တိုပြတ်ပြတ် ခွင့်ပြုသံ ကြားရတာမို့ သူ
ရုတ်ခြည်း လက်ထပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို မေမေ ဒေါပွနေပြီဆိုတာ သူ
ခန့်မှန်း နားလည်နေမိပြီ။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် သူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၏။
အခန်းတံခါးဘက်ကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော
မေမေသည် သူ့ခြေသံကို ကြားပေမယ့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်
မလာ။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း ထိုင်နေပြီအတိုင်း
ဆက်ထိုင်နေသည်။

သူ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်ပင် မေမေ ရှိရာသို့ လျှောက်
လာခဲ့ပါ၏။

ဖွေးသူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို အိမ်သို့ရောက်
ရောက်ချင်း အိမ်၌ရှိနေသူ အားလုံးကို သူ အသိပေးခဲ့သည်ပါ။
ဤသို့ အသိပေးခဲ့ခြင်းကိုက မေမေနှင့် ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာလျှင်
သူ့နှုတ်က ဖွင့်မပြောသေးခင်မှာပင် မေမေတို့ သိသွားနိုင်မည်
နည်းလမ်းအဖြစ် တမင် ပြောခဲ့ခြင်းပါ။

သူ မေမေနှင့် မျက်စောင်းထိုး နေရာရှိ ထိုင်ခုံတွင်
ဝင်ထိုင်တော့ စီးကရက်ရှိုက်ဖွာနေသော မေမေက သူ့ကို တောက်
သော မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှင်းကို
ငြင်းဝယ်လိုက်ပြီ ဆိုတာကိုတော့ မေမေ သဘောပေါက်သွား
ပဲလေ။

မေမေ လိုလားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
သူ လက်မထပ်ဘဲ အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်
စာခဲ့ပြီ ဆိုကတည်းက မေမေကိုတော့ မကျေမချမ်း ဖြစ်စေမည်
သာ။

“လိုရင်းကို မေမေ မေးမယ်၊ မင်းမိန်းမက ဘယ်ကလဲ”
စီးကရက်ကို ကြွဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထိုးချေရင်း မေမေ
မေးတော့ ...

“ပုဂံကပါပဲ၊ ညောင်ဦးက ရွာလေး တစ်ရွာကပါ”
သူကလည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပဲ ဖြေသည်။
မေမေနှုတ်ခမ်းတွင် စိတ်မပါသော အပြုံးတစ်ခုကို
အဖွဲ့တိုက်ပြီးသည့်ပုံဖြင့် ခပ်တွန့်တွန့် ပြုံးလာသည်။

“ဪ ... တော်သေးတာပေါ့လေ၊ ပုဂံကို ဒီက သွားလိုက်
တာ နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာတယ်၊ နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်
ဆိုပါတော့၊ မိန်းမတစ်ယောက် ယူလာတယ် ဟုတ်လား၊
အင်း ... နှစ်နဲ့များချီပြီး သွားခဲ့ရင် မြေးပိုက်ပြီး ပြန်လာတဲ့
သားကို မေမေ မြင်ရမယ် ထင်ပါရဲ့”

ခနဲပြော ဆိုတာ သူ နားလည်သည်။
ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်။ မေမေ ပြောနေသမျှကို သူ
အထောင်သည်။

နောက်ဆုံးကျမှ သူ ပြောရမည့် စကားကို ရင်မှာ
ကွေးချယ်ထားပြီးသားပဲလေ။ မေမေ၏ ရွှေကိုင်တပ် ပါဝါမျက်မှန်
ကို နောက်ကွယ်မှ မျက်ဝန်းတွေမှ ဒေါသရိပ် တလိပ်လိပ် တက်
လာနေပြီ ဆိုတာကိုလည်း သူ နားလည်နေသည်။



“သူက ဘာလုပ်သလဲ”

“ယွန်း ထိုးပါတယ် မေမေ၊ ယွန်းသည်ပစ္စည်းတွေမှာ ထွက်
ထိုးပါတယ်”

မေမေ မေးသမျှကို သူ ဖြေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားတာ
မေးသမျှကို သူ ဖြေသည်။

အပိုတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေး။

“ဘာလို့ မေမေ့ကို ခွင့်မပန်တာလဲ သား”

မကျေမနပ် မေးလာသည့် အသံ။ သူ ... မေမေ့ကို
ကြည့်သည်။

“အခြေအနေအရ သား ... သူ့ကို အမြန်ဆုံးပဲ ဟိုမှာလဲ
ထပ်လိုက်ပါတယ် မေမေ”

“ခွင့်ပန်ရင် သဘောတူမှာ မဟုတ်မှန်း သိလို့ပါလို့ ဖြေ
ပါလား မင်းထက်ရယ်”

မကျေမချမ်း ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းပဲ ညိတ်
လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မေမေ ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

ဟု သူ ဝန်ခံတော့ မေမေ ပို၍ ဒေါသဖြစ်လာရာ
၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိနေသည့် မေမေ့လယ်
တွေ အရမ်းတုန်နေတာကို သူ မြင်တော့ စိတ်မကောင်း။

ကိုယ့်အတွက် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲရတာကိုတော့
စိတ်မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝကို သူပဲ လမ်းကြောင်းချင်သ
လေ။

“အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မိဘမျိုးရိုး မေမေ သိချင်တယ်”

သူ ... ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ ပြတင်းပေါက်အနီး
တွင် သွားရပ်ကာ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေ၏။ အခန်းတွင်းဝယ်
လေအေးပေးစက်မှ အသံကိုသာ ကြားနေရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။
အမှန်အတိုင်းပဲ မေမေ့ကို သူ အသိပေးရမည်။

သူ ... မေမေ့ကို ပြန်၍ကြည့်သည်။ ပြတင်းကို
ကျောပေး၍ရပ်လျက် လက်က ပြတင်းပေါင်ကို နောက်ပြန်ထောက်
ထားသည်။

“သူ့နာမည်က ဖွေးသူ ပါ၊ မေမေ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်၊
အမေ ဆုံးရှာပါပြီ၊ အဖေနဲ့ နေပါတယ် မေမေ၊ အဘရဲ့
နာမည်က ဦးသာဟန်တဲ့၊ ယွန်းထိုးပြီး ဖွေးသူက အဖေကို
လုပ်ကျွေးပါတယ်”

ပြောပြီး သူ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ရှိက်ချသည်။
“ဖွေးသူဟာ ရုပ်ရည် ချောမောတယ် မေမေ”
“ဖွင့်ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ဘယ်လောက်ချောလဲ ဆိုတာ မမြင်
ရသေးပေမယ့် မင်းကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ယူလာခဲ့ပြီ ဆို
ကတည်းက အတော်ကြီးလှလို့ ဆိုတာ နားလည်တယ်၊
ခင်သုလဲ ပြောပြတယ်၊ သိပ်လှတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ
အဲဒီ အလှတရားတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မေမေ သိချင်
တာကိုပဲ ဆက်ပြောစမ်းပါ”

ယခုတိုင် မေမေ ထိုင်နေရာမှ မထသေး။ အခန်းတွင်း
ဝယ် သားအိမ်နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
ကို တစ်ယောက် ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မေမေ မျက်ဝန်းတွေ
မှာက မမ့်ချင်ရိပ်တွေ၊ ဒေါသတွေ ကဲနေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာက
ဗြိတ်သားတည်ကြည်သော အရိပ်တွေ ရှိနေပါသည်။

“ဗွေသူဟာ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းတယ်၊ လိမ္မာရေးခြား ရှိတယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ ပွင့်လင်း မှန်ကန်တယ်၊ သူ့အို့ သား မြတ်နိုးတယ် မေမေ”

တစ်ဆက်တည်း သူ အဖြေပေးလိုက်မိရပါပြီ။

“ဗွေသူဟာ ဘုရားကျွန် ဖြစ်တယ် မေမေ”

တည်ငြိမ်သော သူ့အဖြေ။

မေမေကိုယ်က နောက်သို့ လန်ကျမလို ဖြစ်သွားကာ ဆိုဖာနောက်မှီပေါ် တအိအိ ပြိုကျသွားသည်။ မေမေမျက်နှာ ဗွေ ခနဲ ဖြစ်၏။ နောက် ... မျက်ဝန်းတွေမှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ဆို သည့် အရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်လာ၏။ နောက် ... ချက်ချင်း ပြန်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်ပုံဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ပြန်မတ်ယူသည်။ နောက် ... လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်တေ၍ ဆက်တိုက် ဖွာရှိုက် နေ၏။

မေမေ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီ ဆိုတာ ကို သူ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေစိတ်ကို သူ ထိန်းမတ်ပေးဖို့ မကြိုး စား။ မေမေဘာသာ ပြန်၍ ထိန်းယူတာကိုပဲ သူ လိုလားသည်။ ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းယူနိုင်မည် ဆိုတာကိုလည်း သူ သိသည်။ ခဏပဲ ကြာသည်။ မေမေ အသွင်က အနည်းငယ် တည်ငြိမ်စ လှလာ၏။

စောစောတုန်းကလိုပင် မေမေ မျက်နှာမှာ ဒေါသ ရိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာသည်။ မေမေ မျက်ဝန်းတွေမှာ ဒေါသအငွေ့ အသက်တွေ ပြန်၍ ပိတ်ဖုံးလာသည်။

လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကိုဆောင်၍ ပြာခံ ကြွေခွက် တွင်းသို့ ထိုးခြေထည့်သည်။ ဆတ်ခနဲ မေမေ ထရပ်လိုက်ရင်း သူ့ ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်နှယ် လုပ်လိုက်တာလဲ မင်းထက် ... ဟင်”

မီးတောင်ပေါက်ကွဲလာသည့်နှယ် ကျယ်စောင်ပေါက် ဆွဲထွက်လာပါသည့် အသံအက်အက်။ မေမေ တစ်ကိုယ်လုံး ဆါသကြောင့် တုန်နေသည်။ သူ ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ မေမေကိုသာ ဆီးစိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မေမေ ထုတ်လိုက် ပြန်ကာ မီးညှိုလိုက်ပါ၏။ မေမေ လက်ချောင်းတွေ တုန်နေကြ တာကို သူ မြင်နေရသည်။

စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း အခန်းတွင်းဝယ်မှ မေမေ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၏။ နောက်မှ အတန်အသင့် တည့် ငြိမ်လာပြီဖြစ်သည့် စိတ်အစဉ်ကို ပြန်လည်ရရှိမှ သူ့ကို မေမေ ပြန် ဆည်၍ ကြည့်လာသည်။

“အဲဒီ မိန်းမက အမြန်ဆုံး ကွာလိုက်ဖို့ မေမေ ပြောချင် တယ် သား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ”

စူးရှပြတ်သားသော မေမေ စကားအဆုံးတွင် တည် နည်းငြိမ်ငြိမ်ပဲ သူ ဖြေသည်။ အေးဆေးစွာပဲ ဖြေသည်။

“သူ့ကို ချွေးမအဖြစ် မေမေ လက်ခံနိုင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊ သားရဲ့ နေ့အဖြစ် သား အသိအမှတ် ပြုဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်”

“သူဟာ ဘုရားကျွန်ဆို”

မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါသ ကနေလေမယ့် ဤမျှ အထိ ချစ်မြတ်နိုးနိုင်သည့် သူ့ကို အံ့သြနေတာကိုလည်း မဖုံးကွယ်

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဘုရားကျွန် ဆိုတာ လူပဲမဟုတ်လား၊
 နောက်ပြီး ပုဂံမင်းနေပြည်တော် ကာလများဆီက တည်ထောင်
 ခဲ့တဲ့ ဘုရားပုထိုးတွေမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ် ... သာသနာ
 စာဝန်ကိုယူဖို့ ဘုရားရဲ့ကျွန်အဖြစ် ရှိကြတဲ့ သူတွေ
 ဖြင့်ဖြစ်တဲ့ သူတွေပါ။ သူတို့ကို ဘာလို့ နိမ့်ကျသူ
 အဖြစ် သားတို့က အတင်းသတ်မှတ်ထားရမှာလဲ
 သူတို့ဟာ ဒွန်းစဏ္ဍားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေပါ။ ပြီး
 စုကာလမှာ ဒီဘုရားကျွန် ဆိုတာ အမည်သာရှိတော့ပေမယ့်
 သားတို့လိုပဲ ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားနေကြတဲ့ သူတွေပါ”
 သူ့အသံက ပြတ်သားနေသည်။

အနော်ရထာမင်း၏ ကောင်းမှုတော် ရွှေစည်းခုံ
 မှာ မနုဟာမင်းနှင့် ခြွေရံသင်းပင်း၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များ
 ဘုရားတွင် ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းခဲ့တာ။
 ဘုရားတည်ခဲ့ပြီး မိမိကိုယ်နှင့်တကွ သားမယား
 ပါ ဘုရားကျွန်အဖြစ် လှူဒါန်းကောင်းမှု ပြုခဲ့ကြတာ။
 ဒါတွေကို သူ ဆက်တိုက် ရှင်းပြသည်။ ဒါ
 မေမေ နားမဝင်။

“သူ့ကို ဇွေးအေး ကွာရှင်းဖို့ မေမေ ဆန္ဒရှိတယ်”
 မေမေ စကားအဆုံးမှာ သူ ခေါင်းယမ်းသလို
 အခန်းတံခါး ရှိရာသို့ သူ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သည်။
 “သူ့ကို သားမပစ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ သူ့ကို မြတ်နိုးလွန်း
 သား လက်ထပ်ထားတာ၊ တစ်သက်လုံးပေါင်းဖို့ လက်
 တာပါ မေမေ၊ အကယ်၍ မေမေ သဘောမတူဘူးဆို
 သူ့ကို လက်ဆွဲပြီး ဒီက သား ထွက်သွားပါမယ်”

ပြောပြီး အခန်းတံခါးကို သူ ဖွင့်၍ ထွက်ခွာပြန်

“နေဦး ...”

မာထန်သော တားမြစ်သံ။
 သူ ... နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ တံခါးခွက်ကို
 ခွန်စေသည်။ နောက် ... တံခါးခွက်ကို ကျောပေးလျက် သူ နေရာ
 တွင် ရပ်တန့်၏။ မေမေနှုတ်မှ စကားကို စောင့်ဆိုင်းသည်။
 မေမေ မျက်ဝန်းတွေမှာ လက်ထောက်သော အကြည့်
 တွေ ရှိနေသည်။
 မေမေ နှုတ်ခမ်းတွင် နာကျင်သော အပြုံးက ရှိနေ

မေမေ လက်တွေက ထိုင်ခုံဆိုဖာ၏ နောက်မှီတန်း
 တင်းနေအောင် ဆုပ်ထားသည်။
 “မေမေသား တစ်ယောက်ကို ဈေးဖွားခဲ့တာဟာ ... ကြီးပြင်း
 အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာဟာ၊ မေမေ မလိုလားတဲ့ မိန်းမ
 တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် မဟုတ်ဘူး သား၊ မေမေ
 မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဈေးမတော်ဖို့ အတွက်
 မဟုတ်ဘူး”

သူ ဘာမျှ ဝင်မပြောတော့၊ မေမေ ပြောလိုသော
 စကားတွေကို ရင်ထဲကျေနပ်အောင် ပြောလိုသမျှ ပြောစေတော့ဟု
 သူ ရပ်တန့်နားထောင်ပေးနေသည်။ ပြီးလျှင် သူ ဈေး၏လက်ကို
 ခွဲ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းတော့မည်။
 မေမေ သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာ
မော့ကြည့်သည်။ မေမေ့ မျက်နှာတွင်လည်း တည်ငြိမ်သော အ
အသက်များ စတင်ယှက်သမ်းလာကြပြီ။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်
သည့် အသွင်။

“ဒါပေမဲ့ မေမေ့သားဟာ သူ့ချစ်တဲ့ မိန်းမကို လက်ထပ်
အမေလုပ်သူက လက်မခံချင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်
ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖို့ အတွက်လဲ သားတစ်ယောက်
မေမေ မွေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေ သူ့ကို ကြည့်သည်။

နောက်တော့ ... အဖြေရှာရခက်သော အပြုံးတစ်

ကို ပြုံး၏။

မေမေ့ အပြုံးကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှ
လေးခနဲ ဖြစ်သည်။ မေမေ့အပြုံးကို သူ မခွဲခြားတတ်။ ဘာကို
ရွယ်၍ ပြုံးသနည်း။ ဘာကို ဆုံးဖြတ်၍ ပြုံးသနည်း။

“မင်းမိန်းမကို လက်ဆွဲပြီး ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖို့ ဒီလောက
ကြာအောင် မင်းကို မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး မင်းထာ
ဒီလို လူလားမြောက်လာအောင် ပြုစုလာတာ မဟုတ်ဘူး
ဒီလောက် နှစ်တွေချီပြီး ဒီအချိန်မျိုးကို မေမေ စောင့်
တယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

မေမေ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မင်းကြိုက်တဲ့ မိန်းမကို မေမေ မနှစ်သက်ပေမယ့် မင်း
ငါ့သားအဖြစ်ကတော့ ထွက်ပြေးသွားခွင့်ကို မေမေ ခွင့်
နိုင်ဘူး သား”

ပြောပြီးသည့်နောက် သူ့ကို တွန်းဖယ်၍ မေမေ
ခန်းတွင်းမှ ဦးစွာထွက်သွားသည်။ အခန်းတွင်းဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ
သူ ...။ သူပဲ ဖြစ်နေသည်။

နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ သူ အတန်ကြာ ငိုငံတွေ
နီရစ်ခဲ့ရပါပြီ။

မေမေ့ မျက်ဝန်းမှ ပြုတ်ခနဲ ကြွေသက်သွားခဲ့သော
ချစ်စက်ကို ဤအခန်းတွင်းမှ မေမေ ထွက်ခွာခါနီး အချိန်
မှာ သူ မြင်ခဲ့ရသည်။

သူ ထွက်သွားမည်ကိုတော့ မေမေ့ မလိုလား။

ဒါဖြင့်လျှင် ဤအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေဖို့ ပြောသွား

မလေ။

သူ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

လောလောဆယ် ဖွေးလေးကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေ
ချက်ချင်းကြီး ဤအိမ်က ထွက်မသွားရသေးသည့် နောက်မှာ
တစ်နေ့မှာ ဖွေးအပေါ် မေမေ နှစ်သက်သွားမည် ဟူသော
လင့်ခြင်းကို ပြန်၍ ထားမိသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အခြေအနေကို တင်းမာလွန်း
အထိတော့ သူ မနေ။

မေမေ့ဘက်မှ အရမ်းဆိုးဝါး ဆက်ဆံလာလျှင်တော့
လက်ကို သူ ဆွဲ၍ ဤအိမ်ကြီးမှ သူ ထွက်ခွာသွားရမည်





အခန်းတံခါးကို သူ ဖွင့်၍ ဝင်လာတော့ ရေစိုက်
အဝတ်အစား လဲပြီးနေသည့် ဖွေးကို တွေ့သည်။
ရှည်လျားသော ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကိုလည်း က
နေ၏။

“ဖွေး ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ မောင်ကို မတွေ့ဘူး
မောင် ဘယ်သွားလိုက်တာလဲဟင်”

သူ ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကိုလည်း
မကြည့်ရက်။ ရင်ထဲမှာ အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့သူ တစ်ဦး
အနေနက်မှုမျိုးကို လတ်တလော ရင်ဆိုင်နေရသည်။

တကယ်တော့ ... သူ ဖွေးကို လိမ်ညာခဲ့ချေသည်ပဲလေ
ပေဖေနှင့် မေမေတို့က သဘောတူညီပါသည်။

ဖွေးကို လိမ်ညာခဲ့ချေသည် မဟုတ်ပါလား။

“မောင် ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သူ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတာကို ဖွေး မြင်သ
ပဲပေါ့။ သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်၍မေးလာတော့ သူ ဖွေးသူ
ကြည့်သည်။

တကယ်က သူ မှားသည်။

အိမ်သို့ တန်း၍ ပြန်မလာသင့်။ တစ်နေရာမှာ ဖွေးကို
အားခဲဖို့ ဆိုပြန်တော့လည်း ဖွေးက မသိဘဲ နေမည်တဲ့လား။

အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းသည် မှန်လည်း မှန်နေသည်။
လည်း မှားနေသည်။

ပေဖေနှင့် မေမေ သဘောမတူလျှင် ဖွေးကို လက်ဆွဲ
စင်းသွားလိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သမျှ ခုကျတော့
တန်နေပြီ။ မေမေက သဘောမတူတာကိုလည်း အတိအလင်း ပြော
သည်။ ပြီးတော့ ... သူ့ကို အိမ်ကလည်း မဆင်းစေချင်။

“မောင် ...”

ဖွေး ထပ်ခေါ်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဖွေး၏
သားကင်းစင်သည့် မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ လှပရွန်းစက်
ဆန်နှင့်အမျှ နုညက် ဖွေးစင်လွန်းပါသည့် မိန်းကလေးသည် သူ
မော့ကြည့်နေပါပြီ။ မျက်နှာလေးလည်း မကောင်းရှာ။

“လာ ... ဖွေးကို မောင် အသိပေးစရာတွေ ရှိနေတယ်”

သူ ပြောပြီး ဖွေး၏ လက်လေးကိုဆွဲ၍ စာကြည့်
နံ့သို့ ကူးသည်။

ဆိုဟရှည်ကြီးတွင် ထိုင်သည်။ ဖွေးနှင့် မျက်နှာချင်း
နိုင် ဖြစ်အောင်လည်း ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက် ဆွဲယူသည်။

“ဒီလို ဖွေးရယ်”

ပြောရမှာ မထွက်ရက်သလို ဖြစ်လာရပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ဤအဖြစ်ကို ကြုံရလျှင် ဆိုသည့် အသိပေး
ခင်ကတည်းက သူ့မှာ ရှိထားခဲ့ပြီပဲလေဟု တွေးရသည်။ ရင်
နိုင် ပြောနိုင်ရမည်ပေါ့။



“မောင် ... ဖွေးကို သိပ်ချစ်တယ် ဆိုတာ သိတယ်နော်”

သူ မေးတော့ ဖွေး ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့လက်တွေက ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ဖေးမောစေလျက် တစ်ခုံစီခုံ ကြည့်နေမိသည်။

“ဖွေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ မောင် ကြောက်တယ် ဖွေးကို မောင် ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဝေးမခံနိုင်ဘူး၊ ဖွေးကို မောင် လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မောင် အသိဆုံး၊ ဖွေးရဲ့ မာနကိုလည်း မောင် သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင် ဖွေးအပေါ်မှာရော၊ အဘအပေါ်မှာရော အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ထိမ်ချန်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို မောင် အဲဒီအချိန်တုန်းက ပြောလိုက်ရင်လဲ ဖွေး မောင်ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖွေး၏ မျက်နှာလေး ပျော့ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ သူ အတင်း ဖွေး၏ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်တွင်း ဆွဲသွင်းကာ နဖူးချင်း ထိလိုက်မိလျက် ...

“မောင်ကို အပြစ်တင်မလား ဖွေး၊ မောင် ... မောင် ... ဖွေးကို သိပ်ချစ်နေတယ်လေ”

သူ ပြောပြီး ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့နမ်း ရိုက်လိုက်မိသည်။

“မောင် ... ပြောပြမယ်၊ မောင် မိဘတွေက သဘောတူတယ်လို့ ပြောခဲ့တာဟာ အမှန် မဟုတ်ဘူး ဖွေး”

သူ ... ဇွတ်တင်း၍ ပြောရသည်။ သူ့အသံတွေက ပုံမှန်မဟုတ်။ တုန်အက်အက် ဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ...”

ဖွေး၏ မျက်နှာလေး ပျော့ကျသွားတာ။ ကိုယ်လေးချောက်သို့ လဲပြိုကျသွားတော့မယောင် ယိုင်လဲသွားတာ။ မျက်ရည်တွေ တအိအိ ပြိုကျလာလျက် မျက်ဝန်းတွေက သူ့မျက်နှာကိုသာ ခိုင်တက် ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ။ အားလုံးကို သူ ရင်တစ်အုံလုံး ခြုံကျမတတ် ကြေကွဲစဲစားရင်း တွေ့မြင်နေရပါပြီ။

“မောင်ရယ် ...”

ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာသော စကားသံ။

ရုတ်ခနဲ ဖွေး၏ လက်တွေ သူ့ရင်အုံကို တွန်းထုတ် ဆိုက်သည်။ နောက် ချက်ချင်း တံခါးရှိရာသို့ ပြေးသည်။

ဖွေး ဘာလုပ်တော့မည် ဆိုတာ သူ ချောက်ချားစွာ သိလိုက်ရပါပြီ။ ဖွေး သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့တော့မည်။

သူက ပိုမြန်သည်။ ဖွေးထက် အရင်ရောက်အောင် တံခါးဆီသို့ ပြေးကာ တံခါးရှက်ကို ချက်ထိုး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တံခါးကို ကျောမှီရပ်လိုက်တာမြင်တော့ ဖွေး၏ ခြေလှမ်းလေးတွေ နူးကျလာရကာ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဖြိုလဲမယောင် ယိုင်လဲသွားပါသည် ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို သူ သိမ်းဆွဲလျှော့ငင် ယူလိုက်မိရပါ၏။

“မောင်ကို ခွဲထားရစ်ခဲ့ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ဖွေး”

သူ့အသံက ပြတ်သားနေသည်။ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့သည်။ အားအင်မရှိတော့သလောက် ယိုင်ကျလျက် ရင်ခွင်တွင်း ပုံပုံကျနေပါသည့် ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို မြှောက်ခနဲ သူ ဖွေယူသည်။



ဆိုတာတန်းရည်ကြီးတွင် ဖွေးကို ရင်ခွင်တွင်း သိမ်း
ပွေ့ထားလျက် သူ ထိုင်သည်။

ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို သူ တောက်လျှောက် နှမ်း
ရှိုက်နေမိသည်။

“မောင် ... ဖွေးကို ချစ်တယ်”

သူ အထပ်ထပ် ဒါပဲ ပြောနေမိသည်။

ဖွေး၏ မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်တွေ တအိအိပြိုကျ
နေတာကို သူ နှုတ်ခမ်းတွေက သိနေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက
မြင်နေရသည်။ ဤအတွက် သူ ရင်ထဲမှာ တနင့်နင့် ခံစားနေရပါ
၏။

“မောင် ... ဖွေးကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အမှန်အတိုင်း ပြော
လို့ ဖြစ်မလဲ ဖွေး၊ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဖွေးကို မောင် လက်
လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ၊ မောင် ... အဲဒီ စကားကို ဘယ်လို
အင်အားတွေ သုံးပြီး ဖွင့်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ ဖွေးရယ်၊ ဒီမှာ
ဖွေး မောင်မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်းပါ ဖွေးရယ်”

သူ ဖွေး၏ မေးဖျားလေးကို ပင့်မောရင်း အက်ကွဲနေ
သော အသံဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည်။ ဖွေး၏ မျက်ဝန်း
လေးတွေ သူ့မျက်နှာဆီသို့ ရောက်လာတော့ သူ ကိုယ်တိုင် မျက်
ရည်များ ဝဲနေလျက် နဖူးပြင်လေးကို နှမ်းရှိုက်မိပြန်သည်။

“မောင် မတရားဘူးလို့ စွပ်စွဲမသား ဖွေး၊ အချစ်အတွက်
အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို မောင် လိမ်ညာခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊
ဖွေးကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ဖွေးနဲ့ ဝေးရမှာကို အဆုံးစွန်
နှိုင်းဆမရအောင် ချောက်ချား ခံစားနေတဲ့ မောင် နှလုံးသား
အတွက် မောင် တရားပါတယ် ဖွေးရယ်”



သူ ... ပြောနေရင်းမှ ဖွေး၏ ပခုံးလေးပေါ် မျက်နှာ
ကို မှောက်ချထားလိုက်မိလျက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အံ့ကိုခဲထားမိ
သည်။

သူ ... အသံတိတ် ငိုကြွေးနေမိပြီး ဆိုတာကိုလည်း
သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည်။

“မောင် ...”

တိုးညှင်းသော အသံလေး၊ သူ ... ဖွေး၏ မျက်နှာ
လေးကို ကြည့်မိသည်။ ကိုယ်ကိုမတ်၍ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို
ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။

“ဖွေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီက ထွက်ခွာသွားခွင့် မပြုတော့
ဘူးလား မောင်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မောင် ... ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဖွေး”

သူ ဖြေပြီး ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ သိမ်း
ပွေ့ထားသည်။

“ဖွေးကို ခေါ်ပြီး မောင် ဒီအိမ်က ဆင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ထားတယ်၊ ဖွေးကို မောင် ညာခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဖွေးကို လက်မခံတဲ့ ဒီအိမ်မှာ မောင် မနေဘူး၊ ဖွေးကို
လက်ဆွဲပြီး မောင် ထွက်သွားဖို့ ဟိုတုန်းကတည်းက ဆုံး
ဖြတ်ထားခဲ့ပြီးသားပါ”

သူ ပြောပြီး ဖွေး၏ မျက်နှာလေးထက်မှ မျက်ရည်
များကို ညင်ညင်သာသာ သုတ်ပေးသည်။ နှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျာသော
အဖြိုးကို ပြုံးသည်။



“မောင် ဒီကိုလာတာက အဖြစ်မှန်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေ သိအောင်ပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ နားလည်လို့ ပွေးကို ကြည်ဖြူတယ် ဆိုရင်လဲ အလိမ္မာ အိမ်ပါတဲ့ ချွေးမလေးကို ဒီမှာ မောင် ထားမယ်ပေါ့။ သဘောမတူဘူး ဆိုရင်လဲ ပွေးကို လက်ဆွဲပြီး ဒီက ထွက်သွားမယ်ပေါ့။ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

သူ သေချာ ရှင်းပြသည်။ စောစောပိုင်းက လှုပ်ရှားခံစားရသော ချောက်ချားကြေကွဲမှုတွေသည် ပွေး၏ ရင်တွင် အတန်အသင့် တည်ငြိမ်စွာ ပြုလာပြီဟု သူ နားလည်လာသည်။ ပွေး၏ လက်လေးကိုတော့ သူ လုံးဝမလွှတ်။

“အိမ်ကိုရောက်တော့ စောစောက ပွေး ရေချိုးနေတုန်း မေမေ မောင်ကို ခေါ်တွေ့တယ်။ သဘောမတူဘူး ဆိုတဲ့ အဖြေကို မောင် ရတယ်။ မောင်လဲ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဒီက ထွက်သွားမယ်လို့ မေမေ့ကို ပြောတော့ မေမေ ခွင့်မပြုဘူး။ အဲဒီလိုကျတော့လဲ မေမေက သားကို မခွင့်နိုင်ပြန်ဘူး။”

ပွေးသူ ငြိမ်လျက် ခပ်ငေးငေး ဖြစ်နေသည်။

သူ ... ပွေး၏ လက်လေးကို တင်းခနဲနေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိပါ၏။

“မောင်ဖေဖေရောဟင် ...”

ပွေး မေးတော့ သူ ပြောသည်။

“ဖေဖေ ပြန်မရောက်သေးဘူး ပွေး၊ ဖေဖေ သဘောထားကိုတော့ မောင် ဒသိရသေးဘူး”

ပွေး သက်ပြင်းရှိုက်လျက် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

သူ ... ပွေး၏ ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့လိုက်မိ

လျက် ...

“မောင် ... ပွေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မခွဲဘူး ပွေး ...”

ဟု ယတိပြတ် ပြောလိုက်မိပါ၏။





သူ စာသင်ခန်းမှာ သင်ကြားရမည့် စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် တချို့ကို သူ သိမ်းဆည်းသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ မကြည်ဖြူသည့်အိမ်မှာ ဖွေးကို သူ ထားခဲ့ပြီး အလုပ်ခွင်သို့လည်း မသွားချင်။ နောက်ပိုင်းကို သူ စိတ်မချ။ နောက်တစ်ခုက ဖွေး စိတ်ဆင်းရဲရမည်။

သူ ရွေးသည့် ဇနီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ ကိစ္စမှာ သူ့တာဝန်။

“မောင့်မေမေ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ပါ့မယ် မောင်ရယ်...”

ခုလိုကျတော့လည်း ဖွေး စိတ်မကောင်းရှာ။ ဗျက်မှာ လေးငယ်လျက် ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း စိုးရိမ် စိတ်မကောင်းစွာ ပြောရှာပါ၏။

သူ ပြုံးသည်။ နောက် ဖွေး၏ ခေါင်းလေးကို သစ်ပေးနေမိ၏။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဖွေးရယ်၊ မေမေကတော့ မောင့်ကို ဒီအိမ်ကြီးက ဆင်းသွားခွင့်မပြုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေး

ကိုမှ မကြည်ဖြူတာ၊ မောင် ... ဖွေးဘက်က ရပ်တည်ရမယ်လေ၊ ဖွေးကို မောင် ခေါ်လာတာ၊ မောင် တစ်ယောက်ပဲ ဖွေးအတွက် အားထားရာ မဟုတ်လား၊ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ မောင် ပြတ်သားရဲရမယ်၊ ဖွေးဘက်က ရပ်တည်ရဲရမယ်လေ ...”

အဝတ်အစားပင် အားလုံးကို သူ မယူ။ အနည်းအကျဉ်းပဲ ယူသည်။

ဖွေးနှင့် လက်ထပ်နိုင်ဖို့ သူ့လက်တွင် ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သူ ရောင်းခဲ့ရသည်။ ဤအတွက် မေမေ့ကို ငွေဆပ်ရန် ကြွေးတင်နေသလို သူ့ ခံစားရ၏။

“ကဲ ... ဖွေး၊ သွားစို့ ...”

သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖွေး၏လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ အိမ်ထဲမှဆင်းဖို့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်မည့်ဟန် ပြင်ခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

သူ ... ခေတ္တ ငြိမ်သက်၍ တံခါးရှက်ကို ကြည့်နေမိသည်။

မေမေ များလား။ မေမေသည် အခန်းပြင်ဘက်တွင် ရပ်လင့်လျက် ရှိနေချေပြီလား။

သူ ... တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ ...

“ဖေဖေ ...”

အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူနှင့် သန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်နှင့် ရှိပါချေသော မောင့်ဖေဖေကို ဖွေးသူ ငေးကြည့်မိသည်။ ဓောင့်နှုတ်မှ ဖေဖေဟု ခေါ်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရတာနှင့် ဖွေး၏ နှလုံးသွေးတွေ ရပ်ဆိုင်းကုန်ချေပြီလားဟုပင် ခံစားလိုက်ရပါ၏။

မောင့်ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင့်နောက်
ဖွေးကို လှမ်းကြည့်နေချေသည်။

“ဪ ... သားတို့က ဒီကတောင် ထွက်သွားကြတော့
လို့ကိုး ...”

ဟု ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောလာတော့ ဖွေး ခေါင်း
လိုက်မိပါ၏။

ဤအကြောင်းတရားများသည် ဖွေးကြောင့် နီးနီး
၍ ဖြစ်လာကြချေသည် မဟုတ်ပါလားလေ။ ဖွေး ရင်ထဲမှာ အပြစ်
မကင်းသူလို အနေရခက်သည့် ဝေဒနာခံစားရပါပြီ။

“ကဲ့ ... ဖေဖေတို့ ခဏလောက်တော့ စကားပြောကြတာ
ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဖေဖေ ပြောတော့ မောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ ဖြစ်
သည်။ နောက် ဖွေး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၏။
မောင်ဖေဖေကလည်း လိုက်ဝင်လာသည်။

တံခါးရှက်ကိုလည်း မောင့်ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ဆွဲ
ပိတ်ခဲ့ပါ၏။ ဆိုဖာတွင် ထိုင်ပြီးကြတော့ အခန်းလေးသည် အတန်
ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မောင့်ဖေဖေ၏ အကြည့်တွေက ဖွေးထံမှာ
မကြာ-မကြာ ရောက်ရောက်လာကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအကြည့်များ
တွင် မုန်းတီးရိပ်ကို ဖွေး မတွေ့ရဟု ထင်သည်။

“သားရဲ့မိန်းမက ကျက်သရေ ရှိပါတယ် သားရယ်”

သူ့ခေါင်း မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဖေဖေကို အစ်
ဇာတ်သလို သူ ကြည့်မိပါ၏။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ ပြောသည့်
စကားဟု နားလည်လာသယောင်။

ဖွေးကို သူ ငဲ့ကြည့်တော့လည်း ဖွေး၏ မျက်ဝန်း
ထဲတွေက ဖေဖေကို ငေးစောကြည့်နေတာ မြင်ရပါ၏။

“သားမေမေ ဖေဖေဆီကို ပုန်းဆက်တယ်၊ အမြန်ဆုံး
စက်ရုံကနေပြီး ပြန်ခိုရယ်၊ သား မိန်းမယူလာတဲ့ အကြောင်း
ရယ်၊ သားရဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်မျိုးရိုးဆိုတာရယ် အား
လုံး ပြောပြတယ်”

ပြောပြီး ဖေဖေ ခေါင်းယမ်းသည်။ နောက် အခန်း
ထဲသို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၏။

“အဲဒီပုန်းကို ချပြီးတာနဲ့ ဖေဖေ ကမန်းကတန်း ပြန်လာတာ
ပဲ၊ ဖေဖေသားအကြောင်းကိုလဲ ဖေဖေ သိတယ်၊ ဖေဖေ
မယားအကြောင်းကိုလဲ ဖေဖေ သိတယ်၊ ဖေဖေ ထင်တဲ့
အတိုင်းပဲ သားက ဒီက ထွက်သွားတော့မယ်လို့ ပြင်ဆင်
ပြီးနေပြီ၊ ထွက်လဲ ထွက်ခွာသွားတော့မယ်၊ သား မေမေက
လဲ ဒေါသတွေနဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အစွဲ
တစ်ယောက် ဖြစ်လုနီးပါး မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ကို
ဖေဖေ အဲဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့တယ်၊ သား ရှိရာကို ဖေဖေ
လာခဲ့တော့ လက်မတင်လေးပဲ မိလိုက်နိုင်တယ်၊ သားက
သွားတော့မယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒီလမ်းကိုပဲ သား ရွေးရမှာပဲ၊ ဖွေးကို
မေမေက မကြည်ဖြူဘူးလေ”

ဖေဖေ ခေါင်းယမ်းသည်။ နောက် ပြုံး၍ သားကို
ကြည့်သည်။ နောက် ဖွေးကို ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူ သဘောတူတူ မတူတူ ဖေဖေ သဘောတူတယ်
သား”

“ဗျာ... ဖေဖေ”

သူ့ခေါင်း မတ်ခနဲဖြစ်လျက် ဖေဖေကို မော့ကြည့်ရပါပြီ။ ဖွေး ခမျာလည်း မျက်ရည်ဝဲစွာ မော့ကြည့်နေရှာတည်း။

ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးနေရတာရော၊ မယုံမရဲ နိုင်ရနေရတာတွေရော၊ ဖွေး၏ နှလုံးအိမ်မှာ ပြည့်သိပ်လာလျက် ကြသီးဖြန်းဖြန်းထမှု ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံရဲနိုင်လောက်အောင် ခံစားနေရပါ၏။

“ဟုတ်တယ် သား၊ သား မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်လာခဲ့ပြီ သားရဲ့မိန်းမဟာ ဖေဖေချွေးမပဲပေါ့၊ ဘုရားကျွန် ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ် ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်”

ပြောပြီး ဖေဖေဖြိုး၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်သည်။

ဖွေးသူ အနီးသို့ သွားရပ်ကာ ဆံစများကို သပ်သည်။

“ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဘူး သမီးရယ်၊ မြပုဏ္ဏမာကို ရောတဲ့အခါမှာ ခုလို စိတ်မချမ်းသာစရာတွေကို ကြုံကြိုက်တဲ့ သမီးအတွက် ဖေဖေ အားနာတယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရဲ့မေမေကို ခွင့်လွှတ်ရပါ၊ လောလောဆယ် သူလဲ သွေးပူနေသေးတာကိုး... ဟုလား”

ဖွေး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေမိတာလည်း ရှိနေသလို ဝမ်းသာနေရတာလည်း ရှိနေသည်။

မောင်ဖေဖေသည် ဖွေးအပေါ်မှာ နားလည်ပေးရှာသည်တကား။

နူးညံ့သော ဖေဖေလက်ဖဝါးတွေ ဖွေး၏ဆံစတွေအပေါ်မှာ အညင်အသာ သပ်ပေးလာတော့ ဖွေး ခေါင်းလေးငုံ၍ နှစ်သက်ခံယူရင်း မျက်ရည်များသာ ဖြိုင်ခနဲ ကျလာရပါပြီ။

“ဖေဖေသားရဲ့ မျက်နှာကို အားကိုးပြီး လိုက်လာရတဲ့ သမီးလေးခမျာ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ခုလို စိတ်ထိခိုက်စရာ ကြုံရတာ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရော၊ သမီးရော၊ စိတ်ရှည်ကြရမယ်၊ သည်းခံကြရမယ်၊ တစ်နေ့မှာ သားရဲ့မေမေဟာ စိတ်လျော့သွားမှာပါ၊ လောလောဆယ် သားတို့အပေါ်မှာ ဖေဖေ နားလည်နေတာပဲ၊ ကြည်ဖြူနေတာပဲ၊ ဘာအားငယ်စရာလိုလဲ”

ပြောပြီး ဖေဖေ သူတို့ရှေ့မှာ ပြန်လာထိုင်လိုက်သည်။

“ထားဟာ တစ်နေ့လုံးနီးပါး ဗိုလ်ချုပ်ချေးက ရတာနာဆိုင်မှာပဲ ရှိနေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ နေ့ခင်းပိုင်းတွေမှာ သမီးနဲ့ ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်စရာ၊ ထိပ်တိုက်ကြုံစရာ မရှိဘူး၊ ညနေဘက် ကျတော့လည်း သားက အလုပ်က ပြန်လာပြီပဲ၊ သား မေမေ ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ သားရှိနေပြီ ပဲကွယ်၊ လောလောဆယ် အခန်းအောင်းနေလိုက်ကြပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က သဘောနေသည့် အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုအဖြစ် ရှိရတာမို့လည်း ဖွေး ဆံစား သူ ပို၍ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေမိရပါ၏။

သူ ဖွေးကို အရမ်း မျက်နှာပူခဲ့ရသည် မဟာရာဇာလား။ ယခုကျတော့ ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ကျေနပ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့စကားက တစ်ဝက်တော့ မှန်သွားချေသည့် အဖြစ်။

“ထား ... စိတ်ဆိုးတာက ရုတ်တရက်ကြီး အသိမလေ့လက်ထက်သွားတာလဲ ပါမှာပါကွယ်။ သူ့ဒေါသတွေအောင် စောင့်ရမယ်။ စိတ်ရှည်ကြရမယ်။ ဖေဖေသားချွေးမကို ဒီအိမ်ကြီးက မထွက်ခွာသွားစေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်သန့်ပဲ”

သူ ဖွေးကို ငဲ့ကြည့်သည်။

ဖွေး၏ သဘောကို သိချင်သည့် အကြည့်။ ပထမအားချမ်းသိမ်စွေသော ဖွေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ပေဖေအား နားလည်လျက် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်သည့် အကြည့်လေးတွေ တာကို သူ မြင်၏။

“ဖွေး ... ဖွေး စိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်လေ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး သူ ပြောတော့။ ဖေဖေကို ဖွေး ကြည့်သည်။

“ဖွေး ... ဖေဖေ ဆန္ဒအတိုင်း နေပါမယ်”

ဟု ခေါင်းငုံ့ ဖြေရှာတော့ သူ ဖွေး၏ လက်လေးတွေဆုပ်ထားလိုက်မိရပါပြီ။

“ဖေဖေကို ကန်တော့ရအောင်လား မောင်”

ဟု ဖွေး ပြောတော့ သူဖြိုး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ အကြည့်ကို ကြည့်မိသည်။

မျက်ရည်ဝဲလျက် ဖြိုး၍ ကြည့်နေပါသည့် မျက်လေးတွေနှင့် ဆုံ၏။

“ဖေဖေ သိပါဇာယံ သားရယ် ... ဖေဖေသမီးဟာ လိမ္မာမယ်၊ နားလည်မှုရှိမယ်၊ သည်းခံမယ် ဆိုတာလေ။ သာဓုပါ သမီးရယ် ... သာဓုပါ။ သမီးဟာ စိတ်ဝမ်းကွဲပြား ခွဲဆင်းသွားမယ့် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပြန်ပြီး ထိန်းမတ်ပေးလိုက်သလိုပါ”

ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောရှာပါ၏။

“ဖေဖေ မေတ္တာကို ရနေရရင်ပဲ ဖွေး ကြည့်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းလှပါပြီ ဖေဖေရယ်၊ ဖွေးလေ ... ခုလို ... ဖေဖေက ဖွေး အပေါ်မှာ သဘောထားတာကို မယုံနိုင်ရလောက်အောင် အံ့သြကျေးဇူးတင်လှပါပြီရှင်”

ဖွေး ခေါင်းလေးငုံ့၍ ပြောတော့ ဖေဖေ ခေါင်းညိတ် ပြုံးသည်။

ဖွေး ကြမ်းပြင်တွင် ပျပ်ဝပ်ရိုးကျိုးစွာ ထိုင်တော့ သူ့လည်း လိုက်ထိုင်သည်။

နောက် ဖေဖေကို သူ လက်အုပ်ချီ၍ မော့ကြည့်မိသည်။ ဖွေးနှင့်အတူ သူ ကန်တော့သည်။

ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးခိုက် ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို သူ ကြည့်စဉ် အသံတိတ် မျက်ရည်ကျနေပါသည့် ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို မြင်ရပါ၏။

ဖေဖေကို မော့ကြည့်မိတော့ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို အိတ်ထိခိုက်စွာ ငေးကြည့်နေတာ မြင်သည်။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု သားနဲ့သမီး ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပေါင်းဖက်ရပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေကြရပါစေ”

ပြောပြီး ဖေဖေ ထ၊ရပ်သည်။

သားနှင့် သမီး၏ ခေါင်းတွေကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်မိုးကိုင်သည်။

“ဖေဖေ လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်ချင်တယ်ကွာ ဖေဖေ အရိပ်က ထွက်မသွားကြပါနဲ့လား သားနဲ့ သမီးရတယ်။ သည်းခံစိတ်ရှည်ပေးကြဖို့လဲ ဖေဖေ တောင်းပန်တယ်။ အခု သဖြင့် သမီးလေးကို ဖေဖေ သိပ်အားနာတယ်။ ထားအခုမှာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွယ်။ သမီးရဲ့ မေမေအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ် ...”

မွေး ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲ ခံစားရသည်။

မွေး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ မောင်မေမေ သဘောမကောင်းတော့ ...

မောင်နှင့် မွေးအပေါ်မှာ နားလည်ပေးပါသည့် မေမေကို စိတ်မဆင်းရဲစေရ ဟူ၍ပါ။

သက်ကြီးရွယ်အို ဖခင်ကြီးက တောင်းပန်ရှာသည့် ဆိုက်ကစည်းက မွေး၏ ရင်တွင်းမှာ ဘယ်လိုမှ နေမရ။ အားအားနာနာနှင့် ထိခိုက်ခံစားနေရပြီ။

“မွေး ဖေဖေစကားကို အမြဲနားထောင်ပါ့မယ် ဖေဖေ ... ဟု မွေး တိုးတိုးလေး ကတိပေးမိရပါပြီတည်း။ ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်၍ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို သားအားပေးသည်။

“သမီးလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်လိုက်ဦး သားမနက်ဖြန်မှ ဝယ်ကြပေါ့။ သားတို့မေမေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားပြီးမှ သွားဝယ်ချေ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာတော့ မဝယ်နဲ့။ တခြားမှာ သွားဝယ်။ ဟုတ်လား”

ပြောပြီး မွေး၏ ခေါင်းလေးကို အသာအယာ ပွတ်ခံ၍ ကျောပြင်လေးကို အသာအယာ ပုတ်ဝေး နှစ်သိမ့်ပြီးမှ ခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

တံခါးရှက်လေး ပြန်နေ ပိတ်သွားတော့ မောင်ရင်ထဲတွင် မွေး တိုးဝင်မိကာ ...

“ဖေဖေကို မွေး သနားတယ်မောင်၊ သူ မော့ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

ဟု မော့ပြောတော့ မောင်လက်တွေက မွေး၏ နဖူးရင်ထဲတွင် ဝဲကျနေသော ဆံနုလေးများကို သပ်ပေးရင်း ...

“မွေး ... ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဟင် ...”

ဟု ပြီး၍ မေးသည်။ မျက်နှာလေးကိုလည်း ငုံ့မိုး၍ ခြည့်သည်။

“မွေး သိတာပေါ့ မောင်၊ မောင်ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာလဲ မွေး တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကြောင့် မောင်ဖေဖေဟာ မွေးကို လက်ခံခဲ့တယ်၊ ချွေးမအဖြစ်လဲ အတည်ပြု လက်ခံပေးခဲ့တယ်လေ၊ တကယ်တော့ တော်ရုံတန်ရုံလူတွေဟာ မွေးတို့ကို ဒီလို ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ”

မောင်လက်တွေ မွေး၏ နှုတ်ခမ်းကို လာထိသည်။

“မွေးတို့က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဒီအခွအလမ်းကို ဖျောက်ပစ်စမ်းပါ မွေး၊ လူတွေက မွေးတို့ကို ကြည့်ထားတယ်ဆိုတာကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ မောင်မယားမှာ လူတွေကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ သတ္တိတွေ ရှိနေတာမျိုးပဲ မောင် မြင်ချင်တယ်”

သူ ပြောပြီး ပွေး၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ ရင်ခွင်တွင်းသို့
သိမ်းဆွဲထားလိုက်မိပါ၏။

“ပွေးမှာ အားအင်လိုနေတယ်ဆိုရင် မောင့်ရင်ခွင်မှာ မှီလျှံ
စောင့်ရှောက်လုပ်သားဆီက လိုအပ်သမျှ အင်အားတွေကိုယူ၊ ယူ
ဝန်းကျင် ... ပြီးတော့ လူတွေအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သူ
ကို ပွေး၊ ရင်ဆိုင် ... ကြားလား”

ပွေး၏ လက်လေးတွေ သူ့မျက်နှာကို လာထိသည်။
ပွေး မျက်နှာလေး မောလာသည်။

“မောင်ရယ် ...”

ဟု ပွေးထံမှ တိုးမျှင်သော ခေါ်သံလေး ပေါ်လာခဲ့
သူ့မျက်နှာ နုနုလေးဆီသို့ ငုံ့မိုးကျသွားရပါပြီတည်း။



ခင်သုံ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ အပြောခက်နေပုံ
လေးနှင့် ငြိမ်နေတော့ သူ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုချ၍ ...
“ဘာလဲ ခင်သုံ”

သူ မေးတော့ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ပွေးကို
ခင်သုံ ကြည့်သည်။ မျက်နှာလည်း ပျက်နေ၏။

“မေ့ကြီးက ပြောတယ်၊ ထမင်းစားချိန် နီးပြီ၊ ကိုကိုလေး
ထမင်းစားဖို့ ဆင်းခဲ့တဲ့၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ဟို ... တစ်ယောက်
တည်းပဲ ဆင်းလာခဲ့တဲ့ ...”

သူ စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွားရ၏။ ချက်ချင်း ပွေး
၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်တော့ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးလို မျက်လွှာချ
ငြိမ်သက်နေတာ မြင်၏။

ပွေး၏ လက်လေးကို သူ ထွေးဆုပ်လိုက်ရင်း ...
“ဒါဖြင့် ပွေးကျတော့ရော ထမင်းမစားရတော့ဘူးတဲ့လား”

လူဖြောင့်ပီပီ တည့်တိုးကြီး မေးချလိုက်တော့ ခင်သုံ
ခေါင်းလေး ဟိုသည် ရှောင်လွှဲကြည့်ယောင် ပြုရင်း အခုခက်
အပြေခက်ပုံလေးဖြင့်ပင် ဖြေရှာ၏။



“မမေ့ပွေး အတွက်က ခင်သုံ ဒီအခန်းထဲ အရောက်ပို့ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အေး ... ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရော၊ ငါလဲ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ စားမယ်၊ ဒီမှာပဲ နှစ်ယောက်စာ နှင် ပြင်ပြီး ယူလာခဲ့တော့”

ခင်သုံ ခမျှာ ခိုင်းသည့်လူက ပြောခိုင်း၊ လာပြောတော့လည်း ကိုကိုလေးက တစ်မျိုးနှင့် စိတ်လက်ညစ်လိုက်ရပါသည့် အဖြစ် ...။

မေကြီးက ကိုကိုလေး မိန်းမယူလာတာကို ဒေါမူနေတာလောက်ပဲ ခင်သုံ နားလည်ထားသည်။ ဘာကြောင့် ဒေါမူသည်ဆိုတာကိုတော့ မသိ။

ခုလည်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ...”



ဟု ကိုကိုလေး ပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဖြန်ထွက်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသော ခင်သုံ၏ ခြေထောက်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားတော့ ပွေးသူ မျက်ရည်ကျလာသည်။

“ပွေး ... မငိုနဲ့လေး၊ မောင် ရှိနေတာပဲ၊ ပွေးဘက်က မောင်အမြဲရှိနေတာပဲ”

ဟု မျောင်းပျသည်။ မေမေ ပြောသလို သူတို့စိတ်ရှည်ရမည်လေး။

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ပွေး စိတ်မကောင်းတာက မေမေ့ အတွက်ပါ၊ မောင် ဟိုမှာပဲ ထမင်းသွားစားလိုက်ပါ”

ပွေး ခေါင်းလေးငုံ၍ အသံတိမ်လေးနှင့် ပြောတော့သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ပွေးကို တစ်ယောက်တည်း မောင်ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဟိုမှာ ထမင်းသွားစားရမယ် ... ဟုတ်လား၊ မောင် မလုပ်နိုင်ဘူး ပွေး”

သူ ပြောနေခိုက်မှာပင် အခန်းတံခါးက နောက်တစ်ကြိမ် ပွင့်လာပြန်၏။

“ဘာတဲ့လဲ ခင်သုံ”

အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်ကို ဆင်းဟယ် တက်ဟယ် နှင့် သားအမိနှစ်ယောက်ကြား စကားပါးနေရသည့် ခင်သုံလည်း စိတ်လက်ညစ်နေသည့် အသွင်၊ မျက်နှာလေး ပျက်နေ၏။

“ဟို ... မေကြီးက ခဏဆင်းခဲ့ပါတဲ့”

သူ သိသည်။ မေမေ ဒေါပွနေပြီ။

“အေး ... ဆင်းလာမယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားခန်းကိုတော့ ငါ မဝင်ဘူး၊ မေမေ နားနေခန်းမှာပဲ ငါစောင့်မယ်”

ခင်သုံ ခေါင်းလေးညိတ်၍ စကားကို သယ်ယူပြီး ပြန်ဆင်းသွားရပြန်ပါ၏။

“ပွေး ...”

သူ ကြိုးစားပြီးသည်။ မျက်နှာတော့ မကောင်း၊ ပွေး၏ ပခုံးလေးကို သူ့ဘက် သိမ်းပွေ့ယူပြီး ...

“ပွေး စိတ်မညစ်နဲ့နော်၊ မောင် ပွေးကို ချစ်လွန်းလို့ လိမ်ညာခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ ပွေးလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်လိုက်သလို ပြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ မောင် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့



မွေးရယ်၊ မွေးကို မောင် သိပ်ချစ်နေပါလား ဆိုတဲ့ အသံ လေးတစ်ခုနဲ့တင် ဒီအပြစ်တွေကို မွေး ခွင့်လွှတ်လိုက်နိုင် မှာပါ။ ဟုတ်တယ်နော် ... မွေး”

သူ တောင်းပန်နေမိခြင်း၊ ဟုတ်သည်။ တောင်းပန် နေမိခြင်းပါ။

မွေး သူ့ကို မောကြည့်သည်။ မျက်စိများ စေ့နေ သော မျက်ဝန်းများတွင် ပြုံးရိပ်လေး တိုးဝင်လာအောင် မွေး ကြိုး စားရှာသည်။ ခေါင်းလေးလည်း ညိတ်ပြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်၊ မောင်ရော ဖေဖေရော မွေးဘက်က ရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ”

ဟု ပြောရှာသည်။

“သွားတော့လေ ... မေမေ စောင့်နေမှာ”

ဟုလည်း အလိုက်တသိ ပြောပေးရှာသည်။

တကယ်တော့ သူ သိသည်ပေါ့။ မွေးခမျာ စိတ် ထောင်းကိုယ်ကြ နေရှာပြီ။

ကိုယ်ရော စိတ်ရော ပန်းနေရှာပြီ။ မွေး၏ မျက်နှာ လေးမှာ အားငယ်ရိပ်လေးတွေ အတိအပ နေရာယူထားနေကြချေ သည်ပဲ။

“မွေး ...”

သူ မွေး၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲယူသည်။

“မောင် မနေတော့ဘူး မွေးရယ်၊ လာ ... သွားကြမယ်၊ မွေး ကို မောင် ကျွေးနိုင် မွေးနိုင်ပါတယ်၊ မောင်မှာ အလုပ်အကိုင် လဲရှိတယ်၊ မောင် မယားကို မောင် ရှာမကျွေးနိုင်လို့ ဒီအိမ်

မှာ နေနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မိဘကို မောင်စနိုးနဲ့ သင့် တင်နိုင်လေမလားလို့ ခေါ်လာတာ ... မောင် မကြည့်ရက် တော့ဘူး မွေးရယ်”

သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောတော့ မွေး ခေါင်းယမ်းသည်။ “မဟုတ်တာဘဲ မောင်၊ ဖေဖေကို ငဲ့ဦးမှပေါ့”

ဟု ချက်ချင်း ငြင်းသည်။

“ကဲပါ ... အောက်မှာ မေမေ စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ကြာရင် ပိုပြီး စိတ်ဆိုးနေပါမယ်၊ သွားလိုက်လေ မောင်”

ဟု အတင်းပဲ မွေး ကိုယ်တိုင် တွန်းတွန်းပို့ပို့နှင့် တံခါးအရောက် ပို့ပေးတော့ သူ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်။

အောက်ထပ်ကို သူ ဆင်းသည်။ နားနေခန်းသို့ ဝင် သည်။ မေမေ့ကို အသင့်ပင် တွေ့ရပါ၏။ ခဏချင်းတွင်ပင် မေမေ အသွင်က များစွာ အိုစာသွားသယောင်ပါ။

သားစိတ်နှင့် ချက်ချင်း ခြိုးကျသွားသလို ဖြစ်နေတာ ကိုလည်း မြင်ရသည်။ တည်တင်းသော အကြည့်တွေကတော့ ယခု တိုင် ရှိနေဆဲ။

မေမေ့ကို မြင်တော့လည်း မေမေ ခံစားနေရတာတွေ ကို သိနားလည်နေရသည်မို့ စိတ်မကောင်းနိုင်။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ် မကောင်းရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှ ကုစားမရနိုင်သည့် အဖြစ်။

“မေမေ ထမင်းစား ခေါ်တာ ဘာလို့ ငြင်းလိုက်ရတာလဲ သား၊ သားဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုက် တည်း မစားနိုင်လောက်အောင်တော့ မပြတ်သားပြသင့်ဘူး သား”



သူ မေမေကို ကြည့်သည်။ နောက် ခေါင်းယမ်းသည်။ သက်ပြင်းလည်း ရှိကိမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မေမေ ဘာလို့ ပွေးကိုကျတော့ မခေါ်သလဲ၊ ပွေးကို ချန်ရစ်ခဲ့ရမယ်လို့ ဘာလို့ ခင်သုံးနဲ့ မှာသလဲ မေမေ ...”

သူ မေးတော့ မေမေ ရယ်သည်။

“ဪ ... မေမေသားက အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ မေမေကို ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း စားခိုင်းချင်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီမှာ သား၊ သူ့လို မျိုးရိုးနဲ့ မေမေ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း မစားနိုင်ဘူး”

ပြတ်နေအောင် ပြောလာသည့် မေမေကို သူကလည်း အဖြေပြန်လေးသည်။

“ဘာလို့လဲ မေမေ ... အဆင့်အတန်း မတူဘူးလို့ သတ်မှတ်တာ ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင် သားကရော ဘာထူးလဲ မေမေ၊ သားဟာ ပွေးရဲ့ခင်ပွန်း၊ ပွေးနဲ့အတူနေ အတူစား၊ အတူသွား အတူလာ တစ်ဘဝ ထူထောင်ခဲ့ပြီးတဲ့သူ၊ သားဟာ နိမ့်ကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားရတာမျိုး သားကိုယ်တိုင်လည်း နိမ့်ကျသွားခဲ့ပြီ၊ မေမေတို့နဲ့ အဆင့်ချင်း မတူနိုင်တော့ဘူး၊ မေမေတို့ အမြင်မှာ ပွေးကို ဒွန်းစဏ္ဍားလို့ မြင်ရင် သားဟာ ဒွန်းစဏ္ဍားရဲ့ ယောက်ျား၊ ဒွန်းစဏ္ဍားနဲ့ အိမ်ထောင်ထူထားတဲ့ ဒွန်းစဏ္ဍားပဲ ဖြစ်သွားပြီ”

“မင်းထက် ...”

မေမေ မခံနိုင်ပဲဖြင့်အော်တော့ သူ ကြွေကွဲပြေးသည်။

“ပွေးနဲ့သားဟာ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပြီ၊ တစ်ဘဝတည်း ဖြစ်သွားပြီ၊ ပွေးနဲ့ သားကို ခွဲခြားလို့ မရဘူး မေမေ၊ မေမေ ပွေးနဲ့ ထမင်းအတူစားဖို့ မသတိရင် သားကိုလဲ မေမေ သတိလို့ မရတော့ဘူး မေမေ”

သူ အမှန်တရားကိုပဲ ပြောချစ်သည်။ အရှိအတိုင်းပဲ နေချင်သည်။

“ပွေးနဲ့ သားတို့မှာ ရင်သွေး ရှိလာတဲ့အခါ၊ အဲဒီမြေးကို မေမေ ဒီလိုပဲ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း မစားနိုင်ဘူးလို့ ပြောမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျတော့ သား ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုစံစားရမလဲ မေမေ၊ အဲဒီကလေးဟာ သားရဲ့သွေး၊ ပွေးနဲ့ သားတို့ရဲ့ သွေး၊ အဲဒီကလေးကို မေမေ မပွေ့မချီ မထိမကိုင်နိုင်ဘဲ ရှိနေတာတွေကို သား မြင်ရရင် ဘယ်လိုစိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ မေမေ”

မေမေ မျက်နှာတွင် ချောက်ချားမှုတွေ ဝင်လာသည်။ ကလေးဆိုသော စကားသည် မေမေကို ပိုမို၍ ချောက်ချားလာစေသည် အသွင်။

“အေး ... မထိဘူး ... မချီဘူး၊ သူဟာ အဲဒီမိန်းမရဲ့ ကလေး၊ သူ့သွေးကို ငါ မသတိဘူး”

“ဒါဖြင့် ... သားကိုလဲ မေမေ ဘယ်တော့မှ ထမင်းစားဖို့ မခေါ်ပါနဲ့ မေမေ ...”

သူ ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ခိုက် ဆေးလိပ်ပြာခွက်သည် အရှိန်နှင့် ပြေးလာကာ အခန်းနံရံတွင် ထိမိတ်၍ ခွမ်းခနဲ တွဲကြွေလွင့်ရင်၏။

“ဇွေးလို မိုက်တဲ့သား ...”

အံ့ခဲ၍ အော်ဟစ်လိုက်သံ။

သူ ... နောက်ကို လှည့်မကြည့်။ အခန်းတွင်းမှ ထွက်မည့်ဟန် ပြင်သည်။ ထိုအခိုက် တံခါးရှက်သည် ပွင့်လာ၏။ အခန်း တံခါးဝဝယ် ဖေဖေ။

အားလုံးကို လွမ်းခြုံကြည့်နေသော ဖေဖေ။ မေ့မော့ကို တည်ကြည်စူးရှစွာ ကြည့်နေပါသော ဖေဖေ။

ဖေဖေ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ နောက် ... သူ ပန်းကို ကိုင်သည်။

သားနှင့် ယှဉ်၍ ဖေဖေ လျှောက်လာသည်။

“ငါ ... အမြင်က အားလုံး ကြားတယ် ထား၊ မင်း မှာတယ် ထား”

မေမေ မျက်ရည်မကျ။ စူးရှစွာပင် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“သား ပြောတာတွေ အားလုံးမှန်နေတယ်၊ သားတို့ကို ဖေဖေ ဒီအရိပ်က မခွာစေချင်ဘူးလို့ ပြောထားတာကိုတော့ မမေ့ပါနဲ့ သားရယ်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ ဤမျှ ရှုပ်ထွေးနေသည့် အပြစ်မျိုးထဲမှာ သူ မနေချင်။

စိတ်ရှုပ်တွေးသည်။ နောက်ကျီ ညစ်ညူးခြင်းကို သူ ကြာရှည် မွေးမထားချင်။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ကြာရင် ... မွေး စိတ်ဆင်းရဲပြီး ဆေးလိပ်မယ်၊ သားလဲ ရူးလိပ်မယ် ဖေဖေ”

သူ ပြောပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“သား မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားလက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို အသိမပေးခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိသလဲ ဖေဖေ၊ သူဟာ စာရိတ္တကောင်းတယ်၊ ရိုးသား ပြုစင်တယ်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်၊ ခုဆိုရင် သည်းခံခြင်းတရားကိုပါ သိနေရပြီ၊ သားလက်ထပ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ မိန်းမမြတ်လေးပါ၊ ဒီလို မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ခဲ့တာဟာ အပြစ်လား ဖေဖေ၊ သူ့မှာ ရုပ်ရည်၊ စာရိတ္တ၊ အားလုံး ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေး”

သူ ... ခေါင်းယမ်းနေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျီက ဤအိမ်ကြီးမှ ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်နေပြီ။

“သူ့ကို လက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စမှာ မတိုင်ပင်ဘဲလုပ်လို့ အပြစ်မြင်ရင် သားကိုပဲ မြင်ရမှာပါ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ ခုဥစ္စာက သားကိုကျတော့ မပစ်နိုင်ဘူး၊ မွေးကိုကျတော့ လူမဟုတ်သလို ဆက်ဆံပြတယ်၊ အဲလို ဆက်ဆံတာဟာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပါ ဖေဖေ”

သူ ပြောရင်း အသံတွေ တုန်ခါလာသည်။ အက်ကွဲသော ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာသည် အံ့ကျင်းဖွဲ့နေပြီ။

ရင်ထဲတွင် ဖွေး အတွက် နာကျင်ကြေကွဲ ခံစားနေ

သူ ... မေမေ့ကို ကြည့်သည်။

“ဖွေးဟာ လူပါ ... မေမေ ... အရိုး၊ အသား၊ အသွေး၊ အကြောတို့နဲ့ သားတို့လိုပဲ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လူပါ၊ ကျော့ကွက်ရုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဖွေးဟာ သက်မဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ သက်ရှိ ...

သူ့မှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိတယ်။ ခွဲခြားနားလည်
ဦးနှောက် ဆိုတာလဲ ရှိတယ်။ ဖွေးတို့လို လူတန်းစား
မှာ အဲဒီလို မခံစားတတ်ဘူးလို့ မေမေ ထင်နေသလား

သူ ဆိုမှာတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ချစ်ရသူ
အတွက် သူ သနားနေမိရတာတွေပဲ ရှိနေသည်။ ကြေကွဲခံစား
ရတာတွေပဲ ရှိနေသည်။

ဦးပေါ်တွင် လက်တံတောင်ကို ထောက်၍ မျက်
ကိုး လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်မိုးထားမိလျက် သူ စိတ်ထိခိုက်နေမိ
ပြီ။

ဖေဖေလက်က သူ့ပခုံးပေါ် ကျလာတာ သူ
ကြည့်သည်။

“ဖွေးဟာ ... သားရဲ့မျက်နှာကို တစ်စွာထင်ပြီး လိုက်
တာပါ ဖေဖေ၊ သူ့ကို ဒီနေရာက သားခေါ်သွားပါရ
... သူ ... ခွင့်ပန်လိုက်မိရပါပြီ။

ဖေဖေ ခေါင်းပဲ ယမ်းသည်။

မေမေကို သူ ကြည့်တော့ အခန်းတွင်းဝယ်
တော့။ စောစောက သူ ဆိုမှာတွင်ထိုင်၍ မျက်နှာပေါ် လက်
ဖြင့် အုပ်မိုး ငြိမ်သက်နေစဉ်က တိုတောင်းသော အချိန်လေးအတွက်
မှာ ထွက်ခွာသွားလိုက်ဟန် တူသည်။

“သားတစ်ခု မေ့နေတယ်၊ မေတ္တာဖြင့်သာ အောင်မြင်ရာ
ဆိုတာလေ၊ စိတ်ရှည် သည်းခံပါ သားရယ်၊ သားရဲ့
ကို ဖေဖေ နားဝင်အောင် တဖြည်းဖြည်း ပြောယူပါ
ကဲ ... သား အခန်းကို ပြန်ချေတော့၊ ခင်သုံးနဲ့ပဲ သားနဲ့
အတွက် ထမင်းပွဲ ပို့ခိုင်းမယ်၊ လိမ္မာပါ သားရယ်”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားရပါပြီ။

ဇွတ်ထွက်သွားရမှာ ကျတော့လည်း ဖေဖေမေတ္တာကို
ခတ်ကားရက်။

ကျဉ်းကြုတ်လှောင်ပိတ်သော ဝေဒနာကို သူ ခံစား
ရ၏။





“ဒါဖြင့် အန်တီထား တစ်ယောက်တည်းပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဘာဖြစ်လဲကွာ ... အန်ကယ်က စိတ်တိုဘက်က ရပ်တည်နေတာပဲ၊ ဖွေးကလဲ စိတ်ရှည်သည့်ကြားလား၊ တစ်နေ့မှာ အန်တီထား မင်းတို့ကို နားလည်လက်ခံသွားမှာပါ၊ လောလောဆယ်တော့ ငါ မင်းတို့အိမ်မှာ မလာသေးဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ဘာမှမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်တို့ ဟန်မပျက် နေလိုက်ဦးမယ်”

ကိုကြီးကောင်းမြတ် ပြောတော့ သူ ခေါင်းညှိုးသည်။ ဖွေးတော့ ဘေးမှာ ငြိမ်သက် ထိုင်နေပါ၏။

သူ ဖွေး၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားမိပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွေးဘဝမှာ သူမှတစ်ပါး အားကိုးရာ မရှိတော့သေး။ စံစားနေရရှာမည် ဆိုတာ နားလည်ထားသည်လေ ...။

အဝတ်အစားဝယ်ပြီး အပြန်မှာ သူ ကိုကြီးကောင်းမြတ်ထံ ဝင်ခဲ့ခြင်းပါ။

“အေးလေ ... မနေ့ကမှ မင်းတို့ ပြန်ရောက်ကြတာပဲ၊ အပူနေတုန်း ခဏပေါ့ကွာ၊ အန်တီထား အတွက် ခုလောလော

ဆယ်တော့ သွေးဆူနေတဲ့ ကာလလို့ နားလည်ပေးထားလိုက်ကြဦး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီကာလဟာ သိပ်ပြီး ရှည်ကြာလာမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ အိမ်ခန်းရှာပြီး ပြောင်းသင့်ရင်လဲ ပြောင်းကြရမှာပေါ့၊ ခုလောလောဆယ်တော့ အန်ကယ် မျက်နှာနဲ့ မေတ္တာကို ထောက်ရမယ်လေ”

ရှေ့တွင် ချထားသော အအေးခွက်ကို သူ ငေးစိုက်စွာ ခြိမ်းနေမိသည်။ ဖွေးထံမှ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာ။ ငြိမ်သက်နားထောင်နေရှာသည်ပါပဲ။

“ငါ့ညီမ ဖွေး ခမျာတော့ လောလောဆယ် အနေခက်အထိုင်ခက်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲရှာမယ် ဆိုတာ ကိုကြီး နားလည်ပါတယ် ...”

ဟု ကိုကြီးကောင်းမြတ် ပြောတော့ ဖွေး ကြိုးစားရှိုးရှာသည်။

“ဖွေး ... နေတတ်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ မောင်နဲ့ မောင်ဖေဖေကိုပဲ ဖွေး အားနာတာပါ၊ ဖွေးကြောင့်၊ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရတာကိုလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ဖွေး ပြောနေရင်းမှ အသံတစ်ချက် တိမ်ဝင်၏။ မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း မျက်ရည်ကို ထိန်းသည်။

သူ ဖွေး၏ လက်လေးကို တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်လေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ...

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဖွေးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ ဒေါသက မေမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေတာ၊ ဖေဖေရော မောင်ရော ဖွေးကိုပဲ အားနာနေတယ်”

အခြေအနေကို ထိန်းပေးသည့် အနေဖြင့် ကိုကြီးကောင်းမြတ်ထံမှ ရယ်သံထွက်လာ၏။

“တယ်ပြီးတော့လဲ စိတ်ဝမ်းလက်ညှီ ရှိနေကြပါလား။ အကယ်နဲ့ မင်းက ဖွေးကို အားနာ၊ ဖွေးက အန်ကယ်နဲ့ မင်းတို့ကို ပြန်အားနာ၊ ဟုတ်ပါဗျာ ... ကဲ ... ငါ့ကိုလဲ အားနာကြပါဦး၊ အအေးခွက်တွေကိုလဲ အားနာကြပါဦး၊ သောက်ကြပါဦးကွ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ကိုနေသော စိတ်တွေ အနည်းအကျဉ်း ပေါ့ပါးသွားရသည်ပါပဲ။ သူနှင့် ဖွေးတို့ ပြိုင်တူပြီးလျှင် မိကြကား အအေးခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိကြပါ၏။

“ဪ ... ညီမ ဖွေး၊ ဘဲ ... ကိုကြီးရဲ့ အိမ်သော့ပဲ၊ တခုခု အရေးအကြောင်းကြုံရင် ကိုကြီးဆီသို့ လာခဲ့၊ ကိုကြီးရင်လဲ ဒီအိမ်သော့နဲ့ ဖွင့်ဝင် ... ကြားလား”

ကိုကြီးကောင်းမြတ်ကို သူ မကျေနပ်သလို ကြည့်ရင် လက်တံရှည်ကြီးနှင့် သော့ကို မပေးနိုင်အောင် တကာကာ လှုပ်သည်။

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ကိုကြီးကလဲ အဲလိုဆိုရင် ဖွေးအိမ်က ထွက်သွားဖို့ အားပေးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ရှင်းရှင်းသမားပီပီ သူ ပြောတော့ ကိုကြီးကောင်းမြတ် ရယ်သည်။

“အေးလေ ... မနေနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ကြုံလာရင် မနေချင်တော့ရင် ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးက ဖွေး ဆင်းသွားဖို့ နေရာလေးတစ်ခုတော့ ပေးထားရမှာပဲကွ၊ လူဆိုတာ ချောင်ပိတ်မိနေတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်

လေ၊ ထွက်ပေါက်တစ်ခုတော့ မေးထားရမှာပေါ့၊ ဒီစကားကို ငါ မြှောက်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖွေးဘက်ကလဲ စဉ်းစားပေးရမယ်လေ”

ကိုကြီးကောင်းမြတ် ပြောနေတာကို သူ ခေါင်းချည်း ယမ်းနေမိသည်။

တယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သည့် သဘော။

သူ့အိမ်မှ ဖွေး ထွက်သွားဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးသော ကိစ္စကို သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သဘောမတူနိုင်။

သူ့ကို အတန်ကြာ ကိုကြီးကောင်းမြတ် ကြည့်သည်။ နှိမ်သက်၍ ညှိုးပျော့သော မျက်နှာလေးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စစ်လှည့်စိ ကြည့်နေရှာသည့် ဖွေးကိုလည်း ကြည့်သည်။

နောက် ... သော့ကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်း မကြိုက်ရင် ငါမပေးတော့ပါဘူး၊ အေး ... ဘဲပေမဲ့ ငါ မင်းကို ထပ်ပြောမယ်၊ မင်း အိမ်မှာ မရှိတဲ့အချိန်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်မလာဘူးလို့ မင်း ပြောနိုင်မလား၊ ဥပမာ ... အန်တီထားက ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းကြီး ဖွေးကို နှင်ထုတ်ပြီ ဆိုပါစို့၊ ဖွေး အိမ်ပေါ်က မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဆင်းပေးလိုက်ရပြီ ဆိုပါစို့၊ ဖွေး ဘယ်ကို သွားမလဲ၊ မင်း ဘယ်မှာ လိုက်ရှာမလဲ၊ ကဲ ... ဖြေ”

စိတ်ခနဲ သူ ဖြစ်၏။ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကိုလည်း နှိပ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိ၏။ သူ ဖွေးကို မြေပုတ္တမာမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ စိတ်မချရနိုင်အောင် နှိပ်နေရသည်။

“ဗွေကို ကျွန်တော် အိမ်ငှားပြီးပဲ ထားချင်တယ် ကိုကြီးရာ”

သူ ပုပန်ကြီးစွာ ပြောတော့ ကိုကြီးကောင်းမြတ်ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... အဲဒါက စောလွန်းနေသေးတာမို့ ခုဥစ္စာက မင်းတို့နဲ့ အန်တီထားဟာ ပြန်ပြီးလဲ ပြေလည်စရာ ပြေလည်သွားနိုင်တယ်။ မေတ္တာရောင်ပြန် ဟပ်တယ်ဆိုတော့၊ အေး ... အဲလို ဖြစ်သွားမယ် ဆိုရင်လဲ မင်းမိသားစုဟာ မြပုဏ္ဏမာမှာ အေးချမ်းသွားကြပြီ။ အဲဒါက ဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား၊ ဥပမာ ... ကလေးရတနာ ပြီ ဆိုပါစို့ကွာ ... သူ့မြေကို မြင်မယ် ဆိုပါစို့ကွာ”

သူ ဦးနောက်ခြောက်လာသည်။ သူက တစ်မျိုး တစ်ခုခုကို ပြတ်သားတာမျိုးပဲ ကြိုက်သည်။ ခုဥစ္စာက မပြတ်သေးတော့ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဤသည်ကို သူ မကြိုက်။

မေမေက သဘောမတူသော အိမ်ထောင်ရေးကို စေတနာက သဘောတူနေသည်။ မေမေက အရမ်းကို ပြတ်သားနေသလောက် ဖေဖေက အရမ်းကို လိုက်လျောနေသည်။

မေမေကြောင့် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသွားချင်နေသော မြေလှမ်းတွေကို ဖေဖေ မေတ္တာတရားက တုံ့ဆွဲထားသည်။

ယခုလည်း ကိုကြီးကောင်းမြတ် ပြောနေသမျှမှာ အကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ ပါနေသည်။ အဆိုးဖြစ်နိုင်တာလည်း ပါနေသည်။ ဘယ်အရာမှ ပြတ်သားခြင်း မရှိ။

မြေမသေ တုတ်မကျိုးနှင့် ရှုပ်နေသည်။

“ဒါကြောင့် ဆန္ဒမစောရဘူး မင်းထက်၊ အေး ... အဲဒီလို မျှော်လင့်ပြီး သည်းခံနေတဲ့ကြားကမှ စောစောကပြောသလို မင်းမရှိတဲ့ အချိန်ကိုမှ ရွေးပြီး အန်တီထားက အိမ်ကနင်ချတာမျိုး ကြိုလာရင်တော့ ဗွေမှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာပဲ ဆင်းလာစရာ အိမ်တစ်လုံးတော့ ရှိနေသင့်တာပေါ့။ အဲဒီနေရာကို မင်းအတွက် ဗွေကို ဘယ်မှာ လိုက်ခေါ်ရမယ်ဆိုတာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် သိထားနိုင်တဲ့ အိမ်တော့ ရှိနေရမှာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် မင်း ဘယ်မှာလိုက်ရှာမလဲ၊ ပြီးတော့ ... ဗွေ ချောရော ဘယ်ကိုအားကိုးပြီး အိမ်က ဆင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေသည်။ ဗွေနှင့် သူ့ရင်သွေးလေး ရှိလာသည့်တိုင် မေမေစိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းလာမှာ မဟုတ်တာကို သူ ဖွင့်မပြောရက်။ ဗွေ ကြားသွားလျှင် စိတ်ထိနိုက်မည်။

“ဒါက လိုရ မည်ရ ကြိုတင်ပြင်ဆင် စီစဉ်ထားတဲ့ သဘောပါကွာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဘကို ငါ ကတိပေးထားခဲ့ရတယ်လေ၊ ဗွေဟာ ငါ့ညီမလေး တစ်ယောက်လို ငါ့မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်၊ ဗွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ရှိကဲ့သို့ထဲမှာ ငါလဲ ရှိနေတယ်”

သူ သက်ပြင်းရွှက်သည်။ နောက် ဗွေကို ကြည့်သည်။

“ဗွေ ... ကိုကြီးဆီက သော့ကို ယူထားလိုက်”
သူ စိတ်လက်ပင်ပန်းစွာ ပြောလိုက်မိပါ၏။
ရင်ထဲတွင် လေးနေသည်။



ဖွေးကိုလည်း သူ ငေးစိုက်ကြည့်မိရင်း ခေါင်းလေးကို အုပ်မိုးကိုင်လိုက်မိလျက် ...

“မောင်ကို ချစ်ရတာ ဖွေး ပင်ပန်းလိုက်တာကွယ်”

ဟု ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောမိခိုက် ဖွေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးများ တအိအိ ပြိုကျလာတာကို မြင်ရပါချေ၏။

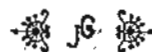
“ဖွေး မောင်ကို ချစ်တဲ့အတွက် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပါ့မယ် မောင်”

ဟု ဖွေး ခေါင်းလေးငုံ၍ ပြောခိုက် သူ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးမိလျက် ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖွေးရယ်”

ဟု အသံအက်အက်ဖြင့် ဆိုဆိုနှင့်နှင့် သူ ပြောမိပါ၏။ ရိပ်ခနဲ ကိုကြီးကောင်းမြတ် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတာ မြင်သည်။ ကြည့်ရက်နိုင်လွန်း၍ ရှောင်ထွက်သွားခြင်း ဆိုတာ သူ နားလည်ပါ၏။

ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ရင်ဝယ် ဆွဲအပ်လိုက်မိရင်း ဆံနွယ်လေးများကို သူ သပ်ပေးနေမိရပါချေ၏။



နံနက်စောစော ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၊ သောက်တော်ရေလဲပြီးတာနှင့် ဖွေး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

နံနက်စောစော ဘုရားဆွမ်းတော်အတွက် ဖွေးသူ ဆွမ်းထချက်သည်။

လျှပ်စစ်ထမင်းအိုး ရှိပေမယ့် ဖွေး မချက်တတ်တာမို့ မီးသွေးမီးဖိုလေးဖြင့် ဖွေး ထချက်ခြင်းပါ။

ခင်သုံ အိပ်ရာက ထလာတော့ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ခုခု အပြောခက်နေသလိုလေး မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဒေါ်ကျော့စိန်ကတော့ အိပ်ရာမှ မနိုးသေး။

ဖွေး ရင်ထဲမှာတော့ ဆွမ်းတော်ကပ်၊ သောက်တော်ရေ လဲရတာမို့ ရင်ထဲ ငြိမ်းအေးခဲ့ရသည်ပါပဲ။

နောက်တော့ ခင်သုံ ထံမှ ကတ်ကြေးတောင်းပြီး ဝန်းခြံလေးထဲ ဆင်းခဲ့ခြင်းပါ။

နံနက်၏ အရုဏ်ဦး ရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဆီမှ ပုစွန်ဆီရောင်သမ်းလျက် ထွက်ပြူးနေပါ၏။



မြဲတွင်းမှ နင်းဆီပွင့်တွေကို ပွေး ရွေးချယ်၍ ကပ်
ကြေးလေးနှင့် ရိုးတံရှည်လေးများဖြင့် ညှပ်သည်။

ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးထဲ ပန်းပွင့်တွေကို ထည့်ကာ
အေးမြသော လေပြည်လေးကို ရှူရှိုက်မိသည်။

မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိမ်းလေးထက်မှာ ပွေးသူ ပိနပ်
လေးကိုရွတ်၍ နင်းလျှောက်မိရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ပြုံးရယ်
လိုက်မိပါ၏။

မြပုဏ္ဏမာမှာ လူသူတို့ မထသေးခင် တစ်ယောက်
တည်း စောစီးစွာထ၍ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်၊ ပန်း ဆီမီးတို့ ပူဇော်
ရသည့် အခါလေးမှာတော့ ပွေး ကြည်နူးနေမိရသည်။ ခုလို
တစ်ယောက်တည်း နံနက်ဦးမှာ ပန်းခြံလေးထဲ ရှိရတာကိုလည်း
ပျော်ပိုက်မိသည်။

ပန်းခြင်းလေးကိုဆွဲ၍ ရေဖြင့် နောက်ပေးမီးဖိုအောင်
မှာ သန့်စင်၊ အပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်သို့ လာခဲ့ကာ ဘုရားပန်း
အိုးတွေကို အောက်ထပ်သို့ သယ်လာလျက် သေချာတိုက်ဆေး
နောက် ... ဘုရားပန်း လဲသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ဘုရားပန်းအိုးတွေကို ပြန်သယ်ပြီးသည့်
နောက် ဘုရားပန်းကပ်သည်။

နောက် ... ဘုရားရှိခိုးသည်။ ကြေးစည်လေးကို
ထု၍ အမျှအတမ်း ဝေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပွေး၏ နောက်ကျော
ဆီမှ ခြေသံကို ကြားရသည်မို့ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့
အရပ်အမောင်း အတန်အသင့်နှင့် ရုပ်ရည်ချောသန့်နေသော အမျိုး
သမီးကြီး တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ သွယ်ပျောင်းသော ကိုယ်ဟန်၊ သေသပ်
ပီရိသော နှုတ်ခမ်း၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် ရွှေကိုင်းတပ် မျက်မှန်နောက်
မှ စူးလက်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည်နေသော ထိုအမျိုးသမီး
ကြီးသည်။ မောင့်မေမေဟု အလိုလို နားလည်လာရခိုက် ပွေး ရင်
တစ်အုံလုံး ဒိန်းခနဲ ဆောင့်သွားရသည့်နှယ်ပါ။

တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့စွာ ပွေး ခေါင်းလေး ငုံ့ချလိုက်
စဉ်ခိုက် မောင့်မေမေ ခါးထောက်လိုက်တာကို မြင်နေရ၏။

“ဒီမှာ”

ပွေးစင်လှပလွန်းသော မိန်းကလေးကို ဒေါ်ထားထား
ထက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယခုမှ စတင်မြင်ဖူးခြင်းပါ။

ချွေးမကို ကြည့်လို မြင်လိုစိတ် အလျဉ်းမရှိခဲ့။

ပွေးသူ ဆိုသည့် မိန်းကလေး ဤမြပုဏ္ဏမာအိမ်ကြီး
မှာ တစ်လပြည့်မြောက်အောင် နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါဖူးမျှ
ကြည့်လိုစိတ် မဖြစ်ခဲ့။ မြင်လိုစိတ်လည်း မရှိခဲ့။

မနက်စောစော ဤနေ့တွင်မှ ထူးခြားနိုးခဲ့တာမို့
အခန်းပြတင်း ဖွင့်ကြည့်ခိုက် ဥယျာဉ်လေးမှာ ပန်းခူးနေသည့်
မိန်းမချောလေးကို ဒေါ်ထားထားထက် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

တကယ်ကို လှပလိုက်ပါသည့် မိန်းကလေး။ ဒါပေမဲ့
ဤမိန်းကလေး၏ အလှများသည် ဒေါ်ထားထားထက်၏ ရင်ကို
ငြိမ်းအေးစေနိုင်ခြင်း မရှိစေခဲ့။ ထိုအလှတရားများကို မုန်းတီးခြင်း
သာ ခံစားလာရစေသည်။ ဤအလှများသည် သားဖြစ်သူ၏ နှလုံး
ကို သိမ်းကျုံးညှို့ငင် ထားသည်ဟု နားလည်လာရလေ ... ပို၍မလို
မုန်းတီး ဖြစ်ရလေ။

ဒေါ်ထားထားထက် ထင်သည်အတိုင်း ဖွေးသူသည် ဘုရားဆောင်ဝင်ခြင်း ဆိုတာ မှန်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ခါးကို တင်းနေအောင် ထောက်၍ လေသံမာမာဖြင့်ပင် ခေါ်မိ၏။ ယောက္ခမနှင့် ချွေးမတို့၏ စတင် တွေ့ဆုံစကားဆိုမှုသည် ခါးသီးမာကျောနေတာ အမှန်။

ဖွေးသူ၏ မျက်လွှာလေးတွေ မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်လာ တော့ စူးရှစွာပင် ဒေါ်ထားထားထက် ကြည့်ပစ်၏။

ဖွေး၏ မျက်လွှာလေးတွေ ပြန်ချသွားရကာ တစ် ကိုယ်လုံး မသိမသာ တုန်ယင်လာရပါပြီတည်း။

မောင့်မေမေ၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ နာကြည်းမုန်းတီး ခြင်းများကိုသာ ဖွေး မြင်တွေ့လက်ခံယူခဲ့ရသည်လေ။

ကြောက်စိတ်သည် ဖွေး၏ရင်ဝယ် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ ဖွေးကို မောင့်မေမေ ဘာလုပ်တော့မည်လဲ။ လက် တောက်နေသော မျက်ဝန်းတွေကိုပင် ဖွေး မော့မကြည့်ရဲ။

“ညည်းနဲ့ ဒီဘုရားဆောင်က ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟင် ...”

ပြတ်သားသော မေးခွန်း။

ဖွေး ဘာပြန်ဖြေရမည်လဲလေ။ မောင်ကို လက်ထပ် ပြီးသည့်နောက် မောင် အိမ်ကို ဖွေး ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဖွေး ဘုရား ဆောင်ဝင်ကာ ဆွမ်းတော်တင်၊ ဆီမီးပူဇော်၊ ပန်းကပ်သည်။

နောက် ... ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဤသို့ ပြုခြင်းသည် အပြစ်များ ဖြစ်နေချေပြီလား။ ဖွေး ခေါင်းလေးငုံ၍ ဘာမျှ ပြန်မဖြေရဲ။ နေရာမှ လည်း ထွက်မသွားရဲ၊ နေလည်း မနေရဲ၊ နေစရာ မရှိအောင် ခံစား အားငယ်နေရတာတွေပဲ ရင်ထဲမှာ ပြည်သိပ်လာနေရသည့် အဖြစ်။

“ညည်းနဲ့ ဒီဘုရားဆောင်က ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မေးနေတယ် မဟုတ်လား ... ဖြေလေ”

ဖွေး ဘာဖြေလိုက်ရမှာလဲ မောင်။

မောင်ကိုချစ်တဲ့ မောင်မယား၊ မောင်နောက် လိုက် လာမိတဲ့ မောင်ရဲ့ ဖွေး၊ မောင် မေမေကို ဘာဖြေရတော့မှာလဲ မောင်။

ဘုရားဆောင် ဝင်မိတဲ့ ဖွေးဟာ အပြစ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ လား။

ဖြေစရာ ရှာမတွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ် အဖြေကို ရှာရမလဲ မောင်။

ဖွေး မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာလျက် ဦးစွာ မောင် ကို တမ်းတမိသည်။

အိပ်ရာထက်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည့် မောင်သည် ဤဘုရားဆောင်မှာ သူ၏ဇနီးသည် ဖွေး တစ်ယောက် ချောင်ပိတ်မိနေသူ တစ်ယောက်လို ချောက်ချားအားငယ်နေရှာသည် ကို မည်သို့ သိနိုင်ပါ့မည်လဲလေ။

အမိုး တစ်မိုးတည်းအောက်၊ အရိပ်တစ်ခုတည်း အောက်မှာ ရှိနေပေမယ့် ဖွေး၏ လတ်တလော ခံစားနေရသည့် ဒုက္ခကို မောင် သိနိုင်စွမ်း မရှိသော။

“ဒါ ... ငါ့ဘုရားဆောင်ဟဲ့၊ အေး ... ဒီဘုရားဆောင်ဟာ မြပုဏ္ဏမာမှာ ရှိတဲ့သူတွေ ရှိခိုးဝတ်ပြုရာ ဆိုတာ မှန်တယ်။ ခင်သုံတို့ ဒေါ်ကျော့စိန်တို့က အစ ဘုရားဆွမ်းကိစ္စပဲနဲ့ ကပ်တဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် လုပ်နိုင်တာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့

ညည်းနဲ့မဆိုင်ဘူး ကြားလား၊ ဒီဘုရားဆောင်မှာ ငါ ပုတီး
စိပ်တယ်၊ ဘုရားရှိခိုးတယ်၊ စောစောက ညည်းထိုင်ခဲ့တဲ့
ထိုင်ပုံလေးပေါ်မှာ ငါ ထိုင်ခဲ့တာ၊ ညည်းမို့ ရာရာစေအေ”

ဗွေး ခေါင်းသာ တွင်တွင်ငုံထားမိသည်။

“ဘာလဲ ... ညည်းကို ငါက ရိုက်မှာ ကြောက်နေတာလား
မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့၊ ညည်းအသားကို ငါ့အသားနဲ့ ထိဖို့ ဘယ်
တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ အေး ... စောစောက ညည်းထိုင်
သွားတဲ့ ထိုင်ပုံလေးကို ယူလိုက်စမ်း ... ယူလိုက်လေ”

ကတ္တီပါမိုး ထိုင်ပုံလေးကို မယူရသလိုလေး ငြိမ်နေ
တော့ ဒေါ်ထားထားထက် ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောတော့ ဗွေး၏
ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားရရာပါပြီ။

“မောင် ... မောင်ရေ ... ဗွေးကို ကယ်ပါဦး”

ဟု အားကိုးရာ မောင့်ကိုပဲ ရင်ထဲမှာ တမ်းတမိသည်။

‘ဟဲ့ ... ယူလိုက်လေ’

ကတုန်ကယင်လေး ဗွေးသူ ကောက်ယူ၍ အားကိုး
ရာအဖြစ် ထိုထိုင်ပုံလေးကိုပင် ရင်ဝယ် တင်းတင်းပိုက်ထားမိသည်။
ခေါင်းကိုလည်း မမော့ရဲ။

“အေး ... ညည်းထိုင်ထားတဲ့ ထိုင်ပုံမှာ ငါ မထိုင်ဘူး
ယူသွား၊ နောက်ကို ငါ့ဘုရားဆောင်ကို ဘယ်တော့မှ မလာ
နဲ့၊ ညည်းတို့အခန်းမှာ သီးခြားဘုရားစင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်
ကြားလား”

ဗွေး ကြောက်ကြောက်နှင့် ခေါင်းပဲ ယောင်ယမ်း
ညိတ်ပြမိသည်။

“အေး ... သွားတော့”

မည်သို့ဆိုစေ။ ဤသို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာကို ဗွေး ကျေး
ဇာင်မိသည်။

ခပ်သုတ်သုတ်လေး နေရာမှ ခေါင်းလေးငုံ၊ ကိုယ်
လေးကိုယုံ၍ ဗွေး ထွက်လာခိုက် ...

“နေဦး ... ထပ်မှာထားရဦးမယ်၊ မီးဖိုဆောင်ထဲကို လုံးဝ
မဝင်ပါနဲ့၊ ညည်း ချက်ပြုတ်တဲ့ အစားကို ငါ မစားဘူး၊
ခင်သုတို့ကို မှာထားတာ မပြောဘူး ထင်တယ်၊ သူတို့ကို
လဲ ငါ ပြောထားပါလျက်နဲ့ နားမထောင်ကြဘဲကိုး”

ဗွေး ခေါင်းလေးငုံ၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု အသံတိမ်လေးနှင့် ဖြေမိကာ နေရာမှ ထွက်ခဲ့
ပြီ။

ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲနေရပြီ။

ရင်ကပ်အုံလုံး ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားလုမတတ် ထိခိုက်
နေရပြီ။

မျက်ရည်များ တန့်ဆည်မရ ကျလာနေကြပြီမို့
အက်လျှောက် အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မောင်ရှိ
ရာအခန်းသို့ ဗွေး ဝင်၍မဖြစ်သေး။

ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည်
ရည်များကို မောင် နိုးလာလျှင် မြင်သွားနိုင်သည်။

မောင်နှင့် မောင့်မေမေတို့ ကြားတွင် ထပ်၍ပြဿနာ
ကြီးထွားနေချင် ...။

ယခုကိစ္စကို မောင် သိလျှင် ခံမှာမဟုတ်တာကိုလည်း
ဖွေး သိသည်။

ဒါပေမဲ့ မောင်ကို ဖွေး မပြောရက်တော့။ ပြော
စိတ်လည်း မရှိတော့။

ဖွေးကို မောင်က အဘယ်မျှ ချစ်မြတ်နိုးကြော်
သိနေရသည်ပဲလေ။

ဖွေး မောင်ကို ချစ်သည်။ မောင်နှင့်အတူ နေရလို့
ကြည်နူးကျေနပ်နေမိရပါပြီ။

ဖွေး မျက်ရည်စက်လက်နှင့် လှေကားအတိုင်း အ
လာတာကို ခင်သုံ ဧည့်ခန်းမှာ သန့်ရှင်း သန့်စင်နေရင်းမှ
ကြည့်နေတာ မြင်၏။

ဖွေး ဆွမ်းတော်ထချက်စဉ်က ပျက်နေသော ခင်
၏ မျက်နှာလေးကို ပြန်မြင်ယောင်မိလျက် ...

“ဪ ... မေမေ မှာထားတဲ့ စကားကို မပြောရက်
မျက်နှာပျက်နေရှာတာကိုး၊ သူ့ခမျာ့ငါ့အပေါ် ညှာတာ
သား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်သုံရယ်”

ဟု ရင်မှာ တွေးဖြစ်လျက် ခင်သုံကို တစ်ချက်ကြ
မိသည်။

မျက်ရည်များ မနိုင်အင်ကာ လျှံကျနေလျက်
ချက်မျှကြည့်ကာ ခေါင်းလေးငုံ၍ ခြံထဲဆင်းသွားပါသည့် နေ့
၏ အဖြစ်ကိုလည်း ခင်သုံ ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်း

ဖွေးသူ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ တောက်လျှောက်
တမ်း လျှောက်ခဲ့ပြီး ခြံထောင်မှ သရဖီပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်
လိုက်ရင်း စိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်မိပါပြီ။

ဦးလေးနှစ်ဖက်ကိုတောင်၍ ဦးပေါ် မျက်နှာလေး
ချောက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိရပါပြီတည်း။

“သမီး မြပုဏ္ဏမာ ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ပျော်ပါတယ် အဘ၊
အားလုံးက ဖွေးကို ချစ်ကြတယ်၊ အလိုလည်း လိုက်ကြပါ
တယ်။ အဘသုံးဖို့အတွက် မောင်က ငွေတစ်ထောင်လည်း
ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟူ၍ ရေးခဲ့သောစာ။ ပို့ခဲ့သောငွေ။

အဘကတော့ ယုံနေရှာချေလိမ့်မည်။

ငွေကိုတော့ မောင် တကယ်ပဲ ပို့ပေးခဲ့ခြင်းပါ။ ထို
ရေးခဲ့သော စာကိုလည်း မောင် ဖတ်ခဲ့ရသည်ပဲ။

စာကိုဖတ်ပြီး ဖွေးသူ၏ မျက်နှာလေးကို အသာအယာ
ကြည့်စေ၍ မောင် မျက်နှာမကောင်းရှာ။

“ဖွေးရယ် ... ဖွေးကို မောင် သနားလိုက်တာ ...”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောခဲ့ရှာသည်လေ။

ယခု ကျတော့ရော ...

ဪ ... ယခုအဖြစ်ကို မောင် သိခဲ့လျှင်ရော ...

ဖွေး ငိုနေရင်းမှ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။

ဤအဖြစ်ကို မောင် မသိစေချင်ပါ။

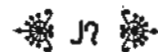
ဖွေး တစ်ယောက်သာ ခံစားလိုက်ပါတော့မည်။

ကြေကွဲလိုက်ပါတော့မည်။

ဪ ... အကဲ့ကဲ့ အကြေကြေ အလဲလဲ အပြိုပြို

နေပါသည့် နှလုံးသားကို မောင် မမြင်ပါစေနဲ့ ...
မောင် မမြင်ပါစေနဲ့ ...

ဪ ... အဆက်မပြတ် စီးကျနေပါသည့် မျက်ရည်
စက်များကိုလည်း မောင် မသုတ်ပါစေနင့်တော့လေ။
မောင်ရင်ကို မပင်ပန်းစေချင်တော့ပါ။
ဤသည်ကလည်း မောင်ကို ချစ်ရလွန်း၍ပါ မောင်



ဖွေး၏ ပခုံးထက်မှာ လက်ဖဝါးအစုံက တင်းခနဲ
အလုပ်ကိုင်လျက် လူရိပ်တစ်ခုက ဖွေးဘေးမှာ နီးကပ်စွာ ရိပ်ခနဲ
လာတော့မှ ဖွေး ငိုရှိုက်နေမိရာမှ ခေါင်းလေးမော့မိသည်။

“ဖွေး ... ဖွေး ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘယ်သူက ဘာလုပ်
လိုက်သလဲ၊ ပြောစမ်း”

မျက်နှာပျက်လျက် မောင် မေးတော့ ဖွေး ခေါင်း
နည်းသည်။

မောင်လက်တွေက ဖွေး၏ပခုံးလေးမှာ မြီမြီလွန်းစွာ
ဆွဲ။ မောင် ဖွေး၏ မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေတာ
ဖြစ်နေရသည်။

ဖွေး၏ မျက်ဝန်းတွေဆီမှ ထိန်းသိမ်း မရနိုင်စွာ
ဆိုမိ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်စက်များကို အံ့ခဲ၍ မောင် ကြည့်
တာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးထစ မောင်မျက်နှာက တင်းမာနေပြီ။
“ပြောစမ်း ဖွေး ... ဒီမနက်မှာ ဖွေး ဘယ်သူနဲ့ တွေ့သလဲ၊
ဘာပြောတာ ခံခဲ့ရသလဲ”

ဖွေး မဖြေနိုင်၊ မျက်ရည်ကို လက်ဖမိုးဖြင့် တောက်လျှောက် သုတ်နေမိသည်။

မောင်ကို ဘယ်လိုဖြေရမည် ဆိုတာလည်း စဉ်းစားမရ။

“မောင် အိပ်ရာက နိုးတော့ ဖွေးကို မတွေ့တာနဲ့ လိုက်လာတာ၊ ခင်သုကို တွေ့လို့ မေးတော့ ခြံထဲဆင်းသွားတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ လိုက်လာတာ”

မောင် ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာ ဖွေး ကြိုးစား၍ စိတ်ထိန်းသည်။ ရှိုက်သံလေးတွေ ခြားလာပြီ။ မျက်ရည်ကိုလည်း မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ထိန်းလိုက်နိုင်လာပြီ။

“ဖွေး ... ပြောစမ်းပါ၊ ဖွေးကို မေမေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ မေမေနဲ့ ဖွေး တွေ့ကြုံပြီ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

ဖွေး ခေါင်းယမ်းပြတော့ မောင် စိတ်ထိခိုက်မှု ဖွေး၏ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ဒါဖြင့်ရင် ဖွေး ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ ဖွေးကို မျက်ရည်အောင် ဘယ်သူက လုပ်လိုက်တာတဲ့လဲ”

“ဖွေး ... အဘကို သတိရလို့ပါ မောင်”

ဖွေးအသံတုန်လေးနှင့် ဖြေတော့ မောင်မျက်စိတွေက ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား ဖွေးရယ်”

မောင် မယုံနိုင်သလို မေးလာတော့ ဖွေး ခေါင်းညှိုးသည်။ ကြိုးစား၍ ပြုံးပြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင် မျက်ဝန်းတွေက တစ်နေရာမှာ စူးစိုက်ကြည့်နေတာ မြင်တော့ ဖွေး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရပါပြီ။

ဖွေး၏ ကိုယ်ထက်မှာ ရှိနေသော ကတ္တီပါထိုင်ပုံလေး။

“ဖွေး ... မောင်ကို ဘာလို့ ညာတာလဲဟင်၊ ဖွေး ဘုရားဆောင်က ထွက်လာတာ မဟုတ်လား၊ ဖွေး ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခိုက်လဲ”

သူ မေးတော့ ဖွေး ခေါင်းလေး ငုံ့ကျသွားရပါပြီ။

မောင်လက်တွေက ဖွေး၏ ကျောပြင်လေးကို သိုင်းလှလာသည်။ နောက် ရင်ခွင်တွင်းသို့ သိမ်းကျုံးဖွေယူလိုက်ရင်း ...

“ဖွေးရယ် ...”

ဟု မချီတင်ကဲ ညည်းမိရရှာပါပြီ။

နောက် ... ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့၍ ...

“ဖွေး ... မေမေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ပြောလေ၊ မောင်ကိုမှ မပြောရင် ဖွေး ဘယ်သူ့ကို သွားပြောမလဲ၊ ဖွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင် အားလုံး သိသင့်တာပေါ့ ... ပြောလေ ဖွေး”

ဖွေး မောင့်မျက်နှာကို လက်ဖဝါးလေးတွေဖြင့် ထိခိုက်မိရပါ၏။

“မောင်မေမေကို စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ ဘာမှလဲ သွားမပြောရဘူး၊ ကတိပေးပါ မောင်ရယ်”

မောင်မျက်ဝန်းတွေက ဖွေး၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

စိတ်ထိခိုက်နေသမျှကို မဖုံးကွယ်ထားသာ။

သက်ပြင်းကို မောင် ချလိုက်လျက် ...

“ပြောပါ ဖွေး၊ မောင် ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြောလာမှ ဖွေး အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရပါ၏။

စကားဆုံးတော့ မောင် ငိုနေသည်။

လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေမှန်းလည်း သိထားသည်။

နောက်တော့ ပွေး၏ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရပ်သည်။

“ကဲ ... သွားကြစို့ ပွေး၊ ဒီမြပုဏ္ဏမာက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားလိုက်ကြရအောင်၊ မောင်မယားဟာ မောင်အရိပ်မှာ ဒီလောက်နိမ့်ကျ အောက်ကျပြီး မနေစေရဘူး၊ မျက်ရည်စက်လက် မနေရဘူး၊ လာ ... ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းရအောင်”

ပွေး ပေကတ်၍ အတင်းရပ်နေတော့ မောင် နားမလည်သလို ပွေးကို ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ပွေး ...”

စိတ်မရှည်စွာ မောင် ပြောတော့ ပွေး ခေါင်းယမ်းသည်။ မောင်အသွင်က တကယ့်ကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ပုံ။

“ပွေး မလိုက်ဘူး မောင်၊ မောင်မေမေ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ပွေး အတွက် ပွေးတို့ အခန်းမှာ ဘုရားစင် လုပ်ပေးဖို့ မေမေ စီစဉ်ပေးမှာပဲ မောင်ရယ်၊ ဘာစိတ်ဆိုးစရာလိုလဲ”

မောင် လက်မခံ။ ခေါင်းပဲ ယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး ပွေး၊ ခုဥစ္စာက မောင်ဟာ သိပ်ပြီး လူပျော့လူညံ တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာနေပြီ၊ မောင်မိန်းမကို လက်ထပ်လာခဲ့ပြီး၊ ဒီ မြပုဏ္ဏမာမှာ လာပြီး ကိုယ်စိတ်

ဆင်းရဲစေတဲ့ ဝင့်ဒုက္ခတစ်ခုကို လာခံခိုင်းနေသလို ဖြစ်နေဘူးလား၊ မောင်မှာ အလုပ်ရှိတယ်၊ ပညာရှိတယ်၊ မောင်မယားကို မောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်ပါတယ်”

မောင်အသံက စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကို မဖုံးသာ။

“ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေကို မောင် မေ့ထားလိုက်တော့မလား၊ ဖေဖေ သနားပါတယ် မောင်ရယ်၊ မနေ့ကလဲ ပွေးရဲ့အခန်းကို လာတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား၊ ဘာလိုသလဲ မေးတယ်၊ မောင်လဲ သိနေတာပဲ၊ ပွေး အတွက်ဆိုပြီး နီလာတစ်ဆင့် စာရစ် လာပေးသေးတယ်၊ ပစ္စည်းရလို့ ပွေး အကောင်းမြင်တယ်လို့ မောင် မထင်နဲ့နော်၊ ဖေဖေဟာ ပွေးတို့အပေါ်မှာ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို မကျေဘူးရယ်လို့ အထင်လွဲ ခံရမှာကို စိုးရိမ်နေရှာတယ်၊ နောက် ... သားတစ်ယောက်ကို သူ့အရိပ်က ထွက်သွားမှာကိုလဲ စိုးရိမ်နေရှာတယ်၊ ဖေဖေကို မရက်စက်ပါနဲ့မောင်”

“ဒါဖြင့် ပွေးက ဒီလိုပဲ သက်မဲ့ရုပ် တစ်ခုလို စိတ်ဆင်းရဲ ခံနေရတော့မှာတဲ့လား”

မောင် ပွေး၏ပခုံးကို အားနှင့်ဆုပ်ကိုင်လျက် မခံနိုင်စွာ မေးလာတော့ ပွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပွေး ကိုယ်တိုင်က ခံနိုင်နေပါရက်နဲ့ မောင်က ဘာလို့ ဒီမှာ မနေနိုင်ရမှာလဲ မောင်၊ ပွေးမှာ အဘရှိတယ်၊ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု နေခဲ့ရတာ၊ အဘရဲ့မေတ္တာကို ပွေး နားလည်တယ်၊ အခုလဲ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ကို ကွဲကြဲစေပြီးမှ ဖွင့်ရမယ့် တံခါး၊ လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ပွေး ဘယ်လိုမှ မရွေးချယ်နိုင်ဘူး မောင် ...”

ပြောပြီး ပွေး ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်တော့ မောင်ထံမှ
သက်ပြင်းရှိက်ချလိုက်သံ ပေါ်လာ၏။

မောင်လက်တွေက ပွေး၏ မျက်နှာလေးကို ပေးမော့
လာစေလျက် ...

“ပွေးရယ် ...”

ဟု မချီတင်ကဲ ခေါ်ငင်လိုက်ပါချေ၏။



ခင်သုံ လာပေးသည့် ဆွမ်းတော်ကို ပွေးသူ ယူသည်။
စာကြည့်ခန်းမှာ ရှိနေပါသည့် ဘုရားစင်တွင် ဘုရား
ဆွမ်းတော်တင်၊ သောက်တော်ရေလဲ၊ ဘုရားပန်းလဲလျက် ပန်းဆီ
မီးဖြင့် ဘုရားကို ပူဇော်သည်။

နောက် ... ဘုရားရှိခိုး၊ အဗ္ဗုအတမ်းဝေ။

မှန်ကျောင်းဆောင်နှင့် စံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား
၏ ဆင်းတုတော်ကို ပွေး မော်ပူး၍ ပျပ်ဝပ်စွာ ထပ်မံကန်တော့
ပြီးမှ စာကြည့်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

မောင်ကတော့ ရေချိုးနေပြီ။

ပွေးနှင့်မေမေ ဆုံမိပြီးကြသည့် နောက်ပိုင်းမှာ မောင်
တစ်ယောက် အမြဲစောစီးစွာ အိပ်ရာမှ ထတတ်တာကို ပွေး သတိ
ပြုမိပါ၏။

ပွေးကို မောင် အဘယ်မျှချစ်တာ ပွေး အသိပါ။

မောင်မေမေ ဝိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ထွက်သွားလိမ့်ပြီး
သည့် နောက်မှာတော့ မြေပုဏ္ဏားမှာ ပွေး လွတ်လပ်စွာ သွားလာနိုင်
ခဲ့ပါပြီ။



ပန်းခြံထဲမှာလည်း မောင်နှင့် ယဉ်တွဲ၍ လျှောက်နိုင်သည်။

မောင် အလုပ်သွားလျှင်လည်း ကားနားအထိ လိုက်ပို့နိုင်သည်။

မောင် အလုပ်မှ ပြန်လာချိန် ဆိုလျှင်လည်း ကြုံနေနိုင်သည်။ မောင်မေမေသည် မောင့်ထက် နောက်ကျပြီးမှ ဆိုင်သိမ်းပြန်လာတတ်သည်ပဲလေ။

“ကဲ ... ဖွေး၊ မောင်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင်၊ ခင်သုံ လာပို့ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်၊ ပေါင်မုန့် ထောပတ် သုတ်ရယ် စားကြရအောင် ...”

မောင် ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ ရယ်မော၍ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ငဲ့နမ်းကာ ပြောလာပါ၏။

စားပွဲထက်မှာ နှပ်ထားသော လက်ဖက်ခြောက်ကျကျ၊ နွားနို့ကရား၊ သကြားခွက်နှင့် ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် ပန်းကန်ရှိရာ လင်ပန်းလေးက ရှိနေပြီ။

“ဟင်း ... ဟင်း ဘာပဲပြောပြော မောင်ရော၊ ဖွေးရော ကုသိုလ်ထူးကြတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်တော့ မိန်းမရေ ဘာမှ မလုပ်ခကိုင်ရဘဲ စားရတာ ... ကိုယ်က လုပ်ချင်ပါရဲ့နဲ့ လုပ်ခွင့်မရတာကိုက ကုသိုလ်ထူးတယ်လို့ပဲ မှတ်ရမယ်၊ ဒီလို သဘောပိုက်လိုက်တော့ စိတ်ချမ်းသာတယ် ဖွေးရဲ့ ...”

ဖွေး ပြုံးနေလိုက်သည်ပါပဲ။ မောင် ပြောသလို ဖွေး သဘောပိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားထားပါသည်လေ။

မနက်ပိုင်းမှာ ခင်သုံ လာပို့ပေးသော လက်ဖက်ရည်ပွဲပါရာ လင်ပန်းလေးကို စောင့်ယူ၊ နောက်တော့ မောင်နှင့်အတူ



စားသောက်၊ ပြီးလျှင် ရေချိုးခန်းရှိ ဘောဆင်တွင် ပန်းကန်တွေကို ဆေး၊ ခင်သုံ လာယူတော့ ပေးလိုက်။ နောက်တော့ နောက်နေ့ ဓနက်မှာ ခင်သုံ လာပို့ပေးသော ထိုလင်ပန်းလေးကို စောင့်ယူ၊ ရက်တွေသာ ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားမည်။ ဤလင်ပန်း၊ ဤကြွေကရား၊ ဤလက်ဖက်ရည်ခွက်တွေက မပြောင်း၊ သီးသီးသန့်သန့် ဖွေးတို့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထား၊ ပို့ပေးတာတွေကို ဖွေး ရိပ်စားမိပါသည်။

ထမင်းကို အုပ်လိုက်၊ ဟင်းကို ခွက်နှင့် ထမင်းပန်း၊ နှာနံ့ပြားကအစ လင်ပန်းနှင့် ဤသို့ပင် နေ့လယ်စာ၊ ညစာပို့ပို့ပေးခဲ့တာမှာလည်း ဟင်းပန်းကန်၊ ထမင်းပန်းကန်၊ ထမင်းအုပ်ကအစ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ဖြင့်ပင် ရောက်လာတတ်တာတွေ ဖွေးသိသည်ပေါ့။

မောင် စိတ်မကောင်းမှာ စိုး၍သာ ဖွေး သတိထားမိတာတွေကို ဖွင့်မပြောပြခဲ့တော့တာပါ။

“ကဲ ... ဖွေး၊ မေမေ ခုလောက်ဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ချေးက ရတနာဆိုင်ကို သွားလောက်ပြီထင်ရဲ့၊ မောင် အောက်ဆင်းပြီး စနည်းနာလိုက်ဦးမယ်”

မောင် ပြုံး၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားတော့ ဖွေး ခန်းလေးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။

ဤအခန်းလေးသည် ဖွေး၏ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုနယ် ခြစ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

မောင် အလုပ်သွားလျှင် ဤအခန်းလေးထဲမှာ ဖွေး အလုပ်ဖတ်ချင်ဖတ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဘဆီသို့ စာရေးလျှင် ရေး။

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ ဥယျာဉ်လေးကို ငေးမောကြည့်ချင်ကြည့်။



မေမေ စိတ်ထဲမတွေ့မှာ မကြိုက်မှာ စိုး၍ ဤအိမ်မှ လူတွေနှင့်ပင် ဖွေး အရောတဝင် မနေပါ။

ဒါပေမဲ့ ဖွေး သိပါသည်။ ခင်သုံး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ဖွေးကို ကြင်နာသော အကြည့်လေးတွေ၊ စာနာသော အကြည့်လေးတွေ ရှိနေတတ်သည်ဟု။

ဒေါ်ကျောစိန် ဆိုလျှင်လည်း ဖွေးနှင့်ဆုံလျှင် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ စကားလက်ဆုံ ပြောတာမျိုးတော့ မည်သူနှင့်မျှ ဖွေး မပြုခဲ့။

ဦးကြီး ဦးဘိုးကြွယ်နှင့်ပင် ပန်းဥယျာဉ်လေးမှာ ရှိခိုက် အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ဖွေး ပြောသည်။

မေမေ မကြည်ဖြူလျှင် ဤအိမ်မှ မည်သူ့ကိုမဆို အလုပ်မှ ရပ်စဲလိုက်နိုင်သည်ပဲလေ။

ဖွေးနှင့် လုံးလွှေး ရောဝင်နေသူကို မေမေ ကြိုက်မှာ မဟုတ်တာ ဖွေး နားလည်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ဖွေး ပုံမှန်လေးစား နေထိုင်ခဲ့ခြင်းပါ။

မောင် ... အောက်ထပ်မှ ပြန်တက်လာသည်။

“မေမေကဖြင့် အခေါ်ကြီးကတည်းက သွားလိုက်တာနဲ့ ဒီနေ့ ပိုပြီးတောင် စောသေးတယ်”

ဟု ပြုံး၍ ပြောပြီး ဖွေးနှင့် ခြံထဲဆင်း၍ လမ်းလျှောက်သည်။ စကားစမြည် ပြောသည်။ မောင် လက်တွေက ဖွေးကို ထာဝရ ချစ်မြတ်နိုးစွာ သိုင်းငင် ဖက်တွယ်ထားသည်ပဲ။ ယခုလည်း ဖွေး၏ပခုံးပေါ် မောင်လက်တစ်ဖက်က ဖွေးဖူးတင် သိုင်းပွေ့ထားလျက် စကားတပြောပြောနှင့် မြက်ခင်းလေး ပေါ်မှာ လျှောက်လာနေကြခြင်းပါ။

“မောင် ... အလုပ်ကို ပြောင်းလျှောက်ထားတယ်၊ ဒီလိုလေ ဖွေး၊ မန္တလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ပြည်နယ်က ကောလိပ်တစ်ခုခုကို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ပြောင်းရွှေ့ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် လျှောက်ထားတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဖွေးရော မောင်ရော ဒီမြို့ပုဏ္ဏမာက ထွက်သွားလို့ ပိုအကြောင်းပြချက် ကောင်းတာပေါ့”

မောင်က စိစဉ်ထားတာတွေ ပြောတော့ ဖွေး မျက်နှာလေး ပျက်လျက် ...

“ဟော ... မောင်ကတော့ကွယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ... ဖေဖေ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ”

မောင် ခေါင်းယမ်းသည်။ ဖွေး၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လျက် မြက်ခင်းပြင်တွင် ထိုင်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး ဖွေး၊ ဒီလို မေမေ မရှိတဲ့ အချိန်ကိုစောင့်၊ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ အခန်းအောင်း၊ အပြင်ထွက်ချိန်ကျတော့လဲ မေမေ မရှိမှထွက်၊ ပို့လာတဲ့ အစာကိုစား၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဖေဖေလဲ မောင်တို့ကို အပြစ်မပြောအောင် ဒီလိုပဲ ထွက်ပေါက်ရှာရမှာပေါ့၊ အလုပ်က ပြောင်းရွှေ့လိုက်လို့ပါ ဆိုပြီး ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်ပေါက်ရှာရမယ်လေ”

ဖွေး မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း။

ဪ ... မောင်သည် ဖွေး၏ သောက၊ ကျဉ်းကြွတ်သော နေထိုင်ရမှုတွေကို မရှုရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၊ သိနေပါလားဟု သိရလေ။ မောင်ကို ပို၍ ချစ်အားကိုးလာရလေပါ။

“ကဲ ... ဖွေး ... မောင် အလုပ်သွားမယ်၊ မောင်မိန်းမကို ဒီတစ်ပတ်တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ဘုရားလိုက်ပို့ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား”



ဟု မောင် ပြောပြီး ဖွေးနှင့်အတူ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဆိုလျှင် ဖွေးရော မောင်ရော မေမေ မနီးခင် အစောကြီးထ၍ အိမ်မှ ကားလေးနှင့် ထွက်ကြသည် ပါပဲ။

တစ်နေ့ကုန် ဘုရားသွား၊ ပန်းခြံမှာနားနှင့် အချိန် ဖြန်းပြီးမှ ညကျမှ ညစာပါ အပြင်မှာစားပြီး ကားနှင့် ပြန်လာ။ နောက်ဖေး လှေကားကြီးမှတက်၍ အခန်းထဲ ဝင်သည်။ မေမေနှင့် ဘယ်လိုမှ မဆုံဖြစ်တော့။

တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ပိတ်တာမို့ ထိုသို့ မောင် စီစဉ်ခြင်း ဆိုတာကိုလည်း ဖွေး နားလည်သည်။

ယခုလည်း အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ မောင် စီစဉ်နေပြန်ချေပြီ။

ထိုကိစ္စကျတော့လည်း ဖွေး တားရုံပဲ တားနိုင်သည့် အဖြစ်။ မောင့်အလုပ်မို့ ဖွေး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်လံတားဆီး နိုင်သည်မှ မဟုတ်ချေပဲ ။

မောင် ကားဖြင့် အလုပ်သို့ သွားတော့ ဆင်ဝင် အောက်ထိ ဖွေး လိုက်ဖို့သည်။

မောင် လက်ပြတော့ ဖွေးလည်း ပြီး၍ လက်ငြိမ် သည်ပါပဲ။

မောင့်ကားလေး မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားသည်အထိ ဖွေး ရပ်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကားလေးက ခြံ၏ဝင်းတံခါးကြီးဆီ မှ တစ်ဖက်သို့ ကွေ့သွားလိုက်တော့ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားရပြီ။ မြင့်မားသော အုတ်ဝင်းထဲရှိကြီးက ကာခြားလိုက်သည်လေ။

ဖွေး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်း အခန်း၏ မှန်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ လျှော့လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ငှက်ကလေးများ၏ အော်သံ သေးတွေကို နားထောင်နေမိသည်။

အိမ်ခေါင်မိုးထက်မှာ ငှက်လေးတွေ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အပြိုင်မြည်ကြွေးကြ။ တဖျပ်ဖျပ် ပျံသန်းသွားကြသံ သေးတွေကို နားထောင်နေမိသည်။ ဤမြင်ကွင်း၊ ဤသို့ နားထောင် ခြင်းတွေသည် နေ့စဉ် အလုပ်တစ်ခုလိုပါ။

ဤအခန်းလေးကိုတော့ ဖွေး ပိုင်သည်လေ။ စိတ် ခိုင်းကျ လှည်းကျင်းနိုင်သည်။ အလှဆင်နိုင်သည်။

မောင် ထားခဲ့သော ရေဒီယိုလေးကို ဖွင့်၍ နားထောင် နိုင်သည်။ ကက်ဆက်ခွေလေးတွေ ဖွင့်ချင်လည်း ဖွင့်နိုင်သည်။

မောင် အဝတ်အစားတွေကို လျှော်နိုင်၊ မီးပူတိုက် နိုင်သည်။ အခန်းနံရံမှ ပန်းချီကားတွေကို ဟိုမှသည်၊ သည်မှဟိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ချိတ်ချင်သေးသည် ဆိုလျှင်လည်း ချိတ်နိုင်သည်။ ပြတင်း ခေါက် ခန်းဆီးတွေကို လဲချင်သလား။ လဲနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဤအခန်းမှ ပစ္စည်းများမှတစ်ပါး အခြား ညီညာညီပစ္စည်းကိုမျှ ဤမြဲပုဏ္ဏားအိမ်ကြီးတွင် ဖွေး မကိုင်ဝံ့ စိုင်းရဲ။ မထိတို့ရဲ။

ဒါပေမဲ့ ဖွေး အတွက် မောင့်မေတ္တာများ၊ ချစ်ခြင်းများ၊ လေညီယုယခြင်းများသည် အင်အားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။

မောင်သည် ဖွေး အပေါ်လည်း တာဝန်ကျေသည်။ တာ အပေါ်တွင်လည်း တာဝန်ကျေသည်ပါပဲ။ လစဉ် ငွေမှန်မှန် သည်။ လိုအပ်မည်ထင်သော ဆေးဝါးကိုပင် သေချာ ပါဆယ် ဖြင့် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပို့ပေးတတ်သည်။

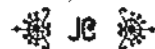
မောင်မေတ္တာကို ပွေး နားလည်သည်။ မောင်ကို
မခွဲနိုင်ပါ။

မောင်ကို ပွေး ချစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အရာ
ကို မောင်တစ်မျက်နှာဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည် မောင်။

သိမ်ငယ်စွာ နေခဲ့ပါသည်မောင်။

ဤကား မောင်ကိုချစ်သော အချစ်တစ်ခုတည်း
အတွက် ...

မောင်က ချစ်သော အချစ်တစ်ခုတည်း အတွက်
ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်မောင်။



ဒေါ်ထားထားထက် ဤနေ့ ဗိုလ်ချုပ်ချေးရှိ ရတနာ
ကို မပွင့်ဖြစ်။

ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေသည်။ ကိုယ်လက်တွေ
လည်း ကိုက်ခဲ့နေသည်ပါပဲ။

ဆိုင်မှာ ဆွေရိပ်မကင်းသည့် ကြွယ်ကြွယ်တို့ ညီအစ်မ
အလျှင်တော့ ဆိုင်ပိတ်ဖြစ်မည် မဟုတ်။ ခုမှာက ကြွယ်ကြွယ်တို့
လည်း သန်လျင်ရှိ သူတို့ဦးလေး၏သားတွေ ရှင်ပြုပွဲ သွားနေ
တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်ပါပဲ။
ငွေတော့ ထိခိုက်သည်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ လူကမှ နေ
ကောင်းချင် ဖြစ်နေရသည်ကိုး။

တကယ်က မနေ့က ဆိုင်စောသိမ်းပြီး နာမည်ကြီး
တံကတော် ဒေါ်တင်တင် ဆိုသူထံ ဒေါ်ထားထားထက် ရောက်ခဲ့
သည်လေ။

တကယ်ကလည်း ရောက်ချင်၍ တမင်သွားခဲ့ခြင်းပါ။
ဒေါ်နီနီချင်း ဒေါ်မြမြထံမှ ထိုနတ်ကတော် အကြောင်းတွေ ကြား
ပြီးနေခဲ့တာကတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ စိတ်မ

ဝင်စားခဲ့။ ယခုလို ချွေးမလုပ်သူ အိမ်ပေါ်ရောက်လာမှ ထိုနတ်တော် ဆိုတာကို ဒေါ်ထားထားထက် စိတ်ဝင်စား ဖြစ်ခဲ့ရပါ။

ဒေါ်မြမြ ဆီမှ ကြားခဲ့ရသော ဆေးပရောင်းထွန်းချင်လျှင် ထွန်းပေးသည် ဆိုသော ထိုစကားကို စိတ်ဝင်သည်။ တကယ်လည်း စွမ်းသည်ဆိုတာ မှန်သည်ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စား လာခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း လိပ်စာတောင်းညနေဘက် ထွက်ခဲ့မေးခဲ့မိသည်လေ။

နတ်ကတော်အိမ် ရောက်လော့ ဦးစွာရခဲ့သည် အမွှေးတိုင်ရနံ့။

နောက် ... ဘုရားစင်အောက်မှာ ရှိနေသည့် နတ်များ။

ပဝါအနီကို ရင်နှင့် ခေါင်းတွင် စည်းလျက် ငှက်တောင်စား ထမ်းထားသည့် နတ်ရုပ်၊ မြင်းစီးနေသည့် နတ်ရုပ်၊ ကျားတစ်ကောင်ကို အလယ်တွင်ထား၍ ရပ်နေသော နတ်ရုပ်နှစ်ရပ်၊ မင်းညီမင်းသား အဝတ်အစားနှင့် နတ်ရုပ်။

နတ်ရုပ်တွေမှ အများကြီး။

ထိုနတ်ရုပ်များ ရှေ့တွင်လည်း ငှက်ပျောသီးအဖီးလိုက်၊ အုန်းသီးစိမ်း ကြွက်မြီးတန်းနှင့် ကန်တော့ပွဲတွေ အစီအရီ၊ ပရောင်းတိုင် မီးတွေကလည်း ထိန်ထိန်ငြီး။

ကြက်သားကြော် ဆိုသည့် နေရာမှာ အကောင်လိုကြော်၍ ဆက်ထားတာ။

ကြက်၏ နှုတ်သီးမှာ ငွေကို ကန်တော့ထိုး၍ ဆက်ထားတာ။ နိုင်ငံခြား အရက်ပုလင်းတွေ အစီအရီ တန်းနေတာ။

ချိုချဉ်တွေကို ပန်းကန်ပြားတွေနှင့် ဆက်ထားတာ။

တစ်ဖက်မှာလည်း ပုခက်လေးနှင့် နတ်ရုပ်လေး

နေကာ ဘဲဥနှင့် ပန်းလေးတွေ ဆက်ထားတာ။

နတ်ရုပ်၊ နတ်သမီးရုပ်တွေပါ တွေ့ရသည်။

အခန်းအကျယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာလည်း အမွှေးတိုင်တွေ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို၍ လွန်ကဲစွာ ရှိနေတာမို့ ပိုမိုချိုအံ့နောက်ဖွယ်ရာ ရှိခဲ့တာတွေကို ယခုတိုင် ဒေါ်ထားထားထက် ရင်မှာ စွဲနေသည်။

ပန်းတွေ၏ရနံ့၊ အမွှေးတိုင်၏ရနံ့၊ များပြားလှစွာ နတ်ရုပ်များ။

အားလုံးသည် ယခုတိုင် ဒေါ်ထားထားထက်၏ မြင်အာရုံမှာ ရှိနေဆဲ။

မနေ့ညနေက ရောက်ခဲ့သော နေရာလေးသည် အမြင်ရုံထဲမှ ပျောက်၍ မရနိုင်ခဲ့။

ပြီးတော့ ...။

နတ်ကတော် ဒေါ်တင်တင်၏ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ စိတ်က ခပ်မြတ်အပြေပြေနှင့် နတ်ဝင်လာပြီး ပြောခဲ့သော စကားတွေသည်လည်း ရင်ထဲမှ မပျောက်လိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဒေါ်ထားထားထက်မှ ချွေးမ အဝတ်တော်၏ မတော်၏တာကို မေးခဲ့သည်လေ။

နောက် ... ထိုချွေးမနှင့် သားလုပ်သူကို ခွဲပေးရန် မိမိနှစ်သက်သော မိန်းကလေးနှင့် လက်ဆက်ပေးလိုသည့် နတ်ကိုလည်း ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နတ်ဝင်ပြီး ပြောသော စကားတွေထဲမှာ အဝင်မတော် ဆိုတာလည်း ပါသည်။ ဒေါ်ထားထားထက် ဖြစ်တာတွေ ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ပေးမည် ဆိုတာလည်း ပါသည်။

ချွေးမ အဝင်မတော်ခြင်းသည် အိမ်ကိုပင် ဒုက္ခနိုင်သည်ဟူ၍ နတ်ကတော် ပြောတော့ ဒေါ်ထားထားထက် ကြီးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်တော့ ဝတ်လဲတော်ဆက်ဖို့ ငွေငါးထောင်ကန်တော့ခဲ့ရသည်။

နောက် ... ဆေးပရောင်းတိုင် ထွန်းဖို့ဆိုကာ ငါးရာ။

ပေါင်း ... ငါးထောင်ငါးရာ ကန်တော့ခဲ့ရလေ။

မနေ့ညကတည်းက ဒေါ်ထားထားထက် စိတ်လေးကျနေရသည်ပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိရတာမို့ မနက်တော့ ခေါင်းတွေ ကိုက်နေသည်။

နေ့၍လည်း မကောင်းချင်သလို ဖြစ်ရသည်။

စိတ်ထဲ လေးနေတာမို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ရတနာသို့ပင် မသွားဖြစ်တော့။

သောက ကင်းနိုင်သူ လင်ဖြစ်သူနှင့် သားဖြစ်သူကတော့ အလုပ်သို့ ကိုယ်စီ သွားလိုက်ကြပြီ။

ဒေါ်ထားထားထက် အိမ်မှာရှိနေ၍လား မသိ။ ဖြစ်သူကိုလည်း အောက်ထပ်ပင် ဆင်းတာ မတွေ့ရ။

“ကြည့်ရတာ ... ဖိုးထက် သူ့မယားကို မှာခဲ့ပြီ ထင်တယ်၊ အောက်မဆင်းဖို့၊ အခန်းထဲက မထွက်ဖို့၊ ဟွန်း ... မယားအတွက်တော့ သိတတ်ပါ။”

တဖျစ်ဖျစ်တောက်တောက် ရွတ်မိကာ ခင်သု လာဖို့ ဆေးထားသော ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို စိတ်လက်စပါဘဲ စားသည်။ ဒေါ်ထားထားထက် ကိုယ်တိုင်လည်း အခန်းထဲက မထွက်ချင်။

ချွေးမအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော စိတ်သည် အင်အားနှင့် ရင်ကို အမြဲပင်ပန်းနေစေခဲ့သည်ပဲလေ။ ဝဋ်ကြီးတစ်ခုကို ရင်ဆီး၍ ခံနေရသည့်နယ်။

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာတာမို့ ... “ခင်သု ဖုန်းကိုင်လိုက်စမ်း။”

ဟု လမ်းအော်မိသည်။ ခဏပဲ ကြာသည်။ ခင်သု ချက်စိ၊ မျက်နှာပျက်စွာ အခန်းထဲ ဝင်လာလျက် ...

“ဖုန်းက ဆေးရုံက မေကြီး။”

ဆေးရုံက ဆိုတာနှင့် ဒေါ်ထားထားထက် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိကာ စိုးရိမ်တကြီး ဖုန်းကိုင်မိရပါပြီတည်း။

“ရှင် ...”

ကြားရသည့် စကား၊ နှလုံးအိမ်ကို ခိုက်ခနဲ ဖြစ်စေရပါပြီတည်း။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ကိုမင်းကျော် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံကြီးမှာ ဆိုပါလား။”

ချောက်ချားစွာ သိလာရပါသည် အသိ။

စိုးရိမ်ရတယ် ဟူသော ဆေးရုံကြီးမှ ဖုန်းဖြင့်
အကြောင်းကြားလာပါသည့် တာဝန်ကျ ဆရာဝန်၏ စကား။

ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေရာမှ ဒေါ်ထားထားထက်
ဦးစွာ သတိရလာသည်က ဖွေးသူ။

ဖွေးသူ ဆိုသော ချွေးမ။

ဒေါ်တင်ထင် ဆိုသည့် နတ်ကတော်၏ လှုပ်
မတော်ဘူး၊ အိမ်ကိုပင် ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ဟူသော စကား။

ဒေါ်ထားထားထက် ဖွေးသူ၏ အခန်းသို့ တောထ်
လျှောက် သွားလိုက်မိရပါပြီတည်း။

အခန်းတံခါးကို တွန်းလိုက်တော့ အလိုက်သင့်ပင်
ပွင့်သွားသည်။

အခန်းလေးထဲမှာ မည်သူမျှ မရှိ။ ကြည့်ရတာ
ဖွေးသူ ဆိုသည့် ချွေးမသည် စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေရမည်။
အတွေးနှင့်အတူ ဒေါ်ထားထားထက် စာကြည့်ခန်း တံခါးကို တွန်း
ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့မှ ပြတင်းတွင်ရပ်၍ ဥယျာဉ်လေးကို ငေးကြည့်
နေသော ဖွေးသူကို တွေ့ရသည်။

ပျောင်းနွဲ့ နန်းဆန်သော အလှတရားများကို ဒေါ်ထား
ထားထက် မခံစား မမြင်နိုင်။ ဤမိန်းကလေးသည် အိမ်ကို ဒုက္ခ
ပေးနေသည့် မိန်းကလေးဟုပဲ နားလည်နေရသည်။ မုန်းတီးခြင်း
ဆိုတာပဲ ရှိနေသည်။

“ဒီမှာ ...”

လူလည်း ဖွေးသူ၏ နောက်နားသို့ ခြေလှမ်းကျနှင့်
ရောက်၊ ချာခနဲ ဖွေးသူ၏ ကိုယ်လေးလည်၍ ပါလာအောင်လည်း
နောက်ဘက်မှ ဆွဲပစ်လိုက်ကာ ခပ်မာမာ အော်ဟစ်လိုက်မိရပါပြီ။

ဖွေးသူ၏ မျက်ဝန်းလေးများက အံ့သြကြောက်လန့်
စွာ ဒေါ်ထားထားထက်၏ မျက်နှာကို မှင်တက်ကြည့်နေတာကို
လည်း သနားရမှန်း မသိလိုက်နိုင်အောင် ဒေါ်ထားထားထက်၏
ရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့် သောကတွေ မွေနေရပါချေပြီ။

“ညည်း ဒုက္ခပေးလူချေလား ကောင်မ ... ဟင်၊ ဆင်း ...
ဆင်း ... ခုဆင်း၊ ညည်း ဒီအိမ်မှာ စိတ္တမတစ်ကောင်လို
ဒုက္ခပေးဖို့ ဆက်ပြီးနေခွင့် ငါ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆင်းဆို ... ခု
ဆင်း၊ ညည်းကြောင့် ငါ့လင် ဒုက္ခတွေ့နေရပြီဟဲ့၊ ညည်း
ဆင်းသွားမှ ဒီအိမ်မှာ မင်္ဂလာရှိမှာ၊ ညည်းဟာ ဒုက္ခတွေ
သယ်ပိုးလာတဲ့ ကောင်မ ... မိစ္ဆာမ”

ပြောလည်းပြော။ အရူးတစ်ယောက်လိုပင် ဆွဲလည်း
ဆွဲ ခေါ်လာတာမို့ ဖွေးသူ ချောက်ချား ကြောက်လန့်စွာ တစ္ဆေ
ဆိုက် ပါလာသည်။

ကြောက်လွန်း၍ ဘာပြောရမှန်း မသိလိုက်နိုင်အောင်
နှင့် ဖွေးသူ၏ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အာစေးထည့်ထားသလို စေ့ပိတ်
နေသည်။ ပါးစပ်ကို လှုပ်ဟလိုက်ဖို့ပင် အကြောအခြင်တွေက
မလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ ဆုတ်ဆိုင်းကုန်သည်သို့ ဖွေးသူ ခံစားရပါပြီ။

“ရော ... ဒီလက်ကောက်၊ ဒီဆွဲကြိုး၊ ဒီလက်စွပ်တွေ ယူ
သွား၊ ညည်းအတွက် ငါ ငွေတွေ သွားယူလာဖို့ အချိန်တောင်
မပေးချင်တော့ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေပဲ ချက်ချင်း ချွတ်ပေးလိုက်
မယ်၊ အဲဒါ စိန်တွေချည်းပဲ ယူသွား၊ ရောင်းစား၊ စရိတ်
လုပ်ပြီးပြန်”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ စိန်လက်ကောက်တွေ၊ စိန်လက်
စွပ်နှင့် စိန်လောက်ကပ်ပါသော ရွှေဆွဲကြိုး အတုတ်ကြီးကို ချွတ်၍



ဖွေးသူ၏ လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးသော ဒေါ်ထားထားထက်၏ မျက်ဝန်းတွေ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ဖွေးသူ နားလည်လာသည်။

တကယ်တမ်း မေမေသည် ဖွေးသူကို နှင်ချနေချေ

သည် တကား။

ယခုပင် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆွေးတစ်ကောင်ကို ကုတ်ဖြန့် ဆွဲချသွားသလို တွန်းထိုး နှင်လွှတ်နေသည့် အဖြစ်မျိုးကို ဖွေး ဖြူ တွေ့ရခြင်းပါတကား။

“ဟင့်အင်း ... ဖွေး မယူဘူး၊ မယူပါရစေနဲ့”

ဖွေးထံမှ ထွက်ခေါ်လာသော စကားသံတိုးတိုးလေး လူကတော့ ဒေါ်ထားထားထက်၏ ဆွဲခေါ်ရာသို့ တရွတ်တိုက်ပါ မြဲ ပါလာရသည်။

ဖွေး၏ မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်များ သွန်ကျစီးဆင်း လာလျက် ...

“မောင် ပြန်ရောက်လာမှ ဖွေး သွားပါရစေ”

ဟုလည်း ကူကယ်ရာမဲ့စွာ တောင်းပန်မိသည်။

ဒေါ်ထားထားထက် ခေါင်းယမ်း၏။ စာကြည့်ခန်း ဆီမှ ဖွေးတို့ အခန်းလေးဆီသို့ ရောက်လာပြီမို့ ခုတင်ဘေးရှိ စာဆွဲ ပေါ်မှာ ရှိနေသော လက်ကိုင်အိတ်ကို ဒေါ်ထားထားထက် ကောက် ကိုင်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်အိတ် လှလှလေးထဲသို့ စောစောက ချွတ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ထည့်သည်။ ငွေအချို့ ကိုလည်း လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ဒေါ်ထားထားထက် တွေ့ရ၏။ သားလုပ်သူက ဖွေးအတွက် ဤလက်ကိုင်အိတ်လေးကို ဝယ်ထား ပေးဟန် တူသည်။ ငွေအချို့လည်း ထည့်ထားပေးခဲ့ဟန် တူသည်။

ဒေါ်ထားထားထက် လုပ်နေသမျှတွေကို ချောက်ချားစွာ ငေးကြည့် နေသည့် ဖွေးကို ခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ညည်းကို ငါ့သားနဲ့အတူ ဒီအိမ်ကြီးက အဆင်းခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်း တစ်ယောက်တည်းကို ဆင်းခိုင်းနေတာ၊ အဲဒါကို ညည်း သဘောမပေါက်သေးဘူးလား၊ လာ ... လာ စမ်းပါ”

ပြောလည်းပြော၊ ထပ်လည်း အတင်းဆွဲခေါ်၍ အခန်း ထဲမှထွက်တော့ ဖွေး အတင်းရုန်းသည်။

“ဟင့်အင်း ... မောင် မရောက်လာဘဲနဲ့ ဖွေး မသွားနိုင်ဘူး၊

ဖွေး မသွားနိုင်ဘူး မေမေ”

ဖွေး ပြောနေခိုက်မှာပင် ဖွေး၏ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာ ခံရ၏။

ဘာကြောင့် ဖွေးကို ယခုလို အတင်းကြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆွဲချ ဆင်းခိုင်းနေတာကို ဖွေး သဘောမပေါက်နိုင်၊ မေးလည်း မမေးရဲ။

မောင်မရှိဘဲ မောင်မျက်ကွယ်မှာ ဖွေး ဤအိမ်ကြီး ပေါ်က မဆင်းနိုင်။

မောင် အထင်လွဲသွားမှာကိုတော့ ဖွေး စိုးရိမ်သည် လေ။

“ခင်သုံ ... ဟဲ့ ... ခင်သုံ”

၂၁

အော်သံကြောင့် ခင်သုံ ထောင့်ကွယ်လေးမှာ ရပ် လျက် မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရာမှ အခန်းထောင့် လေးဆီမှ ထွက်ခဲ့ရ၏။

“ရှင် ... မေကြီး”



“ဆွမ်း... ကောင်မကို ဆွမ်း၊ ငါ့ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ တော့ ဒီလို ဂျစ်ကန်နေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မြန်လုပ် ဆွဲချ၊ ညည်းရော ငါရော ဆွဲချသွားမှ ဖြစ်မှာ”

လှေကားမြင့်မြင့်ကြီး အတိုင်း ဆွဲချဖို့ အရေး ခင်သုံ မလုပ်ရက်အောင် ဖြစ်နေရတာ အမှန်။

မျက်ရည်များ သွန်ကျနေရင်း ခေါင်းယမ်းနေသည့် မမဖွေးကို ခင်သုံ သနားသည်။

မေကြီးကလည်း အရမ်းကို ဒေါသကနေပြီ၊ မျက်နှာ မှာ ဒေါသတွေပဲ ရှိနေသည်။

ကြင်နာရိပ်များ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်။ လူစိတ် ပျောက်နေသည့်နယ် ဖြစ်နေတာမို့ ခင်သုံပင် ထိုကြောက်စရာ မျက်နှာထားကြီးကို ကြောက်လန့်လာမိရပါပြီ။

“ဟဲ့ ... လုပ်လေ ... ဘာငေးနေတာလဲ”

တွေ့ကရာလှေကား လက်ရန်းတိုင်ကို အတင်းကုပ် တွယ်လျက် ခေါင်းယမ်းဦးယို ငြင်းဆန်နေသော ဖွေးကို ခင်သုံနှင့် ဒေါ်ထားထားထက် ဆွဲခေါ်ချသွားတော့ လှေကားလက်ရန်းတိုင်မှာ အတင်းကုပ်ဆွဲထားသည့် လက်ချောင်းလေးတွေ ပြုတ်ပြဲ ကျသွား ရသည်ပါပဲ။

“မောင်ရေ ... ဖွေးကို ကယ်ပါဦး”

ဖွေး တတ်နိုင်သည်က မောင့်ကို တမ်းတဖို့ပါ။

ဤအဖြစ်မျိုးကို ဖွေး မမျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်၊ ဤမျှ လောက်ကြီးထိတော့ ဆိုးဝါး ဖြစ်ပျက်လာမည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့တာ အမှန်။



ဖွေး ရောက်ခဲ့တာ မြပုဏ္ဏမာမှာ လန့်ပဲ ချီခဲ့ပြီပဲ လေ၊ ယခုကျမှ ဤမျှထိ ရုပ်ဆင်းပျက် ဆိုးဝါးနေရပါလိမ့်၊ အရာ ရာကို နားမလည်နိုင်သလိုလည်း ဖွေး ဖြစ်ရပါသည်။

အတင်းရော အဓမ္မ တွန်းထိုး ဆွဲချ ခေါ်လာတာမို့ အောက်ထပ် လှေကားရင်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြရပြီ။ ဖွေး တစ်ကိုယ် လုံးလည်း ချွေးတွေ နစ်နေပြီ။

“ဖွေးကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့ မေမေ”

ဖွေး တောင်းပန်နေခိုက်မှာပင် ဒေါ်ထားထားထက် က ဆောင့်အင်အင်နှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွေး၏လက်ထဲ ထိုးထည့် ပေးသည်။ ဖွေး လွှတ်ချပစ်လိုက်တော့ ...

“ခင်သုံ ပြန်ကောက်လိုက်စမ်း၊ ဒီမှာ ညည်း ကပ်မဲ့မနေနဲ့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ကိုမင်းကျော် ရှိတဲ့ ဆေးရုံကို ငါလိုက် သွားရဦးမှာ၊ ညည်း ပြောပြောတန်းတန်း ဒီအိမ်က ထွက်သွားစမ်းပါ၊ ငါ ... ဆေးရုံကို သွားချင်ပြီ”

လက်အုပ်လေးချီ၍ တောင်းပန်ခဲ့ရှာပါသည့် ဖွေး၏ မျက်နှာလေးမှာ ဖြူပျော့ရိပ်တွေ ချက်ချင်းသမ်းလာ၏။

“ဟင် ... ဖေဖေ ဆေးရုံမှာ”

ဟူသော ပူပန်သလဲ မေးဟန်လေး ပေါ်လာသည်။

နောက် ဒေါ်ထားထားထက်ကို ငေးကြောင်၍ ကြည့်

နေ၏။

ဖွေး ထွက်သွားမှ ဖေဖေရှိရာ ဆေးရုံသို့ သွားမည် တဲ့။ ဖွေးမရှိမှ ...။ ဘာကြောင့် ဤသို့ ပြောရပါသနည်း။ ဖွေး နား မလည်။



ဒါပေမဲ့ ဤအဖြစ်သည် တကယ်ကို လက်တွေ့မှာ လာဖြစ်နေပြီ၊ သက်ဆိုင်သည် မသက်ဆိုင်သည် အပထား၊ မေမေ ကတော့ ပေဖေထံသို့ ဖွေး မရှိမှဘဲ သွားဖြစ်မည်ဟု ဆိုလာနေပြီ၊ ဖွေး အိမ်မှာ မရှိဖို့ ကိစ္စသည် မြပုဏ္ဏမာမှာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ် နေချေပြီလား။

ဒါဆိုလျှင် ဖွေး ဘာကြောင့် ဤမျှ ငြင်းဆန်နေရချေ မည်လဲ။

ဟာကြောင့် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေရချေ မည်လဲ။

ဖွေး၏ အသွင်လေးသည် တစ်မျိုးတည်းနှင့် အငြိမ် ကြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ခင်သုံး ကောက်နေတာကိုလည်း ငေးကြည့်သည်။ ခင်သုံး မော့ကြည့်ပြီး ကိုင်နေလျက် ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်နေလျက် နှစ်လေးဖြင့် ကမ်းပေးလာသည်ကိုလည်း ငေး စိုက်ကြည့်သည်။

နောက်တော့ ...

“အဲဒီမှာ မမဖွေး အတွက် မောင် ထားပေးထားတဲ့ငွေ ရှိတယ် ခင်သုံး၊ အဲဒါပဲ မမဖွေးကိုပေး”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ပြောသည်။

စောစောက တွေ့ရပါသည့် နီယိုတောင်းပန်လျက် ဤအိမ်ကြီးမှာ နေခွင့်ရဖို့ ပြောဆိုနေသည့် ခွေးသု၏ အသွင်လေး တွေ အားလုံး ပျောက်ဆုံးကုန်ကြပြီ ဆိုတာကို ခင်သုံး တွေ့မြင် နားလည်လာသည်နှင့်အမျှ ခင်ထံမှာ နာကျင်ခံစားလာရပါ၏။

ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ ခင်သုံး မခွဲခြားတတ် တော့။ ဖေကြီး ဆေးရုံသို့ ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်တာနှင့် မေကြီး၏ အသွင်က ကျားနာတစ်ကောင်လို သောင်းကျန်းသွား သည်။ တောဆင်ရိုင်း တစ်ကောင်လို မှန်ယိုကြမ်းတမ်းနေသည်။

ဖွေး လက်ကိုင်အိတ်လေးကို လှမ်းယူသည်။ နောက် တော့ အတွင်းမှ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ထုတ်သည်။

နောက် ခင်သုံးထံသို့ ကမ်းပေးသည်။

“မေမေပစ္စည်းတွေကို ဖွေး ထိမိသွားတယ်၊ ကိုင်မိလိုက်ရ တယ်၊ ကင်ပွန်းရည်နဲ့ဆေးပြီးမှ မေမေကိုပေးလိုက်ပါ ခင်သုံး”

ဟု တည်ငြိမ်စွာပဲ ပြောသည်။

နောက်ကျူကျူရဲ့ရဲ့ ထိုင်သည်။

“ဖွေး ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာပေးပါမယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေကို ဖွေး ကန်တော့ခဲ့ပါရစေ၊ ဒါဟာ ဘယ်လိုမျှော် လင့်ချက်၊ ဘယ်လိုသွေးဆောင်မှု ရနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှုမျိုးမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖွေး ကျိန်တွယ်ပြောရဲပါတယ် မေမေ”

ပြောပြီး ဖွေး ကန်တော့သည်။

မြန်မြန်ထွက်လျှင် မြန်မြန် အေးသည်ဟု မှတ်၍လား မသိ။ ဒေါ်ထားထားထက် အကန်တော့ ခံလိုက်သည်။

“ဒီလို ဖွေး ဆင်းသွားပေးတာဟာ တစ်စုတည်းသော ဆန္ဒ ကြောင့်ပါ မေမေ၊ ဆေးရုံမှာ ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ ပေဖေဆီ ကို မေမေ အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်အောင်လို့ပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျလာသော မျက်ရည်ကို ဖွေး သုတ်သည်။ ငေးကြည့်နေသော ခင်သုံး၏ ကြင်နာရိပ်သစ်နေသော မျက်နှာလေးကို ဖွေး စေတုကြည့်သည်။



တစ်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ထမင်းစား
ခန်းတံခါး ခန်းဆီးကို ပင့်မလျက် စိတ်ထိခိုက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်
နေသည့် ဒေါ်ကျော့စိန်။ ပွေး တစ်ချက် ရှိုက်သည်။ လက်ခုံလေး
နှင့် မျက်ရည်ကို ပွတ်သုတ်၏။

နောက်တော့ မြပုဏ္ဏမာ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းဆောင်
ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ရပါပြီ။ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်အောင် လှေကား
ထစ် သုံးလေးထစ်ကို ပွေး နင်းဖြတ်ဆင်းရခိုက် တစ်ချက်လှည့်၍
အိမ်ကြီးကို ကြည့်မိသည်။

ဪ ... မောင်နှင့်အတူ ဤလှေကားထစ်တွေဆီမှ
အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီသို့ ဦးစွာ စတင် ရောက်ခဲ့ရသော
နေ့လေးတစ်နေ့ကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရင်၌ဖြစ်ရပါ၏။

ထိုစဉ်တုန်းက မောင့်လက်တွေက ပွေး၏ ပခုံးပေါ်
မှာ သိုင်းငင် ဖက်တွယ်၍ ပါလာကြသည်။ မောင့်ပခုံးကို ပွေး
အားကိုးသမူဖြင့် မေးမှီလိုက်လာခဲ့ရသည်။

ယခုကျတော့ ...။

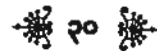
ဪ ... ယခုကျတော့ ...။

ပွေး တစ်ယောက်တည်းပါလားလေ ...။

ပြီးတော့ ... မောင် ရှိရာအရပ်ကို ထားရစ်စွန့်ခွာရ
ပါချေသည့် အဖြစ်။

မောင့်ကို ပွေး တုန်းတရင်း မျက်ရည်ကြွေရပါသည်
မောင် ...။

ပွေး မျက်ရည်ကြွေရပါပြီ မောင် ...။



ပါမောက္ခရုံးခန်းမှာရှိသည့် ဖုန်းသို့ မေမေထံမှ ဖုန်း
အသံသည်ဆို၍ သူ ပါမောက္ခရုံးခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်နေစဉ်ခိုက်မှာပင် ဖုန်း မဆက်
ဘူး ဆက်တာမို့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေမိတာတော့ အမှန်။

မေမေက အကြောင်းကြီးငယ် မရှိဘဲနှင့် ဖုန်းဆက်
တတ်တာ မဟုတ်။ အိမ်မှာ ဘာများ ဖြစ်ချေမည်နည်း။ မေမေ
အကောင်းချင်သလို ဖြစ်နေတာမို့ ဆိုင်မထွက်တာကိုတော့ သူ
သိသည်။

“ဟဲ့လို”

“သားလား ... မေမေပါ။ သားရဲ့ ဖေဖေတော့ ကိုယ်ကျိုး
နည်းပြီ ထင်ပါရဲ့ သားရယ်။ သားဖေဖေ ကားအက်ဆီးဒင့်
ဖြစ်တယ်တဲ့။ အခု ဆေးရုံကြီးမှာ အဲဒါ မေမေ လိုက်သွား
မလို့၊ သားလဲ လိုက်ခဲ့တော့”

သူ ရင်မီးတောက်နေရပြီ။

ဖေဖေ ဆေးရုံမှာ ဆိုတာနှင့် ဖုန်းကိုချပြီး တုတ်၍

အခုလို ပြေးရသည်။

ပါမောက္ခကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
သည်။ ကိုကြီးကောင်းကိုလည်း သူ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့်
ပြခဲ့သည်။ ဆေးရုံသို့ပဲ သူ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်ရသည်။
ကိုကြီးကောင်း ခမျာ ညနေပိုင်းမှာ ဆေးရုံသို့ လိုက်လာပါ၏။
ထိုအချိန်ထိ ဖေဖေ သတိမရစာမချက် ရတစ်ချက်
ဖြစ်နေသေးသည်။

သတိလည်မလာသေး။ နောက်ပြီး ခါးမှာလည်းဒဏ်
ပြင်းသည်ဟု ဆိုသည်။
ဖေဖေခမျာ နောက်ပိုင်းတွင် အောက်ပိုင်း လွှင့်
နိုင်မှုဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ချေ အတော်ကြီး နည်းပါးသွားပြီဟု
သည်။

ခါးမှာ ထိထားသည်က အာရုံကြော ထိခိုက်နိုင်သ
ဟု ဆရာဝန်က မေမေ့ကို ပြောပြသည်။ သူ့ကိုလည်း ရှင်းပြသ
“သားရယ် ... သားရဲ့ဖေဖေကို ကယ်ပါဦး။”

ဟု မေမေ ငိုနေတော့ မေမေ့ကို သူ ဖက်တွယ်လျှ
မျက်ရည်များပဲ ဝဲဝဲတက်လာနေမိရသည်လေ။

မနက်က ကောင်းမွန်သန့်စွမ်း ပျတ်လတ်စွာ
အိမ်မှ ထွက်သွားသော ဖေဖေ။

မေမေ ဗိုလ်ချုပ်ချေး မသွားဖြစ်တာမို့ မေမေ
မောင်းပို့နေကျ ကိုသက်ကို ဖေဖေ ခေါ်သွားသည်။ ကိုသ
မောင်းသွားသည်။ ကိုသက် ကားမောင်းတာကလည်း ပုံမှန်သ
တစ်ဖက်က ကားက အရမ်းမောင်းချလာကာ ဘယ်လိုမှ မ
လိုက်နိုင်ဘဲ ဖေဖေတို့ကားကို ဝင်တိုက်ခြင်းပါ။ ကားတွင်းမှာ
လာသည့် ဖေဖေရာ ကိုသက်ရာ ဒဏ်ရာတွေ ရကြသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ကံပိုဆိုးသည်။ ခါးကို ထိသွား
သည်။ ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာ ရထားသည်။ ကိုသက်က ခေါင်း
မရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သတိရနေပြီ။

ဖေဖေ သတိလည်မလာမချင်း စိတ်ပူစွာ ဆေးရုံမှာ
ဆုတောင်းအမိနစ်ယောက် ရှိနေကြရသည်။ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါး
မရှိ ပြေးလွှား ဝယ်ရသည်။

ညကိုးနာရီလောက်မှ ဖေဖေ သတိပြန်လည်လာ
သည်။

ညအိပ်စောင့်ခွင့်လည်း မရှိတာမို့ စပါယ်ရှယ်နာစ်
အထားကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ခင်သုံရော ဒေါ်ကျော့စိန်ရော သူ
ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲသလို၊ မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေကြသည်။
အတိန်နိုင်သမျှ ခေါင်းကြီးတွေ ငုံ့ချထားကာ မျက်နှာပျက်နေကြတာ
ကိုလည်း သတိထားမိခဲ့ရသည်။

ဖေဖေ ဆေးရုံတင်ထားရ၍ မျက်နှာ မကောင်းကြတာ
ကိုပဲ သူ နားလည်ထားလျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့တော့ အခန်း
မိမှာ ဖွေး မရှိ။

တစ်ခု သတိထားမိသည်က အိပ်ရာထက်မှာ ရှိနေ
သည့် အိပ်ရာခင်းသည် စွေစောင်းစွာ ရှိနေလျက် တစ်ယောက်က
ဆုတ် ဆွဲယူထားတာကို ခံထားရသည့် အသွင်။ အိပ်ရာခင်းသည်
ရှိရန်စွာ ရှိမနေ။

အောက်မှာ ရှိနေသည့် ရေမြှုပ်အိပ်ရာသည် တစ်ဖက်
ခါးမျှ ပေါ်နေသည်။

အိပ်ရာခင်းက ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တစ်ကြိမ် တွန့်ရှည်ကျသွားကာ အနားစတစ်ခုက ကြမ်းပြင်မှာ တွဲလောက်ကြီး ကျကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ... ဖွေးသည်လည်း ရှိမနေ။

စားပွဲအနီးမှာ ရှိနေသည့် ကုလားထိုင်သည်လည်း တုတ်လုံးပက်လက် လဲကျနေသည်။

“ဖွေး ...”

မျက်စိတွေ ပြာခနဲဖြစ်လျက် ပူပန်ကြီးစွာ စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်သည်။ စာကြည့်ခန်းမှာလည်း ဖွေး ရှိမဟုတ်သည်။ မြပုရွာမာတွင် ဖွေး ရှိမနေတော့။

အခန်းနှစ်ခန်းမှလွဲ၍ ချစ်ရပါသော ဖွေးခမျာ အဘယ်အခန်းတွင် နေရဲ နေ့ဝံ့၊ နေ့ခွင့်သေးသော်မျှ ရှိရာချေသည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။

ကြမ်းပြင်ထိအောင် ရွှံ့စောင်းစွာကျလျက် တစ်ကြိမ် ပုံကျထိနေသော အိပ်ရာခင်းကို သူ စိုက်ကြည့်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောတွေ ပေါက်ကွဲကုန်တတ် ပူပြင်းစွာ အရှိန်နှင့် လှည့်ပတ်စီးနေသည်သို့ ရှိလာရန် တစ်ကိုယ်လုံး ပူပြင်းလာသည်။

“ဖွေး ...”

သူ အော်ခေါ်မိရပါပြီ။ ဖွေး မရှိမှန်း သူ သိလာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးချောက်ချားစွာ အော်ခေါ်နေမိသည်။

ရင်တစ်ဆုံလုံး ဆွဲယူသွားသည်သို့ ခံစားရ၏။ သူ တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်မိလျက် အခန်းတွင်းမှ ခြေထောက်ကြီးနှင့် ထွက်သည်။ နောက် လူသွားစင်ကြို လက်ရန်းမှနေ ခင်သုကို အော်ခေါ်မိ၏။

“ခင်သု ... ခင်သု ... လာစမ်း။ အခုချက်ချင်း လာခဲ့စမ်း။”

စင်ကြိုမှ လှမ်းလင့် ငုံ့ကြည့် မြင်နိုင်သည်။ ခည်းခန်းဆောင်မှာ လူသူ မရှိ။ ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ အော်ခေါ်တော့မှ နောက်ဘက် ထမင်းစားခန်းဆီမှ ခင်သု ထွက်လာလျက် ပေါ်သို့ မော့ကြည့်တာ မြင်၏။ ခင်သု၏ မျက်နှာလေးမှာ စိတ်မကြောက်ရွံ့နေတာကို သူ မြင်သည်။

သူ နားလည်နေမိပြီးပြီ။ ဖွေးနှင့် ပတ်သက်တာကို ခင်သု သိနေရမည်။ ဟုတ်သည်။ သိကို သိနေရမည်။

“လာခဲ့စမ်း ခင်သု၊ နင့်ကို ငါ့အခန်းထဲမှာ မေးစရာရှိနေတယ်”

ခင်သု ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်လေး တက်လာ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မေမေ့ကို သီးသန့်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာတာ မြင်တွေ့ရသည်။

“ဟဲ့ ... ခင်သု၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟို ... ကိုကိုလေး ခေါ်လိုပါ”

ခင်သု ဖြေတော့ သူ့အပေါ်မှ ဆီးမိုးကြည့်ရင်း။

“ခင်သု ... လာစမ်း၊ မြန်မြန်”

ဟုပဲ မျက်နှာတည်တင်းနေလျက် ခေါ်မိပါ၏။

မေမေ ဘာမျှမပြော။ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သီးသန့်ထဲသို့ပဲ ပြန်ဝင်သွားတာ မြင်သည်။

ခင်သု အပေါ်ရောက်လာတော့ အခန်းထဲ တောက်တောက် လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

“ခင်သု ဖြေစမ်း ... ဖွေး ဘယ်မှာလဲ၊ ဖွေး ဘယ်မှာလဲ”



သူ မေးတော့ ခင်သုံ၏ မျက်နှာလေးက နောက်ကြောင်းမလုံသလို ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဘက်တွင် ပိတ်ထားသော တံခါးကိုပဲ လှည့်လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ကြည့်မနေနဲ့ ခင်သုံ၊ ဘယ်သူမှ ဒီအခန်းထဲ ဝင်မလာဘူး၊ ဒါ ငါ့အခန်း၊ အခန်းတံခါးကိုလဲ အထဲက ချက်ချင်းထားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဖြေခမ်းပါ ခင်သုံ၊ ပွေး ... ပွေး ... ဘယ်သွားလိုက်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ကြီးက သွားလိုက်တာလဲ”

သူ ... အမောတကော မေးသည်။ ပွေးမရှိဘဲ ဘယ်လိုမှ နေ၍မဖြစ်။

ပွေး အတွက် သူ စိတ်ပူလှပြီ။ မည်သည့်အချိန်တည်းက ပွေးသည် ဤအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရရှာပါသနည်း။

“ပြောလေ ခင်သုံ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

သူ အော်တော့ ခင်သုံ၏ကိုယ်လေး နောက်ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

“မ ... မသိဘူး ကိုကိုလေး”

တုန်တုန်တိုးတိုးလေး ဖြေကြားသံ။

သူ ... စိုက်၍ ခင်သုံကို ကြည့်၏။ မလုံမလဲဟာ လေးနှင့် ခင်သုံ နောက်သို့ ကိုယ်လေးကို ဆုတ်သည်။

“မသိဘူး ... ဟုတ်လား”

အံ့ကို ကျီခနဲ ကြိတ်၍ သူ အော်သည်။ နောက် အိပ်ရာခင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

တုံးလက်ပက်လက် လဲနေသော ကုထားထိုင်ကန်ပစ်သည်။

“ဘာမသိတာလဲ ခင်သုံ၊ ဟင် ... ဒါဖြင့်ရင် ဒီအိပ်ရာခင်းက ဘာလို့ ဒီလို ဖြစ်နေရမှာလဲ၊ ဒီကုလားထိုင်က ဘာလို့လဲနေရမှာလဲ၊ မြပုဏ္ဏမာရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို နင်တို့က အိမ်မှာ ရှိနေတာပဲ၊ မသိဘဲ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဟင် ... နင် ညာနေတာ ... ညာနေတာ”

သူ ပြောရင်း ခင်သုံကို ကြည့်သည်။

“ခင်သုံ ... ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ဆိုတာ နင် နားလည်တယ် မဟုတ်လား၊ ဖေဖေက ဆေးရုံမှာ၊ ဖေဖေ အတွက် စိတ်ပူနေရတာက တစ်မျိုး၊ ငါ့ကို နားလည်ခမ်းပါ ခင်သုံ၊ ပွေး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီက ထွက်သွားရတာလဲ၊ ပြောခမ်းပါ၊ ငါ့ကို ပြောခမ်းပါ”

ပြောတော့ ခင်သုံ ငိုသည်။

“ခင်သုံ ကြောက်စာယ် ကိုကိုလေးရယ်၊ မမပွေးကို ခင်သုံလဲ သနားပါတယ်”

ဟု ဖြေပြီး ခင်သုံ နေရာမှ လှည့်ပြေး တံခါးဖွင့်သည်။ သူ နေရာမှ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို့ ငြိမ်သက်ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

သူ ... နားလည်လာသည်။ ခင်သုံ ခမျာ မေမေကို ကြောက်နေရှာခြင်း။

ဟုတ်သည်။ မေမေကို ကြောက်နေခြင်းသာ။ ဘာမှ ဖွင့်ပြောရုံရှာမည် မဟုတ်မှန်း နားလည်လာသည်။

မေမေက ဘာမျှမပြောရဟု ကြိမ်းမောင်း ပြောခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

ဤအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်မကို ခင်သုံ ကြောက်ရှာချေမည်ပါ။

သူ ... တောက်လျှောက် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းကာ
မေမေရှိသည့် သီးသန့် အနားယူသည့် အခန်းသို့ ဝင်သည်။

မေမေသည်လည်း သူ ရောက်လာမည် ဆိုတာကို
ကြိုတင် သိထားသည့်ပုံပါပဲ။

ခပ်အေးအေးပင် စီးကရက်တစ်လိပ် ဖွာရင်း ထိုင်ရာ
တာကို တွေ့ရသည်။

“မေမေ ... ဖွေး ဘယ်မှာလဲ”

သူ မေးတော့ မေမေ မဲမြိုးဖြင့်ပင် ဖြေခဲ့သည်။

“ဟုတ်လား ... ဖွေး ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့မိန်းမက ဘယ်ကို သွား
လိုက်တာတဲ့လဲ”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ မေမေ ထိုင်နေသည့် ကုလား
ထိုင်၏ လက်ရန်းကို သူ လက်ဖဝါးဖြင့်ထောက်၍ ကိုယ်ကို ကိုင်
လိုက်ကာ ...

“မဟုတ်သေးဘူး မေမေ၊ ဒီအချိန်မှာ မေမေရော၊ သားရော
ပေဖေအတွက် ပူပင်သောက် ဖြစ်နေကြရတာ၊ ဒီကာလမှာ
သားရဲ့ရင်ထဲမှာ နောက်ထပ်ပြီး ဖွေးအတွက် သောကမဖြစ်
ပါရစေနဲ့ မေမေ၊ ဖွေး ဘယ်မှာလဲ”

သူ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ နှစ်နေပြီ။ စိတ်လှုပ်ရှား
ရလွန်း၍ ချွေးတွေ အရမ်းထွက်လာရပြီ။ နဖူးပြင်ပေါ်မှာလည်း
ချွေးတွေ နှစ်နေလျက် ဆစ်ဆွေ့ ဝဲပြိုကျနေကြသည်။

မေမေကတော့ စီးကရက်ကို ဟန်မပျက် လှလှထ
လေးပင် ပြာကို ခြွေတောက်လိုက်ရင်း ...

“အေး ... မေမေလဲ မင်းရဲ့ပေဖေအတွက် ပူပင်နေရတာ
မင်းမိန်းမကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး မင်းထက်၊ သူ အခုအိမ်မှာ

မရှိရင် တစ်နေရာကို ထွက်သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ မနေ
ချင်လို့ ထွက်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့သဘောနဲ့သူ ထွက်
သွားတာကို မေမေက လိုက်ပြီး စုံစမ်း၊ ပြီးတော့ ... မင်းကို
ပြန်ဖြေပြနေရဦးမှာတဲ့လား”

သူ သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်းကြီး ရှိုက်ချပစ်သည်။ မေမေ
ကို သူ ကြည့်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဖွေးဟာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်
ဘူး၊ ဖွေး ဘာကြောင့် ဗြဟ္မဇာတိ ထွက်သွားရမှာလဲ၊ သူ
ဘယ်နည်းနဲ့မှ သားကို အသိမပေးဘဲ၊ အိမ်က ထွက်မသွား
ဘူး မေမေ၊ အဲဒါကို သား သိတယ်၊ ယုံလည်း ယုံတယ်”

ညကြီးမင်းကြီးမှာ သူ့ ရင်သည် လောင်မြိုက်နေ
လျက် ခေါင်းယမ်းရင်း မယုံကြည်နိုင်သလို ပြောနေမိသည်။

မေမေကတော့ စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း ဟန်မပျက်
ခပ်ထော့ထော့ ပြုံးမြဲ ပြုံးနေသည်ပါပဲ။

“ဒါကတော့ ငါ မသိဘူး မင်းထက်၊ မင်း မယားကို ငါ
ထိန်းထားတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ နင်နဲ့ငါ ဆေးရုံက
ပြန်ရောက်လာကြရတာ၊ ကိုကျော်မင်း ဆေးရုံမှာဆိုတာနဲ့
ချက်ချင်း မင်းဆီကို မေမေ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဟို
ကို မေမေ လိုက်သွားတယ်၊ ဆေးရုံကို လိုက်သွားဖို့ မေမေ
မှာ သိပ်အရေးကြီးနေချိန်မှာ မင်းမယားကို ငါက အိမ်ပေါ်
တက်ပြီး ရှိမရှိ ကြည့်ခဲ့ရဦးမှာလား၊ မင်းရဲ့မယားကို ငါ
ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာ မင်း သိသားပဲ”

မေမေ ပြောပြီး အခန်းတွင်းမှ မျက်နှာတင်း၍ ထွက်
သည်။



“ဟဲ့... ခင်သုံး၊ ထမင်းပွဲ ပြင်မပြီးသေးဘူးလား၊ ဒီအချိန်
ထိ နေ့လယ်စာ ညစာ ဘယ်မှာမှန်း မသိရတဲ့အထဲ၊ မယား
ပျောက်တဲ့လူက သခွတ်ပင်က မီးတကျိုကျို လာလုပ်နေ
တယ်”

မေမေ ဒေါသကဲသော အသံသည် သူ့နားစည်ကို
လာရောက် ရိုက်ခတ်၏။

သူ နေရာမှာပဲ ရပ်၍ ကျန်ရစ်သည်။

သူ နားလည်လာပြီ။

မေမေသည် ဖွေးကို ရက်စက်စွာ နှင်ချလိုက်ခဲ့ချေ
ပြီတကား။

အဘယ်သို့သော ဆိုးဝါးမှုများကို ဖွေး ခမျှာ ရင်ဆိုင်
ခဲ့ရရှာချေမလဲ။

အဘယ်မျှထိ ဖွေးသည် သူ့ကို တမ်းတသွားရှာချေ
မည်လဲ။

ထိုအချိန်မှာ ဖွေး၏ အားကိုးရာအဖြစ် ရှိရပါသော
မိမိသည် ဤနေရာ၌ ရှိမနေနိုင်ခဲ့။

ဖွေးခမျှာ အားငယ်ညှိုးသိမ်စွာ ဤအိမ်ကြီးမှ ဆင်း
သွားခဲ့ရရှာချေမည်။

နားစည်တွင်းသို့ ခင်သုံး ပြောခဲ့သော စကားသည်
ချက်ချင်း လာရောက်ရိုက်ခတ်၏။

“ခင်သုံး ကြောက်တယ် ကိုကိုလေးရယ်၊ မမဖွေးကို ခင်သုံး
လဲ သနားပါတယ်”

ဟူသော စကား။

သူ မျက်ရည်များ ဝိုင်းလည်လာရသည်။

ဪ... သူ၏အရိပ်။ မြပုဏ္ဏမာ၏ အရိပ်သည်
ဖွေးကို လုံခြုံမှု မပေးနိုင်ခဲ့။

ခါးသီးကြေကွဲဖွယ်သော အဖြစ်သည် မြပုဏ္ဏမာတွင်
ဖွေးအား ဖြစ်တည်စေခဲ့ချေပြီ တကား။

အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ခဲ့တွင် သူ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။
ဆာလောင်မှတ်သိပ်ခြင်း ဆိုတာ သူ့မှာ ဖြစ်မလာ။ သောကမီးသည်
လောင်မြိုက်လျက် ရှိလင့်နေ၏။

ဖြုတ်ခနဲ အသိတစ်ခု ဝင်သည်။

ဝန်းခနဲ သူ ထရပ်လိုက်မိပါ၏။

ခြေလှမ်းကျကြိုးနှင့် အခန်းတွင်းမှ သူ ထွက်သည်။
ပေါ်တီကို အောက်မှာ ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်သို့ သူ တက်၏။

အရှိန်နှင့် ကားမောင်းထွက်ခဲ့စဉ် ဖွေး၏ ညှိုးပျော့
အားငယ်သည့် မျက်နှာလေးပဲ အမြင်အာရုံဝယ် တဝေဝေ ထင်နေ၏။

ဪ... ဖွေးခမျှာ မြပုဏ္ဏမာ အိမ်ကြီးမှ ကြက်နှင့်
ငှက်နှင့် အနှင်ခံလိုက်ရရှာချေသည်တကား။

ဖွေး၏ ဆန္ဒမပါဘဲ သွားလိုက်ရတာကို သူ နားလည်
သည်။ သူနှင့်ဖွေး နေထိုင်ခဲ့ရာ အခန်းဆီမှ တွန့်ကြေရွဲစောင်းစွာ
ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသော အိပ်ရာခင်း။

ဖွေး ခမျှာ ထိုအခန်းတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ခေါ်ငင် ခံရစဉ်
က အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ရရှာသည်။

အနီးအပါးမှာ ချစ်အားကိုးရပါသော ခင်ပွန်းသည်
လည်း ရှိမနေခဲ့။ ဒါကြောင့်... ကူကယ်ရာမဲ့နေသည့် ဖွေးလေး
ခမျှာ ဆွဲမိဆွဲရာ တွယ်မိတွယ်ရာ အဖြစ် အိပ်ရာခင်းကို လက်ဖြင့်
ဆုပ်ဆွဲထားမိခဲ့ရရှာချေမည်။



နောက် ... ကုလားထိုင်ကိုလည်း ဆွဲမိခဲ့ရာချေမည်။

ထိုအရာများသည် ပွေးလေးကို ထိုအခန်းထဲမှာ နေနိုင်ခွင့်ရဖို့ မည်သို့ စွမ်းဆောင်ထားနိုင်ပါမည်လဲလေ။

နောက်ဆုံးတော့ ပွေးလေးခမျာ အခန်းတွင်းမှ တွန်းထိုး ရုန်းကန်ရင်း ထွက်ခွာ ဆွဲခေါ်ရာ ပါသွားခဲ့ရချေမည်ပေါ့။ ပွေးလေးသည် ထိုစဉ်အခါက အဘယ်မျှထိ သူ့ကို တမ်းတသွားရှာချေမည်လဲ။ အဘယ်မျှ အားကိုးတကြီး ခေါ်ငင်သွားရှာချေမည်လဲ။

သူ့မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာကြသည်။

အဲကို တင်းခဲနေအောင် ကြိတ်ထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်များ အတောမသတ် စီးကျလာကြရပါပြီ။

ခွင့်လွှတ်ပါ ပွေးရယ် ...။

ပွေး အားကိုးတဲ့ မောင်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှိမနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ မောင် ဘာမှ ပွေးလေးကို မကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ မောင်ထားတဲ့နေရာမှာ ပွေးနေခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာဟာ ပွေးကို လုံခြုံမှု မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး ပွေးရယ်။ တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့တဲ့ မောင့်ကို ပွေး ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ... မောင့်ကိုယ်မောင် ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ခံစားနေရတယ် ပွေးရယ်။

ကားလီဗာကို သူ ပို၍ နင်းမိ၏။

အရှိန်နှင့် ကားက ပြေးနေဆဲ။



ငါ၏အရိပ်

မင်းပေးမှတ်လျက်၊ ဖြတ်နိုးသက်ကြာ

နေလိုစွာသည်၊ ငါ၏ဗျစ်သူ ...

နှင်လေသူကြောင့်၊ ခိုးနှောင့်ဖျာပါ

ဘယ်ပြေးစွာလိမ့် ...။

မျက်ရည်စက်များ၊ မသုတ်အားနိုင်

သွန်သွန်းဖြိုင်ကာ၊ မင်သွားစွာပြီ ...

ငါသည် သိရ၊ ထိုခဏဝယ်

ရင်ဝယ်မှန်တိုင်း၊ သောကလှိုင်းများ

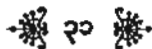
မတန့်နားနိုင် ...။

ငါ့အရိပ်သည် ...

စမ်းရေကြည်စက်၊ ပန်းဝေခက်များ

မဖြစ်ငြားပဲ ...

မင်းကိုလောင်မြိုက်
သောကသိုက်မြို့၊ မလုံခြုံအောင်
ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်စေပြီပဲ ...။
ဪ ...
ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်စေသည်ပဲ ...။



ကိုကြီးကောင်း၏ ခြဝန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ တစ်ထပ်
တိုက်လေး ဆောက်ထားသည့် အိမ်ရှေ့သို့ ကားကို ထိုးရပ်ပြီးတာ
နှင့် သူ ဆန္ဒစောစွာ ကမန်းကတန်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။

သံဘာဂျပ် ဆွဲတံခါးကို သူ တဖျောက်ဖျောက် အသံ
ပေး၍ ...

“ကိုကြီးကောင်း ... ကိုကြီးကောင်း”

ဟု ခေါ်မိ၏။ ရင်ထဲတွင် ပူပြင်း လောင်မြိုက်နေတာ
ပဲ ရှိနေသည်။ ဤအိမ်မှာ ဖွေး ရှိမနေဘူးဆိုလျှင် သူ ဦးနှောက်
တွေ အားလုံး ဆူပွက်ကုန်တော့မည် ထင်သည်။

ခဏပဲ ကြာမည်။ မီးလင်းနေသော ဧည့်ခန်းဆီမှ
ခြေသံကို ကြားရ၏။

နောက် ... တံခါးစွက် ပွင့်လာသည်။ စွပ်ကျယ်
ချိုင်းပြတ်၊ ချည်ချောပုဆိုးတိုတိုနှင့် ကိုကြီးကောင်း၏ အသွင်
ပေါ်လာ၏။

သူ့ကို တွေ့တော့ ...

“အင်း ... ဒီကို ရောက်လာပြီ ဆိုပါတော့”



ဟု ခေါင်းညိတ်၍ ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း သံဘာဂျာဆွဲတံခါးမှာ ခတ်ထားသည့် သော့ကို ဖွင့်၏။

သူ ... ဆောက်တည်ရာမရ ပြစ်နေလျက် ...

“ပွေး ဒီမှာ ရှိနေလား ကိုကြီးကောင်း ...”

ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးမိသည်။

“လာပါကွာ အထဲကိုဝင် ...”

ပြောပြီး ကိုကြီးကောင်း ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်တော့ သူ လိုက်ဝင်သည်။

ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာတန်းရှည်တွင် ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်တွေကို တွေ့ရ၏။

ကြည့်ရတာ ကိုကြီးကောင်း ဆိုဖာမှာပဲ အိပ်ပုံရသည်။

“အေးကွာ ... ငါ စိတ်မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ပွေး သနားစရာကွာ၊ အခု ... သူ ငါ့အခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေတယ်”

သူ ခြေလှမ်း ကျဲကြီးနှင့် ကိုကြီးကောင်း၏ အခန်းရှိရာသို့ သွားမည်ပြင်တော့ ကိုကြီးကောင်း သူ့လက်ကို ဆွဲသည်။

“ခဏနေဦး ... မင်းကို ငါ ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးကောင်းရယ်၊ ကျွန်တော် ပွေးကို တွေ့ချင်တယ်”

“ပွေး အိပ်ပျော်နေတယ် မင်းထက်၊ သူ့ကို ဆရာဝန် ခေါ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ဆေး ထိုးထားရတယ်၊ ငါ ပွေးကို သိပ် သနားတယ်ကွာ၊ ခဗျာ ... အတော်ကြီးကို ခံစားရတာ”

သူ ဘယ်လိုမှ နေ၍ မရ။ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ခွတ်၍ ကိုကြီးကောင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။ တစ်ယောက်အိပ်စက်လေးထက်မှာ စောင်လေးခြုံ၍ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေရာသော အထဲသို့ ခြေလှမ်းတွေ တိုးဝင်သွားရသည် မပါပဲ။

ငိုယိုထားဟန်တူသော မျက်နှာလေးသည် မှီအစ်အစ်နေ၏။

ခေါင်းအုံး အစွန်းလေးကို ဆုပ်မဲ ဆုပ်ကိုင် ထားဟန်အတိုင်း တွယ်ရာမဲ့နေသည့် အသွင်လေး။

မျက်တောင်တွေ မှေးယှက် ပိတ်ထားသည့် မျက်နှာစားကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ်က ငိုက်ကျသွားသည်။ သူ့တံတွေ ပွေး၏ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ယူ ထွေးပိုက်လိုက်တော့မည် နှိပ်ပြင်ခိုက် သူ့ ပခုံးကို ကိုကြီးကောင်း လှမ်းဆုပ် ဟန့်တားမိ၏။

“လာပါ မင်းထက်ရာ ခဏ”

အတင်းဆွဲခေါ်ခဲ့တာမို့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိကြခိုက် ကိုကြီးကောင်း ဆေးပေါ့စိကို မီးညှိ၍ ရှိုက်ဖွာရင်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

“ငါ အလုပ်က ပြန်လာတော့ မင်းတို့ရှိတဲ့ ဆေးရုံကို အရင် ဝင်တယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ကို ပြန်လာတယ်၊ အိမ်ကို ရောက်တော့ အိမ်ရဲ့ လှေကားထစ်လေးမှာ သံဘာဂျာ ဆွဲတံခါးကို မှီရင်း ထိုင်နေတဲ့ ပွေးကို တွေ့ရတာပဲ၊ သူ့ခဗျာ အတော်ကြီး ခံစားနေရတာ”

“သူ ... သူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာတဲ့လဲ ကိုကြီးကောင်းရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

သူ မချီတင်ကဲ မေးမိရပါပြီ။ သူ၏ ဇနီးသည် ယောက်လုံး မြပုဏ္ဏမာမှ ထွက်သွားခြင်း၏ အကြောင်းတရားတွေကို ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူတစ်ပါးက ပြန်ပြောပြမှ သိရတော့မည် အခြေ။ အဘယ်မျှ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ရပါသည်လဲလေ။ အဘယ်မျှ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ဖြစ်ပါချေသည်လဲ။

“မင်းကို ဘယ်သူကမှ ပြန်မပြောပြကြဘူးလား”

“ခင်သုကို မေးတယ်၊ ကြောက်တယ်လို့ ဖြေတယ် ကိုကြီးကောင်း၊ မေမေ့ကို မေးတော့လည်း မသိဘူးလို့ပဲ ဖြေတယ် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရိပ်မိထားတာရှိတယ်၊ မေမေ ဇနီးနှင့်လွတ်လိုက်တယ်နဲ့ တူတယ်”

သူ ပြောတော့ ကိုကြီးကောင်း ခေါင်းညိတ်သည် “ဟုတ်တယ်”

သူ ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ခံစားလိုက်ရပါပြီ။

သူ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ ပြတင်းအနီးတွင် သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် လက်ကို ထောက်၍ ငြိမ်သက် ရပ်နေခြင်းသည် စင်စစ် ကြေကွဲခံစားနေခြင်းပါ။ ဘာကိုမျှ ပြောမထွက်နိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။

သူ နှလုံးအိမ် တစ်ခုလုံးကို မီးနှင့် မြှိုက်ထားသလို သို့ ရှိနေ၏။

သူ၏ ဇနီးသည်လေးသည် သူ့ကို ယုံကြည်အားပေး၍ သူ့နောက်ပါးဝယ် လိုက်ခဲ့ရှာသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက်

အဘယ် အတိုင်းအတာထိ ဖွေးအတွက် လုံခြုံမှု ပေးနိုင်ခဲ့ပါချေသည်လဲ။ အဆုံးစွန် သူ့မိခင်၏ ရက်စက်ခိုင်းပျံ့မှုကို တားဆီးနိုင်ပါသည်လား။

သူ ခေါင်းယမ်းမိသည်။ မဖြစ်ခဲ့။ မတားဆီးနိုင်ခဲ့။

ကိုကြီးကောင်း၏ လိပ်စာနှင့် အိမ်သော့လေးသာ ဈေးထဲမှာ မရှိခဲ့လျှင် အဘယ်အရပ်သို့ ဖွေးလေးခမျာ ထွက်ခွာသွားရရှာချေမည်လဲ။

မေမေ ရက်စက်လွန်းလှသည်။

ဟုတ်သည်။ ရက်စက်လွန်းလှသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုရက်စက်မှုသည် လွန်မြောက်ပြီးစီးသွားခဲ့ပြီ။ ဖွေးအတွက် သူ ဘာတစ်ခုမျှ ကာကွယ်မှု မပေးခဲ့နိုင်သည့် အဖြစ်သည်လည်း လွန်မြောက်သွားခဲ့ပြီပြီ။

“ကျွန်တော်ဟာ ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ကိုကြီး၊ ဖွေးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျနိုင်တော့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်ရင်းနဲ့ ခုတော့ ဖွေးခမျာ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မိလိုက်ရတဲ့ အတွက် ကြက်နှင့် ... ငှက်နှင့် အနှင်ခံလိုက်ရတဲ့ အကျိုးပဲ ခံစားရတော့တယ် မဟုတ်လား”

သူ မကျေနပ်နိုင် ... သူ့ကိုယ်ကို လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်။ ပထမဆုံး အပြစ်ပေးချင်နေမိသည်က မိမိကိုယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားရင်း သူ ထိန်းနေသည့် ကြားမှ မျက်ရည်တွေ ဝေခနဲ ကျလာသည်။ ဤသည်ကလည်း ဖွေးကို အနားရလွန်း၍ ပြေဆည်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် ကြေကွဲခံစားရင်း

ထိန်းသိမ်းမရနိုင်စွာ ကျလာပါသည်။ မျက်ရည်စက်များပါ။ အတွက် ဘာတစ်ခုမျှ ညာတာမှ မရှိနိုင်သည့် မျက်ရည်။ မိမိကို မိမိ ပြန်၍ လောင်မြိုက်စေသည့် မျက်ရည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ မုန်းတီး စက်ဆုပ်လာသည့် မျက်ရည်များသာ ဖြစ်ပါချေသည်။

သူ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ အော်ဟစ်ရင်း စကားတွေကို ပြောပစ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သော ဖွေး နိုးသွားမှာ စိုးတာမို့ အော်ဟစ် မပြောနိုင်။

ကျိတ်ကျိတ်ခဲခဲ မျှိုသိပ်ခံစားရင်း ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရနိုင် ဖြစ်လာလျက် နံရံကို လက်သီးနှင့် ကျိတ်၍ ထိုးနေမိရပါပြီ။

ကိုကြီးကောင်း သူ့ကို ခြံထဲ ဆွဲခေါ်လာသည်။ နေ့မျက်နှာစာ မြေနေရာလေးမှာ ခုံတန်းပြာ ရှိနေတာမို့ ထိုနေရာမှာပဲ ကိုကြီးကောင်း သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဖွေးက အခန်းထဲ မဝင်ဘူးကွ၊ သော့ရှိပေမယ့် ငါ ပြန်လာမချင်း အပြင်မှာပဲ စောင့်တယ်၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပထမသက်ပြီး ပျောက်ပျောက်ရှုရှု ကြုံခဲ့ရင် အထင်လွဲခံရမှာမို့နဲ့၊ တူပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း မြင်မြင်ချင်း အံ့သြသွားတယ်နောက် စိတ်ထဲ မကောင်း ဖြစ်မိတယ်၊ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ငါ့ကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လာတာလေးကို ငါ့ခုထိ မျက်စိထဲကကို မပျောက်နိုင်ဘူးကွာ၊ အသံတစ်ချက် မထွက်ဘဲ မျက်ရည်တွေချည်း ပြိုကျနေတာ အိမ်ထဲကို အေးအကျိုးအကြောင်း မေးမှ အန်တီထား ကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲက နှင်ချတာကို သိရတာ ...”

သူ ... မကြားရက်။ ဖွေးလေးကို သနားလှပါပြီ။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဖွေးကို လက်ထပ်လိုက်တာဟာ သူ့ကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲခေါ်ပြီး ရက်စက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ ကိုကြီးရာ”

ဟု ဖြေဆည်မရ ပြောမိရပါပြီ။

“ပထမတော့ ဖွေး ငြင်းတယ်တဲ့၊ မင်း ပြန်လာမှပဲ ထွက်သွားပါရစေပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူးတဲ့၊ အတင်းပဲ ခင်သုံကိုပါ ခေါ်ပြီး အန်တီထားနဲ့ ခင်သုံ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အိမ်ကြီးပေါ်က ဆွဲချသွားတာကို ပြောပြတယ်၊ စိန်ထည်လက်ဝတ် လက်စားတွေလည်း ချွတ်ပြီး အန်တီထားက ပေးတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ မယူခဲ့ပါဘူးတဲ့၊ မင်း ဖေဖေဆေးရုံ ရောက်နေတာကိုရော သူ ထွက်သွားမှ ဆေးရုံကို အန်တီထား သွားဖြစ်မယ် ဆိုတာကိုရော အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ ရောက်မှ သိရတာမို့ အဲဒီအခါမှ ထွက်ခဲ့တာပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အထင်လွဲမှာကို ကြောက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကိုပဲ သူ သေမတတ် ကြောက်နေတာ”

သူ ... နေရာမှ ထရပ်မိပြန်သည်။ ကိုကြီးကောင်းက သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်း၏။

“ဖွေး ပုံစံလေးက သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချားအားငယ်နေတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမှလဲ ကျွေးလို့ မရဘူး၊ နောက်ဆုံး စိတ်ငြိမ်သွားအောင် စိတ်လည်း အနားယူလိုက်နိုင်အောင် ဟိုဘက် တစ်ခြံကျော်က ဒေါက်တာထွေးထွေးကို ခေါ်ပြီး ဆေးထိုး ခိုင်းရတယ်၊ ဖွေးခမျာ ဘာမှလဲ မစားအိပ်လည်း အိပ်မပျော်နဲ့ ရှိနေတာ”



မေမေ၏ ခပ်ထေ့ထေ့ အပြုံးကိုပဲ သူ မြင်ယောင်နေပါသည်။ မေမေမှ နုလုံးသားထဲမှာ ညှာတာခြင်း ဆိုတာ အလျဉ်း မရှိခဲ့သည့်အဖြစ်။

“ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရယ်၊ ရက်စက်လိုက်တာဗျာ”

သူ ညည်းလိုက်မိသည်။

ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးမှာ ဖွေးကို မျက်နှာလွဲ ခဲပစ် လုပ်လိုက်တာကတော့ မေမေ ရက်စက်လွန်းတာ အမှန်။

အဘ၏ မျက်နှာကို သူ မြင်ယောင်လာမိ၏။

“မတော်တဆများ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်များ သမီးလေးကို မပေါင်းသင်းလိုဘူး ဆိုရင် အဘ သမီးကို အဘဆီ ပြန်ပို့ပေးပါ”

ပြောရင်း ကျခဲရာပါသော အဘ၏ မျက်ရည်စက်များ

မျက်ရည်စက်များ စိုလူးလျက် ယောက်ျားကြီးတန်ခိုးတိတ်ဆိတ်စွာ ကျခဲပါလေသော မျက်ရည်စက်များ။

ယခုတော့ သူ ဘာတတ်နိုင်ခဲ့ပါချေသည်လဲ။ ဖွေး

မဟာ အားကိုးရာမဲ့စွာ မြပုတ္တမာမှ မျက်ရည်စများနှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရချေသည်သာပဲ ဖြစ်ခဲ့ချေသည်ပဲ။

“ကျွန်တော်လည်း ညဉ့်နက်မှ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တာရောက်တာနဲ့ ဖွေးကို ရှာတာပါပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မေးလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ နောက်မှ ကိုကြီးကောင်း တစ်ခါက ပြောခဲ့တာကို သတိရတာနဲ့ ဖွေး ဒီကို ရောက်နေလေစလားလို့ လိုက်လာမိတာ၊ ဖွေးသာ ဒီမှာ ရှိမနေဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရင် မီးတောက်ပြေ ကိုကြီးရာ”

ပြောပြီး သူ သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။

“အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ထားရောပေါ့ ကိုကြီးရာ၊ ဖွေး ဒီမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ သိထားလိုက်ရရင် ဒီလောက် ကျွန်တော် အစိုးရိမ်ကြီးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ပြောတော့ ကိုကြီးကောင်း ပြုံးသည်။ သဘော

ချသည့်အပြုံး။

“အပြစ်တော့ မတင်နဲ့ မောင်၊ ကျေးဇူးမတင်ချင်နေ ဟုတ်လား၊ မင်းဆီကို အကြောင်းကြားရအောင် မင်းက ဖြေပုတ္တမာကို ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မယ် ဆိုတာ ငါက သိနိုင်လို့လား၊ မင်း မရောက်သေးခင် တွေ့ရမယ့် သူကိုရော ငါက ပြောပြလို့ ဖြစ်မယ်တဲ့လား၊ ဥပမာကွာ ... ခင်သုံးရေ ဖွေးသူ ငါ့အိမ် ရောက်နေတယ်၊ မင်းထက် ရောက်လာရင် ပြောပြလို့ကလို့ ငါက မှာထားတော့ရော၊ ကောင်မလေးက ပြောရပြီးတဲ့လား၊ အေး ... မင်းကိုတော့ ပြောရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီထားကိုပဲ ပြန်ပြောပြမှာ၊ အဲဒီတော့မှ ပိုဆိုးကုန်မှာ”

ကိုကြီးကောင်း ပြောနေတာတွေကလည်း မှန်နေ

သည်။

“ဒါကြောင့် ငါ ဖုန်းမဆက်တော့တာပါ၊ မင်း ဒီကို လိုက်လာမယ်လို့တော့ ငါ ထင်ထားပြီးအားပါး အကယ်၍ လိုက်မလာခဲ့ရင်လည်း မနက်ဖြန် မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြမှာပေါ့၊ မင်း ရှိနိုင်တဲ့ နေရာက ဌာနကို မင်း အလုပ်ဆင်းချင် ဆင်းမယ်၊ မဆင်းရင်လဲ ဆေးရုံမှာ ဆန်ကယ် ဆိုမှာ ရှိချင်ရှိမယ်၊ အဲဒီကို ငါ လိုက်ပြောပြမှာပေါ့ကွ”

ကိုကြီးကောင်း ပြောတာကို သူ နားထောင်ရသက်ပြင်းပဲ ရှိကံမိသည်။ သူ့အဖြစ်က ကိုယ့်ဇာတ် ကိုယ်မနိုင်သူ လူညံ့တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ။

“ကဲ ... ဒီည၊ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ကိုကြီးကောင်း မေးတော့ သူ ထိုင်ရာမှ ထ၊ရပ်သည်။ ခြေလှမ်းကို တစ်ထပ်တိုက်လေးဆီသို့ လှမ်းသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်မပြန်တော့ဘူး ကိုကြီး၊ ဒီမှာပဲ ညအိပ်လိုက်တော့မယ်၊ ပွေးကို အရှာထွက်သွားတယ် ဆိုတာ မေမေလည်း ရိပ်မိမှာပါ၊ မတွေ့လို့ မပြန်လာဘူးလို့ပဲ ထင်ရင်ထင်သွားမှာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာတော့ ပွေးမှာပဲ ကျွန်တော် ရှိနေသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ ပွေး နီးထာတဲ့အခါမှာ ပွေး အနားမှာ ကျွန်တော် ရှိနေတာကိုပဲ တွေ့စေချင်တယ်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ထိ အားကိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ”

အိမ်၏ စည့်ခန်းမှာ သူ ခေတ္တထိုင်သည်။ ကိုကြီးကောင်းက မီးဖိုဆောင်လေးဘက် ဝင်သွားကာ ဓာတ်ဘူးထဲ ဖျော်ထည့်ထားသည့် ကော်ဖီကို ခွက်ထဲ လောင်းထည့်၍ ယူလာသည်။

“ည ... ည တွေမှာ ငါက ဆာတယ်၊ ဒါကြောင့် ညတိုင်း မအိပ်ခင် ဖျော်ထည့်ထားတာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် သောက်ကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စာဆိုမှာ ကော်ဖီခွက်ကို ချသည်။ သူ ဘာမျှ မပြောချင်တော့။ အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေရတာပဲ ရှိနေသည်။



ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်မော့ ယူသောက်ပြီးတာနှင့် ပွေး၏ အခန်းသို့ သူ ဝင်ခဲ့၏။

အညင်အသာ ခုတင်ထက်မှာ သူထိုင်လိုက်ပြီး ပွေး၏ မျက်နှာလေးကိုသာ မျက်တောင် မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အားငယ်ရိပ်သည် ချစ်ရပါသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေဆဲ။

ချောက်ချား ထိခိုက်ခြင်း ဆိုတာကိုလည်း သူ မြင်နေရသည်။

အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်များ သူ့ မျက်ဝန်းအိမ်မှ စီးကျလာကြပါပြီ။

ဘယ်လိုမှ သူ မထိန်းလိုက်နိုင်။ ပွေး၏ ကိုယ်လေးကို ကိုင်းညွတ် သိမ်းပွေ့လိုက်ရင်း ...

“ပွေးရယ် ... မောင့် ပွေးရယ်”

ဟု အထပ်ထပ် ခေါ်မိ၊ ပါးပြင်လေးကိုလည်း အထပ်ထပ် နှမ်းရှိုက်မိလိုက်ရပါပြီ။

ပွေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပွင့်လာကြကာ ...

“အို ... မောင် ... မောင် ... မောင်ရယ်”

တိုးလျသော ခေါ်သံလေးနှင့်အတူ သူ့ကျောပြင်ကို တင်းခနဲနေအောင် ပွေး ခံမျှာ ဖက်တွယ်ထားရှာပါပြီတည်း။

“ပွေး ကြောက်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ပွေး ကြောက်လိုက်တာ၊ ဘာလို့ ပွေးကို နှင်ထုတ်ရတာတဲ့လဲဟင်”

ဟု အိပ်ရာမှ နီးထ၊ စိတ်တွေ မတည်မငြိမ်ကစဉ် ကလျား ဖြစ်နေလျက် အားငယ် နားမလည်နိုင်စွာ မေးလာ ရှာတာကို သူ ရင်တနင့်နင့်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ...



“မောင် ရှိနေတာပဲ ပွေးရယ်၊ အခု ပွေးဆီကို မောင် လိုက်လာပြီလေ၊ မောင် ပွေးနဲ့ပဲ အမြဲနေမှာပါ၊ ပွေး အိပ်နေတာကို မောင် နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ၊ အိပ်လိုက်နော်၊ မောင် ရင်ခွင်မှာ ပွေး အိပ်လိုက်၊ ပွေး အနားမှာ မောင် ရှိနေပြီ ဟုတ်လား”

ဆံစလေးတွေကို သူ သပ်ပေးရင်း တိုးတိုးဖွဖွ ပြောနေမိသည်။

“မေမေက ပွေးကို လက်ဝတ်လက်စားတွေ ချွတ်ပေးပြီး နှင်ထုတ်တယ်မောင်”

သူ ပွေး၏ ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိကပ်ထားလိုက်မိရင်း ...

“မောင် မကြားရက်လွန်းလို့၊ မပြောပါနဲ့တော့ ပွေးရယ်”

ဟု မတားရက်ရက်နှင့် တားလိုက်မိရပါပြီ၊ ပွေး ခမျာလည်း ပြောပြချင် ရှာပေမည်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ မကြားရက်နိုင်။

သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရင်စွမ်း မရှိတော့။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်”

သူ ပွေး၏ ခေါင်းလေးကို သပ်ပေးနေမိရင်း ...

“ဖေဖေ သက်သာလာပါပြီ ပွေးရယ်၊ ဖေဖေ သက်သာလာမှ မောင် အိမ်ပြန်ခဲ့တာပါ၊ မစိုးရိမ်နဲ့တော့နော်၊ ပွေး အိပ်လိုက်တော့၊ ဟုတ်လား”

အိပ်ဆေးအရှိန်ကြောင့် ပွေး၏ မျက်တောင်လေးတွေ စင်းလေးကျနေကာ သူ သိသည်။



ပါးပြင်လေးကို ဖွဖွညင်ညင် နမ်းရှိုက်မိလျက် ပွေး၏ မျက်တောင်လေးတွေကို လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် ထိခတ်၍ မျက်ခွံလေးကို ပိတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“အိပ်လိုက်တော့ ပွေးရယ်”

သူ ထပ်ပြောသည်။

“မောင်လေ ... ပွေးကို တစ်ညလုံး ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ထားပြီး သိပ်ထားမယ်၊ ပွေး အနားမှာ မောင် ရှိနေမယ်၊ အားမငယ်နဲ့နော်၊ အိပ်လိုက်တော့ ပွေး၊ ဟုတ်လား”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ချောမော့ ဖျောင်းဖျသလို သူ တိုးတိုးညင်ညင် ပြောသည်။

ပွေး၏ ခေါင်းလေးသည် သူ့ မေးဖျားတွင် ထိနေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ စောစောက လောင်မြိုက်နေသော မီးသည် နင်ဝယ် အတန်အသင့် ပြေငြိမ်းသွားခဲ့ပြီ။

ပွေးသည် သူ၏ ရင်ခွင်တွင်းမှာ ရှိနေသည်။

ထိုသို့ ရှိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် သူ့ ရင်ကို ငြိမ်းအေးသွားစေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဪ ...

ပွေးကိုသာ သူ ရှာဖွေ မတွေ့နိုင်ခဲ့လျှင်။

သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်ရချေမည်။





“မဟုတ်သေးဘူး ဖွေး၊ ဖွေး ပြောနေတာတွေဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

သူ့ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောတော့ ဖွေး ခေါင်းလေး ငုံ့၍ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ နောက်မှ သူ့ကို မော့ကြည့်၏။ ဖွေး လက်ကို တင်းဘင်းဆုပ်တွေးထားလျက် မျက်နှာ အပျက်ကြီး ပျက်နေသော သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေရာမှ ဖွေး သက်ပြင်း ရှိုက်မိပါ၏။

“မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ဖွေး အဘအိပ် ပြန်တော့မယ်၊ ဒါဟာ အမှန်ဆုံးလို့ ဖွေး ထင်တယ်၊ ဖွေး ကိုကြီးဆီမှာ မနေက လာတယ်ဆိုတာက ဖွေးသဘောနဲ့ ဖွေး မြပုဏ္ဏမာက ဆင်း လာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို မောင် သိစေချင်လို့ပါ။ အရာရာကို အရုံးပေးရပေမယ့် မောင် အထင်လွဲမှုကိုတော့ ဖွေး သယ်ပိုးပြီး ရွာကို ပြန်သွားချင်လို့ပါ မောင်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ ဘက်သို့ ပခုံးမှ ဆွဲငင်ယူလိုက်မိရင်း ...

“မောင် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဖွေး၊ ဖွေးဟာ မောင်မယား၊ မောင် ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်ယူထားတဲ့ မယား၊ မျက်စိအောက် က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မယား၊ ဖွေး ကို မောင်ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားခွင့် မပြုနိုင်ဘူး ဖွေး”

သူ့ လေသံထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်မှုတွေကို မပုံးကွယ် သာအောင် သိသာစွာ ပါလာနေကြပြီ။

မနက်ခင်းမှာ သူနှင့် ဖွေး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း ပြော နေကြခြင်းပါ။

ကိုကြီးကောင်းကတော့ တမင်ကို ရှောင်ပေးနေသည် ထင်။ မီးဖိုဆောင်ထဲကကို ထွက်မလာတော့။ ဘာမှလဲ ချက်ပြုတ် ဖို့ ရှိတော့တာမဟုတ်။

ဖွေးပဲ ထပြီး ကော်ဖီဖျော်၊ ထမင်းကြမ်းကြော်ထား ပြီးပြီ၊ မနက်စာကို ကိုကြီးကောင်း ဈေးသွားပြီးမှ ဝယ်ခြမ်းလာမှာ၊ ခုလည်း ကော်ဖီ သောက်ပြီးပေမယ့် မီးဖိုဆောင်မှာပဲ ကိုကြီးကောင်း ရှိနေရစ်ခဲ့သည်။

“မနေ့ကတော့ ဖွေး ဒီလောက်ထိ မဆုံးဖြတ်ရဲသေးဘူး မောင်၊ ဖွေး ‘မောင်ကိုမှ မခွင့်နိုင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်၊ ဖွေးကြောင့် မောင် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်၊ မောင် မေမေရဲ့ မျက်ဝန်းရိပ်အောက်မှာ ဖွေး ရှိမနေတာကိုပဲ လို ချင်တယ် မဟုတ်လား။ ဖွေး မြပုဏ္ဏမာမှာ ရှိမနေရဘူး ဆိုရင် ဖွေး ရှိနေသင့်တဲ့ အရပ်ဟာ အဘရဲ့ အိမ်ပဲ မောင်၊ အဘနဲ့ ဖွေး အတူ ပြန်နေသင့်တယ်”

ပြောရင်း ဖွေး မျက်ရည် ကျလာသည်။ သူ့ အံ့ကို တင်းနေအောင် ခဲထားလျက် မျက်တောင်မခတ် ဖွေး၏ မျက်နှာ



လေးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖွေး ခမျာ ရင်ကွဲခံ၍ ပြောနေရာခြင်းဆို သူ သိသည်။

“တကယ်တော့ မောင်ရယ် ... ဖွေးရော မောင်ရော ... အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်နေသင့်ကြပြီလေ။ မြပုဏ္ဏမာမှာ ဖွေး ဘယ်လိုမှ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတာ မောင်ရော၊ ဖွေးရော သိထားကြပြီပဲ။ နုလို့ ဖေဖေ ဆေးနဲ့ တက်ရတဲ့ ကာလမှာ မြပုဏ္ဏမာမှာ မောင် ပိုရှိသင့်တယ်။ မောင်ဟာ မြပုဏ္ဏမာမှာ မရှိမဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပိုပြီး ဖြစ်လာရသလို ဖွေးကျတော့ မြပုဏ္ဏမာမှာ လုံးဝ ရှိမနေသင့်တော့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတူတကွ နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ”

တအိအိ ပြိုကျလာသော မျက်ရည်များကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ့ကိုယ်ကြီး လှုပ်ရှားလာသည်။

နောက် ... သူ ရယ်သည်။ အက်ကွဲသော ရယ်သံ၊ ခေါင်းလည်း ယမ်းသည်။

“မောင် အံ့ဩတယ် ဖွေး၊ ဖွေး တွေးတဲ့ အတွေးတွေထဲမှာ မောင် အချစ်ကို ထည့်မတွက်တာကို မောင် အံ့ဩတယ် ဖွေးရယ်”

ရင်တွင်းဆီမှ ကြေကွဲနှင့်သီးစွာ ခံစားရသမျှ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်လာသည့် အသံ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဖွေးက အဘဆီကို ပြန်သွားပြီး မောင်ကလည်း မြပုဏ္ဏမာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်သွားပြီဆိုပါစို့၊ ဒါနဲ့ပဲ အားလုံး ပြီးသွားပြီတဲ့လား၊ အားလုံး ဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီတဲ့လား၊ ဟုတ်လား ... ဖွေး ... ဟင်”

သူ မျက်တောင်မခတ် ဖွေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

နောက် ပြီးသည်။ အသက်မပါသော အပြုံး။ နာကျင်နေသော အပြုံး။ အရာရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မည့် လူသား တစ်ယောက်၏ နာကြည်းအပြုံး။

“မောင်ကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို အဆင့်မှာ ဖွေး တွေးထားခဲ့သလဲဟင်၊ မောင် အချစ်တွေကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ သတ်မှတ် အမှတ်ပေးထားခဲ့သလဲ၊ ဒီမှာ ဖွေး၊ မောင် အချစ်တွေဟာ ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဖွေးအတွက် ထောက်ထားခဲ့ညာစရာ၊ အချက်ကလေး တစ်ခုအဖြစ်တောင်မှ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူးတဲ့လား ဖွေးရယ်၊ မင်း ကွာ”

ဆိုဆိုနှင့်နှင့် နာကျင်စွာ ပွင့်အန်ကျလာပါသည့် လေသံများ။ ဖွေး၏ မျက်နှာကို သူ စိုက်ကြည့်နေရာမှာ ခေါင်း ကို မော့ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ... မောင်ကို ထားရစ်ခဲ့နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားလိုက်နိုင်ပြီလား ဖွေး၊ မောင် အချစ်တွေဟာ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ အရာတစ်ခုအဖြစ် ဆုံးဖြတ်ရက်ခဲ့နိုင်ပြီလား ဖွေးရယ်”

ထိထိခိုက်ခိုက် သူ ပြောပြီးသည့်နောက် ပြတင်းအနီးသို့ သူ လျှောက်သည်။ ဖွေးကို ကျောခိုင်းလျက် အနေအထားဖြင့်ပင် သူ ရပ်သည်။

ပြတင်းပေါင်ပေါ် လက်ဖဝါးကို တင်ထားလျက် တင်းခနဲနေအောင် သစ်သားတန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ သူက မြပုဏ္ဏမာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မည်။ ဖွေးက ရွာသို့ ပြန်သွားမည်။



အရာရာသည် ယခင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီဟု ဖွေးဆုံးဖြတ်လိုက်ချေပြီလား။

တကယ်တမ်းမှာရော။ ဖွေး ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သလို လက်တွေ့မှာ ဖြစ်လာနိုင်ချေမည်တဲ့လား။

နာကျင်ခံစားနေရသော သူ၏ နှလုံးသားသည် ဖွေးကြွေမျှ ကျန်ရစ်ခံစားခဲ့ရခြင်းသည် မူလအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရခြင်း တဲ့လား။

မြတ်နိုးခြင်းဆိုသည့် အရာတွင် အတိုင်းအဆမဲ့စွာ။ အချစ်ဆုံးဟူသော အရာ၏ တစ်ဖက်တွင် အချစ်ဆုံး ဟူသော အရာသည် ရှိနေလျှင် ထိုအရာထက် ပိုကဲနေချေဦးမည့် သူ၏ အချစ်သည်ရော။ မူလအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ချေမည်တဲ့လား။

ချစ်ရသူနှင့် အတူ နေရစဉ် ကာလက ရှိနေရပါ သည့် ကြည်နူးခြင်းဆိုသည့် အရာ .. ပျောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အထီးကျန်သော ချစ်ခြင်းဆိုသည့် အရာသည် မူလအတိုင်း ရှိနေ ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါချေမည်လား။

ဒါပေမဲ့ ... ခြေထောက် ဒါပေမဲ့ ဖွေးသည် သူ့ကို ချန် ရစ်မည့် စကားကို ဆုံးဖြတ် ပြောဆိုထားခဲ့ချေပြီပဲလေ။

ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်နေခြင်းတွေသာ ရှိနေသည်။

သူ့ ပခုံးပေါ် နူးညံ့သော လက်ဖဝါး အစုံလေး ထိတွေ့လာတာကို သူ သိနေသည်။

ဒါပေမဲ့ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်။

ရှိုက်သံမျှင်မျှင်သည်လည်း နောက်ပါးဆီမှ လွင့်ဖျံ လာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျောက်ခိုင်ခံကြီးပမာ နေရာမှ မရွေ့ဘဲ ရပ်နေမိဆဲ။

ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေသည်။ နာကြည်းနေသည်။

“မောင် ...”

ခေါ်သံ တိုးတိုးလေး။ ဒါပေမဲ့ သူ လှည့်မကြည့်။ ခင်စစ် လှည့်ကြည့်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့သည့် အဖြစ်။ အရာရာ ထို ဆုံးရှုံးရပြီးသူ တစ်ယောက်၏ အသွင်ပဲ ရှိနေသည်။ တစ်ကိုယ် ဆုံး ချုံးကျသွားသလို ခံစားနေရသည်။

ဖွေးထံမှ ပွင့်ကျလာချေဦးမည့် ခွဲခွာစကားတွေကို သည်း ကြားနပ်စွမ်း သူ့မှာ ရှိမနေတော့။ ဖွေး၏ မျက်ဝန်းတွေ ဆီမှ ပြိုကျလာမည့် မျက်ရည်စက်တွေကိုလည်း ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိ တော့။

သူ့မှာ ဘာအားအင်မျှ ရှိမနေတော့။ အားအင် ဘာမျှ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှ စွန့်လွှတ် ထွက်ခွာသွားသလို ဖြစ်နေရ ပြီ။

ထိုအခိုက် ခြေသံ ထပ်မံ၍ ပေါ်လာသည်။ တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်လာသော လက်အစုံကိုလည်း ပခုံးဆီမှာ ထပ်မံ ခံစား ထိတွေ့လာရသည်။

“လာ ... ခဏ ထိုင်ကြရအောင်”

ကြည့်ရတာ၊ တစ်ဖက်မီးဖိုဆောင်ဆီမှ ကိုကြီးကောင်း အရာရာကို ကြားနေခဲ့သည်ထင်။ ခန်းဆီအကွယ်မှာ ရပ်၍ နား ထောင်ခဲ့သည်ထင်။

အခြေအနေကို ထိန်းနိုင်ဖို့အတွက် ကိုကြီးကောင်း ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

သူ ... ဘာမျှလဲ ပြန်မပြော၊ နေရာမှလည်း မရွေ့။

ပြတင်းဆီမှ မြင်နေရသည့် ခြံစည်းရိုးအနီးမှ အုန်းပင်၏ အခက်အလက်များကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ ... ခဏထိုင်လိုက်ပါကွာ ... ဟုတ်လား။”

သူ ... ဘာမျှ ပြန်မဖြေ၊ အံ့ကိုသာ တင်းခနဲမေ့အောင် ကြိတ်ထားသည်။

ကိုကြီးကောင်း သူ့ဘေးမှာ လာရပ်သည်။ သူ့ပုခုံးကို ပုတ်သည်။

ဖွေးထံမှ ရှိုက်သံ မျှင်မျှင်လေးကလည်း နောက်မီးဆီမှ နီးကပ်စွာ လွင့်ပျံ့နေဆဲ။

သူ ... ကိုကြီးကောင်းကို ကြည့်သည်။ နောက်စတင်၍ ပြုံးသည်။ ပွန်းရှထိခိုက်နေသော နှလုံးသားဆီမှ ပွင့်ကျလာပါသည့် ဝေဒနာများ စွန်းထင်းနေသည့် ကြေကွဲပြုံး။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတယ် ကိုကြီး ဒါပါပဲဗျာ”

အက်အက်ကွဲကွဲ ပွင့်ကျလာပါသည် အသံ။

“ဖွေးကို ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က နှင်ချခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဖွေးက ကျွန်တော့်ကို ချန်ရစ်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ သူ့အပေါ် သိပ်ကို ချစ်တဲ့ မြတ်နိုးတဲ့ ကျွန်တော် နှလုံးသား၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ နှလုံးသားကို သူ့ အဆုံးအဖြတ်က အပြစ်ပေးခဲ့တယ်။ သေမိန့်ပေးခဲ့တယ်”

သူ့ အသံတွေက ပုံမှန်မဟုတ်။ တုန်ခါစူးရှနေသည်။ အက်အက်ကွဲကွဲ ရှိနေသည်။

သူ့လည်ချောင်းဆီမှ ထွက်လာသော အသံသည်

သူ့ အသံနှင့်ပင် မတူချင်တော့။

ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာသည်တစ်ဦးဆီမှ ညည်းညူ ပွင့်ကျလာသည့် အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“အားလုံးဟာ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတယ် ကိုကြီး၊ မေမေကလဲ သားဖြစ်သူရဲ့ နှလုံးသားကို ဖဲ့ခြွေပစ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် မယားကလဲ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို သေမိန့်ပေးပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ကြတဲ့ အပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပျောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ထည့်မတွက်ကြဘူးလေ၊ သူတို့ ရွေးတဲ့ လမ်းဟာ ခရီးဆုံးရောက်နေပြီ၊ အပြီးအပြတ် လမ်းမျိုးကိုပဲ ရွေးကြတယ်”

သူ ပြောရင်း မျက်လုံးများ နီလာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအိမ်က ထွက်ခွာဖို့ ဖွေးကို ပြောခဲ့တယ်၊ သူ လက်မခံဘူး၊ ဒါကို သူ အသိဆုံးပါ၊ မေမေကလဲ ခွင့်မပြုဘူး၊ ဖေဖေကလဲ ခွင့်မပြုဘူး၊ ကိုယ့်မယားကလဲ မလိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော်သာ ချောင်ပိတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော် မရှိခိုက်မှာ ဖွေး ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးမှာ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်တော် နှလုံးသားကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် သေမိန့်ပေးခဲ့တဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ ဒီမှာ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်က ဘာတစ်ခုမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး၊ သူတို့ပဲ ဆုံးဖြတ်နေကြတယ်လေ”

သူ့အသံက တဖြည်းဖြည်း ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ဖြစ်သည်။



မေမေကိုလည်း သူ အံ့သြသည်။ ချစ်သော သားနှလုံးသားကို ခြေဖျက်ပစ်ရန်နိုင်သည်။

သူ၏ ဇနီးမယားကိုလည်း အံ့သြသည်။ အရာရာတိုင်း သိနေပါလျက် သူ့ကို ချန်ရစ်ရန်စွမ်းသည်။

သူ ရယ်သည်။ ခြောက်ဆွဲသော ရယ်သံ။

“ပြီးသွားပြီ ကိုကြီးကောင်း၊ ကျွန်တော့် ဆန္ဒမပါတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ဟာ ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပြီ”

တိုအခိုက်မှာပင် သူ့ခြေအစုံကို နောက်မှ သိုင်းငံ့ဖက်တွယ်လိုက်တာကို သိလာရသည်။ ဖွေးထဲမှ ရှိုက်ငင်ကြီးစွာ ငိုချလိုက်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

“ဖွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်၊ ဖွေးလည်း ရူးမတတ် ခံစားနေရတာပါ မောင်၊ မောင်ကို ဖွေး ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ဖွေး ... ဖွေး ... ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မောင် ဖွေးကို စိတ်နာ မုန်းတီးသွားမှာကို ဖွေး ရင်မဆိုင်ပါရစေနဲ့”

ဖွေး၏ ငိုသံသည် နှလုံးအိမ်ကို ထုနှက်နေသည်ဟု တူနေသည်။

သူ ... ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်မိသည်။ ညှိုးပျော့ အငယ်စွာ ငိုရွိုက်နေပါသည့် ဖွေး။

ရှိုက်ငင်ကြီးစွာ ငိုကြွေးပါလျက်သည့် သူ၏ ဇနီးမယားက သူ့ မရှိခိုက် သူ့ကို တမ်းတရင်း၊ ငိုကြွေးရင်းဖြင့် ကုတ်ခြစ် နှင်ချခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသော သူ၏ ဇနီး။

“မောင်နဲ့ ဝေးရတဲ့ ဖွေးဟာလဲ တာရှည် အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ ဖွေးရဲ့ နှလုံးသွေးကို နင်းဖြတ်ပြီးမှ ပြန်ရမယ့် ခရီးတစ်ခုပါ မောင်ရဲ့”

လေး။

ဖွေး ရှိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောလာပါသည့် အသံ

သူ့နှလုံးသားတွေ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့လာသည်။ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်ကာ ဖွေး၏ ပခုံးလေးကို သူ ကြင်နာ နူးညံ့စွာ ထိသည်။

နောက် ... တဖြည်းဖြည်း သူ ထိုင်ချလိုက်မိပါ၏။

ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို သူ ဖေးမောစေမိသည်။

မျက်နှာလေးကို သူ ငုံ့မိုး၍ ကြည့်သည်။ မျက်ရည်စများ အစိုစို အလူးလူးဖြင့် ရှိနေပါသည့် မျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ် ငုံ့မိုး၍ စိုက်ကြည့်သည်။

“ဖွေး ...”

သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။ ဖွေးနှင့် မျက်နှာချင်း ထိလှည့်လှည့် ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်သည်။

ဖွေး၏ မျက်ရည်များ အိုင်နေပါသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

နောက် ... ပြုံးသည်။ နူးညံ့သော အပြုံး။ ချစ်ရည်များ ဝိုဖိတ်နေပါသည့် အပြုံး ...။

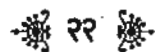
“နောက်ဆို ဘာပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် ဖွေးနဲ့ မောင်နှလုံးသားကို မမေ့ဘဲ ဆုံးဖြတ်ပါ ချစ်ရယ် နော် ... ဟုတ်လား၊ မောင် ပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်”

သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ကလေးလေးလိုပဲ ဖွေး ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

သူ့ လက်မောင်းကြီးတွေ လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ သိမ်းကာ
ပွေ့ငင်ထွေးပိုက် ထားလိုက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြား မရှိနိုင်။

ဤလက်မောင်းကြီးများ ...။ ဤရင်ခွင်ကျယ်
ဪ ... သူ၏ နှလုံးအိမ်နှင့် နီးကပ်ပါချေသော သူ၏ ရင်ခွင်
ဤအရာများသည် ဖွေးကို ထွေးပိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ
ပါပြီတည်း။



“သားရဲ့ ဖေဖေ ခုလို ဆေးရုံ ရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ
မေမေ့ကို ထပ်ပြီး စိတ်ပင်ပန်းအောင် မလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတာ
သား နားလည်မယ်လို့ မေမေ ထင်တယ်”

နားနေခန်းလေးထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဆုံနိုက်
လေသံမာမာဖြင့် မေမေ ပြောတော့ သူ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးသည်။

ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေတာပဲ ရှိသည်။

မနက်ပိုင်းမှာ ဖြဲပုဏ္ဏမာသို့ ရောက်လာသည်။ သူ
အခန်းကို သူ မတက်သေးခင် မေမေ ရှိနေမည်ဟု နားလည်ထား
သော အနားယူခန်းထဲသို့ သူ ဝင်ခဲ့ခြင်းပါ။

မနေ့ညက သူ အိမ်ပြန်မအိပ်သည့် ကိစ္စကို မေမေ
ကျိတ်ကျိတ်ခဲခဲနှင့် ဒေါသ ကဲနေလောက်ပြီ ဆိုတာကိုလည်း
ကြိုတင် သိထားနှင့်ပြီးပြီ။

ပင်ကို စရိုက်ကိုက ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးဖုံးကွယ်ကွယ်
မလုပ်တတ်သည့် သဘာဝအတိုင်း သူ မေမေထံကို အရင်ဝင်
သည်။



သူ ဘာမျှ မပြောရသေးခင်မှာပင် မေမေက ဦးစွာ
မျက်နှာတင်းလျက် ပြောလာခဲ့ချေပြီတည်း။

သူ ... မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်မထိုင်
ပြတင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ ပြတင်းကို ကျောပေးပြီးမှ မေမေ
ကို ခပ်လှမ်းလှမ်း အနေအထားမှပင် သူ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ဖေဖေ ဆေးရုံတက်နေချိန်မှာ
မေမေ့ကို ထပ်ပြီး စိတ်မပင်ပန်းစေဖို့ဆိုတာ သား နားလည်
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဆေးရုံမှာ ရှိနေချိန်မှာ သားကို
သောက မပေးဖို့ မေမေလဲ နားလည်မှာပါ”

သူ ပြောတော့ မေမေ သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ... သားက ဖွေးသူ ထွက်သွားတဲ့ ကိစ္စမှာ မေမေ
ပယောဂ ပါတယ်လို့ ပြောချင်နေတာလား”

မေမေ အတွေးထဲမှာ ဖွေးနှင့် သူ ဘယ်လိုမှ ပြု
မတွေ့နိုင်ဟု နားလည်ထားသည် ဆိုတာ သူ သိသည်။ ရန်ကုန်
လို မြို့ကြီးမှာ ဖွေးကို သူ ဘယ်မှာ လိုက်ရှာနိုင်မည်လဲ။

ဤသို့ပင် မေမေ ထင်မည်ပေါ့။ ကိုကြီးကောင်းဆိုး
မှာ ဖွေး ရောက်နေမည်ဆိုတာ မေမေ ဘယ်လိုမှ တွေးဆနိုင်
မှာ မဟုတ်ချေဘဲ။

သူ ... မေမေ့ကို ကြည့်သည်။ တည်တင်း စူးရှ
ကြည့်နေသော မေမေ့ မျက်ဝန်းများကို တုံ့ပြန် ကြည့်လျက် သူ
ခေါင်းယမ်းသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို သား ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး မေမေ၊ နွဲ့
မပြောဘဲနဲ့ မေမေ အလိုလို နားလည်ထားပြီးသား ပြော
မှာပါ”

“ဘာလဲ မင်းက မေမေ့ကို စွပ်စွဲနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ စွပ်စွဲတယ်ဆိုတာက ယိုးယိုးစွပ်စွပ်
ပြောတဲ့ အဆင့်ပါ။ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မေမေ
ဖွေးကို နှင်ချလိုက်တယ် ဆိုတာ သား သိတာပဲလို့ ပြော
နေတာပါ”

မေမေ သတ်ခနဲ ထရှုပ်လိုက်တော့ သူ အေးဆေးတည်
ငြိမ်စွာပဲ ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

မာဆတ်တိုတောင်းစွာ မေးလာသော စကားသည်
ခင်သုံးအပေါ်မှာ တည်နေသော ဒေါသတွေအဖြစ် သူ့ နားလည်
သည်။

“ဘယ်သူမှ မပြောဘူး မေမေ၊ သား ကိုယ်တိုင် သိနေတာ၊
ဖွေးဟာ သားရဲ့ မိန်းမပါ၊ ဖွေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သား
အားလုံး ယုံကြည်တယ်၊ နားလည်တယ်၊ သား သဘောမတူ
ဘဲ ဖွေး ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားမယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ဖွေး ဒီအိမ်မှာ မရှိတဲ့ အချိန်မှာ သား သိသိချင်း
မေမေ့ကို ပြောခဲ့တာပဲ”

“မင်း မနေ့ ညက ဘယ်မှာ အိပ်လဲ”

“တစ်နေရာရာမှာပေါ့ မေမေ၊ နောက်လဲ သားဟာ ဒီမြို့ပုဏ္ဏ
မှာမှာ ညအိပ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလဲ သားရဲ့ အဝတ်
အစားကို လာယူတာပါ”

သူ အေးဆေးစွာပဲ အသိပေးသည်။ မေမေ့ မျက်နှာ
တွင် ကုန်လှုပ်ရိပ်ကို တွေ့ရ၏။

သူ စိတ်မကောင်း၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။

“သား စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ငွေ့ မရှိတော့ တဲ့ ကာလမှာ မေမေ့ မျက်နှာဟာ ဒီလို ထိခိုက် ခံစားရ တာမျိုး သား မတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ သား မနေတော့ဘူး ဆိုတာ မေမေ ကြားရုံနဲ့ပဲ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတာ သား မြင်နေရတယ်၊ ဒီမှာ မေမေ၊ သားဟာ မေမေ့သား ဖြစ်သလို ငွေ့ဟာလဲ မေမေ့ ချွေးမပါ၊ ငွေ့ဟာလဲ မိနဲ့ ပနဲ့ ငွေ့လာ တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ဥက ပေါက်လာတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ငွေ့ ဒီလို နှင်ချခံလိုက်ရတာ သူ့အဖေ သိရင် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ၊ အခု သား ဒီအိမ်က ထွက်သွားမယ် ဆိုတာနဲ့ မေမေ့ မျက်နှာ ပျက်နေပြီ၊ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာနဲ့ ကောင်းပါတယ် မေမေ”

သူ ပြောတော့ မေမေ့ မျက်နှာ လှဲသွားသည်။

“မင်း မိန်းမကို တွေ့ပြီလား၊ ရှာလို့ တွေ့ပြီလား၊ သူက မင်းကို ဟာတွေ ကုန်းချောလိုက်တာလဲ မင်းထက် ... ဟင် ...”

“ငွေ့ကို တွေ့တာ မတွေ့တာကို မေမေ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာ သား သိတယ် မေမေ၊ အဲဒီအတွက်ကြောင့် အဲဒီ အမေ့ကို သား မဖြေချင်ဘူး၊ ငွေ့အတွက် ပူပင်လို့ မေး တာ မဟုတ်မှန်း သိနေတဲ့အတွက် ဒီအဖြေကို ပေးဖို့ မလို အပ်ဘူးလို့ပဲ သား နားလည်ထားတယ်”

သူ ပြောပြီး နေရာမှ ရွှေ့သည်။ ခြေလှမ်းကို တံခါး ဆီသို့ လှမ်းသည်။

“ငွေ့ကို တွေ့သည့် ဖြစ်စေ၊ မတွေ့သည့် ဖြစ်စေ ငွေ့ မရှိ တဲ့ ဒီပြုပုဏ္ဏမာမှာ သား မနေဘူး မေမေ၊ ဒါကတော့ ယတိပြတ် အဖြေ တစ်ခုပါပဲ မေမေ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သားဟာ ငွေ့ရဲ့ တရားဝင် ခင်ပွန်းဖြစ်တယ်၊ ငွေ့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် တာဝန်အရှိဆုံးဟာ သားပဲ မေမေ၊ ငွေ့ ကို နှင်ချလိုက်တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သား မနေနိုင်ဘူး မေမေ၊ ငွေ့ကို နှင်ချလိုက်တာဟာ သားကို နှင်ချလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ မေမေ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငွေ့ရဲ့ အရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားစေတာဟာ သားရဲ့ အရိပ်ကိုလဲ ပျောက် ကွယ်သွားစေတာနဲ့ တူတူပါပဲ မေမေ”

သူ ပြောတော့ မေမေ သူ့ကို မာတင်းစွာ ကြည့်သည်။

“သားမိုက် ...”

အော်ဟစ်လိုက်သံသည် စူးစူးဝါးဝါး နိုင်၏။

သူ မေမေ့ကို ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိပါသည်။

“ဗျာတ်ပါတယ် မေမေ၊ သားဟာ သားမိုက်ပါ ... ဒါပေမဲ့ လိမ္မာတဲ့ မယားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတဲ့ သားတစ် ယောက်ဟာ သားမိုက်ဖြစ်ရရင် အဲဒါဟာ ခွင့်လွှတ်ထိုက် တဲ့ မိုက်မဲခြင်းလို့ပဲ သား ခံယူတယ် မေမေ၊ မေမေ့အတွက် ခွင့်မလွှတ်ထိုက်တဲ့ ဒီမိုက်မဲမှုဟာ မျှတမှန်ကန်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာကို သားအတွက် ပေးအပ်ထားတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူခါ တယ်”

သူ အခန်းတံခါးရှက်ကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ... မထွက်သေးဘဲ မေမေ့ကို ကြည့်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေ ရှိတဲ့ ဆေးရုံကို သား သွားမှာပါ။
 လိုအပ်တာတွေကိုလဲ သား လုပ်မှာပါ။ သားဟာ မေမေ
 သားအဖြစ်က ထွက်ခွာသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊
 မြပုဏ္ဏမာ အိမ်သား အဖြစ်ကသာ ထွက်ခွာသွားတာပါ”

သူ ပြောပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သည်။ တိတ်ဆိတ်
 ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ခဲ့သည့် မေမေ၏ အသွင်ကတော့ သူ့ရင်ဝယ်
 ငြိတွယ်လိုက်ပါလာဆဲ ...။

ဒါပေမဲ့ ... သူ မတတ်နိုင်။ အားနည်းသူဘက်မှ သူ
 ရပ်တည်ရမည်။ ပြီးတော့ သူ၏ နန်း အလိမ္မာလေးဘက်မှ သူ
 ရပ်တည်သင့်သည်။ အမှန်တရားဘက်မှာ သူ ရပ်တည်လိုက်ခြင်း
 သည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ထိခိုက်စေသည် ဆိုဦးတော့၊ ထိုထိ
 နိုက်သူသည် မှားယွင်းသူပဲ ဖြစ်နေချေမည်မို့ သူ့ လုပ်ရပ်သည်
 ရက်စက်ခြင်းဟူ၍ သတ်မှတ်နိုင်ချေမည် မဟုတ်။

အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းသို့ ရောက်တော့ သူ့ အဝတ်
 အစားတွေကို သိမ်းဆည်းနေသည်။ နောက် ... ပွေးသူ၏ အဝတ်
 တွေကိုလည်း သားရေအိတ် တစ်လုံးထဲမှာ ထည့်သည်။ လိုအပ်
 သော စာအုပ် စာတမ်းတွေကိုလည်း သူ အိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်
 သည်။

သားရေအိတ် နှစ်လုံး၊ စာအုပ် စာတမ်း အိတ်တို့ကို
 စုကိုင်၍ တစ်ဖက်ဆီမှာ ဆွဲသည်။ သူ့ ငွေစာအုပ်ကိုလည်း အင်္ကျီ
 အိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်သည်။ ပြီးပြီ ...။

မြပုဏ္ဏမာသည် ကျန်ရစ်ခဲ့ရချေတော့မည်။



“အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလို ပွေးဘက်က မင်း ရပ်တည်
 ရဲတာကိုတော့ ငါ ဝမ်းသာတယ်”

မျိုးနိုင် ပြောပြီး ရှေ့မှ ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်မော့
 ၏။

ကိုကြီးကောင်းကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ထိုင်နေ
 သည်။

ကင်စင်းတွင် ထိုင်၍ ကော်ဖီ သောက်နေရာမှ
 မျိုးနိုင် လှမ်းမြင်ရသည့် ကံကော်ပင်တန်းကို ကြည့်သည်။

“အေး ... ငါလဲ နုနုယဉ်ရဲ့ မိဘတွေ ရှိရာ တောင်ကြီးကို
 သွားပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း စကားဆိုဖို့ ကိစ္စ လုပ်ရတာနဲ့
 ခုမှပဲ အလုပ် ပြန်ဝင်နိုင်တာ”

မျိုးနိုင် ပြောမှ ယခုတိုင် ထိုကိစ္စကို မမေးဖြစ်ရသည့်
 လူမှုရေးတာဝန် မကျေမှုကို သူ့ရော ကိုကြီးကောင်းရော သတိတရ
 ဖြစ်လာလျက် ...

“အေး ... နုနုယဉ် မိဘများက ဘာတဲ့လဲ”
 ဟု မေးမိကြရသည်။ မျိုးနိုင် ပြုံး၏။

“ခုခပဲ မေးတော့တယ်၊ ဒီက ပြောချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အခု သီတင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ဖြစ်မယ်”

ပြောပြီး မျိုးနိုင် သူ့ကို ကြည့်၏။

“အေးကွာ၊ မင်းကို ငါ ဧရာဝတီကမ်းမှာ ထိုင်ရင်း ပြောခဲ့တဲ့ ညကို မှတ်မိလား၊ လလဲသာတယ်လေကွာ၊ ဗူးဘုရားမှာလေ၊ မင်းကို ငါ စိုးရိမ်တာက တကယ့် အချိန်ကျရင် မင်း တွေဝေသွားမှာစိုးတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ခုလို မင်း ပြတ်သားတာကို ငါ သဘောကျတယ်၊ ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

မျိုးနိုင်ကတော့ ပြောပေမယ့် သူ ငြိမ်နေသည်။ လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကို ရှိုက်ရွာရင်း ငြိမ်သက် တွေးတောနေမိရသည့် အဖြစ်။

နောက်မှ သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။

“အေးကွာ၊ ငါလဲ အလုပ်က ထွက်ရမယ် ထင်တယ်၊ ဘက်ထရီအလုပ်ရုံနဲ့ ကြည်ပြာ အထည်စက်ရုံမှာ ပေးပေးမှ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့တာ၊ စီမံအုပ်ချုပ်ဖို့အတွက် ငါပဲ တာဝန်ကျမှာပဲ”

သူ ပြောတော့ ကိုကြီးကောင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။ အလုပ်ထွက်ရမည့် ကိစ္စအတွက် စိတ်ကောင်းပုံ မရ။ ညီတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ကြီးမှန်း သူလည်း သိသည်လေ။ ခုလို ကိုကြီးကောင်း ဆီမှာ နေဖြစ်တော့ ပို၍ သံယောဇဉ်ကြီးလာရသည်ပုံ။ ခွေးကိုလည်း ညီမလေးလို ချစ်တာ သူ သိသည်။ သနားနေတာလည်း သူ သိသည်။

ပေးပေး အောက်ပိုင်း သေသွားတာ ကိုကြီးကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထိခိုက်နေတာ သူ နားလည်ပါ၏။

သူ ဆေးရုံ သွားတိုင်း ကိုကြီးကောင်းလည်း လိုက်ကြည့်တတ်သည်ပါပဲ။

သူနှင့် မေမေ ဆက်ဆံရေးကလည်း ပေးပေး ရှေ့မှာ ရံမှန်ပါပဲ။ ပေးပေး မရိပ်မိအောင် နေကြရသည်။ ဖြုပ္ပတ္တိမှာမှာ ခည်သည့် ပြဿနာရပ်မှ ပေါ်ပေါက်ထားခြင်း မရှိသည့် အသွင်။

“ဖွေးရော”

ဟု ပေးပေး သတိတရ မေးချိန်များမှာသာ မေမေ တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်နှာပျက်တတ်ပါသည်။

“အိမ်မှာပါ ပေးပေး၊ ပေးပေးအတွက် ဘုရားဆောင်မှာ ဆုတောင်းနေပါတယ်”

ဟု အမှန်တစ်ဝက် အမှားတစ်ဝက်ကို သူ ပြောသည်။ အိမ်မှာ ဆိုတာက လိမ်ညာခြင်း။ ဘုရားဆောင်မှာ ဆုတောင်းသည် ဆိုတာက အမှန်တရား။

ဆေးရုံမှာ ပေးပေးကို မည်သည့်သောကမျှ ထပ်မပေး လို၍ပါ။

ခုတော့ ပေးပေး ဆေးရုံက ဆင်းရဲမည့် ရက်ကလည်း နီးလာပြီ။

တစ်ပတ်လောက် ထပ်နေပြီးလျှင် ဆေးရုံက ပေးပေး ဆင်းရဲမည်။ အိမ်မှာပဲ သမားတော်ကြီးကို ပင့်၍ ကုသဖို့အတွက် သူရော မေမေရော စီစဉ်ထားကြသည်ပါပဲ။

“အန်ကယ့်ကို ငါလဲ လိုက်ကြည့်မယ်ကွာ”

ဟု မျိုးနိုင် ပြောတော့ နစ်နေသော အတွေးတွေ လွင့်ခနဲ ဖြစ်ရ၏။

“အင်း ... ဖေဖေ ဆေးရုံက ဆင်းရင် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ် ဦးမယ် မသိနိုင်ဘူး မျိုးနိုင်”

ဟု သူ့အစ်မညည်းညည်း ပြောသည်။ ဖေဖေ အိမ် ပြန်ရောက်လျှင်တော့ ဇွေး ကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ချေတော့မည် မဟုတ်။ ဒါကို သူ သိသည်။ အဆိုးဝါးဆုံးက ဖွေးကို နှင်ထုတ် လိုက်သည့်ကိစ္စပဲ ဖြစ်မည်။ နောက် ... သူ မနေတော့သည့်အတွက် ဖေဖေ စိတ်ဆင်းရဲမည်။

“ဖေဖေ ဆေးရုံမှာ ရှိနေတဲ့ ပထမတစ်ပတ်လောက်ကတော့ ငါ အလုပ်ကခွင့်ယူပြီး ဟိုမှာပဲ တစ်နေ့ကုန်နီးပါးနေခဲ့တာ။ သက်သာလာမှ အလုပ် ပြန်ဆင်းတာ။ ဖေဖေ သက်သာလာပြီး တဲ့ နောက်မှာ ဖေဖေ ဆေးရုံက ဆင်းရင် ဘယ်လို စီစဉ် ရမလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားခဲ့တာပဲ။ အဖြစ်မှန်ကို ဖေဖေ အိမ် ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဖေဖေ သိသွားမှာ သေချာတယ်”

ပြောပြီး သူ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“နှင်းကရာ မင်း လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ... မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လို ဆက်ဆံလဲ”

တစ်ဌာနတည်း အလုပ် လုပ်ကြသူမို့ နှင်းအပေါ် မျိုးနိုင် နားလည်သည်။ သူ့အပေါ် နှင်း စိတ်ဝင်စားတာ မေမေ ကလည်း သဘောတူနေတာကို မျိုးနိုင်ကလည်း ရိပ်စားမိသည်။ သူ ကိုကြီးကောင်းကို ကြည့်တော့ သူ့ကို နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ ဘာ မြင်၏။

“ဘာမှတော့ မပြောပါဘူးကွာ၊ ပုံမှန်ပါပဲ။ အရင်လိုပဲ ဆက် ဆံတာပါပဲ”

သူ ဖြေတော့ ကိုကြီးကောင်း ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင် လက်ထပ် လိုက်ပြီဆိုတာ သိချိန်မှာတော့ မျက် နှာနည်းနည်း မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပညာတတ်ပဲ။ ထိန်း ရှာပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်သူတွေလဲ ဖြစ်ခဲ့ ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ နှင်းက လောလောဆယ် ဘာမှ ပြဿနာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နေတာက သူ့အမေပဲ။ အန်တီထားပဲ ခက်နေတာ ...”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“လောလောဆယ် ကိုကြီးကောင်း အိမ်မှာဆိုတော့ ဟုတ်ပါ ပြီ ...

“နောက် ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“အေး ... ငါ အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ရှာနေတယ်”

မျိုးနိုင် အမေကို သူ ပြောသည်။ လောလောဆယ် ဖေဖေက ဆေးရုံမှာဆိုတော့ အခန်းကိစ္စဘက်ကို သူ မလုံးပန်းနိုင် ဆူး။ ကိုကြီးကောင်းဆီမှာ ကြာရှည်နေဖို့ ဆိုတာကိုတော့ သူ လုံးဝ စိတ်မကူး။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ငါ့အိမ်မှာပဲ ဆက်နေ၊ ငါလဲ အဖော်ရတယ် မျိုးနိုင်၊ မင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ခုမှ ငါ့အိမ်က လူနေအိမ်နဲ့ တူလာတာ၊ ဝေဝေစည်စည်လေး၊ စကားပြောဖို့လဲ လူ ရှိလာတယ်၊ အရင်တုန်းက အိမ်ရှေ့က တာနဲ့ ငါ့ပါးစပ်ဆိုတာ စေ့နေတာပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်”

ကိုကြီးကောင်းမြတ် ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောတော့
မျိုးနိုင် ရယ်သည်။

“အဖော်ရှိချင်ရင် မိန်းမ ယူပေါ့ဗျ”

ဟု ရယ်ဟဟဖြင့် ပြောတော့ ကိုကြီးကောင်း များ
နှာကြီး ရဲလျက် လက်သီးဆုပ်ပြသည်။ အခိုက်အတန့်လေးမှာတော့
ရယ်သံတွေ ကေါလာလျက် သူ့ ရင်ထဲမှ လေးလံမှုတွေ အနည်းငယ်
လျော့လျော့ပြေပြေ ဖြစ်လာသည်။



၃၃၉

ဖေဖေကို ဆေးရုံမှာ ဝင်ကြည့်ပြီး သူနှင့် ကိုကြီး
ကောင်းတို့ အိမ်ပြန်လာတော့ ဖွေးကို အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်လေး
မှာ ယိုင်စောင့်လျက် အသွင်လေးဖြင့် မြင်ရ၏။

အိမ်က ကားကို သူ ယူမသုံးတော့တာ ကိုကြီးကောင်း
အိမ်သို့ သူ့ပစ္စည်းတွေ သယ်လာသည့် နေ့ကတည်းကပါ။ ဘတ်စ်
ကား စီးလျှင်စီး၊ မစီးလျှင်လည်း လေးဘီး ငှားပြီး အိမ်ပြန်သည်။
ဆေးရုံသို့ သွားသည်။

ဤနေ့တွင် ဖေဖေနှင့် သူ မဆုံဖြစ်ခဲ့။ ဆေးရုံမှ စော
ပြီး ဖေဖေ ပြန်သွားသည်ကို ဖေဖေ ပြောပြသည်။ ဖေဖေအတွက်
ဖပါယ်ရယ် နာစ် ငှားထားတာမို့ နောက်ပိုင်းကိုတော့ စိတ်ချရ
သည်လေ။

ကိုကြီးကောင်း၏ အိမ်သို့ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး နှစ်
ဖောက်သား ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး နှစ်ပောက်
သား လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်လေး ထက်
မှာ ထိုင်ရင်း ဖွေး စောင့်နေတာ မြင်တော့ သူ ဝီရိယ ဖြိုးဖြိုး သုံး



ဖွေးလည်း တိုင်နေရာမှ ထရပ်၏။ သူ့ လက်တွင်း မှ အိတ်ကို ယူဖို့ဆိုတာ သူ သိသည်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ရုတ်ခနဲ ဖွေး၏ ကိုယ်လေး ယိုင်သွားတာ ကို မြင်တော့ စိုးရိမ်တကြီး ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် လျှောက်သွားရင်း ...

“ဖွေး ...”

ဟု ခေါ်လည်း ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးမှာ ဆွေးရောင်ဖျော့ကျသွားတာ သူ လှမ်းလင့်မြင်၏။ ဖွေး၏ လက်လေးတွေက သံဘာရှာဆွဲတံခါးကို လက်လှမ်းမီရာ ဆွဲလိုက်တာကိုလည်း မြင်နေရသည်။ သံဆွဲတံခါးက လက်ထဲမှာ လျော့ခနဲ လိုက်သွားတာမို့ ဖွေး၏ ကိုယ်လေး ပို၍ ယိုင်ယိုင်ပြိုပြို ဖြစ်သွားတာကို သူ မြင်နိုင် ...။

“ဟာ ...”

ခနဲ ဖြစ်လျက် စိတ်ဆော်ငံထား၍လား မသိ။ ဖွေးအားသို့ ရောက်သွားမိခဲ့ရသည်။ ဖွေး၏ ပန်းလေးကို သိုင်းငွေ့လိုက်ရှင်း ချွေးစေးတွေ ပြန်လျက်ရှိသော ဖွေး၏ နဖူးပြင်လေးကို လက်ဖြင့် သပ်ပေးမိလျက် ...

“မူးနေတာလား ဖွေး၊ ဟင် ... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ တစ်အိမ်လုံးလဲ ကြမ်းတွေကအစ လက်တောက်နေတာပဲ၊ ကြမ်းတိုက်ထားတယ် ဆိုပါတော့၊ ကြည့် ... အဝတ်တန်းမှာလဲ လျှော်လှန်းထားတဲ့ အဝတ်တွေ၊ မောပြီး မူးတော့တာပေါ့ ဖွေးရယ်”

ဟု တဖွဖွပြောရင်း ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို ဖေးထိန်းသည်။

လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်လျက် ဖွေး၏ ကိုယ်လုံးလေးကိုပဲ မြှောက်ခနဲ ကောက်ပွေ့ကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ တောက်လျှောက် ပွေ့ငင်ယူလာခဲ့မိပါပြီတည်း။ ကိုကြီးကောင်း ခမျာလည်း သူ ပစ်ချခဲ့သော သားရေအိတ်ကို ကောက်သိမ်းလာတာ နောက်ပါးမှ တောက်လျှောက် ပူပင်ကြီးစွာ လိုက်လာရှာသည်။

ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို ခုတင်ပေါ် သူ တင်ပြီး မျက်နှာမှ ချွေးစေးတွေကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သူ သုတ်ပေးနေခိုက်တိုကြီးကောင်းက ဖြေ၍ ပန်ကာကို ဖွင့်သည်။

စားပွဲတင် ပန်ကာကို ဖွေး အနီးသို့ ယူလာကာ ဖွင့်ပေးတာမို့ လေအေးအေးကို အမူးပြေအောင် ရလာသည်လေ။ ဖွေးချက်စိကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ မူးဝေနေဆဲမို့ ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဖွေး ဘာဖြစ်နေလဲဟင်၊ မောနေလား၊ မူးတာလား၊ အသက်ရှူလို့ ဝရဲလား၊ နေရ သိပ်ဆိုလားဟင် ...”

သူ ပူပန်သလဲ မေးနေသမျှ ဖွေး မဖြေနိုင်ဘဲ ရှိလေလေ သူ ပို၍ စိတ်ပူလာရလေ။

“ဖွေး မောင့်ကို ကြည့်စမ်း”

သူ ပြောပေမဲ့ ဖွေး မျက်စိ ပွင့်မလာနိုင်တော့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနှင့် သူ ဖြစ်နေရပြီ။

“ဟာကွာ ... ဖွေး သက်သာသလို လောလောဆယ် နေပါစေလားကွာ၊ မင်း ဥစ္စာက မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေ အလိုက်ကမ်းဆိုးကို မသိဘူး”

ကိုကြီးကောင်း ဆူပူပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်တော့သူ လည်ပြန် လိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်သွားမလိုလဲ ကိုကြီးရာ၊ ဒီမှာ ကိစ္စပေါ်နေတဲ့ဥစ္စာကို”

ဟု လှမ်းတားသလို မေးလိုက်တော့ ကိုကြီးကောင်းသူ့ကို စိတ်မရှည်သလို ကြည့်သည်။

“အေး ... အဲဒီကိစ္စပေါ်လို့လဲ သွားမလို့၊ ဒေါက်တာထွေးထွေးကို သွားခေါ်မလို့ကွ၊ မင်းရော ငါရော ဘာနားလည်လို့လဲ၊ နားလည်တဲ့ ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပြရမှာပေါ့ကွ၊ မင်းရဲ့ ငွေဘေးမှာ ဒီလိုပဲ ထိုင်နေပြီး မောင့်ကို ကြည့်စမ်း လုပ်နေလို့ အဲဒီရောဂါက ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မှာ”

စိတ်လက်မရှည်စွာ ပြောပြီး ကိုကြီးကောင်းသူ့တစ်အိမ်ကျော်မှ ဒေါက်တာထွေးထွေးကို အခေါ်ထွက်သွားမိချေ၏။

သူကတော့ ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားလျက် မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် ဆံစကွေ့ သပ်ပေးလိုက်၊ ချွေးသုတ်ပေးလိုက် ...

“ဖွေး”

ဟု ခေါ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်ခတ် ပျာများနေရသည်။

“ဖွေး ... မောင် ရှိတယ်နော် ... ဟို ... ဖွေး မူးနေတာလားဟင် ... မောင် သံပရာရည် ပျော်ခဲ့မယ်လေ ... ဟုတ်လား...”

သူ ပြောတော့ ဖွေး ကြိုးစား၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

တကယ်ကတော့ တကွတ်ကွတ်ပင်ကြီးမှာ မေးခေပြောနေပါသည့် မောင့်ကို အတန်အသင့် စိတ်အေးသွားအောင် ဖွေးကြိုးစား ခေါင်းညိတ်ပြခြင်းပါ။

ဖွေး ရင်ထဲမှာ နောက်နေတာပဲ ရှိနေသည်။ ဘာကိုမျှ သောက်ချင် စားချင်စိတ် မရှိ။ လောလောဆယ် အန်ချင်မနေတာပဲ ရှိသည်။

ဖွေး ကိုယ်လေး လူးလွန့်လာလျက် ...

“အင်း ...”

ခနဲ ညည်းလိုက်တော့ ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို ချွတ်လျက် သံပရာရည် ပျော်ဖို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ် ပြင်နေပါသည့် သူ့ကိုယ်ကြီး နောက်ကြောင်း ပြန်ပြေးလာရပြန်သည်။

“ဖွေး ... ဖွေးလေး ... ဘာဖြစ်လဲဟင်၊ ပြော”

ဟု မျက်နှာကြီး ပျက်လျက် မေးမိသည်။ လောလောဆယ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနစ်နေပြီ။ နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေ သီးနေ၏။ ကျောပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ချွေးတွေ နစ်နေပြီ။ တယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဤမျှ ချွေးတွေ ထွက်လာရသည် မသိ။

“ဖွေး အန်ချင်တယ် မောင်”

ဖွေး သံသဲ့တိုးတိုး ပြောတော့ ကမန်းကတန်းထွေးခံကို ခုတင်အောက်ဘက် ငုံ့ရှာတော့ မတွေ့။ ကမန်းကတန်းရေချိုးခန်းသို့ ပြေးလေသည်။ ရေချိုးခန်းမှာ ဆေးပြီး မှောက်ထားသည့် ကြွေရည်သုတ် ထွေးခံလေးကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူ၍ အိပ်ခန်းသို့ ပြေးရပြန်သည်။

သူ ... အဘယ်မျှတိ ဖွေးကို ချစ်နေမိခြင်းကို ကြာလေ ပိုနားလည်လာရလေ။

ဖွေးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလျှင် သူ ရူးနိုင်သည်။
ဒါကို ပို၍ သဘောပေါက်လာသည်။

သူ ... ဖွေးကို ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်။ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်။
ဖွေး သူ့ကို ချန်ရစ်ခဲ့မှာ သူ ကြောက်နေသည်။ ဖွေး ကွယ်လွန်
သွားမှာ သူ စိုးရိမ်နေသည်။ ဖွေး၏ မျက်နှာလေးမှာ သွေးဆုတ်
နေသလို ဖြူဖွေးနေတာကို သူ မြင်ထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဖွေးကို ကျောပြင်လေးမှ
ပေး၍ ဆွဲထူပေးသည်။

ထွေးခုံကို ထွေး၏ မေးအောက်မှာ ထားပေးလိုက်
သည်။

“အန်ချင်တယ်ဆို ဖွေး၊ အန်လိုက်လေ၊ အန်ချလိုက်၊ ဒါမှ
ရင်ထဲ ပေါ့ချင်ပေါ့သွားမှာ”

ဟု ပြောမိသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဖွေး ဘာမျှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ
မအန်ဖြစ်။ လေတွေပဲ ခပ်များများ အန်ကျလာလျက် ရှိသည်။
အန်လိုက်တော့ ဖွေး မောနေတာမို့ သူ ရေတစ်ခွက်နှင့် ပါးလှတ်
ကျင်းခိုင်းပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ထွေးပွေ့ အမောပြေစေ၏။

“ဖွေးကို ပြောထားလျက်နဲ့ကွာ၊ ဒီလောက် အလုပ်တွေ
မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာ ရကို မရဘူး၊ ကိုကြီး အိမ်မှာ နေတာတော့
ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ အနေကောင်းအောင် ဆိုပြီး နင်းကန်
အလုပ်တွေ လုပ်နေတော့တာကိုး”

ဟု စိတ်လက် ဆင်းရဲစွာ သူ တဖျစ်တောက်တောက်
ညည်းနေမိသည်။

သူ့ ကျောပြင်ကြီးကို လေတိုးနေတာမို့ ထိုအခါမှ
သတိရကာ ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ကျောကြီးက လေကွယ်ထား
သလို ဖြစ်နေမှန်း သိရပြန်သည်။ ပန်ကာကို နေရာ ပြောင်းရွှေ့
ထားနေစဉ်ခိုက်မှာပင် ကိုကြီးကောင်းနှင့် ဒေါက်တာထွေးထွေး
ရောက်လာ၏။

ပျာရာခတ်နေသော သူ့ကို ကြည့်၍ ကိုကြီးကောင်း
စိတ်လည်း ညစ်ချင်၊ သနားလည်း သနားနေပုံရသည်။

ဒေါက်တာထွေးထွေးမှာ အသက်သုံးဆယ် အရွယ်
နှင့် စိတ်သဘော ကောင်းသူလေးပါ။

စိတ်လက်ရုဉ်းစွာ ငွေကို စမ်းသပ်သည်။ ဆွေးပေါင်
ချိန် တိုင်းသည်။

ဆေးထိုး ဆေးတိုက်ပေးသည်။

နောက် ... ဖွေးကို ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“ကလေး ဖအေကြီးက စိတ်တွေ အရမ်းပူနေတာကိုး၊ ဝမ်း
သာရမယ့် ကိစ္စပါရှင် ...”

ဟု ပြုံး၍ ပြောသည့် ခဏ။ သူ့ မျက်နှာကြီး ပြုံး
ကျသွားကာ ...

“ဟင် ... ဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

ဟု မေးခိုက်မှာပင် ကိုကြီးကောင်းလည်း တဟားဟား
ရယ်လျက် ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

ဟု ပြုံးပြီးကြီး ဖြစ်နေသော သူ့ကို သဘောကျသလို
လှမ်းပြောပါချေ၏။



စောစောကတော့ နှစ်ယောက်သား သည်းသည်းသန်သန် စိတ်ပူခဲ့ကြတာ အမှန်။

ဒေါက်တာထွေးထွေး ပြောမှပဲ ပျော်နိုင်ကြ၊ စိတ်အေး ဖြစ်ကြရသည်။

“သွေးပေါင်ချိန်ကျတယ်၊ အနားယူဖို့တော့ လိုမယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ထွေး လာကြည့်ပေးမှာပေါ့၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးတွေလဲ ထွေး ရေးပေးခဲ့မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ထွေး အဲဒီဆေးတွေ ပေးထားခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ထွေးထွေး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်သွားတော့ ကိုကြီးကောင်းလည်း လိုက်သွားသည်။ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသံနှင့် ဆေးဝါးခါးခက်စွ ပြောနေသည့် ကိုကြီးကောင်း၏ အသံကို ကြားနေရ၏။ မလိုပါဘူးရှင်ဟု ရယ်မော ပြောနေသည့် ထွေးထွေး၏ အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

သူ လိုက်မသွားတော့။ ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို ဖွေယူလိုက်ရင်း ...

“မောင် ... မောင် ပျော်လိုက်တာ ဖွေးရယ်”

ဟု ပြောလည်း ပြော။ မျက်နှာလေးကိုလည်း ဖွဖွညင်ညင် နမ်းနေမိသည်။

အမူးပြေစပြုလာပြီ ဖြစ်သည့် ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကိုလည်း ငုံ့မိုး၍ ကြည့်ရင်း ...

“ဝဲ ... ကလေးအမေကြီး နားနားနေနေ နေရမယ်ဆိုတာ အမိနဲ့ ထုတ်ထားလိုက်ပါရဲ့နော်၊ အလုပ်လုပ်တာနဲ့ မောင့်လက်သီး ကြည့်ထား”

ဟု ရယ်သံနှင့် ပြောသည်။

“မောင်တို့ ဘဝမှာ မောင်တို့ရဲ့ ရင်သွေးလေးဟာ အားအင်တစ်ခုအဖြစ် တိုးလာပြီ ဖွေး၊ ဟော ... မောင်ရယ် ဖွေးရယ်၊ ဟောဒီထဲက ကလေးရယ်၊ သုံးယောက် နောက်လေးယောက်၊ နောက် ... ငါးယောက်”

သူ ပြောခိုက် ဖွေး၏ နှုတ်မှ ရယ်သံလေး ချိုအေးစွာ ပေါ်လာပါ၏။

“မောင်ရယ် ...”

ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်ရင်း မောင့်ရင်ခွင်ဝယ် ခေါင်းလေးတိုးဝင် ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိချပါချေပြီတည်း။

“ဖွေး ... မောင်ကို ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်”

ဖွေး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ တိုးညင်စွာ ပြောလာသည့် မောင် လေသံတွေထဲမှာ ချမ်းမြေ့ ကြည်ရင်သော ခံစားမှုတွေ ပါလာနေကြချေသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

မောင် မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း ကြည်နူးအေးချမ်းခြင်း ဆိုတာတွေကို တွေ့နေရသည်ပါပဲ။

ဖွေး၏ နဖူးစပ်မှ ဆံနုလေးများကို မောင် သပ်တင်ပေးရင်း ညင်ညင်သာသာ ပြောလာပါ၏။

“မောင်နဲ့ ဖွေးတို့ ကြားမှာ သံဝေခစဉ်လေး တိုးပွားလာပြီဆိုတာ ဖွေး သိထားနော်၊ မောင်ရဲ့ သွေး၊ ဖွေးနဲ့ မောင်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပွား မျိုးဆက်သွေးလေး ရှိလာပြီ၊ အဲဒါ ဖွေးအမြဲ သိထားရမယ်နော်၊ ဒါကြောင့် ဖွေးက ...”

ပြောပြီး မောင် ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်သည်။ ဖွေးကို ချစ်စနိုးလေး ပြောလာချေတော့မည် ဆိုတာ ဖွေး သိသည်ပေါ့။

“ဒါကြောင့် ဖွေးက မောင်ကို ပိုချစ်ရမယ် ဟုတ်လား”



မွေး ပြီးလိုက်မိပါ၏။

“မွေး ... မောင်ကို အမြဲ ချစ်နေမှာပါ မောင်ရယ်”

မွေး မောင် ပါးပြင်ပေါ် လက်ဖဝါးလေးကို နူးညံ့စွာ
ထိကပ်ထားမိလျက် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိပါသတည်း။

မွေး၏ နားတွင်းဝယ် သံယောဇဉ်လေး တိုးလာပြီ
ဆိုသည့် စကားသည် အေးမြ ညင်သာ စီးဝင်လာပါ၏။ နှလုံးသား
သို့တိုင် စီးဝင်တိုးခွေလာသည့် သံယောဇဉ်လေးပါတကား။



“ဖေဖေကို မှန်မှန်ပြောစမ်း သား၊ နောက်ပြီး ... ထားက
လဲ ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောစေချင်တယ်၊ အခု မွေး
ဘယ်မှာလဲ”

ဖေဖေ ဆေးရုံက ဆင်းလာသည့် နေ့၏ ညနေခင်း
လေးမှာ ဖေဖေ စတင် မေးလာတော့ သူ့ရော မေမေရော ခေတ္တ
ငြိမ်ကျသွားကြသည်။

ဖေဖေက သူ့ကိုရော၊ မေမေကိုရော တစ်လှည့်စီ
ကြည့်သည်။ နောက် ပြီးသည်။

“ဖေဖေ သိတယ် သား၊ မွေး ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊
နေဦး သား ဝင်မပြောသေးနဲ့ဦး၊ ဖေဖေ ဆက်ပြောမယ်၊
မွေး မရှိတော့တာ ထားကြောင့်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်၊
အဲဒီလိုပဲ ဖေဖေ ထင်တယ်”

ဘီးတပ် ကုလားထိုင်တွင် မောင်ပါးလေး တစ်ထည်
ကို အောက်ပိုင်းမှာ လွမ်းမြဲထားလျက် ရှိနေပါသည့် ဖေဖေကို သူ
ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ မဟုတ်ပါဘူးဟုလည်း မဖြေ၊ ဟုတ်ပါသည်ဟု
လည်း မဖြေ။ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နေနေမိသည်။



မေမေကတော့ မျက်နှာ ပျက်နေပါပြီ။

“ဖေဖေ ဆေးရုံမှာ ရှိနေတဲ့ ကာလ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖွေး တစ်ခေါက်မှ ရောက်မလာခဲ့ကတည်းက ဖေဖေ ထင်ခဲ့တယ်။ ထားက မလိုက်စေချင်ဘူးပဲလား။ သားနဲ့တော့ တစ်ခေါက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွေး လိုက်လာပြီး ဖေဖေကို ကြည့် ဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခေါက်လေးတောင်မှ ရောက် မလာတာကို ဖေဖေ သိနေရတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက ဖေဖေ ယင်တယ်။ အိမ်မှာ ဖွေး မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ”

ပြောပြီး ဖေဖေ ခေါင်းယမ်းသည်။ မေမေကို ဖေဖေ ကြည့်သည်။ အပြစ်တင်သော အကြည့်။

“သားကို မေးတော့လဲ အိမ်မှာပဲ ဘုရားဆောင်မှာ နေရင် ဖေဖေအတွက် ဆုတောင်းနေပါတယ်လို့ ဖြေခဲ့တယ်။ ထား ကိုတော့ ဖေဖေ မေးမကြည့်ခဲ့ဘူး။ မေးချင်စိတ်လဲ မရှိဘူး။ ဖွေးအပေါ် ထား ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိထားတာပဲလေ”

မင်သုံး ယူလာပေးသော မျှော်ရည်ခွက်ကို ဖေဖေ လှမ်းယူပြီး သောက်သည်။ နောက် မေမေကိုရော သူ့ကိုရော ကြည့်သည်။

“အင်း ... ထားပါတော့၊ ဖွေးက ဖေဖေအတွက် ဒီဗြဟ္မဏ္ဍာ မှာ ဘုရားဆောင် ဝင်ပြီး ဆုတောင်းပေးနေတယ်ပဲထား လိုက်ပါတော့၊ ကဲ ... ခု ဖေဖေ ရောက်လာပြီး ဘယ်မှာ လဲ ဖေဖေ ချွေးမ၊ သူ ဖေဖေကို ခုက လာမတွေ့သေးပါ လား။”

သူ ဘာမှ ဝင်မပြောချင်တော့။ ဖေဖေသည် အတွေး အခေါ် မြင်မားသူပါ။ ဆက်စပ် ဆင်ခြင်သဘောပေါက်တတ်သူ ပါ။ ဒါကို သူ သိသည်။

“ကဲ ... ထား၊ ဘာကြောင့် ဖွေးကို နှင်ထုတ်လိုက်သလဲ” တဲ့တိုးပင် ဖေဖေ မေးတော့ မေမေ မျက်နှာပျက် သည်။

ဖေဖေ မျက်နှာ တင်းသွားလျက် ... “ဖြေလေ ထား၊ ဘာလဲ ကိုယ်က အောက်ပိုင်းသေသွားတဲ့ ဒုက္ခိတတင်ယောက်မို့ ဘာမေးမေး ဖြေဖို့ မလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ဖေဖေထံမှ တင်းမာပြတ်သားရိပ်ပါသော အမေး ပေါ်လာတော့ မေမေ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ...

“ဘာလို့ ထားကို စွပ်စွဲရတာလဲ ကိုရယ်၊ ဖွေး ဆင်းသွားတဲ့ ကိစ္စမှာ ထားရဲ့ ပယောဂကြောင့်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ယိုးစွပ် နေရတာလဲ”

ဖေဖေ ရယ်သည်။ သဘောကျသလိုလည်း မေမေကို ကြည့်သည်။

“အောင်မယ်လေး ထားရယ် ... မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းလာကြတဲ့ လင်မယားတွေပါ။ အဲဒီလောက် ငါ ညှိ မလား။ မင်းအကြောင်း ငါ အသိဆုံး၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းပဲ ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါ”

ပြောပြီး ဖေဖေ မျက်နှာတင်းသွားသည်။ “ငါ မေးနေတယ် ထား၊ သားရဲ့ ရှေ့မှာပဲ ဖြေ၊ ငါ့ကို ဖြေ၊ ဖွေးကို ဘာလို့ နှင်ထုတ်သလဲ၊ အေး ... အဲဒါမှ မဖြေနိုင်



ဘူးဆိုရင် အေး ... မဖြေချင်ဘူးဆိုရင် ဒီအိမ်က မင်း ချက်ချင်း ဆင်းသွားနိုင်တယ်”

ဖေဖေ စကားက တိုပြတ်လျက် ရှင်းလင်းလွန်းနေတာမို့ သူပင် လန့်သွားရသည်။

မေမေဆိုတာ ဆတ်မနဲ ခေါင်းမတ်သွားလျက် ...

“ဘယ်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ ကို ...”

ဟု တုံ့ဆက်စွာ ပြောလာ၏။ နောက်မှ ဖေဖေကျန်းမာရေးကို သတိရဟန်ဖြင့် စိတ်ကို ပြန်လျှော့ချလိုက်တာကို သူ သိသည်။

ဖေဖေကတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ မေမေကို ကြည့်သည်။

“အေး ... နာတယ်ဆိုပါတော့၊ မင်း နာတတ်သားပဲ၊ ဘယ်အရာမဆို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရတယ်ကွ၊ ဖွေးကို မင်း နှင်ချလိုက်တုန်းကတော့ ဒီလိုပဲ ဖွေး ခံစားရမယ်ဆိုတာ မင်းမစဉ်းစားမိဘူးလား၊ လွယ်လွယ်လေးပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီး နှင်ချလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ထား ... ဖွေးကို ဒီမြေပုဏ္ဏားမှာ မရှိစေချင်တဲ့ သူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကြောင့်ပဲ ဖွေး ဆင်းသွားရတယ်ဆိုတာ ငါ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ ပြောတယ်၊ မင်း ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ရိုးစွပ်တယ်၊ စွပ်စွပ်တယ်၊ ကဲ ... ဘာပြောမလဲ”

မေမေ မျက်နှာ တင်းသွားသည်။

ဖေဖေကတော့ ခပ်ဘည်တည်ပင် မေမေကို စိုက်

ကြည့်ပါ၏။

“ကဲ ... ကြိုက်တဲ့လမ်း မင်း ရွေးလေ၊ ပြောပြမလား ဆင်းသွားမလား”



ပြောပြီး ဖေဖေ ခါးသီးသော အကြည့်နှင့် မေမေကို ကြည့်စမ်း ကြည့်လိုက်တာ တွေ့တော့ သူ အံ့သြမိရပါပြီ။

“ဒီမှာ ထား၊ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းဟာ လင်ရယ်၊ မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကောင်းတူဆိုးဘက် ဆိုတာရှိတယ်၊ တစ်လင် တစ်မယားစနစ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်သား သမီးဘက်က မှားယွင်းနေရင် ခြေလှမ်း ပျက်နေရင်တောင် ဒီအစဉ်အလာကို မပျက်ရအောင် မိဘအနေနဲ့ မင်း ထိန်းကျောင်းပေးသင့်တယ်၊ ခုခုစွာက သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တစ်လင် တမယား စနစ်က ပျက်သွားအောင် ကွဲကွာအောင် မင်း လုပ်ရန်တယ်၊ ကောင်းတူ ဆိုးဘက် အတူတကွ နေထိုင်ချင်တဲ့ သားနဲ့ ချွေးမကို မင်းက ကွဲအောင် လုပ်ပစ်တယ်၊ မင်းဟာ အသက်ကြီးပြီး အတွေးအခေါ် ချောင်နေတဲ့ မိန်းမပဲ”

ပြောပြီး ဖေဖေ မျက်နှာကြီး တင်း၍ ကြည့်မိကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ထား၊ ငါ့ ဝါဒကတော့ တစ်လင် တစ်မယား စနစ်ပဲ ကောင်းတူဆိုးဘက် သက်ဆုံးတိုင် ခေါင်းတဲ့ စနစ်ပဲ မင်းကို ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ မင်း နှင်ချလိုက်တဲ့ ဖွေးကို မင်း လိုက်ရှာပါ”

“အို ... ဘာလို့ လိုက်ရှာရမှာလဲ၊ သူ မနေချင်လို့ ဆင်းသွားတဲ့ ကိစ္စမှာ ထားကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့”

မေမေ မျက်နှာထား တင်း၍ ပြောတော့ ဖေဖေ ခေါင်းပဲ ယမ်းသည်။



“ခုအချိန်မှာ ငါဟာ တိုယ်ခန္ဓာ အောက်ပိုင်း သေနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ပြန်ကောင်းဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့်ချက် နည်းပါးတယ် ဆိုတာကိုလဲ နားလည်တယ်။ မင်းတို့ ဖွင့်ပြောတာ မရှိပေမယ့် ငါ အခြေအနေကို ငါ သိပြီးပြီ၊ ထားတော့၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ အားကိုးပြီး မင်း တစ်ဩဇာ လုပ်ချင်တာတွေ ငါက ခွင့်ပြု မယ်လို့ ထင်သလား၊ အဲဒါဆိုရင် မင်း မှားမှာပေါ့”

ဖေဖေ ပြောပြီး ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို လက်ဖြင့် တွန်း၍ ရွေ့လျားသည်။

“ခုလို ငါ့လက်တွေနဲ့ ငါ သွားချင်တဲ့ နေရာရောက်အောင် ငါ သွားလို့ ရနေသေးတဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေမျိုးကို မဆိုထားနဲ့ ငါ့ကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားမရတော့တဲ့ အခြေ အနေမျိုးပဲ ရှိနေပါစေ၊ မင်းကို ငါ အားကိုးပြီး ခေါင်းတော် ညီတံ ဘဝမျိုးကို ငါ ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း တရားတာကို ငါ လိုက်ပြီး မထောက် ခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ ထပ်ပြောမယ်၊ ကြိုက်ရာရွေး ဖွေးကို ဘာကြောင့် နှင်ချတယ် ဆိုတာ ပြောမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီက ထွက်သွားမလား”

မေမေ မျက်နှာကြီး ရဲတက်လာ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ မေမေလဲ ဆင်းဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဖွေး ကိစ္စက ...”

“မင်းကို ငါ တစ်ခွန်းမှ မမေးသေးခင် မင်း ဝင်မပါနဲ့ မင်းထက်”

တကယ့်ကို ဖေဖေ ဒေါသထွက်နေပြီ ဆိုတာ မေမေ ရာ သူရော သိလာရလေ၊ ရောဂါသည် ဖေဖေအတွက် ဗိတ်ပူ ဘာရလေပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ထား နှင်ချလိုက်တာပါ၊ နတ်ကတော် က လူဝင်မတော်ဘူးဆိုလို့ပါ၊ တကယ်လဲဏှိက ကားအက် ဆီးဒင်ဖြစ် ခုလို ဒုက္ခရောက်တော့ ဒေါသအလျောက် လုပ် လိုက်မိတာပါ”

မေမေ ပြောတော့ ဖေဖေ ရယ်သည်။

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် ကောင်းတာပေါ့၊ မင်း အဲဒီ နတ်ကတော်အိမ်ကို သွား၊ သူနဲ့ပဲ အတူနေလိုက်တော့”

ပြောပြီး ဖေဖေ ဒေါသကြောင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင် ကို တွန်းထွက်သွားတော့ သူ လိုက်သွားရသည်။

သူ ဖေဖေ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို တွန်း၍ အပြင် သို့ သွားမည်ပြုစိုက် ...

“ထား ရှိတဲ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်စမ်း”

ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောတော့ သူ မငြင်းသာ။

“ဒီမှာ ထား၊ ငါတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာလဲ မရှိဘူး၊ မင်းဥစ္စာက နတ်ကတော်က ပြောတဲ့ စကားကို ဒီလောက်ကြီးထိ မိုက်ကနဲအောင် ယုံကြည်ရမှာလား၊ ကဲ ... နတ်ကတော်က မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကွဲပြား ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မင်းက ကွာရှင်းမှာလား ပြေစမ်းပါ”
“အို ... ဒါကတော့ ကိုက စကားကတ်တာပါပဲ ဘာလို့ ကွာရှင်းရမှာလဲ”



ပေပေ ရယ်သည်။ ကြည်ကြည်သာသာဖြင့် ရယ်ခြင်း မျိုးမဟုတ်၊ ခန့်တဲ့တဲ့ဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့ ရယ်သည့်သဘော။

“ဪ ... ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကျတော့ မင်းရဲ့ နတ်က တော် စကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူး၊ သားနဲ့ ဖွေးရဲ့ အိမ် ထောင်ရေးကျတော့ မင်းက လက်တွေ့ လုပ်ပစ်တယ်၊ ဒီမှာ ထား ... အလွယ်လေးပါ၊ အဲဒီ နတ်ကတော်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲ က မင်းနဲ့ ငါ ကွဲမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ထွက်လာ အောင် ငါ လုပ်နိုင်တယ်ကွ၊ ငွေမက်ပြီး လိမ်ညာစားနေတဲ့ လူတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ကိုယ် ဘာစကားမျိုး လိုချင်သလဲ၊ ထွက်ကျလာအောင် ငွေပေးခိုင်းလိုက်ရင် ရတယ်၊ မင်း နားလည်လား”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ငေါက်သလိုမျိုး ပေပေ ငေါက်ပစ်သည်။

“မင်း ချက်နာပေး ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ဖွေးအပေါ် မကြည်ဖြူ ဘူးဆိုတာ လှစ်နေအောင် ပါးတဲ့ လူနပ် နတ်ကတော်က သိတယ်၊ မင်းဆီက ပိုက်ဆံ ယူလို့ကောင်းအောင် မင်း အကြိုက် လိုက်ဟောပေးတယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ မင်းက ဖွေးကို နှင်ချလိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ မင်းက ပိုက်ဆံ ညာယူနေတဲ့ သူဆီကို သွားတယ်၊ မင်း လိုချင်တဲ့ စကားကို ကြားဖို့ မင်း ကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံသွားပေးပြီး အလိမ်ခံလာခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဒီမှာ ... ငါ့အိမ်မှာ နတ်ကတော်ကိစ္စတို့၊ ဗေဒကိစ္စတို့ ယူမလားနဲ့”

“ဒါကတော့ အဲလို ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူ ဟောတဲ့ နေ့ မှာပဲ ကို ကားချင်းတိုက်တာပဲဥစ္စာ”

ပေပေကို အယူခံတက်သလို စကား တွန့်တက်လာ တော့ ပေပေ ဒေါနှင့် မောနှင့် ဘီးတပ် ကုလားထိုင်လက်ရန်းကို ထုသည်။

“ဒီမှာ ထား ... ဗုဒ္ဓဘာသာ စကားပြော၊ မင်း နားမလည် ဘူးလား၊ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကံ ပါလာရင် ကိုယ့်ကံတရားမှာ ဒီလို ဖြစ်ဖို့ပါလာရင် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်၊ မင်း ဘုရားရှိခိုး ပြီး တရားသဘော နားမလည်ဘူးလား၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ဗုဒ္ဓတရားတော်အတိုင်း ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း တရား၊ အနိစ္စ မတည်မြဲခြင်းတရား၊ ရှေးဘဝက မကောင်းမှု တစ်ခုခုကြောင့် ယခုဘဝမှာ ဖြစ်တတ် ကြုံတတ်ရတဲ့ ဝဋ် ကြွေးသဘော၊ အဲဒါတွေကိုမှ မင်း နားမလည်နိုင်ဘူး၊ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်း မှန်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အဲဒီ နတ်ကတော်ကို သွားကိုးကွယ်၊ ငါ့အိမ်မှာတော့ အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လဲ ဆိုရဲ့၊ နတ်ကတော် စကားလဲ ယူရဲ့ဆိုတဲ့ လင်းနို့လို ကြွက်မဟုတ်၊ ငှက်မဟုတ် တဲ့ဟာမျိုး ငါ့အိမ်မှာ မရှိစေချင်ဘူး၊ ခု ငါ ရှာဖွေထားတဲ့ ငွေကြေးတွေနဲ့ နတ်ကတော်ကို ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

ပေပေ တကယ်ကို ဒေါသနှင့် ပြောနေမှန်း သိတော့ မေမေ ငြိမ်သွားသည်။ လူမမာ လင်သည်ကို ပစ်ထားခဲ့ဖို့ထိတော့ မေမေ မလုပ်ရက်နိုင်ရှာ။

မကျေနပ်သည်ပဲ ထားစေဦးတော့ ပေပေကို အငြင်း မခန့် မလုပ်ဝံ့တော့။ မေမေ ငြိမ်သက်နေတော့ ပေပေ သက်ပြင်း မှက်ပြီး သူ့ကို ကြည့်သည်။

အကျိုးအိတ်ကတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပိုဝါကို ထု၍
ပေးပေး မျက်နှာမှ ချွေးတွေကို သူ သုတ်ပေးမိသည်။

“ကဲ ... မင်းလဲ မင်းမယားကို အိမ်ပြန် ခေါ်လာခဲ့”

ဖေဖေက ကွက်တိကြီး ပြောလာတော့ သူ ဘာပြော
ရမှန်းမသိ။ သေချာပေါက် သိထားသည့် ပုံမျိုးဖြင့် ခပ်တည်တည်
ပြောနေသည်။ ဖေဖေကို အံ့သြသလို သူ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

ဖေဖေ သဘောကျသလို ရယ်၏။ ဖေဖေ မျက်နှာ
ထက်မှ စောစောက ရှိနေသည့် မကျေမချမ်းမှုတွေ လျော့ပါးကင်း
စင်လာကြတာကို သူ မြင်ရသည်။

“မင်းဟာ ဖေဖေ သားပါကွာ ... ဖေဖေ သိတာပေါ့”

ပြောပြီး သဘောကျသလို ဖေဖေ လက်သီးဆုပ်
သွပ်ပန်းကို လှမ်းထုသည်။

အနိက်အတန့်တွင်းမှာတော့ အခန်းလေးမှာ တင်
ရိပ်တွေ လျော့ပါးစ ပြုလာကြပြီဆိုတာ သူ သိလာရသည်။
အသက်ရှူ ချောင်လာရသည်သို့ ရှိလာ၏။

“ဖေဖေ သားဟာ သူ့မိန်းမ အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်
တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတာပေါ့ကွာ။
ဖွေး ဘယ်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာသာ မသိရရင် ဖေဖေ သား
ခုလို ခပ်အေးအေး ဘယ်နေနိုင်မလဲ၊ ပျာယာခတ်လိုက်စေ
အမျိုး၊ ခုဥစ္စာက အပူအပင် ကင်းစင်နေတဲ့ပုံ၊ ယခင်
မပျက် လေချွန် မပျက်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးကြီးကွ ဟား
ဟား”

ဖေဖေ သဘောတကျကျနှင့် ရယ်သည်။ သား
သဘောကျနေသည့် အသွင် ...။

“ဟာ ... ဖေဖေကလဲ”

သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြောတော့ ဖေဖေ ရယ်နေ
သည်ပါပဲ။

“ဖွေး ဘယ်မှာ ရှိဆိုတာ သား သိရမယ်၊ ဖွေးကို ခေါ်လာ
ခဲ့တော့၊ ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေ သမီးကို ဖေဖေ လိုအပ်နေတယ်၊
ဒုက္ခိတ ဖြစ်နေတဲ့ ဖေဖေကို ဖေဖေ သမီးလေး ပြုစုချင်နေ
တယ် ဆိုတာ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ ဖေဖေကို သားအဖ
ကို ဆုံနိုင်ဖို့ သား ခေါ်လာခဲ့ပါ”

ပြောပြီးတာနှင့် ဖေဖေ တံခါးမှ ထွက်သည်။ ဖေဖေ
ဖေဖေအတွက် စီစဉ်ထားသော အောက်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းလေးမှ
ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဘီးတပ် ကုလားထိုင်ကို တွန်းရွှေ့ ထွက်
ခွာသွားတာကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

သူ ... ခြေလှမ်းကို စတင်ရွှေ့သည်။

ဒုက္ခိတ ဖေဖေကို ပြုစုဖို့ ဆိုသည့် စကား။

သူ ... ဖွေးကို သွားခေါ်ခဲ့ရန်မှ တစ်ပါး အခြား မရှိ
ချေတော့ပြီတည်း။





ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကို လက်ဖဝါးလေးတွေ ဖေးတင်ရင်း တစ်မျိန်တုန်းကလိုပင် ဖွေး ဥယျာဉ်လေးကို ငေးကြည့်နေမိရပါပြီ။

ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က အရမ်းကို တွေ့ချင်၊ ခေါ်ခေါ်ချင်သည့် အကြောင်းတွေကို မောင် ပြောခဲ့သည်လေ။ ကိုကြီးကောင်း၏ အိမ်မှ ဖွေးကို မောင့်အိမ်သို့ ထပ်မံ၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့စဉ်က ဖွေး ရင်ထဲမှာ လေးနေမိတာတော့ အမှန်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကို ဖွေး မည်သို့ စိမ်းရက်နိုင်ပါ့မည်လဲ။

ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဖေဖေကို ဖွေး မည်သို့ ငြင်းဆန်ရက်နိုင်ပါ့မည်လဲ။

မေမေ့ကို ဖေဖေ ပြောခဲ့တာတွေ အားလုံး မောင် ပြန်ပြောပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖွေးကို ဖေဖေနှင့် ပြန်တွေ့နေချင်တာ ဖွေး သိပါသည်လေ။



“ဖေဖေဟာ ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ပါ။ ဖွေးကို ဖေဖေ တွေ့ချင်နေတယ်။ ဖွေးဘက်ကလဲ ဖေဖေ ရပ်တည်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဖွေးကို မောင် ခေါ်မသွားဘူးဆိုရင် ဖွေးကလဲ မလိုက်ဘူးဆိုရင် ဖေဖေ စိတ်ဆင်းရဲမယ်။ စိတ်ထိခိုက်ရှာမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖွေး မလိုက်ချင်ဘူး ဆိုရင် မောင် ဖေဖေ့ကို နားလည်အောင် ကြံစားပြီး ပြောပေးပါ့မယ်”

ဆိုသည့်စကား ...

ဖွေး နားလည်သည်ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဖွေး နားလည်စွာပဲ မောင် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖြစ်ရသည်ပါပဲလေ။

ကိုကြီးကောင်းကတော့ လူကြီးပီပီ ...

“ဖွေးကို ဂရုစိုက်ပါ မင်းထက်၊ ဒါပဲ မှာချင်တယ်”

ဟု မှာရှာသည်။

ဖေဖေထဲလည်း အလည်လာရင်း၊ ဖွေးကိုလည်း လာကြည့်ရင်း ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြင့် မြပုဏ္ဏမာသို့ မကြာ မကြာ လာလည်တော့မည်ဟု ကိုကြီးကောင်း ပြောခဲ့တာကိုလည်း ဖွေး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကိုကြီးကောင်းကို ဖွေးရော မောင်ရော ကန်တော့ပြီးမှ မြပုဏ္ဏမာသို့ ဖွေးလိုက်ခဲ့ခြင်းပါ။ မြပုဏ္ဏမာ၏ အရိပ်အောက်ကို ရောက်သည့် အခိုက် ရင်ထဲတွင် ကျဉ်းကျပ်လှောင်ပိတ်ခြင်း ဆိုသည့် ခံစားရမှုတွေပဲ ပြန်လည်၍ ရင်၌ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ရသည်ပါပဲ။

မြပုဏ္ဏမာသည် ဖွေးကို ကျိန်စာတိုက်ထားသည့် ဝူကြီးတစ်လုံးနှင့် တူနေသည်။ ရှည်လျား ကျယ်လွန်းသည်နှင့်အမျှ မောင်ပိတ်လွန်းနေသည့် ဝူကြီးနယ် ဖွေး ခံစားရသည့် မောင်လက်ကို ဖွေး အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လျက် မြပုဏ္ဏမာသို့ ပြန်



လည်၍ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ဧည့်ခန်းဆောင်၌ မည်သူမျှ ရှိမနေ။ ကားသံ ကြားမေမယ့် မည်သူမျှ ဖွေးတို့ကို လာရောက် ကြိုဆိုသူ မရှိ။ ခင်သံနှင့် ဒေါ်ကျော့စိန်ကိုပင် မတွေ့ရ။ ဦးဘိုးကြွယ်သည် ပင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိမနေ။ မေမေ့ကို ကြောက်၍ဆိုတာ မောင်ရော ဖွေးရော နားလည်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖွေး ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမိ ရသည်ပါပဲ။ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရသော ကာလတွင် ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းဆိုတာကိုပဲ ဖွေး ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရ မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ပေပေ အခန်းသို့ မောင် ဖွေးကို ခေါ်လာတော့ ... အိပ်ရာထက်မှာ ပေပေ အိပ်ပျော်နေတာကို မြင်ခဲ့ရသည်လေ။ ဖွေး တို့ကို စောင့်ရင်း ပေပေ မေမေ့ အိပ်ပျော်သွားရှာခြင်းများလား။

အသံမပေးဘဲ မောင် တိတ်တိတ်လေးပင် အပေါ်ထပ် သို့ တက်ခဲ့သည်။ စကားတစ်ခွန်းသော်မျှ မောင် မဆိုသေး။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဖွေးရော မောင်ရော စာကြည့် ခန်းသို့ပဲ ဝင်မိခဲ့ကြသည်။ ပြတင်းပေါက် ပေါင်ကို ဖွေး လက် လေးနှင့် ဖေးထောက်ရင်း ဥယျာဉ်လေးကိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိရပါပြီ။

ဪ ... ဤဥယျာဉ်လေးကို အဖော်ပြု ငေးစိုက် ကြည့်ရမည့် ကာလလေးသည်လည်း ဖွေးထံသို့ ပြန်လည်တိုးဝင် နီးကပ်လာပြန်ခဲ့ချေပြီပဲလေ။

မောင်ထံမှ သက်ပြင်း ရှိုက်သံကို ဖွေး ကြားရသည်။

မောင် လက်တွေကလည်း ဖွေး၏ ပခုံးလေးပေါ် ဖွဖွတင်လာကြသည်။



ဖွေး၏ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ကြေကွဲ ခံစားနေရပြီ ဆိုတာကို မောင်လည်း မျှဝေ နားလည်နေပုံရသည်။

“မောင် ဖွေးကို သနားတယ်ကွာ ...”

သက်ပြင်း ရှိုက်သံနှင့် ရောထွေးနေပါသည့် မောင် စကားသံကို ဖွေး ဘာမျှ ပြန်မဖြေသေး။

ဥယျာဉ်လေးကို ငေးမောကြည့်နေခဲ့ပါသည့် နေ့လေး တစ်နေ့မှာ ဖွေးကို ဆွဲငင်ခေါ်ထုတ် နှင်ပစ်လိုက်ပါသည့် အဖြစ် လေးသည် နာကျင်စွာ နှလုံးအိမ်ကို တိုးဆောင်လာစေလျက် သတိ တရ ခံစားနေရစေတာကိုလည်း ဖွေး မပြောလိုတော့ပါ။

ဪ ... ပြော၍လည်း ရတော့မည့်အဖြစ် မဟုတ်။

ထူးလာချေတော့မည့် အဖြစ်လည်း မဟုတ်။ ဖွေး အတွက် ရွေးချယ်ရန် လမ်းလည်း မရှိ။ ဖွေးသည် ကံစိမ့်ရာ ဆေး စက်ကျရာမှာ အရပ်ထင်ရသည့် ဘဝမျိုးကိုပင် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြံစား ပါလာသည်ဟုပဲ သဘောပေါက် ထားလိုက်ရချေတော့မည် မဟုတ် ပါလားလေ။

ယခုလည်း ကြိုဆိုသူ မဲ့နေသော ဤမြေဥဏ္ဏမာသို့ ဖွေး မငြင်းနိုင်ဘဲ လိုက်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ လိုလားသူ ဟူ၍ ပေပေ မေတ္တာများပဲ ဖွေး အပေါ်မှာ ရှိနေတာကို ဖွေး နားလည်ထားပါသည်။

မေမေ့ အမျက်သည် ဖွေးအပေါ်မှာ ဖုန်ရိုနေဆဲ ဆိုတာကိုလည်း နားလည် ထားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ဖွေး ... ဖွေး မှာ ငြင်းပယ်ရန် အားအင်မရှိ။

အခြေအနေ မရှိ။ ဆန္ဒလည်း မရှိ။ ပေပေ့ကို ပြုစု လိုသည့် သမီးတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒသည် အရာရာကို ရင်ဆိုင်စေ ဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့ချေသည်ပဲလေ။



“ဗွေလေး ... ဒီမြပုဏ္ဏမာကို တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာရပါပြီ မောင်၊ ဒါဟာ ... ဖေဖေအတွက် ဗွေ လာခဲ့တာပါ။ ဗွေမှာ အဘ ဂျီတယ်လေ၊ အဘရဲ့မေတ္တာကိုလဲ ဗွေ နားလည်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ဗွေ နားလည်ပါတယ် မောင်၊ ဒီအကြောင်းတစ်ခုတည်း အတွက်ကြောင့် ဗွေ ဒီမြပုဏ္ဏမာကို ဒီတစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့တာပါ၊ ဒါကို မောင်သိအောင် ဗွေ ထပ်ပြောတာပါ”

ဗွေ ပြောတော့ မောင် မျက်နှာ မကောင်းရှာ။

ဒါပေမဲ့ ဗွေ ပြောသင့်တာကိုတော့ ပြောရချေမည်လေ။ ဤမျှတော့ ဗွေမှာ အခွင့်အရေး ရှိသည်ဟုပဲ ဗွေ သဘောပေါက် ထားလိုက်ပါသည်။

“ဗွေ ဒီလို ပြောတော့ ဗွေ ဒီကို လိုက်လာတာဟာ မောင်ကို ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူးလားလို့ မောင် တွေးမယ်ဆိုတာ ဗွေ နားလည်ပါတယ်”

သူ ဗွေကို ငဲ့မိုး၍ ကြည့်ရင်း အံ့သြချင်သည်။ မောင်ကို မချစ်တော့ဘူးလား ဗွေရယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာ ပြောနေမိသည့် စကားကို ဗွေ နားလည်သွားချေပြီလား။

“ဒီကို ခေါ်လာလို့များ ဗွေ ငါ့ကို စိတ်နှာသွားပြီလား၊ အချစ်လျော့သွားပြီလား”

ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာကို ဗွေ ဘယ်လိုများ နားလည် သွားချေပါသည်လဲ။

“ဗွေ မောင်ကို ချစ်ပါတယ် မောင်၊ ဗွေလေ မောင်ကို စပြီး ချစ်ခဲ့ကတည်းက ဒီနေ့ထိ အချစ် မလျော့ခဲ့ပါဘူး၊ နောင်လဲ ချစ်သွားမှာပါ”



သူ ဗွေ၏ ပခုံးလေးကို ဆွဲ၍ ရင်ခွင်ထဲ ကိုယ်လေးကို သွင်းမိလိုက်ရင်း ...

“ဗွေရယ်”

ဟု ညည်းမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက် ဒီမြပုဏ္ဏမာကို ရောက်လာတဲ့ အဖြစ်ဟာ မောင်ကို ချစ်တဲ့အချစ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ မောင်ကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ ဒီမြပုဏ္ဏမာကို ရောက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဟာ ကျန်ခဲ့ပြီလေ၊ မောင်ကို လက်ထပ်ပြီး မောင်လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဒီမြပုဏ္ဏမာကို စတင် ရောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်ဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ မောင်၊ အဲဒီတုန်းက မောင်ကြောင့် ဗွေ ဒီကို ရောက်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို လာနေခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို ဗွေ နှင်ထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ နေ့လေးက အဆုံးသတ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ မောင်၊ မောင်ကို ဗွေ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ချစ်နေပါစေ၊ ဒီမြပုဏ္ဏမာကို ဗွေ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဗွေ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောနေသမျှ သူ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်နေသည်။ ဆံစလေးများကိုလည်း သပ်တင်ပေးနေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်၊ ခုဥစ္စာက ဖေဖေက ဗွေကို ခေါ်ခိုင်းတယ်လေ၊ ဗွေကို ဖေဖေ မေတ္တာတွေက ဒီမြပုဏ္ဏမာကို လာဖို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် မောင်၊ မောင်လဲ စိတ်ချမ်းသာနေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် ဗွေ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်”



သူ ဖွေး၏ မေးဖျားလေးကို ဆွဲပင့်လိုက်မိသည်။ ရှည်လျားသော မျက်ဝန်း မျက်တောင်လေးများကို သူ အမြတ်တနိုး ငဲ့မိုး၍ ကြည့်သည်။ နဖူးပြင်လေးကိုလည်း ညင်ညင်သာသာ နှမ်းရှိုက်မိသည်။

“ဖွေးကို မောင် သိပ်ချစ်တာပဲ အချစ်ဆုံးရယ်၊ နောက်ပြီး အရမ်းလဲ သနားတယ်၊ မောင်ကို ဖွေး ချစ်ရတာ လက်ထပ် လိုက်ရတာ မှားပြီလို့ နောင်တရနေပြီလားဟင်၊ ပြောစမ်းပါ အချစ်ရယ်”

“ဖွေး၏ နဝင်းနေသော မျက်နှာလေးကို မချီတင်ကံ ကြည့်မိရင်း သူ အသံ တိမ်ကျသွားလျက် မေးမိရပါပြီ။

“မောင်ကို ချစ်ရတဲ့အတွက် ဖွေး ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ ဖွေးကို ချစ်မိတဲ့ မောင်သာ တန်ဖိုး ကြီးတဲ့ စွန့်လွှတ်ရင်ဆိုင်ရမှုတွေကို ခံစားနေရတာပါ၊ မောင်ကို ဖွေး သိပ်ချစ်ပါတယ် မောင်”

သူ ဖွေး၏ ကိုယ်လေးကို တင်းခနဲ ပွေ့မိလျက် မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့လိုက်မိကာ တောက်လျှောက် နှမ်းရှိုက်နေမိရပါ ပြီတည်း။

“မောင် တစ်ခုပဲ ပြောမယ် ဖွေးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကိုပဲ ကြုံကြုံ မောင် အချစ်ကိုတော့ ဖွေး မေ့မထားလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ မောင် ဖွေးကို သိပ်ချစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ဖွေး မေ့မထား လိုက်ပါနဲ့၊ ဖွေး မရှိဘဲ မောင် နေလို့ မရဘူး၊ ဖွေး မရှိရင် မောင်ဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ မပြည့်စုံဘူးဆို ‘တာ ဖွေးလေး အမြဲနားလည်ထားစေချင်တယ်’



သူ ပြောရင်း ရင်ထဲမှာ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ခံစားလာရ သည်။ ဖွေးနှင့် ထပ်မံ၍ ကွဲကွာရသည့် ဘဝကို မရောက်ရပါစေ နှင့်။ ဪ ... မရောက်ရပါစေနှင့်။

ဖွေးကို မလိုလားသော မေမေ ရှိရာ ဤမြပုဏ္ဏမာသို့ ဖွေးကို ခေါ်၍ သူ တက်လာခဲ့ခြင်းသည် အန္တရာယ်စက်ကွင်းကြီး ထဲ ဝင်လာသည်နှင့် တူနေတာကို နားလည်သည်။ ကြီးမားနက် ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ အစွန်းတစ်နေရာမှာ ရပ်နေတာ နှင့် တူနေသည်။ တစ်ချက်တိမ်းတာနှင့် ထိုးစိုက်ကျဆင်းသွားနိုင် သည့် အန္တရာယ် ချောက်ကမ်းပါး မြေနေရာလေးမှာ ရပ်နေမိတာ နှင့် တူနေသည်။ အချိန်မရွေး အန္တရာယ်သည် ပေါ်ပေါက်လာနိုင် သည်။

သူ ဖွေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်နေရတာ သူ အသိဆုံး။ မြတ်နိုးလွန်းရတာ၊ စွဲလမ်းတမ်းမက်လွန်းရတာ ဒါတွေကို ဖွေးလည်း သိချေမည်ပါပဲ။

မြပုဏ္ဏမာသို့ ဖွေးကို လက်ဆွဲ၍ ပြန်တက်လာရက တည်းက ရင်ထဲမှာ လေးနေမိသည်။

မေမေ့ကို သူ မယုံ။ လုံးဝ မယုံ။ ရက်စက်မာကျော သော မေမေ့ စိတ်ဓာတ်ကို သူ မယုံ။ စိတ်လည်း မချ။

ခင်သုံနှင့် ဒေါ်ကျော့စိန်ဆိုတာက မေမေ့ကို မော် ကြည့်ရဲကြတာ မဟုတ်။

ဒါကလည်း မကြာမလင့်မီ ကာလကပင် ဤအိမ် ကြီးမှာ သက်သေအဖြစ် ဖြစ်တည်နေရန်ခဲ ပြီးချေပြီပဲ။

အရေးအကြောင်း ဆိုလျှင် ဖွေးကို ကယ်တင်နိုင်စွမ်း သူဆိုတာ ရှိချေသည် မဟုတ်။

၃၆၈

မဟာရာ(လွိုင်တော်)



မွေးကို ဤအိမ်ကြီးမှာ မည်သို့ စိတ်ချနိုင်စွမ်းပါမည်လဲလေ။

ဖေဖေ ရှိနေတာကတော့ မှန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။

မြပုဏ္ဏမာ အိမ်ကြီးမှာ ဖေဖေ မျက်ကွယ်ဆိုသောနေရာတွေ ရှိနေနိုင်ချေသည်ပဲ။

သူ ရင်ထဲမှာ မောဟိုက် ပန်းကျလာသည်။

“မောင်လေ ... ဘယ်လိုမှ ဖွေးအတွက် စိတ်မချနိုင်ဘူးကွယ်၊ အဆုံးစွန် ပြောရရင် မောင်များ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဖွေး အတိဒုက္ခ ရောက်မှာကို မောင် နားလည်နေတယ်၊ နောက်ဆံတင်းနေတယ်၊ သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလေ၊ မောင် ... ဖွေးကို ချစ်မိ၊ လက်ထပ်မိတာတွေ အားလုံးဟာ ဖွေးကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲနှစ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ မောင် နားလည်လာတယ်”

သူ ... ယူကျုံးမရ ပြောနေမိသည်။ ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောနေမိရပါပြီတည်း။

ဖွေး၏ မေးဖျားလေးကို မော့စေလျက် မျက်တောင်မခတ် သူ ဇေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးနေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဖွေးရယ် အားလုံးက ပြီးမြောက်ခဲ့ပြီလေ၊ ဖွေးကိုလဲ မောင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီအတွက် မောင် လုပ်ရပ်တွေဟာ မှားတယ်ပဲ၊ ပြောစဉ်းတော့ မောင်နလုံးသားကတော့ မမှားဘူးလို့ပဲ အခိုင်အမာ ပြောနေဦးမှာပဲ၊ ဘာလို့လဲ သိလား ဖွေး ... ”

သူ့အဘွား တုန်ခါလာသည်။ သူ၏ ဘဝဦးသခင်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ မျက်နှာလေးက လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးညှပ် မော့နေစေလျက် ရင်ကို နှစ်ထားရပါသည့် သစ္စာစကားကို သူ ပြောမိရပါပြီ။

“ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဖွေးနဲ့ မောင် ဝေးရရင် မောင် နလုံးသားဟာ သေဆုံးသွားရမှာပဲ ဖွေး၊ အသက်ရှင်နေပါလျက်နဲ့ နလုံးသားဟာ အသက်ကင်းမဲ့တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ မောင် ရပ်တည်သွားရမှာပဲ၊ မောင် ... ဖွေးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ မခွဲနိုင်ဘူးကွာ”

သူ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပင် ဖွေးကို နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။ သူ့ အနမ်းတွေမှာ အားအင်တွေ ပါနေသည်။ ရှိန်းမြပူပြင်းသော မြတ်နိုးတမ်းမက်ခြင်း ဆိုသည့် ခံစားမှုများသည် နလုံးအိမ်ဆီမှ တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့ လျင်မြန်စွာ တိုးဝင် စီးပြန်လာသည်ဟု ထင်လာရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အချစ်တွေပဲ အုပ်မိုးလွှမ်းမိုးထားသည်သို့ ခံစားလာရသည်။ ဖွေး၏ ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှာ မြုပ်နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့စီးပျံ့ တိုးဝင်နေသော ချစ်ခြင်းများသည် နှုတ်ဖျားထိ သွေးကြောအနှံ့ စီးဝင် တိုးဝင်နေလျက် ချစ်မြတ်နိုးရပါသော အနမ်းများကို ဖြစ်တည်နေစေပြီ။

သူ ... ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို ပြင်းပြကြာရှည်စွာ နမ်းရှိုက်နေမိသည်။

တစ်ဖန် သိမ်မွေ့ ညင်သာစွာလည်း နမ်းရှိုက်နေမိသည်။

သိမ်မွေ့ခြင်းမှ ပြင်းပြသော အနမ်းလည်း ဖြစ်လာရတတ်သည်။

စူးရှပြင်းထန်နေသော အနမ်းမှသည် သိမ်မွေ့ညင်သာသော အနမ်းသို့လည်း ဖြစ်တည် လာရတတ်ပြန်သည်။

ဒွေးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမှာ စိုးရွံ့ချောက်ချားနေတာ။

မွေးအပေါ် သနားရလွန်းနေတာ။

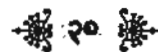
မွေးအပေါ် မိမိတို့ မိသားစုအတွက်ပဲ ကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်နေမိရသည့်အခြေ ဖြစ်ရတာမို့ ရင်ထဲ အနေခက်နေမိတာ။

နောက် ... မွေးကို အရမ်း ချစ်မြတ်နိုးနေရတာ။

စွဲလမ်း တမ်းမက်နေရတာ။

အားလုံးသည် သူ့ကို အတိုင်းအဆ မြင့်မားသော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို ဖြစ်တည်စေခဲ့ပြီ။

ယခု သူ ... လှုပ်ရှား ခံစားရခြင်း များစွာဖြင့် သူ၏ နှလုံးသားတွင် အထွတ်အဖျားထား၍ ချစ်မြတ်နိုးအပ်ပါသော စိန်ကလေးကို တရှိက်မက်မက် တညင်သာသာ နှမ်းရှိုက်နေမိရပြန်ပါချေပြီတကား။



“ကို ...ထား ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားတော့မယ်၊ ကို ဘာစားချင်လဲဟင် ... အပြန်မှာ ထား ဝယ်ခဲ့မယ်၊ နေ့လယ်ဘက် စားချင်တာလဲ ပြောလေ၊ ကိုသက်နဲ့ ပို့နိုင်ပါ့မယ်”

မေမေ ပြောတော့ ဖေဖေ ခေါင်းပဲ ယမ်းသည်။ ပြီး

၍ ...

“လောလောဆယ်တော့ ကိုယ် ဘာမှ မလိုသေးပါဘူး ထား၊ ထားရော စားပြီးပြီလား”

မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိမ်းနုနုထက်မှာ ဖေဖေ ဘီးတပ်တူလားထိုင်ကာ ရှိနေ၏။

နံနက်ခင်း၏ နေခြည်နုနုက ဖြာကျနေသည်။ ဖေဖေ နေပူစာ လှုံရာ နေရာသို့ မေမေ ရောက်လာလျက် ပြောခြင်းပါ။

မေမေက ဖေဖေ ဘေးတွင် ရပ်၍ လက်မောင်းတွေ ဆုပ်နယ်ပေးနေသည့် မွေးကို မျက်နှာ တည်တည်ဖြင့်ပင် ကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မနှစ်မြို့တာကိုတော့ မွေး ရိပ်စားမိပါသည်။ ဖေဖေ လက်တွေက မွေး၏ လက်ဖျားလေးပေါ် လာတင်လျက် ...



“ဖေဖေ အညောင်းပြေပါတယ် သမီးရယ်၊ နားလိုက်တော့”

ဟု ပြောရှာသည်။

မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖေဖေကို ဆေးတိုက်တာကတော့ မနက်တိုင်းပါ။

ခုလည်း မြက်ခင်းလေးမှာ စားပွဲဝိုင်း ငယ်ငယ်လေး ရှေ့မှာ ချစ်၍ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်လေးနှင့် ထိုင်ကာ ခွပ်ပြုတ်တစ် ခုက်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ် နှစ်ချပ်နှင့် ဟောလစ် တစ် ခွက်ကို သောက်ပြီးချိန်မှာ မေမေ ရောက်လာခြင်းပါ။

ဖေဖေကို ဖွေး မနက်တိုင်း မျက်နှာသစ်ရေက အစ ယူပေး လုပ်ကိုင်ပေးနေတာကို မေမေ သိသည်။ ဖေဖေ စိတ်ချမ်း သာနေတာကို ထောက်၍ ဘာမျှတော့ ဝင်ဟန်တားတာမျိုး မရှိခဲ့။ ဒါပေမဲ့ မနှစ်သက်တာကိုတော့ ဖွေးရော မောင်ရော နားလည်ပါသည် လေ။

မောင်က ဖွေးနှင့် အတူမနက်တိုင်း ဖေဖေ အခန်းသို့ သွားကာ ဝေယျာဝစ္စ ပြုမိပါ။ ဖွေး ရှိနေလျှင် မေမေက ခဏပဲ ဖေဖေအခန်းသို့ ဝင်ကာ ပြန်ထွက်သွားတတ်မိ။

ဒါပေမဲ့ မြက်ခင်းလေးမှာ ဖေဖေ မနက်စောစောစာ စားသောက်ပြီးချိန်လောက်မှာတော့ မေမေ ခန့်မှန်းရောက်လာတတ် ကာ မနက် သောက်ရမည့် ဆေးများကို မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ လာ တိုက်သည်။

စားပွဲဝိုင်းလေးမှာ ရှိနေသည့် ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ယူ၍ ဖေဖေကို ပေးသည်။ ဖေဖေ ဆေးသောက် ပြီးမှ မေမေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ ရတနာဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။

ဖေဖေကို မေမေ ချစ်ရှာတာကိုတော့ ဖွေးရော မောင် ရော နားလည်ကြပါ၏။ မေမေ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အကြိတ်အခဲ ကို ဖြေပြေနိုင်မှာ မဟုတ်တာကိုတော့ သူရော ဖွေးရော နားလည် သည်။ ဖေဖေကတော့ သားနှင့် ချွေးမနှင့် မခွဲမခွာ နေနေရသည့် ဘဝအတွက် ကြည်နူး ကျေနပ်နေပုံ ရပါ၏။

မေမေ ကားလေး ခြံဝင်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့ ဖေဖေ ပြုံး၍ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကြည့်သည်။

“ဖေဖေ ပြောမယ်၊ လက်ရှိအချိန်မှာ သည်းခံကြဖို့ပဲ ပြော ချင်တယ်၊ သားရဲ့ မေမေ စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်း ထန်ပါစေ၊ ဒီမြပုဏ္ဏမာမှာ သားတို့ဟာ ရှိနေရမဲ့ သူတွေပဲ၊ ပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ သူတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေ နောက်ဆုံး ချိန်မှာ ဖေဖေ သားနဲ့ ချွေးမဟာ ဖေဖေ အနားမှာ ရှိနေ တာမျိုးကို လိုချင်တယ်၊ ဖေဖေ သားရဲ့ မျက်နှာ၊ ဖေဖေ ချွေးမရဲ့ မျက်နှာကို ဖေဖေ ထွက်သက်ကုန်လုဆဲ ကာလ မှာ ရှာဖွေနေရတဲ့ ဘဝမျိုး ဖေဖေ မရောက်ပါရစေနဲ့ကွယ်”

ဖေဖေ ပြောတော့ သူ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ဖွေးက တော့ စိတ်မထိန်းနိုင်။ မျက်ရည်ဝဲခနဲ ကျလာ၏။

ဖွေး ပြန်ရောက်သည့်နေ့ ညက ဖေဖေနှင့် ဆုံတော့ ဖွေး၏ ဆံစလေးကို သပ်ပေးရင်း -

“ဖေဖေဟာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အမြဲ ရှိနေတော့မယ်သူပါ၊ ဖေဖေ သမီးကို ဒုက္ခိတကြီး ပြစ်တဲ့ ဖေဖေဟာ ကာကွယ် မှ၊ လုံခြုံမှုတော့ ပေးနိုင်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ ဖေဖေကို ယုံ ကြည်ပါ၊ အားကိုးပါ သမီးရယ်”

ဟု တုန်ယင်တိုးလိုက် မျက်ရည်ဝဲစွာ ပြောခဲ့ရှာသည်
မဟုတ်ပါလား။

တကယ်လည်း ပွေးကို ဖေဖေ ဂရုစိုက်တာ သူ အသိ
ဆုံးပါ။

မနက်လင်းတာနှင့် ပွေး ရောက်မသွားနိုင်လျှင် စိုးရိမ်
တကြီးဖြင့် ...

“ငါ့ သမီးရော ...”

ဟု ပူပန်သလဲ မေးတတ်သည်။ ပွေးကို နှင်ချလိုက်
ကြမှာကို သူ့ထက်ပင် ဖေဖေက ပို၍ စိုးရိမ်နေတတ်ရှာသည်။
သမီး မရှိသည့်အတွက်ကြောင့်ပင်ထင်။ ပွေးကို သမီးလေးလို ချစ်
ရှာသည်။

ယခု သိသာစွာ ကိုယ်ဝန်ရင့်မာစ ပြုလာပြီဖြစ်သည့်
ပွေးကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ ဖေဖေ အမြဲမှာနေကျ။

ဆေးခန်း လိုက်ပို့ဖို့ ဖေဖေ အမြဲ သူ့ကို ပြောနေကျ။

“သမီးရဲ့ အဘကို ခေါ်ချင်သလား။ ခေါ်ပါ သမီး”

ဟု ဖေဖေ မေးတတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပွေး ... ခေါင်းဝဲ ယမ်းပြခဲ့သည်ပါပဲ။

လက်ရှိဘဝကို ပွေး အသိဆုံး။ မွန်းကျပ် လှောင်
ပိတ်နေသည့် မှောင်မိုက်သော ဂူကြီးထဲမှာ နေရတာနှင့် မခြားပါ
သော မြပုဏ္ဏမာတွင် ပွေး တစ်ယောက်တည်းပဲ နေလိုက်ပါတော့
မည်။ အဘကို မခေါ်ရက်တော့ပါ။

ပွေး ဘာကြောင့် ခေါင်းယမ်းသည် ဆိုတာကိုလည်း
ဖေဖေ ရိပ်စားမိပုံရသည်။ ပွေး၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်လျက်
ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးရင်းဖြင့် ...

“အားနဲ့ ဆုံရတာ သမီးလေး ကံဆိုးရှာပါတယ်ကွယ်”

ဟု တိုးဖျော့စွာ ပြောတတ်ပါချေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ထွက်သွား
ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းများမှာတော့ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ ဘီးတပ်
ကုလားထိုင်လေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ကြပါသည်။ ပွေးတို့ သားအမိ
သားအဖ သုံးယောက်တို့ ရင်သည် ပေါ့ပါးသွားတတ်ကြပြီ။ ရယ်
သံလွင်လွင်ဖြင့် စကားထွေရာ ပြောတတ်ကြစမြဲပါ။

“ဖေဖေ ပွေး လည်းကို တွန်းပေးရမလား ဟင် ... ပန်းခြံ
တွေဘက် ကြည့်ဦးမယ် မဟုတ်လား”

ယခုလည်း ပွေး ပြောတော့ ဖေဖေ ရယ်သည်။ လက်
တာသည်။

“နေ ... နေ ... သမီးက မပေါ့မပါးနဲ့ သားပဲ တွန်းပေး
ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ခဏ ဒီမှာပဲ နေကြပါဦး။ ကံ ...
ကံ ... မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြပါလား”

ဖေဖေ ပြောတော့ သူ့ရော ပွေးရော ဖေဖေ ရှေ့မှာပဲ
မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ပွေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
ဖေဖေ ခြေချောင်းတွေ၊ ခြေသလုံးတွေကို နှိပ်နယ်ပေးနေမိပါ၏။

“ခုဆိုရင် ဖေဖေမှာ မြေးဆိုတာ ရှိလာတော့မယ်၊ အဲဒါကို
ဖေဖေ ကြည့်နူးတယ်၊ မြေးကိုလဲ မျှော်နေမိတယ်၊ နောင်
များ ဒီဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်က ဖေဖေ ပေါင်ပေါ်မှာ
သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလေး၊ မြေးလေးတစ်ယောက်
ကို ဖေဖေ ချီရတော့မယ် မဟုတ်လား၊ မနက်ရဲ့ နေ့ခြည်
အောက်မှာ နေစာလှုံနေတဲ့ ဒုက္ခိတ အဘိုးအိုတစ်ယောက်
မှာ အဖော်အဖြစ် သူ့ရဲ့ မြေးလေးဟာ ရှိလာတော့မယ်၊

အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်ဟာ ဖေဖေကို အားအင် ဖြစ်စေတယ်။
ဆေးဝါးတွေထက် ပိုပြီး အားအင် ဖြစ်စေတယ်။ ဒါကြောင့်
ဖေဖေ စိတ်ထူးတာတွေ ရှိတယ်။”

ပြောပြီး သားနှင့် ချွေးမ၏ လက်လေးတွေကို ဖေဖေ
ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ဖေဖေ လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဘက်ထရီစက်ရုံရယ်၊ ကြည်ဖြူ
အထည်စက်ရုံရယ်ကို ဖေဖေ ချွေးမ ဖွေးရဲ့ နာမည်
ပြောင်းပေးလိုက်တော့မယ် သား ...”

သူရော ဖွေးရော အံ့သြမှင်သက်စွာ မော့ကြည့်မိကြ
ခိုက် ဖေဖေ ပြုံးပြသည်။

လူကြီးဆန်သော၊ နားလည်သော၊ ဖေးမစာနာသော
အပြုံး ...။

“ဖေဖေ သားအတွက် ဖေဖေ မပူဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သားဟာ ထားရဲ့ သား ဖြစ်နေတာကိုး၊ သွေးသားရင်းပေါ်မှာ
တော့ ထား ရက်စက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ
အပေါ်မှာတော့ ဖေဖေ စိတ်ပူတယ်၊ ဖေဖေ နောက်ဆံတင်
တယ်၊ ဖေဖေရဲ့ မြေးကို ဖွေးဖွားပေးရတော့မယ့် ဖေဖေ
ချွေးမ အပေါ်မှာ ဖေဖေ လုပ်ဆောင်ပေးရမယ့် တာဝန်တွေ
အများကြီး ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ တာဝန်ကျေခံ
ချင်တယ်၊ နောက်ဆံမတင်းဘဲ နေရမယ့် ဘဝကို စိတ်ချ
ချင်တယ်”

ဖွေး ခေါင်းယမ်းသည်။ ဖေဖေ ခြေအနံကိုလည်း
ဆုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိစွာ၊ သေးသိမ်နေစွာ
ပါသော ခြေသလုံးကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိရပါပြီ။

“မဟုတ်တာ ဖေဖေရယ်၊ ဖွေး... လက်မခံပါရစေနဲ့ ဖေဖေ”
ဖေဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးရှာပါ

၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သမီးအပေါ်မှာ ထား စိတ်ထားမမှန်ဘူး
ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်၊ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိ
နိုင်ဘူး၊ မတော်တဆ ဖေဖေနဲ့ သား မရှိရင် ဖွေးရယ်၊
မြေးရယ်၊ ထားရယ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝမျိုးကိုသာ မဆို
စကောင်း ရောက်ခဲ့ရင် ဖွေးရော ဖေဖေ မြေးရော ထားရဲ့
ရက်စက်မှုကို ခါးစည်း ခံရလိမ့်မယ်၊ ဒါကို ဖေဖေ မလို
လားဘူး သမီး”

သူကတော့ ဘာမျှ ဝင်မပြော၊ ငြိမ်သက် နားထောင်နေ
မိသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ဤအဖြစ်ကို ကြိုတင်တွေးတာ
ပူပင်နေမိသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ထားဟာ ဖေဖေ နနီး ဖြစ်နေတယ်၊ ထားက သားကို ချစ်
တဲ့စောနဲ့ မလုပ်ထိုက်တာကို လုပ်တယ်၊ စိတ်ထား မထား
အပ်တာကို ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဖေဖေ ပေါင်းသင်း
သွားရမှာကတော့ အမှန်ပါပဲ၊ သူ့သားကို ချစ်တဲ့ စောနဲ့
လုပ်တာကို ဖေဖေ သိတယ်လေ၊ နည်းလမ်း မှားနေတာကို
ဖေဖေ သတိပေးတယ်၊ မရဘူး”

ဖေဖေ သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။ နောက် ... ခပ်ဝေး
ထေးသို့ ကြည့်ရှာပါ၏။

“သူလဲ အသက်အရွယ် ရလာပါပြီလေ၊ အိုခြင်းတရားကို
ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကိုယ့်အသက်ကို မေ့နေတဲ့ ထားကို ဖေဖေ
ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်နိုင်တာ သူ



တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဖေဖေတို့ ဝိုင်းပြီး ပြုပြင်ပေး
လို့ မရလောက်အောင် ခေါင်းမာနေတဲ့ မိန်းမကို သူ့ဒုက္ခနဲ့
သူပဲ လုံးထွေးနေပါစေတော့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သည်းခံစိတ်ကို
သားနဲ့ သမီးက မွေးပေးဖို့ ဖေဖေကပဲ ကြားက တောင်း
ပန်ချင်တယ်”

ဖေဖေသည် အကြောင်းတရား တစ်ခုကို ကြိုတင်တွေး
မြင်ထားနှင့် နေပြီလား။ တစ်နေ့တခြား ခြူးကျလာသော မိမိ၏
ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြည့်မြင် နားလည်လာလျက် တမလွန်ဆိုသည့်
အရာကို မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းနေချေပြီလား။ ဤအတွေးသည်
သူ့ ရင်ကို ချောက်ချားစွာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာနေပြီ။

ဖွေးကို ငဲ့ကြည့်တော့ မျက်နှာလေး ညှိုးပျော့လျက်
ဖေဖေ မျက်နှာကို မျက်ရည်ဝဲစွာ မော့ငေးကြည့်နေတာ မြင်ရ၏။

“ဖေဖေ ဆန္ဒကတော့ ဖေဖေ မြေးလေးတွေနဲ့ အကြာကြီး
နေချင်တာပါ။ ဒီဘီးတပ်လှည်းလေးမှာ ဖေဖေ ထိုင်နေရင်း
ဒီမြက်ခင်းမှာ မြေးလေးတွေ ကစားနေကြတာကို ငေးကြည့်
နေတဲ့ ဘဝကို လိုချင်တာပေါ့။ မြေးယောက်ျား၊ မြေးမိန်း
ကလေးတွေ ခုန်ပေါက်ဆော့နေတာ ဘိုးအဆီမှာ ဆိုးနွဲ့
နေတာ၊ ခုန်ပေါက် မြူးထူးနေတာ အားလုံးပေါ့ကွယ်”

ဖေဖေ အသံတုန်ခါလာတော့ သူ့ရော ဖွေးရော
ဖေဖေ ခြေအစုံကို ဆုပ်နယ်နေရင်း မျက်ရည်ကို ထိန်းသိမ်းမရ
နိုင်စွာ ဖြာခနဲ ကျလာမိကြရပါပြီတည်း။

“ဒါကြောင့် အနာဂတ်ကာလမှာ ဖြစ်ထိုက်တာ၊ ဖြစ်ရအောင်
ဖွေးရဲ့ အမည်နဲ့ ဖေဖေ စက်ရုံတွေကို အမည်လွှဲပြောင်း
ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဖွေး မလိုချင်ဘူး ဖေဖေ”

“မငြင်းနဲ့ သမီး၊ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ ဘာမှ ထားအပေါ် မပုံး
ကွယ်ထားဘူး။ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ထားကို
စိတ်မချတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ ခုလို စီစဉ်ရတယ် ဆိုတာကို
လဲ ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ သူ မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ မကန့်
ကွက်ပါဘူး သမီး၊ ဖေဖေ သဘောပဲဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

ဤသို့ မေမေ သဘောတူခြင်းမှာ ဖေဖေ ကျန်းမာရေး
ကြောင့်၊ ဖေဖေ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် စိတ်လျှော့
သဘောတူခဲ့ရခြင်း ဆိုတာ ဖွေး နားလည်ပါသည်။

“အခု သားလဲ အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီးပြီ၊ စက်ရုံမှာ ကွပ်
ကဲနေရပြီပဲ၊ နောက်ပိုင်းတွေ ကျတော့ ဖွေးကိုလဲ ခေါ်သွား၊
ဟုတ်လား၊ သမီး မွေးဖွားပြီးတဲ့ အခါကျမှပေါ့လေ၊ ဖွေးလဲ
လုပ်ငန်းအပေါ် နားလည်လာအောင်ပေါ့”

သူ နားလည်လာသည်။

ဖေဖေသည် ဖွေး၏ အနာဂတ် နောက် ... မြေး
လေးတွေ၏ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ချရမည့် နည်းလမ်းများကို
စီစဉ်နေခြင်းပါတကား။

“ဖွေးကို သနားရင် မပေးပါနဲ့ ဖေဖေ၊ ဖေဖေကို ဖွေး
ချစ်တာဟာ ဒါတွေကို မျှော်ကိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

ဖွေး မျက်ရည်ကျရင်း တောင်းပန်တော့ ဖေဖေ
ခေါင်းပဲခါသည်။

“ဖေဖေ စကားကို ငြင်းပယ်ဖို့ ဒီလောက်ထိ ဖေဖေ အပင်
ပန်းခဲ စီစဉ်နေတာ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ လက်ခံဖို့ စိမ့်နေတာ”

မွေး ဘယ်လိုမှ တင်းခံမထားနိုင်၊ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်လေးကို ကိုင်းညွတ်လိုက်မိကာ ဖေဖေ ဒူးပေါ် ခေါင်းလေးကို တင်၍ ရှိတ်ကြီးတင် ငိုချ လိုက်မိရပါပြီတည်း။

ဪ ... ဖေဖေသည် မွေးကို သမီးရင်းနှယ် ချစ်ရှာသည့်သူပါ။

အဘက မွေးကို ချစ်သည့်နှယ် ဖေဖေသည်လည်း ချစ်ရှာပါချေသည်တကား။

“မငိုနဲ့ သမီး၊ သမီးလေးဟာ ဖေဖေကို မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ မျက်နှာသစ်ဖို့ ကိစ္စ၊ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲ သက်သာအောင် ဆေးလူးပေးတာကအစ အဝတ်အစားလဲဖို့ သားနဲ့ လုပ်ကိုင် ပေးနေတာအစ ထားရဲ့ ပြိုင်ပွဲကို ခံပြီး ဇွတ်ထိုး လုပ်ကိုင် ပေးနေတာတွေဟာ ဖေဖေကို ချစ်လို့ဆိုတာ ဖေဖေ နားလည် တယ်။ ဖေဖေ စားသောက်ဖို့အတွက် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင် ပေးချင်ပေမယ့် မီးဖိုဆောင်ဝင်ခွင့် မရလို့ ခင်သုံး ယူလာပေး တာတွေကို စောင့်ပြီး မျက်နှာချိုလေးနဲ့ ယူလာပေးနေရတာ တွေကိုလဲ ဖေဖေ သိတယ်။ ဖေဖေ အိပ်တဲ့ အိပ်ရာခင်းကျင်း တာက အစ လျှော်ဖွပ်တာကအစ မွေး ကိုယ်တိုင် ဇွတ်လုပ် ပေးနေတာကိုလဲ ဖေဖေ သိတယ်။ သမီးရဲ့ မေတ္တာကို ဖေဖေ နားလည်တယ်”

ဖေဖေ လက်ဖဝါးတွေက မွေး၏ ခေါင်းလေးကို အုပ်မိုး မေးတင်ထားသည်။

“သမီးမှာ မပေါ့မဝါးနဲ့၊ နောက်ကို ဖေဖေ အဝတ်တွေ မလျှော်ပါနဲ့ကွယ်၊ ခင်သုံးတို့ ရှိတာပဲ၊ ဟုတ်လား”

မွေးကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသော ဖေဖေ မျက်ဝန်းတွေ ကို မော့ကြည့်ရင်း အဘ၏ မျက်ဝန်းတွေကို မွေး လွမ်းနေမိသည်။

အဘ၏ မျက်ဝန်းတွေကို ဖေဖေထံမှာ မွေး တွေ့နေ ရသည်လေ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဟု ဖေဖေကို မွေး ပြောဆိုက် အဘ ရှေ့မှာ မွေး ရှိနေသည်ဟုပဲ ခံစားနေရသည်။

အဘရယ် ...

ဒီကို စတင် လာခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ အဘကို တစ်ပါ တည်း လိုက်ခဲ့ဖို့ မွေးရော၊ မောင်ရော ပြောခဲ့ကြတာပါပဲ။ အဲဒီ တုန်းက အဘ မလိုက်ခဲ့လို့ မွေး ငိုလိုက်ရတာ၊ ခုတော့ အဘရယ်။

အဘဆီ ငွေ မှန်မှန်ပို့ပေမဲ့ အဘကို လာခဲ့ဖို့ မွေး စာရေးမခေါ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်။

ဒီကို ရောက်ရင် အဘ စိတ်ဆမ်းရဲမှာကို သိလို့ပါ အဘရယ် ...။

အဲဒီလို မွေးရဲ့ စာထဲမှာ အဘ လာခဲ့ပါလို့ ပါမလာ တဲ့အတွက် အဘ ဘယ်လိုများ သဘောပေါက်သွားမလဲ။

မွေးကို အထင်များ လွဲသွားလေမလား၊ အဘတို့ကို ခေါ်ရမှာ မွေး ရှက်နေတယ်လို့များ ထင်သွားမလား၊ အဘ စိတ်ထိ ခိုက်သွားမလား။

တကယ်တော့ အဘရယ် ...။

မွေး ... အဘကို အမြဲလွမ်းနေတာပါ။ အဘ ကျန်း မာရေးအတွက်လည်း စိတ်ပူနေတာပါ။

ပြီးတော့ ...



ခုလို ကိုယ်လေး လက်ဝန် ကာလမျိုးမှာ ဖွေး
အတွက် အမေလည်းဖြစ်၊ အမေလည်းမည်တဲ့ အဘကို ဖွေး အရမ်း
တမ်းတရပါတယ် အဘရယ် ...။

တွေးနေရင်းဖြင့် ဖွေး၏ မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်များ
စိမ့်ခနဲ ကျလာရပါချေပြီတည်း။

မျက်ချင်း မောင် လက်အစုံက ဖွေး၏ ပခုံးလေးပေါ်
ထိလာသည်။

မော့ကြည့်တော့ ကြင်နာရိပ် လွမ်းပါသည် မောင်
မျက်နှာနှင့် မောင်အကြည့်ကို ဆုံစည်းရသည်ပါပဲ။

ဤမျှ ချစ်သောမောင် ...

ဤမျှ ချစ်သော ဖေဖေနှင့် ဆုံစည်းရပါသည် ဖွေး
သည် ကံကောင်းလွန်းချေသည်ဟု ဆိုရချေမည်လား။

မေမေထားနှင့် ကြိုဆိုရပါသည့် ဖွေး။ ကံဆိုးသည်
ဟုပဲ ဆိုရပါချေမည်လား။

မောင်ကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေမိရပါသည့် ဖွေး၏
နှလုံးသားသည်ပင်လျှင် ကြီးမားသော အမှားကြီးတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်
မိခဲ့ချေသည်လား။

ဖွေး မသိ။ ဪ ... ဖွေး မသိဘဲ ရှိနေလိုက်ချင်
သည်။ မတွေးဘဲ ရှိနေလိုက်ချင်သည်။

ထိုအခိုက် ခြံဝင်းတွင်းသို့ အငှားကား တစ်စီး
ဝင်လာတာကို ဖွေး မြင်၏။

ကားပေါ်မှာ ကိုကြီးကောင်းနှင့် ကိုမျိုးနိုင်တို့ ပါလာ
တာ တွေ့ရသည်။

အလည်လာကြတာ ဖြစ်မည်။

မောင်ထံမှ ...

“ဟေး...”

ဟု မြက်ခင်းပေါ်မှာ ရပ်လျက် လက်မြှောက်လှမ်း
အော်ခေါ်လိုက်သံ ပေါ်လာ၏။

မောင် စက်ရုံ အလုပ်ရုံသို့ ကားဖြင့် သွားသည့်အချိန်
အထိ ဤနေရာလေးမှာပဲ စုဝေး၍ ကိုကြီးကောင်းနှင့် ကိုမျိုးနိုင်တို့
စကားတွေရာ ပြောကြတော့မှာကို ဖွေး သိထားပြီးပြီ။

မောင် စက်ရုံသို့ သွားသောအခါကျမှ တက္ကသိုလ်
သို့ လိုက်ပို့ဖို့ ပြောပြီး ကိုကြီးကောင်းတို့လည်း မောင်နှင့် အတူ
လိုက်ပါသွားကြချေဦးမည်။

ကိုကြီးကောင်းနှင့် ကိုမျိုးနိုင်တို့ ရောက်လာလျှင်
ဖေဖေ ပို၍ ရွှင်လန်းသည်။

ရယ်မောစရာ ပြောတတ်သော ကိုကြီးကောင်းနှင့်
ကိုမျိုးနိုင်တို့ကို ဖေဖေ ခင်လည်းခင်သည်။ မျှော်လည်း မျှော်တတ်
သည်။

ကိုယ်တိုင် သွားလာနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့် လူနာ
များသည် အိမ်သို့ အလည်ရောက်လာမည့် လူကို မျှော်တတ်စမြဲ။
ဒါကို သိ၍ ကိုကြီးကောင်းတို့ မကြာမကြာ လာလည်တတ်ပါ၏။
တနင်္ဂနွေလို နေ့မျိုးဆိုလျှင် တစ်နေ့လုံးနီးနီး လာနေပေးတတ်သည်။
မြပုဏ္ဏမာမှာပဲ တမင်းစားဖြစ်သွားကြသည်ပါပဲ။

ပို၍ ရွှင်လန်းဟန် ပြုလာသော ဖေဖေ မျက်နှာကို
မြင်ရတာမို့ ဖွေး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားရပါပြီ။

ကိုကြီးကောင်းနှင့် ကိုမျိုးနိုင်တို့ ကားပေါ်မှ ဆင်း
ကာ ကားခ ရှင်းပေးပြီး လျှောက်လာကြပါ၏။

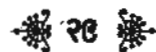


“နေကောင်းတယ်နော် အန်ကယ်”

ဟု ကိုကြီးကောင်းကဖြင့် လှမ်းလင့်မေးနေနှင့်ပြီ။

မြက်ခင်းပြင်ထက်မှ နံနက်၏ နေခြည်ဖြာကျရာ

နေရာလေးမှာ ပို၍ စည်ကားလာချေပြီတည်း။



ဒေါက်တာ ဒေါ်မာမာဆွေထံမှာ ပွေး၏ ကိုယ်ဝန်
ကို အပ်ထားသည်။

တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ် ဒေါ်မာမာဆွေ၏ အိမ်သို့
ပွေးကို မောင် ကိုယ်တိုင် မနက်ပိုင်းများ၌ ကားလေးဖြင့် ခေါ်သွား
တတ်သည်။

ဒေါ်မာမာဆွေ အိမ်မှ အပြန် မောင် ဘေးမှာထိုင်ရင်း
လိုက်ပါလာသည့် ပွေးကို မောင် ငဲ့ကြည့်သည်။ နောက် ... ပွေး၏
ဝမ်းလေးပေါ် မောင် လက်တွေ တင်လာလျက် ...

“ကြည်ပြာအထည်စက်အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ကုန်ကြမ်း
ကိစ္စရယ်၊ မြင်းခြံဘက်က မောင်တို့ရဲ့ အထည်တွေ ယူနေတဲ့
ကိုယ်စားလှယ် ကိုမြင့်နဲ့ တွေ့ဖို့ ကိစ္စရယ်ကြောင့် မောင်
ခရီးတော့ ထွက်ရလိမ့်ဦးမယ် ပွေးရယ်၊ ကိုမြင့်ဆီကို မောင်
တို့ အထည်တွေ ပို့ပေးတာ များပြီ၊ ငွေကို လေးပုံတစ်ပုံ
လောက်ပဲ ပြန်ပြန်သွင်းနေတာ၊ အခု ငွေတွေက အတော်
ကြီး များလာနေပြီ၊ ဖေဖေ မလုပ်နိုင်တော့တာကိုမူလ
လျှော့ပေါ့တွက်ထားလို့ ဒီလို လုပ်တာလားလို့ပဲ မောင်
တွေ့တယ်”



ပြောပြီး ပွေးကို မောင် ငဲ့ကြည့်တာ မြင်၏။ ပွေးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ရမှာကို စိတ်မချဘဲ ဖြစ်နေတာ ပွေး ရိပ်စားမိလာသည်။

“ဪ ... ဒါကြောင့် မောင် ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ညညတွေမှာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ပွေး တစ်နေ့နီးလို့ ကြည့်လိုက်ရင် စီးကရက် ဖွာရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ငြိမ်ပြီး တွေးတွေးနေတာ မြင်နေရတာကိုး၊ ပွေးက ပွေးနဲ့ မေမေတို့ ကြားမှာ မောင် စိတ်ညစ်နေတယ်လို့ ထင်နေမိတာ၊ မေမေက မောင်ကို တစ်ခုခုများ ပြောလိုက်သလားလို့ ထင်နေမိတာ၊ မေးလဲ မမေးရက်လို့ မမေးဖြစ်ခဲ့တာပါ မောင်ရယ်”

ပွေး ရင်ထဲမှ တွေးနေမိခြင်းပါ။ နှုတ်ကတော့ ဘာမျှ မပြောသေး။

မောင် ပြောသမျှကိုပဲ နားထောင်နေမိဆဲ။

မောင်ထံမှ သက်ပြင်းရှိက်သံ ပေါ်လာ၏။

“အေးပေါ့လေ ... မောင်က ခုလပိုင်းလောက်ပဲ ဒီလုပ်ငန်းတွေမှာ လုပ်ကိုင်နေရတာဆိုတော့ ကိုမြင့်တို့ဘက်က လျှော့တွက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငွေရေး ကြေးရေးဘက်မှာ တစ်နေရာရာမှာများ ငွေကျွံနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေကျွံနေလို့ ခဏဆိုင်းပေးဖို့တော့ ပြောသင့်တယ်လေ၊ ခုဥစ္စာက အဲဒီလိုလဲ မပြောဘူး၊ ငွေကို ပို့ပေးဖို့ မောင် ဖုန်းနဲ့ ပြောတော့လဲ ပို့ပါမယ်လို့မပြောတယ်၊ တကယ်လဲ ဖြစ်မလာဘူး၊ ဒီကိစ္စက ငွေကြေး

ပမာဏ သိန်းဂဏန်း တော်တော်များလာပြီဆိုတော့ မောင် ပေါ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ကားက ပြုပုစ္ဆာမာ၏ ခြံဝင်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ကားကို ပေါ်တီကို အောက်မှာ ရပ်ပြီး သူ ပွေးကို လက်လေးဆွဲ၍ ပန်းခြံကို အနား သတ်ပေးထားသော ပုလ္လရိုက်တန်းလေးဘေးမှာ ရှိနေသည့် ကွန်ကရစ်ခင်း လမ်းလေးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်သည်။

“ဒါကြောင့် မောင် ခရီးထွက်မှ ဖြစ်တော့မလို့ ဖြစ်လာတယ်၊ ကြည်ပြာအထည်စက်ရုံအတွက် လိုအပ်တဲ့ တုန့်ကြမ်းတွေ ကိစ္စနဲ့လဲ တစ်ဆက်တည်း လုပ်ကိုင်ဖြစ်အောင် မောင်-ခဏတော့ ခရီးသွားရတော့မလို့ ဖြစ်နေတယ် ပွေးရယ် ...”

ကိုယ်ဝန်ကလည်း ခုနစ်လ ရှိလာပြီဖြစ်သည့် ပွေးကို ထားရစ်ခဲ့ရမှာ သူ စိတ်မချ။ ဖေဖေ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ပွေးလုပ်ပေးနေတာကိုတော့ သူ မတားချင်။

ဒါပေမဲ့ သူ မရှိလျှင် ပွေးက ဖေဖေကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေပြီး ပန်းခြံထဲ တွန်းချင် တွန်းပေးနေမှာ သေချာသည်။

ဖေဖေ တား၍လည်း ရမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့ ... ကိုယ်လေးလက်ဝန်နှင့် ပွေး စိတ်ဆင်းရဲရမှာကိုလည်း စိုးသည်။ မေမေက စိတ်ချရတာ မဟုတ်။

ခုလည်း ပွေး ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေတာကို မြင်သိနေပါလျက် မိန်းမချင်း စိတ်ဖြင့် မိခင်တစ်ယောက်ပဲမှာ သွန်သင်ပေးတာ မရှိ။ ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လိုစား ဆိုတာမျိုးကိုပင် သင်ပြပေး



တာ မရှိ။ ဘာကိုလုပ်၍ ဘာမလုပ်နှင့် ဆိုတာမျိုးလည်း ဘယ် တုန်းကမှ မသွန်သင်။

တကယ်တော့ သူ ခရီးမထွက်သင့်တာ အသိဆုံး။

ဒါပေမဲ့ ကြာလေ ပွေး ကိုယ်ဝန် ရင့်လာလေနှင့် ပို၍ ခရီးမထွက်သင့်တော့ဘဲ ဖြစ်လာချေမည်။ ပွေး မွေးဖွားပြီးမှ ဆိုလျှင်လည်း အချိန်တွေက အရမ်းကို ကြာသွားမည်။ ကိုမြင့်ထံ မှာက ငွေတွေ အတော်ကြီး ကျွဲနေပြီ။

ငွေတွေ မရ၍ဆိုကာ ပို့နေကျ အထည်တွေကို မပို့ စပေးပါလျှင်လည်း ကိုယ့် အထည်တွေကို ရောင်းအား ကောင်းစွာ ရောင်းချနေပါသည့် ကိုယ့် ဖောက်သည်ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံး ရမည်။ ခက်စွာက ကိုမြင့်ထံကို လူကိုယ်တိုင် လိုက်သွား အကဲခတ်ရမည့် သဘော ဖြစ်နေတာကလည်း မလွဲမရှောင်သာတော့သည့်အခြေ ဖြစ်လာပြီ။ လိုက်မသွားဘဲ ဆက်၍ အထည်တွေ ပို့နေပါလျှင်လည်း ငွေတွေက ပို၍သာ ကျွဲကုန်ရတော့မည်သဘော။

သူ ပွေး၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ရင်းမှ နောက် ဆံတင်းနေမိရပါပြီ။

“ပွေးရယ်”

သူ ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိသည်။

ပွေးကို မောင် စိတ်မချဘူးဆိုသည့် စကားကို ရင်ထဲ မှာ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြောနေမိပေမယ့် သူ နှုတ်ကတော့ ပြောမထွက်။ သူ့အိမ်၏ အခြေအနေကို သူ အသိဆုံးဆိုတာ ပွေးလည်း သိနေ တာပဲလေ။

“မောင်”

ပွေး ပြုံး၍ ခေါ်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်တော့ ကြင်နာ စွာ သူ ငဲ့မိုးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“မောင် သွားစရာရှိတာ သွားပါ မောင်၊ ဘာမှ ပွေးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ပွေး နေဇာကောင်းနေသားပဲ၊ ပွေး ကိုယ်ဝန် အရမ်းရင့်မလာခင် သွားတာက ပိုကောင်းတာပေါ့ မောင် ရယ်”

ပွေး ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော။ စိတ်အားငယ်ရှာတာကို သူ နားလည်သည်။

ပွေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ထိုအားငယ်ရိပ်တွေ ကို သူ မြင်နေရချေသည်ပဲ။

ပွေး၏ လက်လေးကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိရင်း ... “ပွေးဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ဒါကို မောင် သိတယ်၊ သိလို့ မောင် တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိတယ်၊ ပွေး ကို မောင် လက်ထပ်ခဲ့တာ မောင့် အချစ်ဘက်က ကြည့်ရင် မောင် တရားပေမယ့် လူမှုရေးဘက်က ကြည့်ရင် မောင် ရက်စက်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ မေမေရော ဖေဖေရော သဘောတူ ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာလေ၊ အဲဒီအတွက် မောင် တစ်ခါ တစ်ခါ ပွေးအပေါ် ရက်စက်နေမိပါလားဆိုတာ တွေးမိ တယ်”

သူ ပြောတော့ ပွေး သူ့လက်ထွေကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ ပွေး၏ ပါးပြင်လေးပေါ်မှာလည်း သူ့လက်တွေကို ယူ၍ ပွေး ဖေးတင်ထားလိုက်ရှာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ လက်တွေကို ပွေး ငဲ့ နမ်းသည်။ နူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းသား နုနုအိအိလေးသည် ပွေးထွေး စွာ သူ့ လက်ဖမ်းဝယ် အတန်ကြာ ရှိလင့်၏။



“ဖွေးကို မောင် ချစ်နေသရွေ့၊ ဖွေးကို မောင် မြတ်နိုးနေသရွေ့၊ မောင် ဖွေးကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဟာ နောင်တရစရာ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး မောင်၊ မောင့်ဆီက အချစ်တစ်ခုပဲ ဖွေး လိုအပ်တာပါ၊ မောင့်ကို ဖွေး ကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပ်ချစ်ပါတယ် မောင်”

“လိမ္မာလိုက်တာ ဖွေးရယ်”

သူ နဖူးပြင်လေးကို ညင်ညင်သာသာ နမ်းရှိုက်လိုက်ဖိပါ၏။

ဆံနုလေးများက နဖူးစပ်ဆီဝယ် ရှိလင့်နေကြချေသည်မို့ သူ နှုတ်ခမ်းကို လာထိ၏။



“မောင် အမြန်ဆုံး ပြန်လာမယ် ဖွေး၊ နေကောင်းအောင် နေနော်၊ ပင်ပန်းတာတွေ ဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ တစ်ခုခု အကြောင်း ထူးရင် မြင်းခြံက ကိုမြင့် ဖုန်းနံပါတ် မောင် ပေးထားတာပဲ၊ အဲဒီကို ဆက်နော်”

မောင် ပြောနေသမျှ ဖွေး ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြနေမိသည်။ မောင့် အဝတ်အစားတွေကို သားရေသေတ္တာအတွင်း ဖွေး စီရိတ်ညှိပေးနေမိရင်း ရင်ထဲမှာတော့ အားငယ်နေမိရသည်ပါပဲ။

မြပုဏ္ဏားမှာက ဘယ်သူ ရှိနေလို့လဲလေ။ ဖေဖေ ဆိုတာက ဒုက္ခိတ မဟုတ်ပါလား။ အစစအရာရာကို ဖေဖေ သိနိုင်စွမ်းချေသည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။

ကိုမြင့် ထံမှ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စတွေကိုလည်း ဖေဖေ မသိအောင် မောင် ဖုံးဖိထားသည်ဆိုတာ ဖွေးကို မောင် ပြောပြထားသည်။

ယခု မောင် ခရီးထွက်သည့် ကိစ္စကို ဖေဖေက သိပ် သဘောကျချင်တာ မဟုတ်။



ဖွေး ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိခိုက်မှာ မောင်ကို မြေပုဏ္ဏမာ မှာပဲ ဖေဖေက ရှိနေစေချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြည်ပြာအထည်စက် အတွက် ကုန်ကြမ်းကိစ္စ ဆိုတာကို ပြောပြီး ဇွတ်တိုး၍ မောင် ခရီး ထွက်ရခြင်းပါ။

“ခင်သံတို့ ဒေါ်ကျော့စိန်တို့ ဆိုတာကတော့ စရိုက်ကောင်း စိတ်ရင်းကောင်းကြသူတွေပါ။ မောင်လဲ မှာတော့ မှာထား တယ်။ ဖွေးကို ဂရုစိုက်ဖို့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုတော့ မောင် စိတ်မချပါဘူး။ ကိုကြီးကောင်းကိုလဲ အိမ်ကို ညနေတိုင်း လာဖို့ မောင် မှာထားတယ်။ ဒီနေ့တော့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆို တော့ တစ်နေကုန် လာနေပေးမယ်လို့ မောင်ကို ကိုကြီး ကောင်း ကတိပေးထားတယ်”

မောင်ကတော့ အဝတ်အစားသာ လဲနေရသည်။ စိတ်ဖြောင့်ရှာပုံမရ။

“မောင် မကြာစေရဘူး ဖွေးရယ်”

ဖွေး ဘေးတွင် လာထိုင်ပြီး ပြောနေပါသည် မောင် အသွင်ကို ဖွေး ငေးကြည့်မိသည်။ မောင် ပုံစံက ဖွေးကို ကတိပေး နေသည့် အသွင်မျိုး ဆိုတာထက် နောက်ပိုင်းကို စိတ်မချနိုင်လွန်း သည့် အသွင်မျိုးက ပို၍ ထင်ရှားနေသည်။

“စိတ်ချပါ၊ မောင်၊ ဖွေး အစစ ဖွေးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရု စိုက်ပါ့မယ်”

ဖွေး ပြောပြီး ကြမ်းပြင်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်သည်။

“မောင်ကို ဖွေး ကန်တော့ပါတယ် မောင်”

သူ ရင်ထဲတွင် လေးခနဲ ဖြစ်၏။

ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ဖွေး သူ့ကို ကန်တော့နေကျပါ။

ဒါပေမဲ့ ဖွေးနှင့် သူက တစ်ခါပူးမျှ ခွဲခွာခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်။ ခုလို ခရီးဝေး သွားခဲ့ရတာ မဟုတ်။ မခွဲနိုင်သလို ဖြစ်နေ ရချိန်မှာ ဖွေး သူ့ကို ကန်တော့လာတော့ ရင်ထဲ လေးခနဲ ဖြစ်၏။ မပေါ့မပါး ရှိနေပါသည့် ဖွေးကို သူ မထားရက်နိုင်မြန်။

ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်မိကာ ဖွေးက ကိုယ်လေးကို သူ ဆွဲထူလိုက်မိပါ၏။

“မောင် မသွားချင်တော့ဘူး ဖွေးရာ”

ဟု ရင်ထဲရှိတာ ခပ်ညည်းညည်း ပြောတော့ ဖွေး ပြီး၍ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်၊ ခုအချိန်မှာ ကြည်ပြာအထည်စက် ရုံ ကိစ္စရော ဘက်ထရီစက်ရုံကိစ္စရော၊ မောင်က ဦးစီးဦး ဆောင် လုပ်ရတဲ့အချိန် ဖြစ်နေပြီ မောင်၊ ခုလို ငွေတွေ အများကြီး ကျွံနေတဲ့ကိစ္စကို မောင် သွားပြီး အကဲခတ် သင့်တာပေါ့၊ သွားပါ မောင်ရယ်၊ ဖွေး အတွက် စိတ်ချပါ၊ ဖွေးက မောင် ကျန်းမာရေးအတွက် ပူတာပါ၊ ဟိုကို ပျောက် ရင် အရမ်း ရေမချိုးနဲ့နော် မောင်၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အပူ ထဲသွားလာပြီး ရေချိုးရင် အပူရှုပ်ပြီး ဖျားမှာ စိုးရတယ်”

ဟု ပူပူပင်ပင်လေး မှာနေတာကို သူ သနားချစ်ကြင် စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေရပါချေ၏။

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ မနက် စောစော ခရီးထွက်လိုက်တော့ ဟိုကို စောစော ရောက်တာပေါ့၊ ဖေဖေကိုလဲ တန်တော့ မလိုဆို”



ဟု ပြောလည်းပြော၊ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် သူ့ ပိုက်ဆံအိတ် အနက်ကို ပွေး လှမ်းအယူမှာ ပွေး၏ လက်လေးတွေ နှင့် စားပွဲထက်မှ ပန်းအိုးလေး တိုက်မိကာ ကြမ်းပေါ် ကျကွဲ သွားချိန်မှာတော့ ...

“မောင် မသွားတော့ဘူး ပွေးရာ”

ဟု စိတ်လေးစွာ ချက်ချင်း သူ ပြောမိလိုက်ရပြီတည်း။

ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ရှိနေသည့် နှင်းဆီပွင့် နီနီတွေကို လည်း သူ မကြိုက်။

နှင်းဆီပွင့်တွေ အစား သွေးနီတွေလိုပဲ မြင်မြင်လာ နေမိသည်။

ပွေးအတွက် သူ စိတ်မချ။ ဒါကြောင့်လည်း ပိုင်ပိုင် ဆုံးဖြတ်လျက် မျက်နှာအပျက်ကြီး ပျက်ကာ ပြောမိရခြင်းပါ ...။

ပွေးကိုယ်တိုင်လည်း မောင် ယခုလို ခရီးသွားခါနီးမှာ နမောနမဲ့နိုင်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည့် အဖြစ်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါ၏။

ဒါပေမဲ့ မောင် ရင်ထဲ လေးလံ နောက်ကျီနေတာကို ဖြေဖျောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပြီးလိုက်ရင်း ...

“ပွေးက သိပ်ပေါ့တီး ပေါ့ဆနိုင်တာပဲ မောင်ရယ်”

ဟု အပြစ်တင်မိသလို ပြောလိုက်တော့ မောင် သက် ပြင်းရှိက်သည်။

သူ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်တွေးဆနေသည်။

မနေ့ကမှ သူ ခရီးထွက်မည့် ကိစ္စကို မေမေ့ကိုလည်း ပွင့်ပြောလိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။



မေမေက ကိုသက်ကိုပါ ခေါ်သွားဖို့ ပြောသည်။ မေမေ ကားကို မောင်းပေးနေကျ ကိုသက်ကို သား ဖြစ်သူ အဖော် အဖြစ် ထည့်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

ငွေတွေ ကျွဲနေသည့် ကိစ္စကိုလည်း မေမေ့ကို သူ အမှန်အတိုင်း ပြောတော့ မေမေ မျက်နှာပျက်သည်။ ပေါ့တီး ပေါ့ဆ လုပ်သည်ဟုလည်း သူ့ကို အပြစ်တင်ထားသည်။

ဤမျှအထိ အချိန်တွေ အကုန်ခံပြီး နေနေတာကို လည်း အပြစ်တင်သည်။

ယခု မသွားလျှင် မေမေက ပွေးကိုပဲ ပို၍ မဲမှာ သေချာသည်။ ပွေးကြောင့် သူ မသွားဖြစ်တာဟု ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲ ပိုဖြစ်မည်။

ဤစက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေက ပေပေနှင့် မေမေတို့ပဲ တည်ထောင်ခဲ့တာဆိုတော့ ယခုလို သူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ချိန်မှာ သူ့ကြောင့် ဆုံးရှုံးရတာမျိုးတွေကို မဖြစ်စေချင်။

သူ့ကြောင့် ဖြစ်လိုက်ရသည် ဆိုတာမျိုးကိုလည်း သူ့မာနက အပြောမခံနိုင်။

ကိုမြင့်ထံသို့လည်း သူ လာမည့် အကြောင်းကို မနေ့ ညကပဲ ဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားထားလိုက်ပြီးပြီ။

ပေပေ တစ်သက်လုံး လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်မှာ သူ ဝင် ရောက်လုပ်ကိုင်ရချိန်မှာ ငွေကြေး နှစ်နှာဆုံးရှုံးလိုက်ရသည် ဆိုတာ မျိုးကိုတော့ သူ အဖြစ်မခံနိုင်။

ပြီးတော့ ... ဤငွေကိစ္စကို ပေပေ့ကို အသိမပေး ထား။



ဖေဖေ သိသွားလျှင် မကောင်း။ ယခုလို ဖေဖေ ရောဂါအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ များနေချိန်မှာ သူ့ကြောင့် လုပ်ငန်းဆောင်တာမှာလည်း ငွေကြေးတွေ ထိခိုက်နစ်နာ ဆုံးရှုံး သည် ဆိုလျှင် မကောင်း။

“မောင်ရယ် ဖွေးရော မောင်ရော ဒီအိမ်မှာပဲနေ၊ ဒီက ငွေနဲ့ ပဲ စားသောက်နေထိုင်ကြတာ မဟုတ်လား၊ သွားလိုက်ပါ မောင်ရယ်၊ မြင်းခြံဆိုတာ စောစောထွက်သွားရင် ဟိုကို ဒီနေ့ပဲ ရောက်မှာပါ၊ ဖွေးအတွက်က စိတ်ချပါ၊ အသွား ခရီးနဲ့ အပြန်ခရီး ဆိုတာက တစ်ရက်စီပဲ ကြာတာ မဟုတ် လား၊ ဒီမှာက ကိုကြီးလည်း လာလာနေမှာပဲဥစ္စာ”

ဖွေး ပြောတော့ သူ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“အရေးထဲ မျိုးနိုင်ကလဲ တောင်ကြီးကို သွားနေပြန်တယ်ကွာ”

သူ ... မအိမ်ချင့် ညည်းမိလျက် ငိုနေမိသည်။

သူ့အဖြစ်ကလည်း သူစိမ်းဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်းတွေ ကို ပို၍ စိတ်ချအားထားနေရသည့် အဖြစ်။

ဖွေး ပြုံး၍ သူ့သားရေအိတ်ကို ဆွဲပြီး အခန်းတွင်း မှ ထွက်မည်ပြင်တော့ ...

“ဟော ... မောင် ဆွဲပါ့မယ် ဖွေးရယ်၊ မပေါ့မပါးနဲ့ ဥစ္စာ”

ဟု ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း လှယူသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။ သူ သွားဖွင့်တော့ ခင်သံ။

“မေမေကြီးက အောက်မှာ ကိုသက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ တဲ့”



ဟု လာပြောသည်။ ဖွေးကိုတော့ ခင်သံ အမြဲမကြည့် ရဲသလို ဖြစ်ဖြစ်နေရှာတာ ဖွေးရော သူရော နားလည်သည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဖွေးကို ဆွဲငင်နှင်ချစဉ်က မေမေ့ကို ခင်သံ ကူညီ ပေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား၊ အစေအပါး ဘဝ၏ အခြေအနေကို သူရော ဖွေးရော နားလည်ပေမယ့် ခင်သံ ခမျာ အမြဲတမ်း မျက် နှာပူ၊ အနေခက်စွာ ရှိနေတတ်ပါ၏။ တံတံနိုင်သမျှ ဖွေး၏ မျက်လုံးတွေနှင့် မဆုံအောင် ကြိုးစားနေတတ်ရှာသည်။

ဖွေးက အလိုက်သိစွာ ဘာမျှ မဖြစ်သလို ပြုံးရယ် ၍ စကားပြောပေးပေမယ့် ခင်သံခမျာ အမြဲ အနေကျတတ်ရှာ သည်ပါပဲ။

ယခုလည်း ဖွေးကို ခင်သံ မကြည့်။ ခေါင်းငုံ့ထား သည်။

“အေး ... ငါ့ ခုပဲ ဆင်းခဲ့မှာ ...”

ဟု သူ ဖြေတော့ ခင်သံ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့် သွားသည်။

သူ ဖွေး၏ ပခုံးလေးကို သိုင်းငင် ပွေ့ပိုက်လိုက် ရင်း ...

“အသွားအပြန် အားလုံး သုံးရက်ခရီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ဖွေး၊ ကုန်ကြမ်းတွေ ကိစ္စက နောက်မှပဲ လုပ်ချင်လုပ်တော့မယ်၊ အမြန်ဆုံး မောင် ပြန်ခဲ့မယ်နော်၊ အရေးကြောင်းဆိုရင် မောင် ပေးထားတဲ့ ကိုမြင့် ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်းဆက် ဟုတ် လား”

ပြောပြီး ဖွေး၏ နဖူးပြင်လေးကို သူ နှိပ်သည်။



အောက်ထပ်သို့ ဖွေး၏ လက်လေးကို သူ ဆုပ်၍ဆင်းခဲ့ကာ ဖေဖေ အခန်းသို့ ဝင်သည်။ ဖေဖေကို သူ ကန်တော့တော့ ဖေဖေ ဘာမျှ မပြော။ သူ ခရီးထွက်တာကို သိပ်ကြိုက်ပုံမရ။

“သမီးက မပေါ့မပါးနဲ့ကွာ”

ဟု ဖေဖေ ပြောတော့ သူ ပြုံး၍ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ပြီးတော့ သမီးကို လွှဲပြောင်းပေးမယ့် အလုပ်ရုံ စက်ရုံ ကိစ္စမှာလဲ သား ရှိနေသင့်တာပဲ။ ခုကိစ္စက ချက်ချင်းကြီး ခရီးထွက်ရတယ်လို့ ဖေဖေဖြင့် သိပ်ဘဝင်မကျဘူး သားရယ်”

“ဖွေး အဲဒါတွေကို မယူပါရစေနဲ့ ဖေဖေ”

ဟု ဖွေး ထပ်မံငြင်းနေခိုက်မှာ ဖေဖေ လက်ကာထားပြီးပြီ။

“ဖေဖေ အစီအစဉ်ကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနဲ့”

ဟု ပြောလာတာမို့ သူ မျက်ရိပ်ပြ၍ ဖွေးကို တားလိုက်ရသည်။ မေမေကတော့ ဘေးမှာ ရပ်နေ၏။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော။

သူ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကန်တော့ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကာ ကားပေါ် တက်ချိန်ထိ ဖွေး၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားမိခဲ့ပါ။

“မောင် အမြန်ဆုံး ပြန်လာမယ် ဖွေး”

ဟူသော စကားကိုပဲ ထင်ပြောနေမိသည်။

ဖွေး သူ့ကို ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။

လက်ထပ်ပြီးချိန်မှ ယနေ့ထိ ဘယ်တုန်းကမှ ခွဲခဲ့ဖူးကြတာမဟုတ်။ သူ ... ဖွေးကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်နေခြင်းပါလား ဆိုတာကို သူ ပို၍ တိတိပပ နားလည်လာရပါပြီ။

သူ ... ဖွေးကို ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေရချေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖွေးမှာသာ မပေါ့မပါးနှင့် မဟုတ်ချေဘူး ဆိုလျှင် သူ ... ဘယ်ကို သွားသွား သူ့ဘေးမှာ ထား၍ ခေါ်သွားမိမ့် မလွဲ။

“မောင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ဖွေး”

ဟု သူ ထပ်ပြောခိုက် ဖွေး ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဖွေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ထိန်းထားသည့် ကြားမှ မျက်ရည်ကြည်လေးများ သိသိဝေဝလာနေတာကို မြင်နေရတာမို့ ...

“ဖွေး အားငယ်နေရှာပြီ”

ဟု တွေးမိ နားလည်မိလျက် ပို၍ မသွားချင်တော့။ “ဖွေးအတွက် စိတ်ချပါ။ ညံ့ကျရင် ဖွေး မောင့်ရဲ့ ဖုန်းကို စောင့်နေမယ်နော်”

ဟု မှာကာ လက်အုပ်လေး ချီလျက် ...

“ဖွေး ကန်တော့ပါတယ် မောင်၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မမေ့ဘဲ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်တင်ရင်း ခရီးသွားနော်”

ဟု ထပ်ပြောလာခိုက် မေမေ ထံမှ ...

“မောင်သက် ... မောင်းတော့”

ဟု လှမ်းပြောသံ ကြားရ၏။ ကားက ငြိမ်ခနဲ ထွက်သည်။



ဖေဖေအခန်းထဲမှာ မေမေကိုလည်း သူ ကန်တော့ခဲ့
သည်ပါပဲ။

မျက်နှာတည်ထားသည့် မေမေအသွင်ကို သူ မြင်
ယောင်နေမိရာမှ ရင်ထဲမှာ လေးခနဲ ဖြစ်ရသည်။



ဖေဖေအတွက် ကြက်သား စွပ်ပြုတ်ကို တိုက်ပြီး
နောက် တိုက်နေကျ ဆေးကို ဖေဖေအား တိုက်ရသည်။

ဖေဖေကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနေခိုက် ဖေဖေ ပြုံး၍
ဖွေး၏ လက်လေးတွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ရင်း ...

“သမီး သွားနားချေ၊ ဒီနေ့ မနက် စောစောကြီး သား
အတွက် ခရီးသွားဖို့ ကိစ္စတွေ ပြင်ဆင်ပေးရသေးတယ်
မဟုတ်လား၊ ခဏနားချေကွယ်”

ဟု ပြောလာသည်။ ဖွေး ခေါင်းလေး ယမ်းလိုက်
ရင်း ...

“ဖွေး မပင်ပန်းပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ခြေသလုံးတွေ တောင့်
ခဲ့နေမှာပေါ့၊ ဖွေး နှိပ်ပေးမယ်လေ”

ဟု ပြောပြီး စွတ်တိုး နှိပ်နေတော့ ဖေဖေ ပြုံးသည်။
ဖွေး ကျေနပ်အောင် ခဏတော့ အနှိပ်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက်
မေမေ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

ဖွေး နှိပ်ပေးနေတာကို ကြည့်ပြီး ဖေဖေ ဆားမှာ
ဝင်ထိုင်သည်။



“ကဲ _ ကဲ _ နားလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ဟု ပေပေ ပြောပေမယ့် ပွေး ခေါင်းလေးပဲ ယမ်းပြပြီး အတန်ကြာ နိပ်ပေးပြီးမှ နားလိုက်ရသည်။ မေမေ ကြည့်ကြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာမှာ မလိုလားရိပ်ကို ပွေး တွေ့နေရသည်ဟု ထင်သည်။

ပေပေ သောက်ထားပြီးသည့် စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို လင်ပန်းလေးနှင့် အတူ ပွေး သိမ်းယူပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ပေပေနှင့် ထိုအခါကျမှ မေမေ စကားစမြည် စတင် ပြောဆို ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

ခင်သုံကို စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့် လင်ပန်းလေးကို ပွေးပေးသည်။ ဤအိမ်ကြီးမှာ ပွေး လက်နှင့် ဆေးကြောတာမျိုးကို မေမေ မကြိုက်တာ သိထားရသည်မို့လည်း ပန်းကန်တွေ ဘာတွေကိုတော့ ပွေး မဆေးတော့ပါ။

ယနေ့တိုင်လည်း ပွေး အခန်းလေးထဲမှာပဲ ပို့ပေးလာသည့် အစားအစာတွေကို ပွေး စားနေရပြီ။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို ချစ်ရသည့် အချစ်တစ်ခုတည်းအတွက် ဤသို့သော နှိမ်ချမှု များစွာကို ပွေး ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိနေရပါသည်။ ထိခိုက် ခံစားနေရပါသည့် ကြေကွဲနာကြည်းခြင်းများစွာသည် မောင့်ကို ချစ်ရသည့် ချစ်ခြင်းများအောက်ဝယ် ဒူးထောက် ခစားခဲ့ပြီးရသည့် ကာလတွေ ကြာတော့နှင့် ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီးခဲ့ချေပြီပဲလေ။

အပေါ်ထပ် အခန်းသို့ ပွေး တက်ခဲ့ကာ ခုတင်ထက်တွင် ခေတ္တ လုံနေမိရင်း မောင့် ဓာတ်ပုံကြီး ရှိနေရာ အခန်း၏ နံရံကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မောင်သည် ပွေးကို အရမ်း မြတ်နိုး ချစ်ရှာကာကိုပွေး သိနေသည်ပဲ။ ယခုလည်း ပွေးကို မခွဲရက်နိုင်ဘဲ ဇွတ်တင်း၍ ထွက်သွားရှာပေမယ့် တစ်လမ်းလုံး ပွေးကိုပဲ သတိတရ ဖြစ်နေရှာတာ ပွေး နားလည်ပါသည်။

ခဏနားပြီးတော့မှ ပွေး ခြံထဲ ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့ ခုတင်ထက်မှာ ထထိုင်လိုက်ချိန်တွင် မေမေ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ တံခါးဝမှာ ပေါ်လာတာမို့ ...

“မေမေ ...”

ဟု ခေါ်လိုက်မိသည်။ မေမေ မျက်နှာက တည်တင်းနေ၏။

“အောက်ထပ်ကို ခဏ လာခဲ့ပါဦး၊ ငါ နားနေခန်းကို ညည်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီက ငါ စောင့်မယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် မေမေ ချာခနဲ ထွက်သွားလိုက်တော့ပွေး ဝိုင်တွေ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ပွေး ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားအေးငယ်စိတ်က ချက်ချင်း ဖြစ်တည်လာရပါပြီ။

မေမေ ဘာလုပ်ချေဦးမည်လဲ။ မောင်က ယနေ့ပဲ နီးစပ်စွာ ထွက်သည်။

မောင် အမြန်ဆုံး ပြန်လာမည် ဆိုတာကို မေမေ သိစားတာမို့ အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားချေမည့် အဖြစ်များ ကြုံရချေသည်ပဲ။ ပွေးကို ဘာများ ပြောဆိုလာချေမည်လဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွေး မသွား၍တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ မေမေက မောင့် မေမေ ဖြစ်နေသည်။ မေမေ ခေါ်လျှင် ချေးမဖြစ်သည့် ပွေး အနေဖြင့် သွားကို သွားရချေမည်လေ။



“ဘုရား ... ဘုရား၊ မေမေ ဖွေးကို မရက်စက်ပါစေနဲ့”
 ထိတ်လန့် ချောက်ချားစွာ ဖွေး ဘုရား တနေ့မိရ
 ပါ၏။ မေမေ ရှိနေတာ မှန်ပေမယ့် ပေဖေကို စိတ်သောက မပေး
 ချင်။ မေမေ ဘာပဲပြောပြော ဖွေး ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ဖို့ပဲ ဖွေး ဆုံးဖြတ်
 ထားလိုက်ရပါသည်။

အောက်ထပ်ရှိ မေမေ နားနေခန်း တံခါးကို ဖွေး
 တွန်းလိုက်ချိန်မှာ ဖွေး၏ လက်လေးတွေ ဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီ။
 ဘယ်လိုပဲ ထိန်းထားပေမယ့် လက်ချောင်းလေးတွေက တုန်ယင်
 နေကြပါချေ၏။

အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် တွန်းဖွင့်၍ ဖွေး
 ခပ်ယိုယိုလေး ဝင်လာတာကို အခန့်သင့် စောင့်နေသော မေမေက
 ဆိုဖာထက်မှာ စီးကရက်ဖွာ မပျက်ပုံဖြင့် ...

“တံခါးကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်”

ဟု ပြောလာတာမို့ ဖွေး နာနာခံခံလေးပင် တံခါးကို
 ဆွဲစေ့ပိတ်လိုက်ရပါ၏။

စူးရှစွာ ကြည့်နေသော မေမေ အကြည့်တွေကို ဖွေး
 မကြည့်ရဲ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းလေး ငုံ့ချထားလိုက်မိသည်။

“အဲဒီမှာ ရပ်မနေနဲ့ လာထိုင်နေဦး၊ ထိုင်ရမှာက ဒီကော်
 စောခင်းထားတဲ့ ကြမ်းပြင်မျိုးမှာ ထိုင်ရတဲ့ အဆင့်နဲ့တင်
 သေပျော်လောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပါ”

ရင်ထဲတွင် စူးစူးကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ရပါပြီ။ ဆင်ရဲ
 ခြင်းသည် နှိမ့်ချဆက်ဆံ ခံရဖို့အတွက် ခိုင်လုံသော အခြေခံ
 အကြောင်းတရားများ ဖြစ်နေလေသလား။

မေမေ အမြင်တွင် ဖွေးကို ဘယ်သော အခါတွင်မျှ
 ချွေးမ အဖြစ် ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်တာကို ဖွေး ကြာလေ ပိုသိလာ
 ရလေပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ဖွေး မောင့်ကို ချစ်သည်လေ။ မောင့်ကို
 ချစ်ရသည့်အတွက် ပင်လျှင် ဤအရာများကို ဖွေး ရင်ဆိုင်ရချေ
 မည်ပေါ့။ ခေါင်းငုံ့ ခံပေးလိုက်ရချေမည်ပေါ့။

မေမေ ပြောသလိုပင် ဖွေး မေမေနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
 နေရာလေးမှာ ကြမ်းပြင်ထက်ရှိ ကော်စောမှာ ထိုင်သည်။

မေမေကို မော့မကြည့်ရဲ။ ပြောလာမည် စကားများ
 သည် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ရှိနေချေမည် မဟုတ်တာကိုတော့ ဖွေး
 နားလည်ထားနင်းပြီးပါပြီ။

“အေး ... ညည်းကို ငါ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊
 ညည်း လုပ်ပုံတွေ လွန်လွန်းနေတာကိုလဲ ပြောချင်တယ်၊
 ဒီမှာ ... ညည်းက ငါ့ လင်ကို ငါ့ထက်တောင်မှ ဂရုစိုက်
 နေတာ ကြည့်မကောင်းတော့ဘူးအေ”

ဖွေး မိုက်ခနဲ ဖြစ်၏။

မထင်မှတ်ထားသော စကား။ လုံးဝ မမျှော်လင့်ထား
 သော စကား။ ဤစကား အဆင့်ထိတော့ မေမေ ရိုင်းပျစော်ကား
 လိမ့်မည်ဟု ဖွေး မမျှော်လင့်ထားမိခဲ့တာအမှန်။

ဖေဖေကို ဖွေး သမီးတစ်ယောက်နယ် ပြုစုနေတာကို
 မေမေ ဤမျှအထိ ပြောလာလိမ့်မည်ဟု ဖွေး အိပ်မက်ပင် မမက်
 ခံဖူး။ ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရယ်ဟု ကြေကြွေကွဲကွဲ တွေးမိ
 လျက်မှ မျက်ရည်လုံးကြီးများ အတောမသတ် စီးကျလာရ ပါချေပြီ
 တည်း။



“မနက်ဆိုရင်လဲ ငါ့ လင်ကို ညည်းလက် ညည်းခြေနဲ့ ပြုနေတာပဲ၊ ငါ့မှာ ငါ့လင်ကို ပြုစုချင်တာတောင်မှ ပြုခွင့် မသာဘူး၊ ညည်း မလွန်လွန်းဘူးလား”

မွေး ရင်တစ်ဆုံလုံး အနိုင်စိုင့် အခဲခဲ ပြိုကျလာရ သည်သို့ ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... မွေး ဘာပြောရလေ မည်လဲ။ မေမေ့ ဒေါသကို ငြိမ်းနိုင်မည်အရာကို မွေး ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေ မတွေ့နိုင်တော့သည့်အဆုံး မွေး ဘာများ ပြောသင့်ပါသေး သည်လဲ။

မြပုဏ္ဏမာသည် မွေး အတွက် ကျိန်စာတိုက်ထား သော ဝှံကြီး တစ်လုံးနှင့် ပို၍ တူလာသည်။ ညှိအရပ်မှာ မွေး ဘယ်လို အင်အားနှင့် နေရချေမည်လဲ။

“အေး ... ညည်း ဒီလောက်ထိ လုပ်နေကိုင်နေတာကို ငါ သိတယ်၊ ညည်း ပစ္စည်းတွေ ရလိုစောကလဲ ကပ်နေတယ် မဟုတ်လား အဟင်း ... ဟင်း ... အပြုအစု အယုအစ အလွန်ကောင်းတဲ့ ချွေးမလေး အပေါ် စေတနာတွေ ရောက် ကမ်းပြိုလိုက်ပြီး စက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေ နာမည် လွှဲပြောင်း ပေးမယ့်အထိ ငါ့လင်က ဆုံးဖြတ်ထားတယ်လေ၊ မထား အရင်း ခေါက်ခေါက်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ထက် ညည်းကို စေတနာ သုံးတန် ပိုနေတာကို ငါက ကြည့်ဖြူရမယ်တဲ့၊ အဲသလို ငါ့လင်က ငါ့ကို ပြောခဲ့တယ် အဟင်းဟင်း”

ခန်းခနဲ စကား၊ အစွန်းမလွတ်သော စကား၊ အလေး ကားဆုံး စကား၊ မွေး ခေါင်းငုံ့မခံချင် ... ခံလည်း မခံနိုင်တော့ “မွေးကို စော်ကားချင် စော်ကားပါ မေမေ၊ ပေပျက်ကို စော်ကား မစော်ကားသင့်ဘူး၊ မေမေ့ စကားတွေက ဖေဖေ ဘယ်အထိ



ရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ သိသင့်တယ်၊ ဆင်ခြင်သင့်တယ်၊ မွေးဟာ မေမေ့ မနှစ်သက်တဲ့ လက်မခံနိုင်တဲ့ ချွေးမ ဖြစ်ရတာနဲ့ပဲ ဖေဖေကို ဒီထိ မပြောသင့်ဘူးလို့ မွေး သတိ ပေးချင်တယ် မေမေ”

မွေး ထရပ်သည်။ ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေတာရော၊ နာကြည်း နေတာရော၊ ခံပြင်းရှက်ရွံ့ခြင်း ဆိုတာရော အဆမတန် တိုးဝင်ထိုးနှက် လာနေကြပြီမို့ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ချင်၏။

“အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို မွေး မမက်ဘူး၊ မွေး ဒီမှာ ရှိနေတာဟာ မောင့်ကို ချစ်လို့၊ နောက်တစ်ခုက ဖေဖေ မေတ္တာကို သိလို့၊ ဒုက္ခိတ ဖြစ်နေတဲ့ ဖေဖေကို သမီး တစ်ယောက်လို ပြုစု ချင်လို့ ဆိုတာ မွေး ပြောပါရစေ၊ ဒီမှာ မေမေ၊ မွေးဟာ ဆင်းရဲတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဘုရားကျွန် ဖြစ်ရတာ တစ်ခု တည်းနဲ့ပဲ မေမေ့ ရက်စက်ချင်သလို ရက်စက်၊ မေမေ့ စော်ကားချင်သလို စော်ကားနိုင်တယ်လို့ မှတ်မထားပါနဲ့၊ မေမေ့ ပြောသမျှ မွေး ငုံ့ခံနေခဲ့တာဟာ မောင့်ကို ချစ်လို့ပါ၊ မေမေ့ဟာ မောင့် မေမေ့ ဖြစ်နေလို့ပါ”

မွေး ပြောရင်း အသံတွေ တုန်ခါလာသည်။ “မွေးဟာ ရိုးပြောတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ရိုးရိုးပြောပြော လဲ နေတယ်၊ ပုရိယာယ် ဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ သိလဲ မသိဘူး၊ ရိုသေအပ်တဲ့ သူ့ကို ရိုသေတယ်၊ သည်းခံအပ်တဲ့ သူ့ကို သည်းခံတယ်၊ မေမေ့သာ ရိုသေအပ်တဲ့ ဖေဖေကို မရိုသေတဲ့ စောစောက စကားမျိုးကိုပြောတာ၊ နောက်ဆုံး မွေး ပြောမယ်၊ မွေး အဲဒီပစ္စည်းတွေကို မမက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ အထင်လွဲပြီး စွပ်စွဲတာကို မွေး ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စောစောက



ဖေဖေ အပေါ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားမျိုးကိုတော့ မေမေ ပြန်
ရုပ်သိမ်းပေးပါ”

ဖွေး ပြောနေတာကို မေမေ အံ့သြတကြီး မှင့်တက်
ကြည့်နေပါ၏။ ဤသို့ ဖွေး တုံ့ပြန်ပြောရဲလာလိမ့်မည်ဟု မေမေ
မျှော်လင့်ထားပုံမရ။

မည်သည့် အားမာန်များသည် ဖွေး၏ ကိုယ်အနံ့သို့
တိုးဝင်လာပါချေသလဲ။ ဖွေးကိုယ်တိုင်လည်း လောလောဆယ်
မဝေခွဲတတ် ... အဖေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ချေမည် ...။

ဤသို့ပဲ ဖွေး ယုံကြည်သည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ... တကယ့် သတ္တိခဲ ချွေးမပါလား
ဟေ့”

ဟု မေမေ သတိဝင်လာလျက် ခန်းခနဲ ရယ်ရင်း
ပြောလာသည်။

နောက် တည်တင်းစူးရှစွာ ဖွေးကို ကြည့်သည်။

“ညည်းက ခုကတည်းက အာခံတတ်လာပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မေမေ ကိုယ့် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ လက်ထောက်
စူးရှနေသော မျက်ဝန်းများတွင် ကြီးမားသော ငေါသနှင့် အာဃာ
တ တရားများကို ဖွေး မြင်နေရသည်။

မိုက်ခနဲ ဖြစ်လျက် နေရာမှ ဖွေး ပုံခနဲ ဖြစ်ရသည်။

“ထွက်သွားစမ်း၊ အေး ... ညည်းကို ငါ ပြောမယ်၊ ညည်း
ငါ့လင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ၊
ညည်းပိုင်တာ ငါ့သားပဲ၊ ငါ့လင်ကိုတော့ ညည်း စည်းရုံး
သိမ်းသွင်းပြီး ပစ္စည်းတွေပါ အပိုင်ကြံ နေတာကိုတော့
ငါ ဒီတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ် မထင်နဲ့၊ နောက်တစ်ခါ

ဒီထက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်အောင် ငါ့ လက်ကို အသုံးချရ
လိမ့်မယ်၊ ခုချက်ချင်း ငါ့ မျက်စိရှေ့က ထွက်သွားစမ်း”

ဖွေး နာကြည်း ကြေကွဲခြင်းနှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှ
ထွက်သည်။

ဤမြပုဏ္ဏမာတွင် ဖွေး ... မည်သို့ ဆက်လက်နေ
အပ်ပါတော့မည်လဲ။ နေသင့်သော အရပ်မဟုတ်။ မောင် မရှိခိုက်
မှာ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း မေမေ တိုး၍ ရက်စက်စွာ ပြုမူလာ
ခြင်းကိုလည်း ဖွေး နားလည်ပါသည်။

မျက်ရည်လူးလူးနှင့် ကြေပြုန်းနေသော ရင်ဖြင့် အခန်း
တွင်းမှ ဖွေး အရူးအမူး ပြေးထွက်လာခိုက် ဧည့်ခန်းအရောက်
တွင် အငှားကားပေါ်မှာ ဆင်းလာသော ကိုကြီးကောင်းနှင့် ဆုံသည်။

မျက်ရည်များ တားဆီး မရနိုင်စွာ အတောမသတ်
ပြီးပြီးဖြင့်ဖြင့် ကျနေပါသည့် ဖွေး၏ မျက်နှာလေးမှာ သတိဆိုတာ
မမြဲနိုင်တော့သယောင် ဖြစ်နေတာကိုလည်း ကိုကြီးကောင်း ရိပ်စား
မိသည်။

ကိုကြီးကောင်းကို ဖွေး မြင်နေရပေမယ့် တကယ်
တမ်းကျတော့ ကိုကြီးကောင်းမှန်းပင် သိပုံ မရတော့သည့်အသွင်။

ချောက်ချား နာကျင်ခြင်း ဆိုသည့် ခံစားမှုများက
အတိုင်းအဆမဲ့စွာ ခံစားနေရသည့် အသွင်။

“ဖွေး ... ညီမလေး”

ကိုကြီးကောင်း ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လျှောက်သွား
ခိုက် ဖွေးကို အချိန်မီ နိုင်ရဲလေးမျှသာ ဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သည်။
ဖွေး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွဲနှစ်နေလျက် ခွေခနဲ ဖြစ်သွားရ
ပါပြီ။



“ရက်စက်လိုက်တာ ... ရက်စက်လိုက်တာ”

ဖွေး နှုတ်မှ တိုးသွဲစွာ ပြောလာပါသည်။ အသံ။

“ကိုကြီး ရောက်နေတယ် ဖွေး၊ လာ ... လာ ... ဖွေး လဲ
နေလိုက် ဟုတ်လား၊ ကိုကြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်”

အခြေအနေ အကြောင်းတရားကို သေချာစွာ မသိရ
သေးပေမယ့် ဖွေး အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက် ခံစားနေရတာကိုတော့
ကိုကြီးကောင်း သိထားသည်။

ဖွေးကို ဘေးမှ သိုင်းပွေ့ ထိန်းယူပြီး ဖွေး၏ အခန်း
သို့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရပါ၏။

မင်းထက်နှင့် အတူ ကိုကြီးကောင်း အရင်ကတည်း
က ထိုအခန်းကို ရောက်ဖူးပြီးသားပါ။ မင်းထက်ထံ အလည်အပတ်
လာပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ မင်းထက် အခန်းမှာပဲ ကျားထိုးကြ၊
စစ်တုရင် ထိုးကြနှင့် ရှိခဲ့ကြတာပါ။ ဤသည်က ဖွေးနှင့် မင်းထက်
တို့ အိမ်ထောင် မကျခင်ကတည်းကပါ။ ဖွေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ
ပြီးမှသာ ထိုသို့ မင်းထက်၏ အခန်းသို့ လိုက်မသွားတော့ဘဲ
အောက်ထပ်မှာပဲ နေကြ၊ ခြံထဲမှာပဲ ပြောကြဆိုကြနှင့် ရှိခဲ့ကြရခြင်းပါ။

အပေါ်ထပ် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်တော့ ဖွေး သတိ
ပြန်ဝင်လာနေပြီ။

ကိုကြီးကောင်းကိုလည်း အားကိုး စိတ်ဖြင့် မောကြည့်
နေတတ်ပြီ။

“ကိုကြီးရယ် ... ဖွေး ရင်ကွဲရပါပြီ”

ဟု ရှိုက်သံ ဗလုံးဗလွှေးနှင့် ဖွေး ပြောသည်။ ကိုကြီး
ကောင်းက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဖွေးကို ထိန်းပွေ့ပြီး အခန်းတွင်း
သို့ ဝင်သည်။ တံခါးကို ဆွဲစေ့ပိတ်သည်။



“အားမငယ်နဲ့၊ ခု ကိုကြီး ရောက်နေပြီပဲ၊ မင်းထက်ကလဲ
ကိုကြီးကို သေချာအပ်ထားခဲ့တာပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ခဏလှဲနေ
လိုက် ဟုတ်လား”

ပြောပြီး ဖွေးကို တွဲ၍ ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့
သည်။ အားအင်ဟူသမျှ ခြိုးကျ ကုန်ခန်းသွားရှာသည် ဖွေးကို
သနားမဆုံး၊ ဆံလေးများကို သပ်ပေးစီနေဆဲမှာပင် ဖွေး နှုတ်မှ
ချောက်ချားစွာဖြင့် မေမေ ပြောသမျှတွေကို တတွတ်တွတ် ပြောပြ
နေမိသည်။

ကိုကြီးကောင်းခမျာ နားကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်ရပါပြီတည်း။

“တောက် ... ဒါကိုတော့ မင်းထက် ပြန်လာရင် ပြောသင့်
တယ်”

ဟု ခပ်ကျိတ်ကျိတ် တက်ခေါက်ပြီး ပြောလိုက်မီ
သည်အထိပါ။

ဖွေးကို ခုတင်တက်တွင် ထိုင်စေပြီး ထိန်းပေးရ
သည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့်မို့ လဲပြီကျမသွားအောင် ခေါင်းအုံးထက်မှာ
ဖွေး၏ ခေါင်းလေး အလိုက်သင့် ကျသွားအောင် ကိုယ်ကို ကိုင်း၍
ထိန်းပေးရင်း ...

“ခဏဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက် ဖွေး”

ဟု ပြောမိသည်။ ကိုကြီးကောင်း၏ ကိုယ်ကြီးက
ဖွေးကို ထိန်းပေးထားသည်။

ဖွေး ကိုယ်၌ကလည်း စိတ်တွေ ချောက်ချားကာ
ထိခိုက်နာကျင်လွန်းနေရတာမို့ နောက်ကို လန့်ကျမသွားအောင်



ကိုကြီးကောင်း၏ ပခုံးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခုတ်ထက်တွင် လှဲချလိုက်ရပါ၏။ ကိုယ်ဝန်ကို ညာ၍ ဖြည်းဖြည်း လေး ကျောချလိုက်ရတာမို့ ကိုကြီးကောင်း၏ ကိုယ်ကလည်း အလိုက်သင့် ကိုင်းညွတ်ပေးရသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးရယ် ... မောင့်ကိုတော့ ဒီကိစ္စ မပြောပြလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ဖွေး ရှက်လွန်းလို့ပါ”

ဖွေး ပြောမိခိုက်မှာပင် တံခါးကို ဆောင့်၍ ဝန်းခနဲ ပိတ်လိုက်သန့် ...

“ဒါ ... ဘာသဘောလဲကွ”

ဟူသော မောင့် အသံ ...

နောက် ... ရုတ်ခနဲ ရောက်လာလျက် ကိုကြီးကောင်း ၏ ကိုယ်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ အားနှင့် အင်နှင့် မောင် ထိုးထည့်လိုက် တာ။

“ဟင် ... ခွေးဇာတ် ခင်းနေကြတယ်ပေါ့လေ၊ ဘာတဲ့ မောင့်ကို ဒီကိစ္စ မပြောပြလိုက်ပါနဲ့ ဟုတ်လား၊ ရှက်လို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက ဒီကိစ္စကို ပြောမှာလဲကွ၊ သူများ မယားကို ကြာခိုတဲ့ လူက လင်လုပ်သူကို သူ ကြာခိုတဲ့ ကိစ္စ ပြောမယ်တဲ့လား၊ ကိုကြီးရာ ... လုပ်ရက်လိုက်တာ ဒီလို ဘယ်ကတည်းက ဖြစ်နေကြတာလဲဟင်၊ ကိုကြီး အိမ် မှာကတည်းကလား”

ဖွေး ခေါင်းတွေ ချာချာလည်ကုန်သည်။ ပျား အကောင် ပေါင်းများစွာသည် ဖွေး၏ နားထဲမှာ ဝင်၍ ပျံသန်းနေကြသည်သို့ နားတွေ အူကုန်သည်။



တဝီဝီ တစီစီနှင့် အသံတွေပဲ ဖွေး နားထဲ ကြားလာ လိုက်ရသည်။

မောင့် မျက်ဝန်းတွေက မီးဝင်းဝင်းတောက်မှု ဖြစ် နေသည်။

ကိုကြီးကောင်း ခမျာ ကြမ်းပြင်တွင် လဲကျနေပြီ။





မောင် ကိုယ်ကြီး ကိုင်းသွားကာ ကိုကြီးကောင်း၏ ကိုယ်ကို ဆွဲယူ၍ ထပ်မံ၍ ထိုးပြန်သည်။

“နေဦး ... မင်း မှားနေပြီ”

ကိုကြီးကောင်း ပြောတာကို မင်းထက် နားမထောင်။ မျက်နှာတွင် ထိခိုက် ခံစားနေရတာကိုပဲ ဖွေးမြင်သည်။

“ကျွန်တော့် မျက်စိနဲ့ မြင်ထားတာမျှ၊ တပ်အပ် မြင်ထားရတာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ခရီးထွက်တယ် ဆိုတာနဲ့ အတိုးချ အလွမ်းသယ်နေကြတယ်ပေါ့လေ၊ ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားကြီး အိမ်မှာကတည်းက ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ မဖြစ်ခဲ့ဘဲနဲ့ ဒီနေ့မှာ ချက်ချင်းကြီး ဒီလို အခြေအနေကို မရောက်နိုင်ဘူးလား၊ မရောက်နိုင်ဘူး”

ပြောပြီးနောက် တပ်တိုးပြန်သည်။

“ကိုကြီး ရှိတာပဲလေဆိုပြီး ဟိုအိမ်မှာတုန်းကလဲ ကျွန်တော် သွားစရာရှိတာ စိတ်ချချသွားခဲ့တာ၊ နောက်ပိုင်းက ဖောက်ပြန်ခဲ့ကြတာကိုး၊ ဖွေး ... မင်း ... မင်း လုပ်ရက်တယ်ကွာ”



ပြောပြီး ဖွေးထံ မျက်နှာကြီး နီလျက် ရောက်လာသည်။

မောင်မျက်ဝန်းတွေကလည်း နီရဲနေပြီ။ ဒေါသနှင့် ကြေကွဲခြင်းများကို ဖွေး မြင်နေရသည်။

“ဖွေးကို မင်း မထိနဲ့”

ကိုကြီးကောင်း အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ပစ်ရင်း မောင်ကို ဆွဲလှည့်ကာ ကျုံး၍ ထိုးပစ်သည်။ မောင် လဲကျသွားခိုက် ဖွေး လန့်ဖျပ် အော်လိုက်မိပါ၏။ ကိုကြီးကောင်းကို မော့ကြည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲနေရာမှ မောင် အော်ရယ်သည်။

“ဪ ... နာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဖွေးကို ထိလို့ ကိုကြီးက နာတယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်က သူ့လင်ပါဗျ၊ ကျွန်တော်က နာရမှာ၊ ဘာလို့ ခင်ဗျားကြီးက ဒီလောက် နာနေရတာလဲ၊ ဒီမှာ ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ကျွန်တော့်ကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင် ...”

ဖွေး ... ခိုက်ခနဲ ဖြစ်ရပါပြီတည်း။

ခုတင်စွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ချောက်ချားခြင်းဆိုသည့် နေရာတွေမှာ မာန်မာနတွေက နာကြည်းစွာ တိုးဝင်လာနေကြပြီ။

တစ်နေ့တည်းမှာပင် အမေ လုပ်သူနှင့် သားလုပ်သူ တို့သည် ဖွေး၏ သိက္ခာကို အကြီးမားဆုံးသော စော်ကားမှုများဖြင့် ထိပါးလာခဲ့ပြီးခဲ့ချေပြီတကား။

“လမ်းမှာ ကျွန်တော့် ကားက နွားပေါက်လေး တစ်ကောင်ကို ဖြတ်တိုက်လိုက်မိတယ်၊ ပဲခူး မရောက်ခင် လယ်ကွက်



တွေနားမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ နားလေး သေသွားတယ်၊ နားမကြီး ချော အော်နေလိုက်တာ၊ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် စိတ် မကောင်းတော့ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖွေးကို စိတ် ပူတယ်၊ နားကြီးနဲ့ နားလေးကို ကြည့်ပြီး မယားအတွက် သားအတွက် ပူခဲ့ရတယ်၊ နားပိုင်ရှင်ကလည်း လယ်ကွက် ထဲမှာပဲ ရှိနေတာ၊ ချက်ချင်း အလျော်ပေးပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာမိခဲ့တာ၊ ဒီရောက်တော့ မယားက ရင်ဝကို ဆီးကန်တယ်”

သူ ပြောရင်း ဒေါသတကြီးဖြင့် အခန်းထဲမှ ပစ္စည်း တွေကို ဖောက်ခွဲပစ်သည်။

“မင်း ... မစော်ကားနဲ့”

ကိုကြီးကောင်း အော်ခိုက်မှာ ဖွေး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း သည်။ စားပွဲစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကြိုးစားရပ်သည်။

ရင်ထဲတွင် နာကြည်းခြင်းပဲ ရှိနေတော့သည်။

“ဒီမှာ ဖွေး ပြောမယ်၊ ဖွေး ဒီမှာ ရှိနေတာဟာ ရှင်ကို ချစ်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းအတွက်ပါ၊ မောင် ကိုယ်တိုင်က ဖွေးရဲ့ သစ္စာတရားကို ထိပါးစော်ကားလာပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဖွေး ဒီအရပ်မှာ မနေနိုင်ဘူး မောင်၊ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်မှု ကျူးလွန်တယ်လို့ အစော်ကား ခံရတာလောက် ရင်ကို ကြေပြုန်းစေတဲ့အရာ မရှိတော့ဘူး မောင် ...”

ဖွေး အသွင်က ကပြည်းပြည်း တည်ငြိမ်လာသည်။

ပစ္စည်းမဲ့၏ မဝနတရား။

သစ္စာရှိသူ၏ သစ္စာမာန ...။

ဤအရာများသည် ဖွေး၏ ရင်ကို တည်ငြိမ်လာစေ ပြီ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ပေးခဲ့ပြီ။ မြပုဏ္ဏမာသည် ဖွေးအတွက် မဟုတ်တော့။ နောင်လည်း ဘယ်သောအခါတွင်မျှ မဟုတ်နိုင် တော့။

မောင်သည် ဖွေးထံမှ ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဆိုသည့် အရာ ကို နှလုံးအိမ်ဆီမှ ဆွဲနုတ်ယူပစ်လိုက်ကာ နာကြည်းခြင်းဆိုသည့် ခံစားမှုကို စွဲမြဲစေခဲ့ပြီးချေပြီပေလေ။

“အားလုံးက ဖွေးကို စော်ကားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေး ခံခဲ့ပါ တယ်၊ အဲဒါ မောင့်ကြောင့်ပါ၊ မောင့်ကို ယုံကြည်အားထား လို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ဒီနေ့ ဆုံးခန်းတိုင် ခဲ့ပါပြီ”

ဖွေး၏ ခေါင်းလေး မော့လာသည်။

“အဖေရှိနေပါရက်နဲ့ အဖေမဲ့နေတဲ့ ကလေးကို ဖွေး ဒီအရပ် မှာ မမွေးနိုင်ဘူး၊ ဖွေးရဲ့ အချစ်နဲ့ သစ္စာတရားကို စော်ကားတဲ့ မယုံကြည်တဲ့ အရပ်မှာလဲ ဖွေး မနေနိုင်ဘူး”

ဖွေးက ပြတ်သားနေတော့ သူကလည်း ဒေါသဖြင့် အော်သည်။

“အေး ... မနေနဲ့ ... မနေနဲ့၊ မင်းမှာ အားကိုး ရှိနေတာကိုး၊ ဆင်း ... ဆင်း၊ မင်း အားကိုးတဲ့ လူကို လက်ဆွဲပြီး ဆင်း”

သူ့အသံတွေ အက်ကွဲ တုန်ခါနေသည်။

“ငါ ရှင်းပြမယ် မင်းထက် ...”

“မရှင်းနဲ့ ကိုကြီး၊ မရှင်းနဲ့၊ စောစောက စကားတွေကို မရှင်းပါနဲ့ ... ဖွေးကိုသနားရင် မရှင်းပါနဲ့၊ ဖွေးဟာ တစ်နေ့



တည်းမှာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အထင်သေးဆော်ကားမှုကို အချိန်
တိုအတွင်းမှာ ခံစားခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုကြီး ဘယ်လောက်ရှင်းရှင်း၊
ဖွေး ဘဝဟာ ဒီအရပ်မှာ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ။ ဘယ်တော့မှ
ဖွေး ဒီမှာ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဖွေး ရင်ထဲက အချစ်တွေ
အားလုံးဟာ ပျောက်ဆုံးသွားကြပြီ။”

ဖွေး ပြောပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သည်။

တကယ်တမ်း ဖွေး ထွက်သွားပြီ ဆိုတာကို သူ
သိနေသည်။ ရင်ထဲတွင် မိမိ၏ နှလုံးသား တစ်ခုလုံးကို ထုတ်ပေး
လိုက်ရသည့်နှယ် ရှိလင့်၏။ ရင်တစ်ခုလုံး မှန်တိုင်းကြားထဲ
ရောက်နေသည့်နှယ် မခိုင်တော့။ အယိုင်ယိုင် အလဲလဲ၊ အဖြူဖြူ
အကွဲကွဲ ဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်။

သူ ... မျက်လုံးနီကြီးများဖြင့် ကိုကြီးကောင်းကို
ကြည့်သည်။

“ထွက်သွား ... ခင်ဗျား မျက်နှာ ဒါ ... နောက်ဆုံး ခြင်
ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါရစေ”

သူ နှင်ထုတ်သည်။ ကိုကြီးကောင်း ရှေ့တိုးလာခိုက်
မှာပင် သူ ကျိုး၍ ထိုးပစ်သည်။ ကြမ်းပေါ် လဲပြီသွားရာမှာ ကိုကြီး
ကောင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ သွားမယ်”

ဟု ပြောကာ သူ့ကို ခဏစိုက်ကြည့်ပြီးသည့်နောက်
ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ကိုကြီးကောင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

သူ ... ပြတင်းအနီးတွင် သွားရပ်တော့ နောက်ဆုံး
လှေကားဘက်မှ ပတ်၍ ဆင်းသွားသည့် ဖွေးကို တွေ့ရ၏။

အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေသည့် ဝရန်းသုန်းကား အသံများ
ကြောင့် ဖေဖေ ဧည့်ခန်းဆီမှာ ရှိနေနိုင်လောက်ပြီ။ ဖေဖေနှင့် မာ့
ဖြစ်အောင် ဖွေး ကွေ့ရှောင်ဆင်းသွားတာ ဖြစ်မည်။

ဖေဖေ မတားနိုင်အောင် ဆိုတာ သူ နားလည်တော့
ကျစ်ခနဲ မြည်အောင် အကြိတ်ပစ်လိုက်မိပါ၏။

သော် ... ဖွေးက ဤမျှပင် ပြတ်သားနေချေပြီလား။

နေရာမှ သူ ခွာလိုက်သည်။ နံရံကို ကျောမိုလိုက်စဉ်
ခိုက်မှာ ကြေပြုန်း နာကြည်းနေခြင်းများ ခံစားနေရပါသည့် နှလုံး
အိမ်ဖြင့် သူ မျက်ရည်များ စီးကျလာပါ၏။

အရာရာသည် ယုံမှတ်ဖွယ်ရာ မရှိ။

သူ ... ဘယ်လိုမှ ယုံမှတ်ဖွယ်ရာမရှိ။

ဒါပေမဲ့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

သူ၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်အစုံ လာတင်လိုက်တာ
သိရခိုက် ကြည့်လိုက်မိတော့ မေမေ။

သူ့ကို စူးစိုက် ငေးကြည့်နေပါသည့် မေမေ။





“တောက် ... ရိုင်းလိုက်လေကွာ”

အဘ၏ တက်ခေါက်သံသည် အိမ်ငယ်လေးအတွင်း
ဝယ် ကျယ်လောင် နာကြည်းသော ခံပြင်းစကားနှင့်အတူ ပေါ်လာ
၏။

ဖွေးကတော့ မျက်ရည်များ စုံဝိုင်းနေလျက် ရှိနေပေ
မယ့် တည်ငြိမ် နားကြည်းရိပ်သမ်းနေသည့် မျက်နှာလေးဖြင့်ပင်
ငြိမ်သက်နေသည်။

“မောင်ကောင်းမြတ်ကို သမီး ထပ်တွေ့ခဲ့သေးလား”

ဖွေး ခေါင်းယမ်းသည်။

“သမီး အဲဒီအိမ်က ဆင်းခဲ့ပြီးတာနဲ့ အငှားကား တစ်စီးကို
တားပြီး ဘူတာကြီးကို မောင်းခိုင်းတာ။ နေ့လယ် ရထားမီတာနဲ့
လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့တာ အဘ၊ သာစည်က တည်းခို
ခန်းမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ကျောက်ပန်းတောင်း ကားနဲ့ လိုက်
ခဲ့တာ”

ဖွေး ပြောနေသမျှ အဘ ငြိမ်နားထောင်သည်။



ဆေးပေါ့လိပ်ကို ရှိုက်ဖွားပြီး စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကို
ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိသည့် မျက်နှာကိုလည်း ဘယ်လိုမှ အမီးဖြစ်
သူ မမြင်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့သည့်အသွင်။ ဖွေး
ကတော့ အဘကိုပဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်း ရောက်မှ ပုဂံသို့ ထွက်မည့်
အငှားကားများ ရပ်ထားရာ ကားဂိတ်ကို နောက်ခွဲကာ ဂိတ်ထိုး
ထားသော ကားတစ်စီးမှာ တက်ထိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်
အပြန် မျက်နှာပန်း မလှပါသည့် မိမိ အဖြစ်အတွက် ကျိတ်၍
မျက်ရည်ကျခဲ့ရပြီးပြီ။ အဘရှေ့သို့ ရောက်တော့ မျက်ရည်မကျ
အောင် ဖွေး ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ဖွေး
ပြောပြနိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။

“ဖွေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့တုန်းက ကိုကြီးကောင်းက အခန်း
ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ၊ ဖွေး အိမ်ရှေ့ပေါက် ဟံခါးမကြီးက
မထွက်ခဲ့ဘူး အဘ၊ ဦးဘိုးကြွယ်ရဲ့ အိမ်လေး ဘက်မှာ ရှိတဲ့
မလွယ်တံခါးကပဲ ထွက်ခဲ့တာ၊ အဲဒီက ထွက်ရင် အိမ်ရှေ့
လမ်းမကြီးကို မရောက်ဘူး၊ လမ်းသွယ်လေးကိုပဲ ရောက်
တယ်၊ လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ပြီး တစ်ဖက်က
လမ်းမကြီးကို ရောက်တော့ လေးဘီးတစ်စီး ငှားပြီး ဘူတာ
ကို ထွက်ခဲ့တာ၊ အိမ်ကြီးရဲ့ ခြံဝင်းတံခါးမကြီးကသာ
ထွက်ရင် ကိုကြီးကောင်း ဆင်းလာတာနဲ့ တိုးနိုင်တယ်လေ၊
ဖွေး ကိုကြီးကောင်းနဲ့ပဲ ပြန်မဆုံချင် မတိုးချင်တော့လို့ပေါ့၊
ကိုကြီးက သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားမှာ သေချာတယ် အဘ၊
အဲလို လိုက်သွားရင် ပိုပြီး အပြောခံရမှာ”



မွေး ပြောနေသမျှ အဘ ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ တွင်တွင် ရှိုက်ဖွာနေသည်။

“သမီး မှန်တာပေါ့၊ အဲဒီ မောင်ကောင်းမြတ် အိမ်ကို ထပ်ပြီး ပါမသွားတာကိုက ပိုမှန်တာပေါ့ကွယ်”

အဘ ပြောပြီး သမီးလုပ်သူကို ကြည့်သည်။

အားကိုးရာမဲ့ခြင်း ဆိုတာကို သမီးဖြစ်သူက ရင်ဆိုင်

ရချေမည်တဲ့လား။

သမီးမှာ အဖေဆိုတာ ရှိနေသည်ပဲ။ ဆင်းရဲသော်လည်း အဖေဆိုသည့် လုံခြုံအေးမြသော အရိပ်သည် တန်ဖိုးလျှော့ပါးသွားရချေသည်မှ မဟုတ်ချေပဲ။

“အဘ သိတယ် သမီး၊ အဘ ထင်ခဲ့တယ်၊ သမီးဆီက ငွေမှန်မှန်ရောက်တယ်၊ စာထဲမှာလဲ သမီး အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုတာ အမြဲပါတယ်၊ မောင်းမင်းထက် ဆီကလဲ အားလုံး အဆင်ပြေနေကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာတွေ ရောက်တယ်၊ ငွေကိုတောင်မှ မောင်မင်းထက်ပဲ ပိုပိုနေခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ပျောက်နေတယ် သမီး၊ အဲဒါ ဘာလဲ သိလား။”

ပြောပြီး အဘ မွေးကို ကြည့်သည်။ မွေး ဘာမျှ ပြန်မဖြေနိုင်။ အဘ ဘာများ ပြောလာချေမည်လဲ။ ငေး၍သာ အဘကို ကြည့်နေမိသည်။

“အဘကို အဲဒီ နေရာကို လာနေဖို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ရေးမထားကြဘူး၊ အဲဒီကတည်းက အဘ နားလည်တယ်၊ အဘကို သမီးတို့ဆီ ဓလောစေချင်တော့ဘူးဆိုတာ”

ပြောပြီး အဘ ပြုံးသည်။ ကြေကွဲပြီး ...။ နားလည်မှုများ ပါဝင်နေပါသည့် ကြေကွဲပြီး ...။ မွေး မျက်ရည် ထိုအခါမှ ပြာခနဲ ကျလာသည်။ အဘကိုမှ မခေါ်သာခဲ့သည့် မိမိ၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်ရော၊ အဘအတွက်ရော ကျလာရပါသည် မျက်ရည်စက်များ။

“ဒါပေမဲ့ အဘ သမီးကို ဘာတစ်ခွန်းမှ အပြစ်တင်စာ မရေးခဲ့ဘူး၊ အဘ စိုးရိမ်နေခဲ့တယ် သမီး၊ အဘ သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲနေပြီလားဆိုတာ စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်၊ အဘ သမီးကို မတူမတန် ဆက်ဆံနေပြီလား ဆိုတာကိုလဲ ပူပင်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ ယောက်ျားက သမီးဘက်မှာ ရှိနေတာပဲလေဆိုပြီး ဖြေယူနေခဲ့တယ်၊ ခုတော့ သူ ကိုယ်တိုင်က သမီးကို အဲဒီအရပ်က နှင်ချလိုက်ပြီကိုး”

အဘ၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်များ စုဝိုင်းလာသည်။

နှင်ချခြင်း ...။ ဟုတ်သည်။ သမီးကို နှင်ချလိုက်ခြင်း။

အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု ကျူးလွန်သည်ဟု တပ်တပ် အပ်အပ် စွပ်စွဲခဲ့တာ။

ခင်ပွန်းသည်မှ တစ်ပါး အားကိုးရာ မရှိစွာ ရပ်တည်နေပါသည့် ဇနီးကို ပါးရိုက်ခဲ့တာ။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် အဘယ် မိန်းကလေးသည် ထိုအရပ်၌ နေနိုင်ပါတော့မည်လဲ။

ယခုတိုင် ပါးပြင်ထက်တွင် ညိုမည်းစွာ ရွှံ့ထင်ပါလာသည့် လက်ဝါးရံများသည် ပြင်းထန်စွာ ပါးပြင်ထက်တွင် ကျရောက်



ခဲ့သည့် လက်ဖဝါး၏ အရှိန်ကို မှန်းဆ နားလည်နေစေနိုင်ချေ သည်မဲ။

“တစ်နေ့မှာ သမီးကို အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်များ မပေါင်းသင်းလိုတော့ဘူး ဆိုရင် အဘ သမီးကို အဘဆီ ပြန်ပို့ပေးပါလို့ အဘ မှာခဲ့တဲ့ စကား ရှိခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ အဘ သမီးဟာ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ နာကြည်းမှုတွေကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး အဘဆီကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ရောက် လာခဲ့ရရှာတယ်။ အဲဒီအတွက် အဘ ဘယ်တော့မှ စိတ်ထဲ ကောင်းနိုင်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ပြောပြီး အဘ ပွေးကို ကြည့်သည်။

“သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းသည် အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ဖို့၊ ခွင့်မလွှတ် ဖို့ ဆိုတာကို အဘ ဘာမှ ရွေးချယ်မပေးဘူး၊ ဒါဟာ သမီး ရဲ့ သဘောပဲ။ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သမီး ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဘဆီကို ရောက်လာတဲ့ သမီးကို အဘ အပြစ်မတင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စအတွက် ရောက်လာတဲ့ သမီးကို အဘ နှင်မချဘူး၊ အဘရဲ့ မေတ္တာကို ပေးမြဲအတိုင်း အဘ ပေးမယ်”

အဘ အသံက ပြတ်သွားသည်။ အဘ၏ မျက်ဝန်း တွေမှာ အားမာန် ဆိုတာ ရှိနေသည်။

“အဘရယ် ခုလို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး ခင်ပွန်းသည် မပါပဲ ရောက်လာတဲ့ သမီး၊ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ စွပ်စွဲမှုတွေကို ရင်းဆီးခံ ပြီး ရောက်လာတဲ့ သမီး၊ ယောက္ခမရဲ့ အနှိမ်ခံပြီး ရောက် လာတဲ့ သမီး၊ အိမ်အပြန် မျက်နှာပန်းမလှတဲ့ သမီးကြောင့် ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာ မဖော်ရဲအောင် ဖြစ်ရတော့မယ်

ဆိုတာ အဘ သိနေပါရက်နဲ့ ... သမီးအပေါ်မှာ နားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ ... အဘရဲ့ မေတ္တာကို ပေးမြဲပေးတာ ... သမီး မြင်နေရတော့ သမီးလေ ... သမီး အဘကို သနား လိုက်တာ၊ သမီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပြီ အဘရယ်၊ သမီး မိုက် တာပါ၊ သူ့ကို ယုံမိခဲ့တာ သမီး မိုက်တာပါ”

ပွေး ပြောရင်း ရှိုက်ကြီး ငင်ကြီး ငိုချလိုက်မိရပါပြီ

တည်း။

အဘ၏ လက်တွေက ပွေး၏ ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးလာသည်။

အဘ ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည် ခဲနေရပြီ။

“ပညာတတ်တဲ့ လူတွေ ရက်စက်တာဟာ တစ်ဖက်သား ကို နာလန့်မထူနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တတ်တယ်။ သူတို့ က လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အသံနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်ကြတယ်လေ၊ ဝန်းကျင်က ပြောလာမယ့် ချမ်း သာခြင်း၊ ပညာတတ်ခြင်း၊ ဥစ္စာဘဝ မြင့်မားခြင်း ဆိုတာ တွေကို ပိုပြီး အလေးထားကြတယ်”

ပြောပြီး အဘ ခေါင်းခါသည်။ သူ့အို သဘိုးကြီး တစ်ယောက်၊ သူ့ဆင်းရဲတစ်ယောက်၏ နှုတ်ဖျားဆီမှ ထွက်ကျလာ သော စကားများသည် လက်တွေ့နှင့် နီးစပ်သည့် စကားများသာ။ အမှန်တရားများသာ။

“ဟော ... သူ့သမက်ကဖြင့် ... သူ့ရွေးမကဖြင့် ... အတန် ပညာ ဘယ်လောက်တတ်တာ၊ ဘာဘွဲ့တွေ ရတာ၊ ဘယ် လောက် ချမ်းသာတာ၊ ဟော ... သူ့သား သူ့သမီးကဖြင့် ဘယ်လို ချမ်းသာ၊ ဘယ်လို ဘွဲ့တွေရတာ၊ ဒါတွေကို



ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောမှ ပြောပေးတဲ့ အသံတွေ ကြားရမှ...
တန်ဖိုးရှိတယ်။ မှတ်ကြတာကိုး။ သူတို့ သားသမီး။ သူတို့ရဲ့
သမက် ချွေးမ၊ အဲဒါရဲ့ တန်ဖိုးကို သူတို့ ကိုယ်တိုင် သမက်
မှတ်ရတာထက် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလာတဲ့ စကားနဲ့ပဲ
ကြည့်နဲ့ သတ်မှတ်ချင်ကြတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်နောက်
တကောက်ကောက် လိုက်နေကြတာ။ အဲလို လူမျိုးတွေဟာ
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေပဲ။ အခစားခံတွေပဲ”

အဘ ပြောပြီး သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။

“အဲဒီလို လူမျိုးတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလာမယ့်
ကဲ့ရဲ့ စကားကို အဆိပ်လိုပဲ ကြောက်ကြတယ်။ သေမလောက်
ကြောက်ကြတယ်။ အဲဒီလို ပြောလာမယ့် ကဲ့ရဲ့ စကားတွေ
ကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရတဲ့ သတ္တိ မရှိကြဘူး။ အဲဒီ ကဲ့ရဲ့
စကားက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်ဆိုရင် တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်ရဲတယ်။ ရက်စက်ရဲတယ်။ မတရားလဲ လုပ်ရဲတယ်။
လူစိတ် ပျောက်ရဲတယ်။ သူတို့မှာ မေတ္တာဆိုတဲ့ အရာဟာ
ပျောက်နေတယ်။ အဲဒီလို အဝန်းအဝိုင်းထဲကို သမီး ရောက်
သွားရတယ်လို့ အဘ နားလည်ထားတယ်”

ပြောပြီး အဘ သရော်သော အပြုံးကို ပြုံးသည်။

“အဘတို့က လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ကိုယ်ကျင့်တရား၊
မေတ္တာတရား ရှိမှုတွေ အပေါ်မှာ တည်မှီပြီး ဆုံးဖြတ်တယ်။
အဘတို့မှာ ငွေကြေး မကြွယ်ဝချင် နေမယ်။ ပေးထားတဲ့
ကတိတစ်လုံးကို သေတဲ့အထိ တည်မြဲတဲ့သစ္စာ တရားဆိုတာ
ရှိတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းအောင် နေတယ်။ လူ
စိတ်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေ



မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားရဲ့ နောက်လိုက်တွေပဲ ဖြစ်ကြ
တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပဲပြောပြော အဘ ဂရုမစိုက်ဘူး။
ကိုယ်ကျင့်တရား မြဲအောင်နေတဲ့ သူဟာ ဘယ်လို မကောင်း
မှုမျိုးကိုမှ မကျူးလွန်ဘူး”

သမီး၏ ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးရင်း အဘ
မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“အဘတို့ ဘဝမှာ ဝန်းကျင်ရဲ့ နှိမ်ချဆက်ဆံမှုကို ရင်ဆိုင်
ကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့ရဲ့ နောက်လိုက် အဖြစ်နဲ့
သာ နေကြမယ်ဆိုရင် အဘတို့ နေရာတောင် ရှိတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး။ အဘတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မြဲအောင်
နေတတ်ခဲ့ကြလို့သာ ဝန်းကျင်ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရဲနိုင်ခဲ့ကြ
တယ်။ အားမလျှော့နဲ့ သမီး။ အဘရဲ့ မြေးကို အဘတို့
မွေးကြမယ်။ လူလားမြောက်အောင် ပြုစုကြမယ်။ သွန်သင်
ဆုံးမပဲ့ပြင်ကြမယ်။ အပေမဲ့နေပေမယ့်၊ အမိ ရှိတယ်။ အဘိုး
ရှိတယ်”

အဘ၏ စကားက ပြတ်သွားသည်။ အားမာန်
အပြည့်ပါသည်။ အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်များမှာ
အားမာန်တွေ စီးဝင်နေသည်ဟု ထင်ရချေသည်။

“မာနဆိုတဲ့ နေရာမှာ၊ သူဆင်းရဲရဲ့ မာနက ပိုပြီးတော့
အားမာန် ရှိတယ် သမီး။ ထားအပ်တဲ့ မာနကို ထားရတယ်။
မောင်းမင်းထက် အနေနဲ့ သူ့အမှားကို လာပြီး မတောင်းပန်
မချင်း အဘ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ဒီအိမ်ထောင်ကို
ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ပါလို့ အဘ မတိုက်တွန်းဘူးနော် သမီး။
ဒါက သမီး သဘော၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဘကို လာမတောင်းပန်



မချင်းတော့ အဘ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဒါက အဘရဲ့ အပိုင်း။”

အဘ အသံတွေ မာကျောလာသည်။ မျက်ဝန်းတွေ တောက်လောင်လာသည်။

“အဘတို့ ဆင်းရဲတာဟာ နိုင်စားခံရဖို့ အခြေခံ အကြောင်း တရား မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား ကျွန်ုပ်ရတာဟာ လူလူချင်း နှိမ်ချဆက်ဆံခံရဖို့ အတွက် လူချမ်းသာတွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဘတို့ဟာ လူတွေ၊ လူတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ လူတိုင်းမှာ ရှိတတ်တဲ့ နာကြည်းခြင်း၊ ဒေါသ ထွက်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ အို ... ခံစားမှုတွေ အားလုံးကို ခံစားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား ဟင် သမီး။”

အဘ၏ မေးခွန်းတွင် ကြေကွဲရိပ်နှင့် ခံပြင်းရိပ်များ က ပါလာကြပါပြီတည်း။

“သူတို့က အဘတို့ကို လူဆိုတာ မေ့ထားကြတယ်လေ၊ အေး ... အဘတို့ရဲ့ မာနကိုတော့ ပြရမှာပေါ့၊ သူတို့လို အငွေတလုလူ အရှိန်တပြင်းပြင်းနဲ့ ရှိတတ်တဲ့ မီးလိုပူတဲ့ မာနမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အဘတို့ရဲ့ မာနက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ-ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ မာန၊ အဲဒီ မာန ကိုတော့ ထားရမယ် သမီး ...”

အဘ လက်တွေက တလိုမ့်လိုမ့် စီးသွယ်ကျနေသည့် သမီး၏ မျက်ရည်စက်များကို သုတ်ပေးလာသည်။

“အဘတို့ဟာ ပုဂံသားတွေ ဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ ရန်သူကို ချေမှုန်းမလို့ ရှိတဲ့ ရဲရင့်စွမ်းပကား ရှိတဲ့ သူတွေရဲ့ နေရာ ဖြစ်လို့ အရိမဒ္ဒလို့ ထင်ရှားကျော်စောတယ်လို့ ပင်းယ

ဆင်ဖြူငါးစီးရှင် မယ်တော်ရဲ့ ပုဂံကျောင်းကျောက်စာမှာ ပါဠိဘာသာနဲ့ ရေးမှတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သတ္တိကို မွေးစမ်းပါ သမီး၊ သမီးဟာ အရိမဒ္ဒနသုလေ၊ ဒီမြေသူဟာ ဝန်းကျင်ကို အရုံးမပေးရဘူး၊ ရဲရင့်တဲ့သွေး ရှိရမယ်၊ ကိုယ် ဝန်ဆောင်ပြီး ရင်သွေးကို လွယ်လာရတာနဲ့၊ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ စွန့်ပယ်ခံ မိန်းမသားဖြစ်တာနဲ့ပဲ ဘဝကို အရုံးပေးလိုက်ရ မယ်တဲ့လား၊ ဒါဟာ ဘဝတစ်ခုမှာ သေးငယ်တဲ့ အခက်အခဲ လေးတစ်ခုပါ သမီးရယ် ...”

အဘ၏ လက်မောင်းကြီးတွေကို ပွေး ဖက်တွယ် လိုက်မိရင်း အဘ၏ ရင်ခွင်မှာ ပွေး ခေါင်းတင် ငိုရိုက်လိုက်မိရ ပါပြီ။

အဘသည် ပွေး၏ နှလုံးအိမ်ဝယ် ရဲရင့်ခြင်းဆိုတာ ကို စီးငယ်လာစေခဲ့ပြီ။ အားမာန်ဆိုသော အရာကို ရင်ဝယ်တည်မြီး စေခဲ့ပြီ။

ဝန်းကျင်ကို မည်သို့ မျက်နှာပြုရပါဆိုသည့် အားငယ် သော အတွေးများကို အဘ တတ်စွမ်းသမျှ ဖယ်ရှားစေခဲ့ပြီ။

ရင်ကွဲပက်လက်နှင့် အိမ်အပြန် မျက်နှာမလှစွာ ခင်ပွန်းသည်၏ စွန့်ပစ်ခံဘဝနှင့် ရောက်လာရှာပါသည့် အပူသည် သမီးကို မေတ္တာလက်ဖြင့် ဆီးကြို့လင့်ပါသည် အဘ။

သမီး၏ မျက်ရည်စက်ကို မေတ္တာလက်ဖြင့် သုတ်ပေး ရှာပါသော အဘ။

“အဘရယ်”

ပွေး ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ခေါ်မိလျက် ကိုယ်ကို အဘရင် ခွင်မှ လျှောချလိုက်ကာ အဘ၏ ခြေအနံကို ဦးခိုက်လိုက်မိရင်း ...



“အဘရယ်”

ဟု ထပ်ခေါ်လိုက်မိကာ အဘ၏ ခြေဖမ်း အစုံဝယ်
ဖွေး၏ မျက်ရည်စက်များ စီးကျသွားရပါချေသတည်း။

ဤရင်ခွင် ... ဤရင်ခွင်ကို ခိုလှုံနိုင်ဖို့အတွက်
သောကတွေ ရင်နှင့်မဆံ့အောင် သယ်ပိုးခံစားရင်း ဖွေး ဤအရပ်
ကို ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။

အဖခေါ်စရာ ကင်းမဲ့ နေနှင့်ပြီးပါသည့် ရင်သွေးကို
လွယ်လျက် မျက်နှာမလှဘဲ ပြန်လာခဲ့ရပါသည့် သမီး၏ အိမ်ပြန်
ခရီးအတွက် အဘ ရင်ကွဲ နေရှာမည်ဆိုတာ ဖွေး သိသည်။

အဘအတွက် ဖွေး ... ဘာမျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့။

သောကတွေကိုသာ အဘအတွက် ဖွေး သယ်ပိုးလာခဲ့
ချေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖွေး၏ လက်အစုံက ပူးကပ်၍ လက်ယုတ် ကန်တော့
လိုက်ရင်း အဘ၏ ခြေကို လက်ဖြင့် ထိသည်။ နဖူးဖြင့် ထိသည်။

“အဘကို သမီး ကန်တော့ပါတယ် အဘ”

ဖွေး ဖြေဆည်နိုင်စွမ်း မရှိစွာ ငိုကြွေး နေမိလိုက်မိ
ရပါပြီ။

ဤအဖြစ်မျိုးကို အဘယ်သူသည် မျှော်လင့်ပါမည်
လဲလေ။

တစ်နေ့မှာ ရင်သွေးကို ပိုက်၍ မောင်နှင့်အတူ အဘ
ထံသို့ ဖွေး လာရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သမျှတွေသည် ပြီးဆုံးခဲ့
ပြီ။ ထိုအရာသည် မှန်ရိုးဝါးစွာ ကြေကွဲဖွယ်အတိဖြစ် အဆုံးသတ်
ခဲ့ရပြီးပြီ။

ယခုတော့ ဥစ္စာကင်းမဲ့စွာ အမိအမိ ကင်းမဲ့စွာဖြင့်
မိဘရင်ခွင်သို့ ကူကယ်သူ မဲ့နေပါသည်။ ခိုကိုးရာမဲ့သူပမာ ပြေးဝင်
လာရပါသည် ဖွေး။

အဘအတွက် တာဝန်တွေ ပိုမိုလာအောင် သယ်ပိုး
ယူဆောင်လာပါသည် ဖွေး။

ချစ်ရသူ၏ အထင်သေး စွန့်ပစ်ခံဘဝကို မကြာမလင့်
မိက ဆိုးဝါးဝါးသီးစွာ ခံယူခဲ့ရပါသော ဖွေး။

ဖွေး၏ မျက်ရည်စက်များ သွယ်ကျစီးဆင်းနေခြင်း
သည် ဘယ်သောအခါတွင်မှ အဆုံးသတ်နိုင်ချေမည် မဟုတ်။

နောက် ... ဖွေး၏ ရင်တွင်းမှာ ရှိနေသည့် မောင့်ကို
ချစ်မြတ်နိုးရပါသော ချစ်ခြင်းများသည်လည်း ကုန်ဆုံးလွင့်ပါးသွား
နိုင်ချေမည် မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ ...

မောင့်ကို ဖွေး နာကြည်း နေမိခြင်းများသည် ပို၍
စွမ်းအားကြီးမားစွာ ဖွေး၏ နှလုံးသားကို ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့ပြီးပြီ။

နာကြည်းခြင်းများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေပါသည့် ချစ်
ခြင်း ...။

ဤသို့သော ချစ်ခြင်းသည် ကြည်နူးသော ဘဝတစ်ခု
ကို မည်သို့ ပြန်လည် တည်ဆောက်ပေးနိုင်စွမ်းမျိုး ရှိပါမည်လဲ။

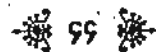
မျက်ဝန်းဆီမှ သွယ်ကျလာသော မျက်ရည်စက်များ
ကို အချိန်ကာလ ကြာလာသည့်အခါ ယခုလို မပြတ်တမ်း သွယ်
ကျစီးဆင်းစေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေမယ့်။ နှလုံးသားထဲမှာတော့
ကြွေကွဲရပါသော မျက်ရည်များ ထာဝရ ကြွေလွင့်နေချေမည်သာ။



နောက် ... အစဉ်မပြတ် နာကြည်းခြင်းဆိုသည်
ဝေဒနာသည် အလွန်မှ ချစ်ရပါလေသော မောင့် အပေါ်မှာ ထာဝရ
ထာဝစဉ် တင့်ရှိသွားချေဦး တော့မည်အဖြစ်။

ဤအဖြစ်ထက် အဘယ်အရာသည် ကြေကွဲဖွယ်
အဖြစ် ရှိနိုင်စွမ်းပါ့မည်လဲလေ။

ဪ ... အချစ်ရဆုံးသော သူတစ်ယောက် အပေါ်
အနာကြည်းဆုံးဆိုသည် အရာနှင့် ယှဉ်တွဲ တမ်းတ အမှတ်ရနေ
ရလေမည့် အဖြစ်ထက် အဘယ်ဘဝသည် ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ် ရှိနိုင်
စွမ်းပါ့ချေမည်လဲ။



မျိုးနိုင်၏ ခြေလှမ်းတွေက အခန်းတံခါးရှေ့မှာ စေ့
ရပ်၏။ အခန်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အနံ့တိထားကတော့
ချက်စီ မျက်နှာ ပျက်စွာဖြင့် အောက်ထပ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

အိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ အိမ်နှင့်ပင် မတူ။ လူသံ
သုသံ တိတ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေသည်။

ကြည်ပြာစက်ရုံနှင့် ဘက်ထရီစက်ရုံသို့လည်း မင်းထက်
လုံးဝ မရောက်တာ တစ်လ ကျော်ကြာခဲ့ပြီဟု စက်ရုံမန်နေဂျာက
ပြောခဲ့သည်။ ဦးစွာ ကြည်ပြာနှင့် ဘက်ထရီ စက်ရုံကို မျိုးနိုင်
လိုက်သွားပြီးမှ မြပုဏ္ဏမာသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

တောင်ကြီးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း စိတ် မချမ်းချေ
ဖွယ်ရာ သတင်းစကားများကို မျိုးနိုင် ကိုကြီးကောင်းထံမှ ကြားခဲ့
ရသည်လေ။

ပြီးတော့ သတင်းစာ။ သတင်းစာထဲမှာကလည်း
ပြတ်စဲခြင်း ကြော်ငြာ ပါလာသည်။ မျိုးနိုင် မြပုဏ္ဏမာသို့ တိုင်
အောင် လိုက်လာခဲ့ခြင်းမှာ ဤသတင်းစာထဲမှ ကြော်ငြာကြောင့်
လည်း ဖြစ်ပါ၏။



အန်တီထားကတော့ ကိုကြီးကောင်းမြတ်နှင့် ရင်းနှီးသော မျိုးနိုင်ကို သိပ်ပြီး နှလုံးတွေဟန် မတူ။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ဘီးတပ် ကုလားထိုင်နှင့် ရှိနေသော အန်ကယ် ဦးမင်းကျော်ထားသား ပြစ်သူကို အပေါ်ထပ် အခန်းမှာ သွားတွေ့ဖို့ ပြောလာတာနဲ့ အခွင့်သာ သွားခဲ့ရခြင်းပါ။

အန်တီထား အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်တက်မည် ပြတော့ အန်ကယ်က ...

“ဖိုလ်ချုပ်ဈေးကို ထား သွားမယ်ဆို၊ သွားတော့”

ဟု ပြောလာတာမို့ အန်တီထား မျက်နှာ မကောင်းဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

ယခုတော့ အပေါ်ထပ်ရှိ မင်းထက် အခန်း၏ တံခါး ပေါက်ရှေ့မှာ မျိုးနိုင် ရပ်နေပြီ။ အခန်းတံခါးကို သူ တွန်းတော့ အလိုက်သင့် ပွင့်သွား၏။

မြင်ကွင်းသည် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် မရှိ။ တုံးလုံး ပက်လက်လဲနေသော ကုလားထိုင်၊ ပစ္စည်း ပစ္စယများ ရှုပ်ပွေ့စွာ ရှိနေသော စားပွဲ။ တွန့်ကြေနေသော အိပ်ရာခင်းနှင့် လုံးထွေးနေသော စောင်။

ပြတင်းများကို ပိတ်ထားသည်မို့ အခန်းသည် လှောင်ပိတ်နေသယောင်ပင် ထင်ရသည်။

လေအေးစက်ကိုလည်း ဖွင့်မထား။ တကယ့်ကို ပစ်စလက်ခတ် ဖြစ်နေသည့် အခန်း။ အခန်း၏ ထောင့်တွင် ရှိနေသော ဆက်တီ စားပွဲအနီး ဆိုဖာထက်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ရှိနေသော မင်းထက်။

ထူထဲသော ဆံပင်များက နဖူးပြင်ပေါ်တွင် ခုံးအုပ်စေ့ကျနေသည်။ စားပွဲထက် မှာတော့ ပုလင်းတွေ မနည်းမနော့ ရှိနေသည်။ အရက်ပုလင်းတွေ ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး မျိုးနိုင် သဘောပေါက်နှင့်၏။

ဧကန်ကျိုးသယောင် ဖြစ်နေသည့် မင်းထက်သည် ယခုတိုင် မျိုးနိုင်ကို မမြင်သေး။ စားပွဲကဲ့သို့ မမြင်ဖူးသူလို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က စားပွဲကို ထောက်ထား၏။ ကျန်တစ်ဖက်က ဆိုဖာထိုင်ခုံကို ထောက်ထားသည်။ အချိုးတကျ မရှိ၊ ပုံပန်း မကျစွာ ပစ်စလက်ခတ် ထိုင်နေပါသည့် မင်းထက်၏ အသွင်က အရာရာကို ဆုံးရှုံးနေသည့် အသွင်။ ဘာဆို ဘာဆိုမျှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့သည့် အသွင်။

မျိုးနိုင် ဦးစွာ ခြေလှမ်း ရွေ့မိသည်က အခန်းပြတင်း ရှိရာသို့ပါ။ ပြတင်းပေါက်ကို မျိုးနိုင် ဖွင့်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်တော့ လှမ်း၍ စိုက်ကြည့်နေသည့် မင်းထက်၏အကြည့်ကို ဦးစွာ ကြုံကြိုက်၏။

“ပြန်ပိတ် ထားလိုက်ပါကွာ ... ငါ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ပါ”

စတင် ပြောလာသော စကား။

မျိုးနိုင် နောက်ထပ် ပြတင်းပေါက်တွေ ထပ်၍ သွားဖွင့်တော့ သူ ထရပ်သည်။ ခယိုးခယိုးဖြင့် မျိုးနိုင်ထံ လျှောက်လာသည်။

မျက်တောင်များ မှေးစင်းနေလျက် အဆီများ ပြန်နေပါသော မျက်နှာဖြင့် အရက်ခိုးများ ဝေနေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် လှမ်းကြည့်လာသည့် အကြည့်များတွင် ရန်လိုရိပ်ကို မျိုးနိုင် လှမ်းလင့် တွေ့မြင်ရသည်။



“ဟေ့ မျိုးနိုင်၊ ပြတင်းပေါက်တွေပိတ်ထားလို့က်စမ်းပါ ကွာ၊ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ငါမွေးနဲ့ ရပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ စကားတွေ ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှခင်းတွေ ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒါတွေကို ငါ မေ့ထားချင်လို့ပါ ... မေ့ထားချင်လို့ပါ”

အသံက ကွဲအက် တုန်ခါနေသည်။ မျိုးနိုင် သက်ပြင်း ရှိက်၏။

သူ့ထဲပါးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့ကာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို မျိုးနိုင် ဆုပ်ကိုင်၍ ဆိုဖာတွင် ပြန်၍ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“မင်း၊ အရက်သမားကြီး လုံးလုံးပုံ ပေါက်နေပါလား မင်းကွာ ...”

ခပ်ညည်းညည်း ပြောတော့ သူ ရယ်သည်။ ခေါင်း လည်း ယမ်းသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ... အခုဆိုရင် အရက် ကုန်ရင် ငါ အရက် သွားဝယ်တယ်၊ အိမ်က ထွက် ကားမောင်းပြီး သွားဝယ် တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ မူးအောင်သောက် အိပ်၊ နိုးတဲ့အခါ ပုလင်းထဲမှာ ရှိသေးရင် ဆက်သောက်၊ မရှိတော့ရင် သွား ဝယ်၊ ပြီးတာပဲ၊ ငါ ရှက်လွန်းလို့ပါ ... ကြေကွဲလွန်းလို့ပါ”

ပြောပြီး ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။ ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်သည်။ နောက်တော့ မော့သောက်သည်။

မျိုးနိုင် မဟန့်တား။ တား၍လည်း ရမှာ မဟုတ် တာကို သိထားနှင့်ပြီးပြီ။ တက်ကုန် စက်ကုန် လွှင့်ပြီးသည့် နောက်မှာတော့ အရှိန် ကုန်သွားချေမည်ဟုပဲ နှလုံးပိုက်ထား လိုက်ရသည်။



“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဟင် လာလည်တာလား၊ ဘယ် တုန်းက တောင်ကြီးက ပြန်ရောက်တာလဲ”

မျိုးနိုင် စိတ်မကောင်း။ တောင်ကြီးသို့ မျိုးနိုင် သွား သွားတာကိုတော့ မူးနေသည့် ကြားထဲက အမှတ်တရ နေတာကို စိတ်မကောင်း။ ထိုအချိန်တုန်းက တောင်ကြီးသို့ မသွားဖြစ်ခဲ့လျှင် ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်သည် ဤအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ရချေမည် မဟုတ်။

ကိုကြီးကောင်းနှင့်အတူ မျိုးနိုင်လည်း ရှိနေချေမည် မို့ ပြေရှင်းစကားကို ဝင်ရောက်၍ ပြောပေးနိုင်ချေသည်လေ။

ယခုတော့ ထိခိုက် ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်သည် ဆိုးရွား ရွာ ဖြစ်တည် ရစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

“ငါ ရောက်တာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုကြီးကောင်းနဲ့ ငါ အရင် တွေဖြစ်တယ်၊ မနေ့က မင်းကို စက်ရုံ အလုပ် ရုံမှာ ငါ သွားရှာတယ်၊ မတွေ့လို့ ဒီကို ဒီနေ့ လိုက်လာ တာ”

ငိုက်နေသော ခေါင်းသည် မတ်ခနဲ ဖြစ်၏။ စူးရဲ သော အကြည့်သည် မျိုးနိုင်ထံ တည်တင်း မာကျောစွာ ကျရောက် ၏။

“အဲဒီ ကိုကြီးကောင်းရဲ့ နာမည်ကို ငါ မကြားချင်ဘူး မျိုးနိုင်၊ လူယုတ်မာရဲ့ နာမည်ကို ငါ မကြားချင်ဘူး”

ဟု မာန်ထန်စွာ ပြောသည်။ ပုလင်းကို ကောက်၍ မော့ပစ်လိုက်တာကို မျိုးနိုင် စိတ်ထိခိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ရာမှ သူ့ လက်တွင်းမှ ပုလင်းကို ဆွဲယူသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... မင်း မှားနေတာတွေ ရှိတယ်။
မျိုးနိုင် ရှင်းပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခိုက်မှာပင် ဝန်းခနဲ ရပ်
လိုက်လျက် သူ အော်သည်။

“မမှားဘူး ... ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး၊ ငါ့ မျက်စိနဲ့ တပ်
အပ်မြင်ထားတာ၊ ဟောဒီ မျက်စိနှစ်လုံးနဲ့ ရှင်းခနဲ မြင်ထား
တာ၊ ဘာလဲ မင်းက မယုံဘူးလား၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မယုံ
ချင်နေ၊ ငါ့ မျက်စိရဲ့ အမြင်အာရုံကို ငါက ဘယ်လို ငြင်း
နိုင်မှာလဲ၊ ဒါ တကယ် ပြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်၊ ငါ ရင်ကွဲနေသမျှ
မင်း မြင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ချစ်လွန်းလို့ ခံစားနေရတာ၊
ပြီးတော့ ရှက်နေရတာ”

ပြောနေရင်းမှ သူ့အသံတွေ အက်အက်ကွဲကွဲ ပြစ်
လာသည်။

ခေါင်းကို လှန်လိုက်တာ မျက်နှာကို မော့၍ မျက်
နှာကြက်ဆီသို့ ကြည့်သည်။ မျက်တောင်ကို ခတ်၍ ထိန်းသည်။
မျက်ရည်ကို ထိန်းနေမှန်း သူ့ကိုယ်သူလည်း သိနေသည်။ ဒါပေမဲ့
မရ။ မျက်ရည် ကျလာ၏။

“မင်း သိပါတယ်ကွာ၊ ငါ ... ငါ ... သူ့ကို ဘယ်ထိ
ချစ်မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ မင်း အသိဆုံးပါ၊ သူ ... လုပ်ရက်
တာ ငါ အံ့ဩတယ်၊ ပြီးတော့ ရှက်လဲ ရှက်တယ်၊ နာကြည်း
တယ်”

ပြောနေသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်း သူ့ကို
ငေးစိုက် ကြည့်နေပါသည့် မျိုးနိုင်ကို သူ ကြည့်သည်။ နောက် ...
ခေါင်းယမ်းသည်။

“မေမေ ဘယ်လိုပဲ ခွဲခွဲ ငါ သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့
ပေါင်းနေခဲ့တာပဲ၊ ကြင်နာခဲ့တာပဲ၊ သူ့ကို မျက်စိအောက်
က အပျောက် မခံနိုင်အောင် တစ်စုံစိမ့်နဲ့ အရိပ်တကြည့်
ကြည့် ချစ်ခဲ့တာ သူလဲ သိတာပဲ၊ ဒီလို သိနေပါရက်နဲ့ ဘာ
လို့ သူ ငါ့အပေါ် သစ္စာမဲ့ရတာလဲ၊ ငါ ... မယုံချင်ဘူး၊
နားမလည်နိုင်ဘူး၊ စဉ်းစားလို့လဲ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ
တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ မျိုးနိုင်၊ ငါ့ မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာ”

သူ ပြောပြီး ကြိတ်ခဲမရစွာ ဖန်ခွက်ကို ကောက်၍
ရုံကို ထိပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက် ကွဲသံ ပေါ်လာ၏။
နောက် ... အရက်ပုလင်း။ ဖန်ခွက် ထိခတ်ရိုက်မိရာ နံရံနှင့် မလှမ်း
အမီးမှာပင် အလားတူ ရိုက်ခတ် ကွဲကျသွားရပြန်ပြီ။

“ပြီးတော့ ... သူက ငါ့ကို နာကြည်းတယ် ဆိုပြီး အိမ်က
ဆင်းသွားတယ်လေ၊ ကိုကြီးကောင်းကို အားကိုးပြီး အဲဒီ
မှာပဲ ရှိနေမယ် ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ သွားပေစေ ... သွားပေ
စေ”

သူ လက်တခါခါ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြောနေသည်။

“ငါကလဲ ပြတ်သမှ ပြတ်ခနဲ ပြတ်ခနဲ မြည်တယ်”

ပြတ်တယ်ဟု အော်ဟစ်နေသည့် လူက စိတ်ညစ်
နက် အရက်တွေ မူးနေပြီ။ မူးနေရင်လည်း ဖွေး အကြောင်းပဲ
ပြောနေချေသည်ပဲ။

မျိုးနိုင် စိတ်မောမောနှင့် နားထောင်သမား လုပ်နေ

သံ။

တား၍လည်း ရချေမည် မဟုတ်။



“ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ဒီအခန်းထဲ ငရဲကျနေသလိုပါပဲကွာ၊ သူ့
ငါနဲ့က ဘယ်တုန်းက ခွဲဖူးလို့လဲ၊ ခုလို ခွဲခွာရတော့ ငါ
ဘယ်လို ခံမစားရမလဲ၊ သစ္စာမဲ့ပြီး ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမတို့
ငါ့ ရင်ထဲမှာ ခါးနေအောင် နာတာ ... ခါးနေအောင်
အင်း ... ခါးခါးသီးသီး ဟုတ်တယ်၊ ခါးခါးသီးသီးလို့
ပြောမှ ပိုမှန်တယ်၊ ငါပြောတာ လိုသွားတယ် အေ ...
အေ ... အဲလို မှန်းတယ်ကွာ ... နာတယ်ကွာ”

လေးလံလာသော မျက်စွဲကို အဟင်းအားယူ ပင့်တင်
၍ မျိုးနိုင်ကို ကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ရယ်ရိပ် ရယ်ငွေ
တကယ် မရှိပါသည့် ကြေကွဲသော အပြုံးသည် ချက်ချင်း ပေါ်လာ
ပြန်ချေ၏။

“သူ့ကို ချစ်ရတဲ့ ငါ့ အချစ်တွေ အားလုံးကို ငါ မြှုပ်နှံပစ်
လိုက်ပြီ .. ဘယ်မှာ မြှုပ်နှံလိုက်သလဲ သိလား၊ ဟောဒီ
တစ်စစ် ပြိုကွဲသွားတဲ့ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံပစ်
လိုက်ပြီ၊ ငါ့ နှလုံးသားဟာ ငါ့အချစ် သင်္ချိုင်းပဲ”

ရင်ဘတ်ကို သူ ပုတ်၍ သူ အော်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မင်းထက်၊ မင်း မှားနေပြီ၊ ကိုကြီးကောင်း
ဟာ ဒီလို သစ္စာတရား ကင်းမဲ့တဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊
ဖွေးဟာလည်း မင်းကို တကယ်ချစ်ရှာတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

မျိုးနိုင် ပြောတော့ မကျေမနပ် စူးရဲစွာ ကြည့်လာ
သည်။

လက်ကိုလည်း ထု၍ ထု၍ ...
“တော်တော်”

ဟု ထားထားဆီးဆီး ထုပ်သည်။ မျိုးနိုင်ထံမှ စကား
လုံးတွေ လွင့်စဲ၍ သူ့ထံ ရောက်မလာနိုင်ရန် တားဆီးနေသည့်
အသွင်မျိုး ပေါက်နေသည်။

“သွားပြီ ... မင်းလဲ ကိုကြီးကောင်းဆိုတဲ့ ငနဲကြီးရဲ့ လေထဲ
မှာ ဖိုင်းမိနေပြီ၊ မင်း ပြန်တော့၊ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့
ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ လာပြီ၊ လေပြည်မထိုးနဲ့ လေညှင်း
မတိုက်နဲ့ မရဘူး၊ မင်းသွားတော့ကွာ”

မျိုးနိုင် သက်ပြင်းရွံ့ကဲသည်။

ဘယ်လိုမှ ပျောင်းဖျမရသည့်တော့ အသွင်။ စိတ်
ဆင်းရဲစွာ သူ့ကို မျိုးနိုင် ကြည့်သည်။

“ဖွေးဟာ ကိုကြီးကောင်းဆီမှာ မရှိဘူးကွာ၊ ကိုကြီးကောင်း
ရဲ့ အိမ်ကို ငါ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ ပြောတာကို ယုံစမ်းပါ”

“တခြားနေရာမှာ ဖွက်ထားမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းမို့ အဲဒီ အချက်
ကို မတွေးဘဲ လာပြီး ရှင်းပြနေသေးတယ်၊ မင်းတော့
လမ်းဆုံးပါပြီ၊ ကိုကြီးကောင်းရဲ့ ပုရိသရယ်ထဲမှာ မျောပါ
သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဝမ်း ငါတော့ မရဘူး၊ ဟောဒီ မျက်စိနဲ့
မြင်ထားရတဲ့ ကိစ္စကို လာမငြင်းနဲ့၊ မရဘူး လုံးဝ မရဘူး၊
အပြတ်ပဲ ... အပြတ်”

ပြောပြီး ပုံပုံလဲမျှ ဆိုစာပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့
မျိုးနိုင် စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ပြောမိရပါပြီတည်း။

“အေး ... မင်း ပြတ်တာ ငါ သိတယ်၊ ဒီနေ့ သတင်းစာထဲ
မှာ ဖွေးကို ပြတ်စဲကြောင်း ကြေညာထားတာ ငါ မသိ
လိုက်ရတတ်တည်းက ငါ သိတယ်၊ မင်းဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊



လူစိတ်မရှိဘူး။ ပွေးကို မင်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပစ်ထား
လိုက်မယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား၊ ဖခင်ရဲ့ မေတ္တာမဲ့ခံရတဲ့
ရင်သွေးလေးကို ပွေးက မွေးဖွားပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

မျိုးနိုင် ပြောတော့ ငိုက်စိုက်ချနေသော သူ့ ခေါင်းက
ထောင်လာ၏။ မျက်လွှာကို ပင့်၍ မျက်ခုံးကြီး ခွံပြီး မျိုးနိုင်ကို
ကြည့်၏။

“ဘာပြောတယ်၊ ပြတ်စဲခြင်းကြောင့် ဟုတ်လား”
နားမလည်သလို သူ မေးတော့ မျိုးနိုင် ခေါင်းညိတ်
သည်။

“ငါက အရက်ပဲ သောက်နေတာ၊ သောက်လိုက် အိပ်လိုက်၊
အမှူးပြုလို့ နီးလိုက်၊ သွားဝယ်လိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ကုန်
ရင် ဝယ်သောက်တယ်၊ မကုန်သေးရင် နီးတာနဲ့ ထပ်သောက်
တယ်၊ ဒါနဲ့ စောစောက မင်းဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကြော်ငြာ
ဟုတ်လား ... ဘယ်မှာလဲ”

တဖြည်းဖြည်း မျိုးနိုင် စိတ်ကုန်ခန်းလာသည်။
မင်းထက်ကို ဘာမျှ ပြော၍ ရနိုင်တော့မှ မဟုတ်တာကိုလည်း
နားလည်လာသည်။

ပွေးကို ချစ်သည့်အာဖြင့် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာ
ကိုလည်း နားလည်သည်။

နာကြည်းခြင်းဖြင့် မုန်းတီးနေတာကိုလည်း သဘော
ပေါက်လာသည်။ ဘယ်လိုမှ ကိုကြီးကောင်း အပေါ်မှာ ယုံကြည်
တော့မှာ မဟုတ်တာကိုလည်း သဘောပေါက်လာသည်။ ရင်ထဲ
တွင် မကောင်းနိုင်တော့။

“ဟေ့ ... မတ်ကြည့်”

သတင်းစာကို ပစ်ပေးတော့ သတင်းစာကို သူမူသည်။

နောက်ကျောမှ စာမျက်နှာကို လှန်သည်။ နောက်

“ဟ ... ဘယ်မှာလဲတဲ့၊ ပြလေ ... ငါ မရှာနိုင်ဘူးကွ၊
ဒီမှာက မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ကြော်ငြာတွေပဲ ဖြင့်ဖြင့်နေတာ၊
ငါ မှူးတူးတူး ဖြစ်နေပြီကွ၊ ဘယ်မှာလဲ ... အဲဒီဥစ္စာက”

တကယ်လည်း မှူးနေဖြစ်မှုနဲ့ မျိုးနိုင် သိသည်။

ဒါကြောင့် ပြတ်စဲကြောင်း ကြေညာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်၍
ပြတော့ သူ အတန်ကြာ ငေးနီက်ကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်းဖြင့်ပင်
မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာ၏။

“မေမေ ကြော်ငြာလိုက်တာ ဖြစ်မယ်၊ နေဦး ... ငါ သွား
ဓေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဓယိုးဓယိုင်ဖြင့် သတင်းစာကို ဆွဲ၍ သူ ထရပ်တော့
မျိုးနိုင် တားသည်။

“မေးမနေနဲ့၊ အန်တီထား လက်ချက်ပဲဆိုတာ ငါတို့လဲ
သဘောပေါက်တယ်”

မျိုးနိုင် ပြောတော့ သူ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ပြန်
ထိုင်သည်။

“အင်း ... ထူးတော့ မထူးပါဘူးအိပ် ... ငါတို့နှစ်ယောက်
က ပြတ်နေကြပြီပဲ၊ သစ္စာ မရှိတဲ့ ပွေးကို ငါက ဘယ်လို
ချစ်ပြီး ပေါင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီလို ပြတ်စဲကြောင်း ကြော်ငြာ
ဖို့တောင် မလိုဓါဘူး၊ သူ့ကို ငါက ဖြတ်ပြီးသားပါ၊ ဒီမှာ
မျိုးနိုင် ... စာတွေ စာတွေနဲ့ ပြတ်တာစာစာ ပေါ်ဒီစိတ်
နဲ့ ဟောဒီ နှလုံးသားနဲ့ ခြိတ်ထားမှ ဖိုပြတ်လာကွ ...”



ပြောပြီး သတင်းစာကို မညီမညာ ပုံစံနဲ့မကျဉ်း သူ
ခေါက်နေသည်။

သူ့အသွင်က အရာရာကို စိတ်လက်ကုန်ခန်းနေ
သည့် အသွင်း ဘာကိုမျှ အလေးမထားချင်တော့သည့် အသွင်။
အားလုံးကို ဆုံးရှုံးထားရသည့် ချွတ်လင့်ချက် ပျောက်ဆုံးနေသည့်
အသွင်း။

“ဒီတော့ စော့ပါသားကွာ၊ အဲဒီ ပြတ်မိကြောင်း ကြော်ငြာ
ကို မေမေ ထည့်လိုက်တဲ့ ကိစ္စဟာ ဘာမှ ထူးခြားမနေ
တော့ပါဘူး။ တကယ်က အဲဒီလို ကြော်ငြာထားတာ သတင်း
စာထဲ မပါလဲ ငါက ပြတ်ပြီပဲ၊ ဖြတ်နိုးမှုတွေ ... မျှော်
လင့်ချက်တွေ အချစ်တွေ အားလုံး ဖုတ်မီးသင်္ဂြိုဟ်ခံထား
ရပြီပြီပဲ”

ပြောပြီး သူ အသံကွဲကြီးနှင့် ရယ်သည်။ ဒါပေမဲ့
ရယ်နေတာနှင့် မတူ။

ကြွေကွဲစွာ ငိုညည်းနေတာနှင့်ပဲ တူနေသည်။ မျက်
ရည်တွေ ဝိုင်းလည်နေတာကိုက အဘယ်မျှအထိ သူ ကြေပြန့်ခံစား
နေရတာကို ခန့်မှန်း သိနေစေပြီးပြီ။

ဗုလင်းကို ဆွဲ၍ တောက်မောနေခိုက်မှာ မျိုးနိုင်
သူတို့ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကြည့်နေသည်။

ဘာမျှ ဝင်ပြော၍ ရတော့မှာ မဟုတ်တာကို မျိုးနိုင်
ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

နေရာမှ ခြေသံ မပြည်အောင် မျိုးနိုင် အသာလှည့်
ထွက်သွားတာကို သူ မြင်သည်။ သူ မတား။



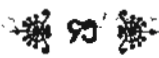
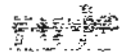
အခန်းတံခါးကို အသံမပြည်အောင် ဆွဲပိတ်ခဲ့
သည့် မျိုးနိုင်၏ ခြေသံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားစဉ်စိုက်မှာ သူ
တစ်ယောက်တည်း အခန်းတွင်းဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

ဟက်ခနဲ တစ်ချက် သူ ရယ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ... ဟုတ်သည်။

ဘဝတွင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝဖြင့်
နေသွားရချေဦးတော့မည်ပဲလေ။





“ငါ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်ကွာ၊ မြပုဏ္ဏမာကိုပေါ့၊ မင်းထက် ရိုလားဆိုတာနဲ့ ဖြန်တောင် မဖြေတော့ဘူး၊ ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်တာပဲ၊ ကြည့်ရတာ ဖုန်းကိုင်တာ အန်တီထားလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ ခင်သံတို့လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းထက်ရဲ့ ဖုန်းဆိုတာနဲ့ ချပစ်ဖို့ ခင်သံတို့ကို မှာထားပုံရတယ်”

ကိုကြီးကောင်း ပြောသမျှ မျိုးနိုင် နားထောင်နေရာမှ ရှေ့တွင် ရှိနေသော အအေးခွက်ကို ယူသောက်၏။

ကင်တင်းတွင် ထိုင်ရင်း နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ရှုပ်နေကြတာအမှန်။

မင်းထက် အလုပ်က ထွက်သွားတာက ပို၍ အခွင့်အလမ်း ပြတ်နေသည်။ အန်ကယ့် အခြေအနေကြောင့် မင်းထက် အလုပ်မှ ထွက်ပြီး လုပ်ငန်းတွေမှာ ဦးစီးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“အန်တီထား ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားချိန်မှာ မှန်းပြီး ဆက်ပါလားကွာ”

“ဆက်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းထက် ဖုန်းဆိုတာနဲ့ ချထားလိုက်တာပဲ၊ အန်ကယ့်ကို ခေါ်ပေးပါဆိုရင်လဲ ဖုန်းကို



ချပစ်လိုက်တာပဲ၊ အန်ကယ့်ကိုလဲ ရှင်းပြခွင့် မရဘူး၊ မင်းထက်ကိုရော အန်ကယ့်ကိုရော ခေါ်တဲ့ ဖုန်းဆိုရင် ခေါ်မလေးရဘူးလို့ အန်တီထား မှာထားတာ သေချာတယ်၊ ငါ ကိုယ်တိုင် မြပုဏ္ဏမာကို သွားသေးတယ်၊ ဦးလေး ဦးဘိုးကြွယ်က မျက်နှာမကောင်းဘဲနဲ့ ပြောတယ်၊ ငါ့ကို ဆိုရင် လုံးဝ တံခါးမဖွင့်ပေးရဘူးလို့ မှာတယ်တဲ့၊ အန်တီထားပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ မင်းထက် ကိုယ်တိုင် က မှာထားတာလဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

အခြေအနေသည် ထင်သည်ထက် များစွာ ဆိုးဝါးနေခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်ထားကြပြီးပြီ။

“မနေ့က ကျွန်တော် မြပုဏ္ဏမာကို ထပ်သွားသေးတယ်၊ အန်တီထားက မှာထားတယ်တဲ့၊ သူ မရှိခိုက်မှာ မင်းထက်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဘယ်သူပဲလာလား၊ တံခါး ဖွင့်မပေးရဘူးလို့ ဦးလေးကြွယ်ကို မှာထားတယ်တဲ့ ... အားနာပုံနဲ့ပဲ ဦးလေးက ငါ့ကို ပြောတယ်၊ ကြည့်ရတာ အန်ကယ့်ကို ငါ့စဉ်းစာက ဝင်ရှင်းပြပြီး ပေးနဲ့ မင်းထက် ပြဿနာကို ပြန်စေ့စပ်နိုင်မှာ အန်တီထား ခိုးရိမ်နေပုံရတယ်”

မျိုးနိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောသည်။

“ခက်ခဲက ငါ သိက္ခာကျတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဆုံးတာက ပေးခမျာ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ရရှာတာ၊ ဒီလိုကြီးတော့ ငါတို့က ငြိမ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အန်တီထားကတော့ မင်းထက်က ငါနဲ့ ပေးကို အထင်လွှတ်ကိစ္စ ပြောထားပြီး ပုံ ရတယ်၊ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတာကိုပဲ ကြည့်ပါလား၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အမှားကို ကျူးလွန်၍ ဆိုတာကို



ထည့်ကြည့်ကြည့်ထားတယ်လေ။ ငါ ပုဂံကို လိုက်သွားချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီလို လိုက်သွားရင် ပိုပြီး ဒီကောင်က အထင်
ထွဲ သံသယဝင်မှာ”

ကိုကြီးကောင်း ပြောတော့ မျိုးနိုင် ခေါင်းယမ်းသည်။
“လိုက်သွားလဲ ဘာမှ မထူးဘူး ကိုကြီး၊ ခုကိစ္စက မင်းထက်
ရဲ့ အမှား၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုကြီးတို့က သွားတောင်းပန်လဲ
အဘနဲ့ ပွေးက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာ မာန
ရှိတယ် ကိုကြီး၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိတယ်၊ နားလည်
တယ်၊ မင်းထက် ကိုယ်တိုင် သွားတောင်းပန်ရမှာ၊ ဒါတောင်
မှ မနည်းတောင်းပန်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ၊ အထူးသဖြင့် အဘက
ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်မယ်၊ အခုလို သတင်းစာထဲ ထည့်ကြော်ငြာ
တာမျိုးက နာကြည်းစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

မျိုးနိုင် စီးရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း မျက်ခုံးကို ရှုံ့၍
တွေးနေမိသည်။

“အဲဒီနေ့က မင်းထက် အခန်းက ကျွန်တော် ဆင်းလာတဲ့
အချိန်ထိ အန်တီထား အန်ကယ့် အနားမှာပဲ ရှိနေတယ်၊
သဘောက ဒီကိစ္စတွေကို မပြောစေချင်လို့ဆိုတာ ကျွန်တော်
နားလည်တယ်၊ အန်ကယ့်ကို ဆရာဝန်က စိတ်မဆင်းရဲ
စရာမျှော်လင့် ပြောတဲ့အကြောင်းကို အန်တီထားက အန်ကယ့်
ကို စကား ဧည့်ခန်းမှာ ထားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတဲ့
ကျွန်တို့မိသားစုကို လှေကားရင်းမှာ ခပ်တိုးတိုး လာပြောတယ်၊
ဒီလို ပြောထားတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်
ပြောနိုင်ပါ့တော့မလဲ၊ အန်ကယ့်များ မတော်တစ်ဆဲ တစ်ခုခု
ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော့် ပယောဂ မကင်းသလိုမျိုး ဖြစ်သွား

ရမှာ၊ အန်တီထားကို ကျွန်တော် အံ့သြယူရလောက်အောင်ကို
သူ့စိတ်ထားအပေါ် စိတ်ပျက်သွားမိတာ အမှန်ပါပဲ ကိုကြီးရာ၊
ဒါပေမဲ့ သူက လူကြီးလေ”

“အန်ကယ်ကရော ဘာပြောသေးလဲ”

ကိုကြီးကောင်း၏ မျက်နှာလည်း သိသာစွာ ချောင်
ကျသွားတာ အမှန်။ ပွေး အပေါ်မှာရော၊ မင်းထက် အပေါ်မှာရော
မောင်နှမ ရင်းခြာပမာ ချစ်ရှာတာ မျိုးနိုင် သိသည်ပေါ့။

ပွေးကို တောင်းရမ်းသည့် ကိစ္စမှာပင် ဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့ရာသည်ပဲလေ။

မင်းထက်နှင့် ပွေးတို့၏ ပြိုကွဲသွားသည့် ဖြတ်စဲခြင်း
သတင်းကြောင့် ဌာနအတွင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများကလည်း ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ ဆိုသည့် စူးစမ်း မေးမြန်းမှုတွေရှိလာကြချေသည်။
တကယ်တော့ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ကြသည့် ကိုကြီးကောင်းနှင့် မျိုးနိုင်တို့
က မင်းထက်နှင့် ပတ်သက်၍ သိကြမည်ဟု သဘောပေါက်ထားသော
ကြောင့် မေးမြန်းကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်ဘက်က ဖြေရ
ကျပ်နေရတာကလည်း ဒုက္ခတစ်မျိုး ဖြစ်နေချေသည့်အဖြစ်။

“အန်ကယ်ကတော့ သားဖြစ်သူ အရက်တွေ သောက်နေ
တာကိုလဲ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်လို့ ပြောတယ်၊
စိတ်လဲ ထိခိုက်နေပုံပဲ၊ မင်း သူငယ်ချင်းဆီ အလည်လာ
ပေါ့ကွာလို့တော့ ပြောတယ်”

မျိုးနိုင် ဖြေပြီး စီးကရက်တို့ကို ဆေးလိပ်ပြာ ဒန်ခွက်
ထဲ ထိုးခြေပြီး တောက်လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ကိုကြီးကောင်းကတော့
ငြိမ်သက် နားထောင်နေရာမှာ ...

“ပွေး ကိစ္စရော ဘာပြောသေးလဲ”



“ကြည့်ရတာ ... အန်တီထား ပြောပြထားတယ်နဲ့ တူတယ်၊
 ဖွေး မရှိတော့ဘူး ဆိုကတည်းက အန်ကယ်ကလဲ ဖွေးကို
 မမြင်တာနဲ့ မေးမှာပဲလေ၊ အန်ကယ် စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ၊
 ဖွေး အပေါ်မှာ သား အထင်လွဲနေပုံရတယ်လို့ပဲ ထိန်းထိန်း
 သိမ်းသိမ်း ပြောတယ်၊ အန်ကယ် စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့၊
 ယုံလဲ မယုံချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သား ကိုယ်တိုင်
 က မြင်တယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ဖွေးကို ဒီလောက် ချစ်တဲ့
 သားဟာ လုပ်ကြံပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလဲ သိတယ်တဲ့၊
 ဖွေးကိုလဲ အန်ကယ် ယုံကြည်တယ်တဲ့၊ ဒါပဲပြောတယ်၊
 အန်ကယ် ခမျာ စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ၊ ပိန်သွားတယ်”

ကိုကြီးကောင်း သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေသည်။ ဖွေးကို ငုံထား
 မတတ် ချစ်မြတ်နိုးပါသည့် မင်းထက် ကိုယ်တိုင်က မျက်မြင်ပါ
 ဟု ပြောလာတော့လည်း အန်ကယ်ခမျာ စဉ်းစားရ ကျပ်ရှာမည်
 ပေါ့။

“အဓိကထားပြီး အန်ကယ် ပြောတာက၊ သား လုပ်သူ
 အရက်သောက်နေတဲ့ ကိစ္စကို ထိန်းပေးပါလို့ ပြောတယ်၊
 တစ်လလောက် လုံးလုံး အရက်သောက်လိုက်၊ အခန်းအောင်း
 နေလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာကို စိတ်အထိခိုက်ဆုံး ဖြစ်နေပုံပဲ၊
 အရက်သွားဝယ်တာဟောင် နောက်ဖေးလှေကားက ဆင်းပြီး
 သွားဝယ်တာထင်တယ်လို့ အန်ကယ် ပြောတယ်၊ ဒီလိုကျ
 တော့လဲ မင်းထက်က အဖေကို ရိုသေသား၊ မမြင်အောင်
 အိမ်ပြင်ထွက်တာ၊ အရက်ဝယ်ထွက်တာ”

“အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင် ခံစားရရှာမယ် ဆိုတာ
 ငါ နားလည်ပါတယ် မျိုးနိုင်ရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေရှင်းစကားကို
 တော့ နားထောင်ဖို့ အချိန်ပေးသင့်တာပေါ့၊ ခုခုခွာက
 အချိန်တွေကို အလဟဿ ကုန်အောင် လုပ်နေတာ၊ ကြည့်ပြာ
 အထည်စက်နဲ့ ဘက်ထရီစက်ရုံကိုတောင်မှ အန်တီထားက
 ရတနာဆိုင် တစ်ဖက်နဲ့ သွားသွားပြီး ကြီးကြပ်ရတယ်
 ဆိုတော့ အင်း ...”

ကိုကြီးကောင်း စကား မဆက်သေးဘဲ ခေတ္တ
 စကားကို ဖြတ်ထား ဆိုင်းထားသည်။

နောက်မှ သက်ပြင်း ရှိုက်ပြီး ...

“ဖွေး အိမ်က ဆင်းသွားရတဲ့ ကိစ္စမှာ အဲဒီ ပစ္စည်းခန်းဆိုင်
 ရာ ပြဿနာတွေ ပါတယ် မျိုးနိုင်၊ အန်တီထားက အဲဒီ
 လုပ်ငန်းတွေကို ဖွေး နာမည်နဲ့ အန်ကယ် လွှဲပြောင်းပေး
 မယ့် ကိစ္စကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတာ မင်းကို ငါ ပြော
 ပြထားပြီးပြီပဲ၊ ခုလို ဖွေး မရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ဟာ အန်တီ
 ထား အတွက်ကတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပဲလေ၊ ခုလို
 အခွင့်အရေးရခိုက်မှာ တကယ့်ကို ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ဖြစ်အောင်
 သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတဲ့အထိ လုပ်ပစ်တာပဲပေါ့”

ကိုကြီးကောင်း ပြောပြီး စိတ်ထိခိုက်စွာ ခေါင်းယမ်း
 သည်။

“ဖွေးကို ငါ သနားတယ် မျိုးနိုင်”

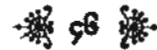
ပြောပြီး ကိုကြီးကောင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“ခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ငါ့ကို မင်းထက် စွပ်စွဲလာလို့မယ်လို့
 ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ငါ ဝမ်းနည်းတယ် မျိုးနိုင်”



ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ကိုကြီးကောင်း ပြောသည်။ မျက်နှာ
တစ်ခုလုံးလည်း နီနေသည်။

မျိုးနိုင် မကြည့်ရက်သလို ဖြစ်လျက် ခပ်ဝေးဝေးဆီ
မှ ကုံကော်ပင်တန်းကို လှမ်းကြည့်နေမိပါ၏။



လက်တွင်းမှ သတင်းစာကို ကံသာ မပေးရက်ဘဲနှင့်
ကမ်းပေးပြီးတာနှင့် ...

“ငါ သွားမယ် ပွေးသူ၊ ရွှေစည်းခုံ ဘုရားနားက စကားဝါ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အဲဒီ သတင်းစာကို ငါ ဖတ်ပြီး နင့်
ဖတ်သင့်တယ် ထင်လို့ ခဏ ပြောပြီး ငှားလာခဲ့တာ၊ မနက်
ဖြန်ကျရင် ငါ နင့်ဆီက ပြန်ယူမယ်၊ ဆိုင်ကို ပြန်သွားပေးရမှာ
မို့ပါဟာ၊ ကဲ ... ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် ကံသာ မျက်နှာမကောင်းဘဲ အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းသွားတော့ ပွေးသူ သတင်းစာကို ကိုင်ရင်း ငေးဆေဝေလေး
ကျန်ခဲ့ရပါပြီ။

အိမ်မှာ အဘ မရှိ၊ ဘုရားဘက် သွားနေသည်။

ဤသတင်းစာကို တမင်တကာ စကားဝါမှ ငှားပြီး
ယူလာပေးသည်ဆိုတော့ တစ်ခုခု ထူးခြားနေ၍ ဖြစ်မှာကိုတော့
ပွေး ရိပ်စားမိပါသည်။ သတင်းစာကို ပွေး ဖြန့်၍ ဖတ်သည်။
မျက်နှာဖုံး သတင်းမှာလည်း ပွေး ကြည့်သည်။

နောက်ကျောဘက် သတင်းကိုလည်း ဖတ်သည်။



ဖွေးနှင့် ပတ်သက်တာ ဘာမျှ ရှိတာမဟုတ်။ သတင်း
စာကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်၍ ဖတ်သွားနေမိသည်။

ကြော်ငြာဘက်ကို ရောက်တော့ ရုပ်ရှင်ကားများ
ရုံတင်ထားသည့် ကြော်ငြာ။ လက်ထပ်သတင်း။ လူပျောက်သတင်း။
နောက် ... နောက်။ ဖွေး၏ မျက်စိတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်ချင်သည်။

ပြတ်စဲခြင်း။ ဟုတ်သည်။ ပြတ်စဲခြင်း သတင်း။

မျက်ရည်ကြောင်းတွေက ရုတ်ခြည်း မျက်ဝန်းတွေ
ဆီမှ စီးသွယ် ကျလာရပါပြီ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း မျက်
ရည်လုံးကြီးများ အဆက်မပြတ် စီးကျလာကြသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဖွေးကို မောင် ပြတ်တယ်
ဆိုရင်တောင်မှ ဒီထိ မလုပ်သင့်ပါဘူး၊ ဖွေးမှာ မကြာမတင်
ရင်သွေးလေးကို မွေးရတော့မှာပါ။ အဖရဲ့ အရပ်ကင်းမဲ့ရတဲ့
ကလေးအဖြစ် အရိပ်ကင်းမဲ့ရတဲ့ ကလေးအဖြစ် ဖွေး လူသိ
ရင်ကြား မွေးဖွားဖို့ ကြေညာလိုက်တာလား မောင်ရယ်”

ဖွေး မျက်ရည်တွေ တအိအိ ပြိုကျနေဆဲပါ။

လင်ကကောင်းလှချည်ဟု ချီးကျူး ပြောဆိုခဲ့ကြသူ
တွေ၏ ကြည့်လာမည့် အကြည့်များ။ “ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အမှား
ဆိုသည့် စကား၏ ကျယ်ပြန့်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်။

ဖွေးကို အရှက်ခွဲလိုက်တာနှင့် မခြား။

လင်သား တစ်ယောက်၏ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အမှား
ဟူသည့် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုဟု လူတွေက သဘောပေါက်
ထားကြချေသည်ပဲလေ။

သတင်းစာကို လွှတ်ချလိုက်ကာ နံရံကို ကျောမှိုလိုက်ပြီး
အားအင် ဟူသမျှကို ကုန်ဆုံးလာသည်သို့ ခံစားလာရပြီ။



ကိုယ်ခန္ဓာဆီမှ အားအင်များ လွင့်ပါး တိုးထွက်သွား
ကြသည်သို့ ဖြစ်လာရသည်။ အဘကတော့ မောင် တစ်နေ့ လာ
ရောက်တောင်းပန်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ ထင်လည်း ထင်
နေသည်။

ဖွေးကတော့ သိပ်ပြီး မမျှော်လင့်ခဲ့။ မေမေ့ စကား
တွေကို ကိုကြီးကောင်း မောင်ကို ပြန်ပြောပြနိုင်စွမ်းလည်း ရှိတော့
မှာ မဟုတ်တာကို ဖွေး မှန်းဆထားမိသည်။ မောင် မျက်ဝန်းတွေ
မှာ ကိုကြီးနှင့် ဖွေးအပေါ် ခါးသီး နာကြည်းခြင်းများ ပြည့်သိပ်
နေကြတာကို ဖွေး နောက်ဆုံး တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်မှာတော့
မောင်ကို ဖွေး မမျှော်လင့်ချင်တော့ပါ။

ဒါပေမဲ့။ ဪ ... ဒါပေမဲ့ ဖွေး၏ ရင်သွေးလေး
ဖွေးဖွားရက် နီးကပ်လာချိန်မှာတော့ သားသမီးကို ချစ်သည့်စော
ဖြင့် မောင်ကို ငွေး မျှော်လင့်ချင်လာသည်။ မလာနိုင်မှန်း သိနေ
ပေမယ့် မျှော်လင့်ချင်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ ... မောင်ကို ဖွေး ဘာတစ်ခွန်းမှ ဖြေရှင်းစကား
မဆိုခဲ့သလို စာတစ်စောင်မျှလည်း ဖြေရှင်းသမူပြုသည့် သဘောဖြင့်
မပို့ခဲ့ပါ။

မှန်ကန်သူတို့၏ ထားရှိအပ်သော စာနုကိုတော့ ဖွေး
ထားရပါသည်။

ယခုတော့ မောင်သည် ဖွေးကို ပြန်ပြန်ထင်ထင်
ရှိပြီးဆိုသည့် အကြောင်းကို ပြတ်သားစွာပဲ သတင်းစာထဲမှ ကြေညာ
နိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဖွေး၏ အချစ်သစ္စာနှင့် သိက္ခာတို့ကို မောင်သည်လုံးဝ
ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့နေခဲ့ချေပြီဆိုတာ ပို၍ ဖွေး နားလည် လာရသည်။



မျက်ရည်များ ပြိုင်နေအောင် ကျနေပေမယ့် ပွေး၏ နှုတ်များဆီမှ ရှိုက်သံတစ်မျှင် ထွက်ကျမလာ။ မျက်ဝန်းတွေက မလှုပ်မယှက်ပင် တစ်နေရာတည်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မောင်သည် မောင့်သွေးကို သူတစ်မိန်း၏ သွေးဟုပင် အထင်အမြင် လွဲလျက် ကိုယ့်သွေးသားကို ပစ်ပယ်နိုင်စွမ်းခံချေ ပြီတကား။

မောင်သည် တစ်ကြိမ်တည်းမှာပင် ပွေးကို စွန့်လွှတ် လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

မောင် ရင်သွေးကိုလည်း စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ကျွန်တော့် ကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင် ...”

စူးစူးရှရှ မေးခဲ့သော မောင်စကား ...။ နီရဲနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပွေးနှင့် ကိုကြီးကိုကြည့်၍ အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မေးခဲ့သော မောင်စကား ...။

ပွေး ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်လာရပြီ။

မောင်သည် မောင်သံသယကို စွဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ဆိုတာကို လက်တွေ့ပြလိုက်ချေပြီပဲလေ ...။ ပွေး၏လက်လေးတွေ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိလျက် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ ထားမိသည်။

မျက်ရည်တွေကတော့ စီးကျနေဆဲ။ ဤမျက်ရည်စက် များကို တားဆီးနိုင်သော တန်ခိုးရှင် ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ ဤမျက်ရည်များကို ပွေး ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရဘဲ ဖြစ်နေရပါ၏။



တံခါးဝဝယ် လူရိပ်ကို မြင်သည်။ အရိုးစိမ်း။ တံဘက် ကို ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားလျက် ချည်ထည်အင်္ကျီနှစ်လေးနှင့် ထဘီဟောင်းလေးကို ဝတ်ထားသော အရိုးစိမ်းသည် ဆင်းရဲသော် လည်း မျက်နှာရိပ်ဝယ် မေတ္တာ၏ အငွေ့အသက်များ စာနာမှုများ ကို ပွေး မြင်တွေ့နေရသည်။

ကံသာ လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်မည်။ ပွေးကို ထိန်းပေး နိုင်ဖို့ အမေလုပ်သူကို လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်မည်။ ဒါကို ပွေး တွေး ဆမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ... အရိုးစိမ်းကို ဘာတစ်ခုခုမျှ ပွေးမပြောမိ။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်မြဲ ထိုင်လျက် မျက် ရည်များ စီးကျနေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့်သာ အရိုးစိမ်းကို ကြည့် နေမိသည်။

ပွေးထံမှာ စကားပြောလိုသော ဆန္ဒဟူ၍ ကုန်ဆုံး ကွယ်ပျောက်သွားသည်သို့ ဖြစ်လာရသည်။

မောင်သည် ပွေးထံမှ ငြိမ်းအေး ချမ်းသာခြင်းဆိုသည့် ခံစားမှုများကို လက်ကျန် မရှိအောင် ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်သည်သို့ နားလည်လာရသည်။

မောင်ကို ပွေး နာကြည်းသည်ထက် ပို၍ နာကြည်း လာမိသည်။

အရိုးစိမ်းကို ငေးစိုက် ကြည့်နေရာမှ ပွေး၏ အကြည့် တွေက သတင်းစာဆီသို့ ပြန်ရောက်၏။

နောက် ... သတင်းစာကို သေသပ်စွာ ခေါက်ညှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ပွေး၏ အသွင်လေးက သူ့ကိုယ်သူ သူ ဘာကို လုပ်နေမိ မှန်းပင် ခွဲခြား သိရှိနေပုံမရ။





မွေးဖွားလု ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ နာကြည်းရိပ်များ စွန်းထင်းနေသည့် မျက်နှာလေးကို အရိုးစိမ်း ကြည့်နေမိသည်။

“အမေ ... ဖွေးသူကို သူ့ယောက်ျားက ပြတ်စဲတယ်လို့ ကြော်ငြာထားတာ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ သူ သိသင့်တယ် ထင်လို့ သွားပြခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါ အမေ သွား ကြည့်လိုက်ပါဦး။ မွေးရက် ဖွားရက် နီးနေမှ စိတ်ထဲ သိပ် ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

ဟု လူရိုး ကံသာ လာပြောတော့ အလိုက်မသိရကောင်း လားဟု သားကို တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်ပြီး အရိုးစိမ်း ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။

ဖွေး၏ အဘ ဘုရားသွားလိုက်တာကို အရိုးစိမ်း သိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ယောက်တည်း အလူးအလဲ ခံစား နေရရှာမည့် ဖွေးသူကို ဖေးကူထိန်းပေးနိုင်ဖို့ အရိုးစိမ်း ရောက်လာ ခြင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ အရိုးစိမ်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်က လွန်ကဲ နေသော ငြိမ်သက်ခြင်း။

ဖွေးသည် အငြိမ်ကြီးငြိမ်နေသည်။ ဘာစကားမျှ မဆိုတော့။

သည်းခြေများ ပျက်သွားချေပြီလားဟု စိုးရိမ် လာရ လောက်အောင် ဖွေးသူ၏ ငြိမ်သက်မှုက အရိုးစိမ်းကို ပူပင်လာစေ ပါ၏။

“သမီး ... လုံမ”



အရိုးစိမ်း ခေါ်တော့ ဖွေး၏ အကြည့်လေးတွေက အရိုးစိမ်းထဲသို့ ရောက်သည်။

“အရိုးစိမ်း”

တုန်ယင်လျက် တိုးတိုလေး ခေါ်လာသည့် အသံ။

နောက် သတင်းစာကို ကုမ်းပေးသည်။

“အဘ မမြင်ပါစေနဲ့”

ဟု ပြောလာသည်။

“ဖွေးကို စိတ်ချပါ။ ကလေးကို ဖွေး ချစ်တယ်။ ဖွေးရဲ့ သွေးကို ဖွေး မွေးရဦးမယ်။ ဖွေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ လောလောဆယ် ဖွေး တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

ဟု ပြောလာတာမို့ အရိုးစိမ်း သတင်းစာကို လှမ်း ယူပြီး အိမ်လေးပေါ်မှ အလိုက်သင့် ဆင်းခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ဘေးလေးမှာ မြေပြင်ပေါ်ရှိ ထင်းချောင်း ရှည်ကြီးကို ဖင်ခုထိုင်ရင်း ဖွေး၏အဘ ဦးသာဟန်ကို စောင့်နေရ သည်။

အိမ်လေးပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဖွေးသူ၏ လှုပ်ရှားသံ လေးများကိုလည်း နားစွင့်ရသည်။ မလုပ်ကောင်းတာ မလုပ်မိအောင် အရိုးစိမ်း စောင့်နေခြင်းပါ။ စိုးရိမ်သည်က ဖွေးသူလေး တစ်ခုခု သေကြောင်းများ ကြံစည်ချေမည်လား ဆိုတာကိုပါ။ အလိုက်ကမ်း ဆိုးမသိ ချက်ချင်းကြီး သတင်းစာ ယူလာပြလိုက်သည့် သားလူရိုး ကြီးကိုလည်း အရိုးစိမ်း ဒေါပွနေပြီ။

ဖွေးမှာ အိမ်လေးပေါ်မှာ ယခင်အတိုင်း ငြိမ်သက်ထိုင် နေဆဲ။

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com



လောလောဆယ် မောင် ပြတ်စဲစာပါသည့် သတင်း
စာက အနီးအပါးမှာ ရှိမနေသည့်အတွက် မောင် ရက်စက်မှုများ
ကို အနီးတကပ် မတွေ့မြင်ဘဲ ရှိနေသည်သို့ ဖြေယူဖို့ ကြိုးစား
ကြည့်သည်။

မရ။ မောင် ရက်စက်မှုများကို ဖွေး ဘယ်လိုမှ
နှင်ထုတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

မောင်သည် ထင်မှတ်ထားခြင်းထက် ပို၍ များစွာ
ရက်စက်နိုင်စွမ်းသည့် လူတစ်ယောက်။

မောင်သည် ပီတောက်ပွင့်တွေ ပွင့်ဝေပါသော အတာ
တန်ခူးတွင် ဖွေးကို တွေ့ခဲ့သည်။

ဖွေးကို ချစ်လှပါကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည့် မောင် မျက်ဝန်းများ
ဆီမှ နူးညံ့သော အကြင်နာငွေ့များကို ဖွေး ယုံကြည်ကိုးစားမိခဲ့
ပူးသည်။

မောင် စကားများကိုလည်း ဖွေး ယုံကြည်မိခဲ့သည်။

ယခု ထိုမျက်ဝန်းများသည် ရက်စက်ခါးသီးသော
အကြည့်များကို ပေးဆက်ပြီးခဲ့ပြီ။

ပြင်းယန် ပြတ်ဖောင်းသော စွပ်စွဲစကားများကိုလည်း
ဖွေး ကြားခဲ့ရသည်။

ဖွေးကြောကွဲစွာ ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိရပါ၏။

ဪ ... ယခုတော့ ဖွေးသည် စွန့်ပစ်ခံ ဘဝသို့
ရောက်ခဲ့ရပြီတကား။

စာအုပ်စင်မှ ဗလာစာအုပ်လေးကို ဖွေး လှမ်းယူလိုက်
မိသည်။



မောင်သည် ဖွေးကို ချစ်စကားဆိုခဲ့ပြီးသည့်နောက်
ဖွေးထံ လာခဲ့ပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော ကာလလေးကိုလည်း
အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေမိရပါ၏။

မောင် ပြောခဲ့သော ချစ်စကား။ မောင် ပြောခဲ့သော
လာရောက် တောင်းရမ်းယူပါမည် ဟူသော စကား။

နူးညံ့ငွေ့ထွေးသော မောင် အကြင်နာ မျက်ဝန်းများ။

ဪ ... ထိုအရာများမှာ ဖွေး၏ နှလုံးသားလေး
အရည်ပျော်သွားခဲ့ချေသည်ပဲ။

မောင်ကို မျှော်ကိုးခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

တကယ်တမ်း မောင် ကိုကြီးကောင်းနှင့် ရောက်လာ
တော့လည်း ဖွေး အရမ်းကို ကြည်နူးခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

ထိုကာလကလေးကို ဖွေး မမေ့နိုင်။

ပီတောက်ပွင့်တွေ ပွင့်ခက်ဝေပါသော ထိုကာလက
လေးကို ဖွေး မမေ့နိုင်။

ထိုစဉ်က ကြည်နူးခဲ့ရတာတွေကိုလည်း ဖွေး မမေ့
နိုင်။

ယခုတော့ ဘယ်သောအခါမျှ မောင်သည် ဖွေးထံ
ရောက်လာချေတော့မည် မဟုတ်။

ဖွေး၏ စိတ်ကူးထဲမှာ ရှိလင့်ခဲ့ပါသော အနာဂတ်
ကာလ၏ ပီတောက်ဝါ လများတွင် အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းပြော
လျက် မောင်နှင့် ကြည်နူး ပျော်ရွှင်စွာ မိသားစုလေး အတူရှိနေကြ
ရလိမ့်မည် ဟူသော ကာလလေးသည်လည်း ဘယ်သောအခါမှ
ဖြစ်တည်လာနိုင်ချေတော့မည် မဟုတ်။





မောင်နှံ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီးခဲ့သည့် နောက်မှာ ပွေး
တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ပိတောက်ခါကာလများစွာသည် နှစ်များစွာသို့
တိုင် တည်မြဲနေပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ခြင်းများသည် ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့ရပြီးချေပြီပဲလေ။

တကယ်တော့ မောင်ထံမှ သံသယများ၊ စွပ်စွဲစကား
များသည် ထိုပိတောက်ခါ ကာလများကို မှုန်ဝါးဝေသီ ပျောက်လွင့်
သွားစေခဲ့ပြီးချေပြီပဲ။

ကြွေကွဲရပါသော ပွေး၏ မျက်ရည်များသည် ချောင်း
အဖြစ် စီးဆင်းလျက် ပွေး တည်ဆောက်ထားသော အနာဂတ်
ကမ္ဘာထဲမှ ပိတောက်တွေ ထုံမွမ်းနေပါသည့် မေတ္တာအိမ်လေးကို
တိုက်စား ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပါချေပြီတကား။

ထိုမျက်ရည်ချောင်းကို ဖန်ဆင်းပေးသူကား ပွေး၏
မောင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေချေပြီလေ ..။

အားလုံးသည် တကယ်ကို ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ချေပြီတည်း။

ပွေး၏ လက်ချောင်းများက ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို
ရေးစပ်နေမိသည်။

ကဗျာ စာသားလေးများအပေါ် ပွေး၏ မျက်ရည်စက်
များ ကြွေသက်စွန်းထင်းသွားကြချေ၏။

ရွှေစင်္ကေပိုင် ပိတောက်ပန်းတွေနဲ့

လေသံအောင် တစ်ထောက်နန်းမှာဖြင့်

သွေမရွာ ဘယ်ခါ မဝေးစေဘု

ဆိုစကားရယ်က ချီရှင်ကြည်။



ပိတောက်တွေ တစ်ခါပွင့်ပြီးမှီ
ဆံတောက်မှာ တစ်ခါလန်းမယ်ထင်
ပိတောက်ညှာ ရွှေဝါပန်းကိုဖြင့် မျှော်မိသည်။

ပိတောက်ဝါ ကြွေကာဝဲပြီကွယ်
မေ့သည်လွှာ ကြွေကာကွဲပြီရှင်
ချစ်သည် မောင် ဘယ်ခါ မလာပြီမှီ
ရင်တွင်းမှာ ဘယ်ခါမလန်းနိုင်ဘု
နှမ်းလျှလျှဖြေမသည်။

မြေပြင်မှာ ပိတောက်ဝါပဲပြီမှီ
တစ်ယောက်သာ ဆံတောက်ညှာ မျက်ရည်စတွေက
ပိတောက် အကြွေစမှာ
မျက်ရည်ပြာ ခါခါကျပြီရှင်
ဪ ...

ဆွေး မျက်ရည်ပဲ ... ။ ။ ဟူဝေခံစားပြီပဲများစွာဖြင့်



မဟာရာ(လှိုင်ကော်)
၁၆-၈-၉၅

မိုးမြင်း ကိုးကားသော စာအုပ်စာတမ်းများ စာရင်း

- ၁။ သမိုင်းဌာန၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ တက္ကသိုလ်များ ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော “ပုဂံခေတ်ပုထိုးများ”။
- ၂။ ဦးသန်းဆွေ၊ သုတေသနမှူး၊ (ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာန)၏ “သမိုင်းဝင် ပုဂံခေတ်ပုထိုးများ”။
- ၃။ ဒေါ်ခင်ခင်စိန် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ)၏ “ပုဂံခေတ် ယဉ်ကျေးမှု၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားရေးနှင့် လူမှုရေး”
- ၄။ သီတင်းစာဆရာဦးသိန်းမောင်၏ “ပုဂံခေတ်ယဉ်ကျေးမှု”။
- ၅။ သပြေညိုမောင်ကိုဦး၏ “မြန်မာရိုးရာ ယုန်းလက်မှုပညာ”။

